This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07438390 6

NRNI
Schaufelberger

NOVA
CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope
Aditus ad intelligendos ſine Interprete
ODYSSEÆ LIBROS
omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum
CLARCKII, ERNESTI, SPONDANI, cet.
Annotationes & Scholia.

Opera

JOANNIS SCHAUFELBERGERI,
Publici in Schola Turic. Pædagogi.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Tom. VII.

M.——P.

TURICI,
LITTERIS FUESSLINI ET SOCC.
MDCCLXVII.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R L

CLAVIS HOMERICA,

IN M. ODYSSEÆ.

V. 2.

Ἐυρύπορος, ȣ, latus tranſitu, vaſtus ad tranſeundum, weit zum Uebergang, *maris* Epith. *Od.* Δ. 432.

V 3.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, Vid. ad *Od.* Κ. 135.

V. 4.

Ὄθι Ἠῶς — Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, ubi Auroræ — Habitationes & loca hilaria ſunt. hîc duo illa nomina notant idem, τόπȣς καὶ χώρας, adjuncta tamen lætitiæ notione, & cœtuum Auroræ pediſſequorum, cingentium eam velut dominam. Hinc eſt τὸ ἐυρύχορον, *i. e.* τὸ ἔυχωρον καὶ μέγα, ſpatioſum & amœnum in amplitudine regionis.

Ἀναλολὴ, ῆς, ἡ, ortus, collocatio ſurſum.

V. I — 4.

Locus, quem tenebat Circe, *inſulam Ææam* vocat Homerus narratque, *in Oceano eſſe ſitam* Sed non eo pervenit Ulyſſes, neque Ææa in Oceano ſita eſſe videtur, cum ad Colchidem pertineat in receſſu Ponti Euxini. Quomodo ergo pugnantia hæc inter ſe concilientur? Nimirum ea fultus poteſtate, quæ Poëtis omnibus conceſſa eſt, ut rem faceret mirabiliorem, ſedem Circes, quæ in Latio poſita erat prope Formias, ad Ææam deportavit, quæ ſedes Medeæ fuerat. Neque id abſurde confingit. Cum enim Circe & Medea cognatæ fuerint, (nam ab Æete fratre Circes progenita eſt Medea,) non improprie, neque invenuſte, quæ de utraque ferebantur, permiſcuit & confudit. Ceterum promontorium illud Latii, ubi Circe habitaſſe fertur, etiam nunc antiquo retento nomine *Circæum* nuncupatum, non male *inſulam* dixit Vates, utpote quod ſtagnis ferme ſit circumdatum. Neque mirum, quod hanc inſulam *Auroræ domicilium* vocet, & in ea *Solis ortum* collocet, etſi illa ad Veſperum vergat; nam cum mons Circæus altiſſimus

eſſet, ajunt, delubrum Circes nocte etiam Sole fuiſſe colluſtratum, *h. e.* ibi lucem matutinam albeſcere cœpiſſe, cum nondum cetera loca nocturnæ tenebræ deſeruiſſent. Vetuſtiſſimum autem delubrum illud adhuc *Ciceronis* ætate, ipſomet teſte luculentiſſimo, magna cum religione colebatur. At quo jure Pontum Euxinum & mediterraneum mare Oceanum Homerus appellat? Quia, ut perhibet *Strabo*, mari etiam huic Oceanus, nempe exterior, nomen fuit. Quod mare mediterraneum nunquam egreſſus eſt Ulyſſes, qui ferme circa Siciliam vagatus, & eo locorum erroribus actus. Suntque qui credant, contendantque, neque ad Hiſpaniæ oras (quod tamen affirmant plerique) fuiſſe delatum; neque Ulyſſiponem Luſitaniæ caput ab antiquo illo Ithacenſi, ſed ab alio Ulyſſe recentiori, nomen accepiſſe; quod idem dicunt de aliis Ulyſſeis veſtigiis, quæ in Hiſpaniæ oris ad hæc tempora permanere jactantur: ſicut enim plures Hercules extiterunt, ita & plures Ulyſſes. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 117. 118.

V. 5.

Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, *Od.* Λ. 20.

V. 7.

Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες —, Vide ad *Od.* I. 151.

V. 9.

Προΐην, *Od.* K. 100.

V. 10.

Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα, Ut apportarent corpus mortuum Elpenoris. Vide ad *Od.* Λ. 37] *Libro præced.* vidimus, Elpenorem primum apud inferos Ulyſſi apparuiſſe, petiiſſeque ab eo, ut quam primum Circes domum rediret, funus & ſepulturam ſuam procuraret, id ei quoque Ulyſſes eſt pollicitus: proinde nihil habuit nunc antiquius, quam ut promiſſa ſua exſequeretur, & huic ſocio demortuo officium præſtaret. Dicebamus enim, inhumatorum animas creditas in inferis a quiete arceri. Ritus autem ſepulturæ aliâs quoque vidimus. SPOND.

V. 11.

V. 11.

Φιτρὲς δ' αἶψα ταμόντες, de rogo exſtruendo, & lignis ad eam rem cædendis, da wir Stämme der Bäumen ſchnitten und klöbeten, nachdem wir ſie gefället: nam omnia tria iſta inſunt participio: θεμέλια φιτρῶν καὶ λάων, fundamenta per truncos & ſaxa magna facta; *vel* &, ædificationem iſtam per truncos & ſaxa factam, *Il.* M. 29. ὑλοτόμοι φιτρὲς ἔφερον, lignatores adferebant truncos arborum cæſarum; & eſt ſpecies pro genere, *i. e.* ligna magna, *Il.* Ψ. 123.

Ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' (*pro* προεῖχε) ἀκτὴ, ubi extremum prominebat littus. προέχω, *Od.* K. 90.

V. 12.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, *Od.* K. 409.

V. 13.

Νεκρός τ' ἐκάη, καὶ τεύχεα νεκρῦ, mortuusque combuſtus eſt, & arma mortui.

V. 14.

Τύμβον χεύαντες, Tumulum aggerentes. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, tumulum juxta rogum adgeremus unum, *Il.* H. 336. ἔχευα Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, aggeravi ei tumulum, ut fama de eo & nomen ejus non extingueretur; *Od.* Δ. 584. Videmus ergo tumulum aggeſtum, in memoriam mortui.

Καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, & ſuperne cippum erigentes, & ſuper ſtatuentes columnam in tumulo: & hæc στήλη erat ἐρετμὸν, remus ligneus erectus. στήλη, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, columnæ *vel* ſtatuæ, ſupra tumulum viri fato functi, *Il.* Λ. 371.

V. 15.

Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ — ἐρετμὸν, Fiximus ſupra in tumulo — remum: de Elpenore ſepulto per combuſtionem.

Εὐῆρες ἐρετμὸν, *Od.* Λ. 120.

V. 16.

Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, Nos quidem hæc ſingula exſecuti ſumus & curavimus, *ſc.* quæ ad ſepeliendum eum pertinebant. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπυσι, majorem partem belli meæ manus adminiſtrant, *Il.* A. 166.

ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε ςρατὸν, ſic ille cum imperio obibat & regebat exercitum, *Il.* Β. 207. σκηπανίῳ δίεπε ἀνέρας, ſcipione inſequens abigebat viros, disturbavit, *Il.* Ω. 247.

V. 18.

Ἠλθ' ἐντυναμένη, Venit ut talis, quæ paravit ſe eleganter & nitide, ἑαυτὴν ἐπαγωγότερον ὁπλίσασα, εἴπως ἀρέτη αὐτῷ. Media forma eſt pro Activo cum pronomine reciproco, *pro* ἐντύνασα ἑαυτήν. ὄφρα τάχιςα ἐντυναι, *Od.* Ζ. 33.] Poſtquam ſe ipſa ornaſſet. Hic nimirum maxime proprius vocis *Mediæ* uſus. Vide ſupra ad *Od.* Ε. 491. & Α. 423. CLARK.

V. 21.

Σχέτλιοι, Audaces! οἱ τολμηταί· ἢ καὶ ἐπίπονοι, καὶ πολλὰ ἀναχόμενοι καὶ τλάντες.

Οἱ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, qui vivi ſubiiſtis domum Orci, qui vivi acceſſiſtis domum Plutonis. ὑπήλυθε θάμνους, *Od.* Ε. 476.

V. 22.

Διθανής, έος, ὁ, ἡ, Bis moriens.

Διθανέες, Bis morientes & deſtinati morti,] Virg. *Bis Stygios innare lacus, bis nigra videre Tartara.* Æneid. VI. 134. Ovid. *Satis eſt inamabile regnum Aſpexiſſe ſemel, Stygios ſemel iſſe per amnes.* Metam. XIV. 590. CLARK. Redeuntem ab inferis Ulyſſem & ejus ſocios urbane *bis mortuos* appellat, quia loca mortuorum acceſſiſſent, unde tamen retuliſſent pedem: eodem redituri, cum morientur. Meliori tamen jure Siſyphus, de quo *Libro præced.* διθανής appellaretur, ut qui bis mortuus inferos ſubierit. Quod autem de Ulyſſe dicit, id aliis etiam accommodari poteſt, qui ex inferis vivi reverſi ſunt, ut Hercules, Theſeus, & alii, de quibus *antea.* SPOND.

Ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι,

Cum tamen alii ſemel moriantur homines.]

Horat. *Omnes una manet nox, Et calcanda ſemel via lethi.* Carm. I. Od. XXVIII. 15. CLARK. Conf. WOLFII *Cur. Phil. in Hebr. IX: 27.* ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν.

V. 24.

Αὖθι πανημέριοι, Hic toto die.

Πανημέ-

Παννήμεριος, *Od.* Λ. 11.

Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι, ſimul autem cum aurora conſpicua, cum prima luce, λαμπομένη, φαινούση, ſo bald die Morgenröthe ſichtbar wird. *Od.* Z. 31.

V. 25.

Πλεύσεσθ', *pro* πλεύσεσθε, Navigabitis.

V. 26.

Σημανέω (*pro* σημανῶ) ἕκαστα, Indicabo accurate ſingula, ich will dir alles genau bezeichnen. πᾶσι δὲ σημαίνειν ἐθέλει, vult omnibus præcipere & imperare, *Il.* Α. 289. μὴ μοι σήμαινε, ne mihi impera, *ibid.* 296. σημαίνει φυλάκεσσι, præfectus eſt vigilum, *Il.* Κ. 58. σημαίνουσι λαοῖς, præſunt militibus, *Il.* Ρ. 250. οἱ σημαίνειν, præcipe ei agéndum, *Il.* Λ. 788. Vide etiam ad *Il.* Ξ. 85. Π. 172. Φ. 445. Ψ. 358.] Circe quidem optimis conſiliis Ulyſſem & ejus ſocios inſtruet; quæ ſi ſequeréntur, tuti in patriam redirent: ſed illi non omnia diligenter ſervabunt; ideo etiam penitus peribunt, uno Ulyſſe excepto. SPOND.

Κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ, ex inſcitia & prava inſtructione mentis, quæ miſerias creat, aus elendem Unverſtand. malo conſilio, curarum malarum auctore. κακορραφίῃσι νόοιο, ex malis diſpoſitionibus & intentionibus mentis, *ſc.* facere violenta opera, *Od.* Β. 236. ubi de procis ſermo eſt. κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, inſidiarum *vel* malæ mentis miſeræ & infelicis prima fruaris, *Il.* Ο. 16. & additum id Epithet. διὰ τὰ κατ' αὐτὴν ἄλγη, quia mens mala ſibi & aliis creat dolores. Loquitur autem ibi Jupiter ad Junonem inſidioſam, & contra Trojanos machinantem.

V. 27.

Ἵνα μή τι — Η ἁλὸς, (*pro* ἐφ' ἁλὸς,) ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, ne forte — Aut in mari, aut in terra, doleatis malum paſſi: ne aliquod — Aut in mari, aut in terra, doleatis infortunium paſſi.

V. 28.

Ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, *Od.* Κ. 466.

V. 29 — 31.

Od. Κ. 183 — 185.

v. 32.

Κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, ita *Il.* Α. 476. id nauticum: dormire humi in littore ad ancoras *i*bi infixas & alligatos funes; ſicut militare eſt, dormire in armis in terra.

v. 33.

Φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, abſentibus meis ſociis,] Sequentia Ulyſſi ſeorſum Circe commemorat, quæ tamen oportebat etiam ceteris ſociis indicari, quia ad omnium ſalutem pertinerent. Sed illa Ulyſſes, cum navem conſcenderint, *paullo poſt* breviter ſignificabit. Hîc autem præcedit ipſius Ulyſſis narratio, qua Circæ ſuam navigationem ad inferos recenſet, qualem nimirum *antea* vidimus: nam in ea repetenda ſuperfluum fuiſſet nunc apud Phæacas occupari. Tum ſequitur ipſius Circes conſilium, idque *quadruplex*: *primum* circa Sirenas, quarum cantus amœnitatem ſuadet, ut effugiat; *deinde* circa Cyanea ſaxa; *tertio* circa Scyllam & Charybdim, in quibus tuto præternavigandis ſummam cautionem adhibendam eſſe docet, propter uſitatum in illis partibus naufragium; *quarto* circa Solis armenta, a quorum eſu monet, ut ipſe & ſocii abſtineant. Quæ omnia graphice depinguntur, & quaſi ob oculos ponuntur. SPOND.

Ἀπονόσφι, *Od.* Κ. 528.

v. 34.

Προσλέγομαι, una accubo.

Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, (*pro* προσελέγετο,) καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, Fecitque me conſidere Circe, & accubuit proxime ad me in ſella, & me interrogabat ſingula. Notatur familiaris & blanda Circes approximatio ad Ulyſſem in ſedendo, ut ſolent collocuturi familiarius.

v. 37.

Πειραίνω, & πειραίνω, ad extremitatem alteram e regione ſitam perduco & fero. nam eſt a πέραν.

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, Iſta quidem ſic omnia ad finem perducta ſunt, das iſt denn nun ſo weit alles zu Ende gebracht, τετελείωνται.

v. 38.

Μνήσει δέ σε καὶ Θεὸς αὐτός, in mentem autem tibi revocabit etiam Deus ipſe, *vel* tibi in memoriam reducet.

v. 39.

Σειρῆνες, ων, αἱ, erant ſuaviſſimæ & doctiſſimæ cantrices.

v. 40.

Ἀνθρώπους θέλγουσιν, Homines incantant. Θέλγειν hîc eſt τὸ καθ' ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν.

Ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται, quisquis ad eas (Sirenas) accedat.

v. 41.

Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, *ſc.* την ναῦν, Quisquis imprudens appropinquaret, Quicunque ex ignorantia appulerit, ad Sirenas, quia eas non novit, quam pernicioſæ ſint. ἀϊδρείῃσι νόοιο, *Od.* Λ. 271.

v. 43.

Τάνυμαι, *Il.* Ν. 493.

v. 44.

Λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, clare ſonante incantant cantu.

v. 45.

Ἥμεναι ἐν λειμῶνι, Sedentes in prato humido, Sirenes.

Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν (*pro* ὀστέων) θὶς, multus *vel* magnus autem circum oſſium acervus, *ſc.* eſt ad littus inſulæ Sirenum.

v. 46.

Ἀνδρῶν πυθομένων ὀστέα, Virorum putredine abſumtorum oſſa. αὐτοῦ ὀστέα λευκὰ πύθεται ὄμβρῳ, ejus oſſa alba putreſcunt pluviis, *Od.* Α. 161.

Περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν, & circum cutes conſumuntur, die Haut an ihnen verfaulet. μινύθει δέ σοι ἦτορ ἑταίρων, minuitur tibi cor ſociorum, *i. e.* animo cadunt, *Od.* Δ. 374.

v. 47.

Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, Sed in propinquo præter navigato. *propr.* præter agito, *ſc.* νῆα. μάστιξεν δ' ἐλάαν, *Od.* Ζ. 82.

Ἐπαλείφω, inungo, oblino, claudo inungendo.

Ἐπὶ δ' οὖατ' (*pro* οὖατα) ἀλεῖψαι ἑταίρων, aures autem obline & obtura ſociorum.

v. 48.

Κηρὸς, οῦ, ὁ, cera. a κάω, *vel* καίω, nam facillime liqueſcit calore.

Δεψέω, idem quod δέφω, fut. δέψω, hinc novum ver bum δεψέω, mollio, ſubigo, μαλάσσω, καἰεργάζομαι.

Κηρὸν δεψήσας, ceram ſubigens & molliens manibus coll. 174 ſqq: vel, formans & fingens digitis.

Μελινδὴς κηρὸς, ſuavis cera, ſc. ὁ ποἰὲ τοιȣ̃τος, ante quam mel exprimeretur; ſuavis tamen & nunc odore μελιηδὴς θυμὸς, Od. Λ. 202.

V. 49.

Αἰὰρ αὐἰὸς ἀκȣέμεν, (ſc. δύνασαι,) αἴκ' ἐθέλησθα. Δησάν ἰων &c.] Mihi magis placet altera interpunctio librorur plurium & veterum, quæ eſt etiam *Euſtathii*: ατὰρ αυ ἰὸς ακȣέμεν αἴκ' ἐθέλησθα, δησάνἰων &c. *Sed ſi ipſe cup audire: Vinciant te* &c. ERN.

V. 50.

Δησάνἰων, *Attice* pro δησάτωσαν, Ligent.

V. 51.

Ὀρθὸν ἐν ἱςοπέδῃ, Stantem ad malum navis: ut pre ſpectus longior eſſet; non vero ſedentem aut cubanten

Ἱςοπέδη, ης, ἡ, in navi lignum, cui inſeritur alligatur malus infra, der Balke und Ort im Schif wo der aufgerichtete Maſtbaum unten beveſtiget wir imo &, pes ipſe mali, ejusque inferior pars. ἐν ἱςοπεδ ad pedem mali, ubi alligabatur Ulyſſes. ex ἱςὸς ȣ̃, malus: & πέδη, ης, ἡ, compes, vinculum pedum.

Ἐκ δ' αὐἰȣ̃ (ſc. ἱςȣ̃) πείρα' (pro πείραἰα) ἀνῆφθε ad malum navis autem fines funis alligantor, die Eni des Schiffthaues ſollen daran angebunden werden. πέρατα τȣ χοινίȣ. coll. 162.

Ἀνήφθω, alligantor. præt. imperat. Paſſ. v. ἀνάπἰω, ac jungo. πρυμνήσια αναψαι, Od I. 137.

V. 52.

Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' (pro ὄπα) ἀκȣ́ῃς Σειρήνοιϊν, cum voluptate audias vocem Sirenum. *pro* ἀκȣ́ων τέρπῃ.

Quia Poëta dualem, Σειρήνοιϊν, de iis ponit, hinc co ligitur, velle eum duas intelligi, non tres: ponit quide & pluralem; ſed is de duabus non minus apte ponitur.

V. 54.

Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόνἰων, Illi de te in pluribus tum vinculis alliganto. δεόνἰων, *Attice* p δεέτωσαν.

v. 39 — 54.

Ad *Sirenas* devenit Ulyſſes, quarum cantu ne caperetur ipſe, ac ſocii, eorum aures ut monuit Circe, obturavit cera, ſe autem alligari fecit arctiſſimo vinculo ad malum navis, præcipiens ſociis, ne unquam ſe ſolverent, etiamſi oculorum nutibus enixe id peteret. *Tres* illas vulgo fuiſſe ajunt; at *duas* tantum Homerus commemorat, quarum nomina dicit *Euſtathius* eſſe Aglaophonon, & Thelxiepiam, quæ Sirenuſas parvas inſulas e regione Surrenti ſitas incoluerunt. De iis in *Apologia adverſus Ruffinum* teſtatur *D. Hieronymus* his verbis: *Veni Rhegium, in Scyllæo litore paululum ſteti; ubi veteres didici fabulas, & præcipitem fallacis Ulyſſis curſum, & Sirenarum cantica, & inſatiabilem Charybdis voraginem.* Illac navigantibus pellices illas vaferrimas molliſſimo cantu mirisque ſuaviſſimarum voluptatum pollicitationibus blandiri atque expalpare conſueviſſe, una tum Homeri, tum aliorum Poëtarum vox eſt.

Ceterum, quis non videat, ſub *Sirenum* imagine ipſas voluptates noxias, earumque illecebras depingere voluiſſe Homerum, quibus plerique mulcentur: dum interim Ulyſſes aliique viri prudentes contra earum cantus & lenocinia, rectæ rationis quaſi cera quadam, aures ſuas obſtruunt atque occludunt? Unde enatum proverbium, *Sirenas prætervehi*, h. e. voluptatum blanditias contemnere. Quo reſpexiſſe videtur *Hieronymus*, dum ait: *Et nos ad patriam feſtinantes mortiferos Sirenum cantus debemus ſurda aure tranſire.* In primis vero ſermonum illecebræ & lenocinia verborum *Sirenes* metaphorice dici ſolent; unde & σειρὴν ἀπὸ τῆς σειρᾶς derivari videtur, quia ſcil. voluptate ſuavitateque ſermonis homines quaſi catena quadam vincti teneantur. Hinc & *Iſocrates* ob ſuaviloquentiam dictus *Siren Attica*.

Porro marina hæc monſtra eleganter deſcribit *Martialis*, *Lib. III.*

Sirenas hilarem navigantium pœnam;
Blandasque mortes, gaudiumque crudele.

Horatius vero,

Sirenum voces, & Circes pocula noſti,

& quæ ſequuntur. Et *Claudianus:*

Dulce malum pelago Siren, —

Denique *Ovidius Lib I. de arte amandi:*

Monſtra maris Sirenes erant, quæ voce canora
Quaslibet admiſſas detinuere rates.

De monſtris hiſce marinis, quæ revera exſtitiſſe, & adhuc alicubi exiſtere videntur, (quandoquidem unum memorant non multis abhinc annis in Friſia captum, & nere doctum,) *Calmetium*, ſi vacat, conſulite. (*in Eſaj. Cap. XIII.*) Cauſſam vero, cur monſtris illis cantus ſuavitatem Homerus tribuerit, non minus latere puto, quam ſi quis quærat de cycnorum cantu, qui dulciſſime modulari morti proximi dicuntur, ſive, ut malunt hodie plerique eruditorum, confinguntur. Nihilominus non id dixiſſe temere, neque non aliqua innixum veriſimilitudine putaverim Vatem, cum de Sirenum voce ſive cantu teſtetur etiam *Eſajas*, ubi Babylonis excidium vaticinans, ejusque ſuperborum ædificiorum in ſaltus horridos & paluſtres lacus immutationem, Sirenas nominat reſpondentes ululis in delubris voluptatis. (*Cap. XIII v. 22.*) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 141. *ſqq.* Conf. etiam inter alios BANJERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 588. *ſqq.*

v. 55.

Ἐπειδὴ τάσγε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι, *ſc.* νῆα. Vide ad v. 47.

v. 56.

Ἔνθα τοι ἐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω, Tibi jam non explicite dicam, ich kan es dir jeʒt nicht umſtändlich und ausführlich ſagen. Vide ad *Od.* H. 241.

v. 57.

Ὁπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, Utra tibi via erit ingredienda ex duabus. ὁππότερος, *Il.* Γ. 71.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Θυμῷ βυλεύειν, ſed & ipſe Animo conſidera & diſpice; ſi veneris in rem præſentem.

v. 58.

Ἐρέω (*pro* ἐρῶ) δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.] Dicam tibi utramque viam, ut ipſe poſſis decernere, utram malis ſequi; utrum per *Planctas*, an per *Scyllam & Charybdim* ire velis.

Infra

Infra *v.* 108. tamen ſuadet per *Scyllam* & *Charybdim*, ut minus periculoſam viam ire. ERN.

v. 59.

Πέτραι ἐπηρεφέες, petræ non modo ὑψηλαὶ, ſed & ταῖς ξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι, viſæ quaſi cameratæ. ſic & Od. K. 131.

v. 60.

Προτὶ δ' αὐτὰς Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ, ad eas autem Fluctus ingens reſonat *vel* graviter ſtrepit, rauſchet. Vide ad Od. E. 402.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, nigris oculis prædita. a κυάνεος, nigricans; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: vultus. κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, cærulei maris.

Ἀμφιτρίτη, Od. Γ. 91.

v. 61.

Πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, errans, vagans. & *Metaph.* ſtolidus; mente errans. a πλάζω, *fut.* άγξω, vagari facio.

Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε Θεοὶ μάκαρες καλέουσι.

Vagas profecto eas Dii beati vocant.

Conf. LAKEM. *Obſ. Philol. P. III. Obſ. IV. de Lingua Deorum, Homero celebrata.*

v. 62.

Ποτητὸς, ἡ, ὸν, volans. a ποτάω, volo. Eſt ergo idem quod πετεινός. & neutrum ſolet ſubſtantive poni. οὐδὲ ποτητὰ, neque volucres, auch nicht einmal Vögel.

Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ (*ſcil.* ζῶα) παρέρχεται, Ibi nec volucria (*animalia*) impune prætereunt, ſie kommen nicht davon.

Πέλεια, *Il.* E. 778.

v. 63.

Τρήρων, *ibid.*

v. 64.

Καὶ τῶν (*ſcil.* τινὰ) — ἀφαιρεῖται — πέτρη, er nimmt davon eine weg.

Λὶς πέτρη, *per Apocop.* pro λισσή. *v.* 79. eſt explicatio hujus vocabuli: Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξεστῇ ἐικυῖα, circum undique politæ arte & manu ſimilis. Vide ad *Od.* K. 4.

v. 65.

v. 65.

Ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, aliam columbam intei ſerit Jupiter, ut numerus plenus ſit; *vel* aliam mittit in numerum illum, ut ſit plenus, ſi aliqua ex columbis iis periit. ἐναρίθμιος ergo h. l. *proprie* ponitur. *Metaphorice* eſt *Il.* Β. 202. οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτε ἐνὶ βουλῇ, neque in pugna unquam ullius momenti eſ, neque in concilio, mitgezählet unter braven Leuthen.

v. 66.

Οὔπω τις νῆυς φύγεν, *pro* ἔφυγεν, nunquam ulla navis evaſit.

v. 67.

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κ. τ. λ. Sed permixtim & tabulas navium & corpora virorum &c. ὁμοῦ, *i. e.* ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Πίνακάς τε νεῶν, tabulas & aſſeres navium, σανίδας, ἀποκλάσματα καὶ ναυάγια. κρειῶν πίνακας, carnium lances, *Od.* Α. 141. quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etſi aurum & argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά, ſcribens vel inſculpens in tabula duplicanda multa letalia, *Il.* Ζ. 169.

v. 68.

Κύμαθ' (*pro* κύματα) ἁλὸς φορέουσι, Fluctus maris vehunt, *ſc.* corpora mortua virorum.

Πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, & ignis pernicioſi procellæ. Sermo eſt de petris natantibus, quæ aſſidue alliduntur ſibi invicem, & cum vehementia ignem hoc ex conflictu eliciunt; πυρὸς; τοῦ ἐκ τῶν πλαγκτῶν πετρῶν, αἳ, ἐν τῷ συναράττεσθαι πρὸς ἀλλήλας, πῦρ ἐκβάλλουσι, καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα, ſicut ignivomi montes. Hinc poſtea Ulyſſes, etſi non ignem, fumum tamen videt, & audit δοῦπον τὸν ἐκ τῆς συῤῥήξεως καὶ περιτρίψεως τῶν πλαγκτῶν. Ergo θύελλαι πυρὸς h. l. *Metaphorice* ſunt ignes celeriter & vehementer emicantes & exſilientes, ſicut ex Vulcanis aut ex ſilicibus attritis ad chalybem.

v. 69.

Παρέπλω, præternavigo. παρέπλω, *per Apoc.* pro παρέπλωσε.

Ποντοπ-

Ποντοπόρος, mare tranſiens. Epith. *navis magnæ & marinæ*. Vide ad *Il.* Α. 439.

V. 70.

Ἀργὼ, όος, ἡ, nomen proprium navis Jaſonis. ab ἀργὸς, *i. e.* ταχύς. nam fuit prorſus ὠκύαλος.

Πασιμέλουσα, ης, ἡ, de qua omnes narrant, quam omnes curant. nam participium μέλων, ουσα, ον, in uſu eſt, maxime neutrum, τὸ μέλον, id quod ad curam noſtram pertinet, quod curæ eſt. Ἀργὼ πασιμέλουσα, διά τε τὸ, πολυΐστορητον εἶναι, καὶ διὰ τὸ, πᾶσι τοῖς ἐξ Ἑλλάδος διὰ μελήσεως τεθῆναι, οἷα (utpote) τοὺς Ἀργοναύτας φέρουσα, τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄωτον, quia florem Græciæ portabat.

Παρ' Αἰήταο (*pro* Αἰήτου) πλέουσα, ab Æeta navigans.

V. 71.

Τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν — ποτὶ (*pro* πρὸς) πέτρας, de nave pæne ad rupes alliſa; & ſubintelligitur nominativus κῦμα: illam ibi celeriter *fluctus* conjeciſſet — ad petras.

V. 72.

Παραπέμπω, prætermitto, ich laſſe vorbey gehen.

Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ſed Juno fecit auxilio ſuo, ut incolumis præteriret navis hos ſcopulos.

Ἰήσων, *pro* Ἰάσων, ονος, ὁ, Princeps Theſſalus decantatiſſimus. Ejus θεῖος (patruus) erat ὁ Πελίας.

Ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων, qui ei carus erat Jaſon. (tuto præterire fecit navem.)

V. 55 — 72.

Planctas duos eſſe ſcopulos in Siculo mari ad omnimodam *Symplegadum* ſimilitudinem Homerus confingit, quæ Symplegades duæ ſive parvæ inſulæ, ſive ſcopuli ſunt maris Euxini apud os Boſpori Thracii, quibus etiam nomen eſt *Cyanea ſaxa*, appellatione a colore, ut opinor, ducta; κυάνεον ſiquidem *colorem cæruleum* vocant, qui fit ex ſplendido albo adjuncto, & nigredine offuſo. *Symplegades* vero dictæ ſunt a Græco verbo συμπλέκεσθαι, h. e. *connecti*, ſive *conjungi*. Nam, ut refert *Plinius*, (*Lib. IV. Cap. XIII.* & *Lib. VI. Cap. XII.*) tam modico ſunt inter ſe diſcretæ intervallo, ut ex adverſo quidem intuentibus geminæ cernantur, paulum vero deflexa acie coëuntium ſpeciem præbeant. Quamobrem eſſe *erraticas* fabulati

ſabulati ſunt Poëtæ, quia modo copulatæ, modo ſejunctæ conſpiciuntur. Itaque periculorum Ulyſſeorum magnitudinem exaugere volens Vates Cyaneos ſcopulos in mare Siculum transfert, vocatque πλαγκτὰς, quod idem eſt, ac *errantes.* Bina ergo ſcopulorum pericula ait ad Ulyſſem Circe ſibi objectum iri in eo mari, per quod erat navigaturus, videlicet ex una parte πλαγκτὰς, ex altera Scyllam & Charybdin; monet autem, ut evitatis illis ad hos potius accedat. Si namque illos ſubeat, certiſſime periturum; quod omnino innabiles ſint, neque ulla navis illac evaſerit incolumis, præter illam unam, quæ Jaſonem ceteroſque Argonautas vehebat. Appellatur autem ab Homero ea navis πασιμέλουσα, perinde quaſi eorum ſalus cordi eſſet toti mundo, quod in ea ſelectiſſimus flos regiorum Heroum totius Græciæ concluderetur. Quapropter mirum non eſt, ſi Junonis numine defenſa, exitiales illos ſcopulos prætervehi potuerit illæſa: Junonis inquam, quæ regum ac principum habebatur vindex & patrona. Neque phyſico documento id, quod de Junonis tutela confingitur, vacat. Juno enim aër eſt, cujus favore, ſecundo ſcilicet vento, proſperam per illos ſcopulos potuerunt Argonautæ nanciſci navigationem.

Et hæc quidem perſpicua ſunt: valde autem obſcurum & implexum videtur eſſe, quod dicit *de volucribus ac columbis, Jovi ambroſiam ferentibus:* ait enim, ne eis quidem ſcopulos illos teterrimos parcere, ſed aliquam ſemper auferre, quam mox, ne deficiat numerus, pater Jupiter reſtituit. Hujus loci interpretationem ex doctiſſima *Daceria* deſumam, nilque aliud de meo conferam, quam quod Gallicum textum Latino ſermone convertam. Hæc Homerica, *inquit*, columbarum fabula, quæ Jovi ambroſiam ferunt, & ſcopulos hoſce ſupervolitando tranſeunt eo damno, ut ex eis aliquam ſemper abripiant, valde ſingularis viſa eſt, arcanoque ſenſu abdita, quem plures conati ſunt aperire. Quæ omnium prima mentis acie fictionem hanc penetrarit, latentemque ſignificationem inſpexerit atque explicarit, femina e Byzantio fuit, cui nomen *Moero.* Docet autem, quemadmodum narrat

Athenæus

Athenæus, (*Lib. XI. Cap.* 12.) vocabulum πέλειαι, quo utitur Homerus, vulgo acceptum pro *columbis*, ad ſignificandas Pleiades, Atlantis filias, ab eo fuiſſe uſurpatum. Hæc conſtellatio ortu ſuo & occaſu anni tempora ſignat, tempusque ſementis, meſſis, frugumque maturitatis. Qua de re dixit Homerus, *eas deferre Jovi ambroſiam*; nam vertentis anni tempora, & collectio ſegetum & frugum, libationum & ſacrificiorum, quæ Jovi offerantur, materiem ſuppeditant, inſtruuntque. Cum vero addit Poëta, ab his ſcopulis nonnullam ſemper adimi earum ſtellarum, poëtica hyperbole utitur, qua oſtendat, ipſarum numerum, quandocunque occidunt, ob id videri deminutum, quod celſiſſimo vertice, quo ſuper mare gemini illi ſcopuli aſſurgunt, modo unam, modo alteram intuentium oculis auferunt; quod vero iterum integro numero renaſcuntur, idcirco dicitur ea, quæ ademta fuerat, ab Jove ſuppleri. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 157. *ſqq.*

V. 73.

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, Duo vero ſcopuli, hic quidem —. *pro* τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲν —. προβλῆτι σκοπέλῳ, id promontorium, ad ſaxum in mare alte protenſum a littore, *Il.* Β. 396.

Ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, hic quidem latum cœlum attingit.

V. 74.

Ὀξείῃ κορυφῇ, Acuto vertice: de petra.

Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε, *ſc.* τὸν σκόπελον, nubes autem ipſum circumdat, ſie umgibet, bedeckt ihn. & ad νεφέλη ſequitur *v.* 75. τὸ, *ſc.* νέφος, pro ἡ δὲ νεφέλη. Vide ad *Od.* Ι. 198. Θ. 541.

V. 75.

Κυανέη νεφέλη, Atra nubes. κυάνεαι ὀφρύες, de Jove: atra ſupercilia, *Il.* Α. 528.

Τὸ (νέφος) μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, quæ (nubes) nunquam recedit, οὐκ ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν: & nomen νέφος latet in νεφέλη, v. 74. ἐρωήσουσι (ἐκ vel ἀπὸ) χάρμης, refugient a pugna, retrocedent, *Il.* Ξ. 101. ſed *Il.* Α. 303. αἶψά σοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ſtatim tibi fluet cum magno impetu

ſanguis

ſanguis circa meam haſtam. ἠρώησαν ὀπίσσω ἵπποι, retrocesſerunt equi, *Il.* Υ. 433 μηδὲ ἐρώει, neque fluita animo, ne dubita: ne deſiſte, *Il.* Β. 179. μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, ne quis ceſſet a pugnando & recedat, *Il.* Ρ. 422. ἐρωῆσαι πτολέμοιο, inconſtans & fluxus eſſe in pugnando; ceſſaſſe a pugna, *Il.* Ν. 776. Τ. 170. Activa notio eſt *Il.* Ν. 57. ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a caſtris.

Οὐδέποτ' αἴθρη Κείνου ἔχει κορυφὴν, nunquam vertex illius ſcopuli habet ſerenitatem, ſed ſemper eſt nubibus obtectus. αἴθρη ἀνέφελος, *Od.* Ζ. 44 45.

v. 76.

Κείνου ἔχει κορυφὴν, Illius (petræ) obtinet ſummum verticem; ſerenitas, αἴθρη.

Οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, neque in æſtate, neque in autumno. Vide ad *Od.* Α. 191.

v. 77.

Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη, Neque aſcendere poſſet mortalis vir, neque deſcendere. ἀμβαίη, pro ἀναβαίη.

v. 79.

Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι, Vid. ad *v.* 64.

Περίξεστος, ου, ὁ, ἡ, etiam fœmin. *Jonice*. περιξέστη circum cædendo politus & arte factus. Quidam ſcribunt hoc nomen ὀξυτόνως, περιξεστός. πέτρη, περιξέστῃ ἐϊκυῖα, petra, ſimilis ac ſi manu eſſet circumciſa & polita.

v. 80.

Σπέος ἠεροειδὲς, antrum tenebroſum, ſpelunca caliginoſa. ἠεροειδέα πόντον, ſolenne Epith. *maris*. nam ſemper habet nigricantis coloris aliquid; ſimul autem, quia navigantibus ſolus aër conſpicitur. Vid. ad *Od.* Β. 263.

v. 81.

Πρὸς ζόφον, εἰς Ἔρεβος τετραμμένον, *ſc.* σπέος, Ad occidentem verſus, *ſc.* ſpecus: ſpelunca, cujus introitus ſpectat ad occidentem. Utrumque nomen notat idem verſus locum mortuorum; & notatur profunditas immenſa hujus ſpecus: ſimul tamen notatur μέρος δυσμικὸν mundi, ut ſenſus ſit, ſpecus ille profundus uſque ad Ἔρεβος, orcum, & qui eſt τόπος θανάτου καὶ ᾅδου, propter

Scyllam

Scyllam rapacem, vertit os ſuum πρὸς ζόφον, ad occidentem.

Ζόφος. Vide ad *Od.* Λ. 57. & 154.

Ἔρεβος. *Od.* Λ. 37.

Τετραμμένον. Vide ad *Od.* Ε. 71.

v. 82.

Παριθύνω, præter dirigo, prætercurrere facio. ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, *pro* παριθύνετε: ut hoc compoſitum *h. l.* idem notet, quod παρὲξ ἐλᾶν, præter dirigite. reſpectu habito ad ἧπερ, juxta hanc & præter hanc dirigite navem.

Φαίδιμος, *Od.* Λ. 99.

v. 83.

Αἰζήιος ἀνὴρ, *Il.* Ρ. 520.

v. 84.

Τόξῳ ὀϊστεύσας, Arcu ſagittans. Vid. ad *Od.* Θ. 216.

Οὐ σπέος εἰσαφίκοιτο, non uſque ad ſpecum pertingeret ſagitta; μὴ φθάσοι ἕως ἐκεῖ τῇ βολῇ. & εἰσαφικέσθαι *h. l.* idem eſt ac καθικέσθαι, *i. e.* ἅψασθαι, **hinan kommen, hinan reichen.** Vide ad *v.* 40.

v. 85.

Σκύλλα, ης, ἡ, portentum poëticum in freto Siculo. Habet ſex longa colla & capita, & duodecim pedes inutiles: nam ipſa cohæret petræ, in cujus ſpecu habitat.

Ἐνὶ — ναίει, habitat. *pro* ἐνναίει, quod *pro* ναίει.

Δεινὸν λελακυῖα, horribiliter reſonans, utpote petra, ad quam fluctus alliduntur perpetuo. eſt partic. præt Med. λάκε δ' ὀστέα, crepuerunt oſſa, cum perfringerentur, *Il.* Ν. 616. ὀξὺ λεληκώς, *Il.* Χ. 141.

v. 86.

Σκύλαξ, *Od.* Ι. 289.

Νεογιλός, ἡ, όν, eſt ὁ νεωστὶ γινόμενος, recens natus. Deberet eſſe νεογινός, a quo *per Sync.* in uſu eſt νεογνός, ſed ν ſæpe mutatur in λ.

Τῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, γίνεται, *h. l.* Etymologia *Scyllæ* eſt indicata: nam fictum eſt id monſtrum poëticum a ſono maris circa illum locum.

v. 87.

Αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός, vides hîc maſculinum Subſtantive poſitum; ipſa vero contra eſt ingens res mala, etſi vox ejus eſt inſtar catuli recens nati: quod convenit aliquando προσώπῳ λεπτοφώνῳ μὲν, κακοέργῳ δέ. ſic ἁπαλοὶ μὲν λαλοῦντες, κακὰ δὲ ἐνεργοῦντες. Vid. ad *Od.* I. 428.

v. 88.

Οὐδ' εἰ Θεὸς ἀντιάσειεν, neque ſi Deus aliquis ad eam accederet.

v. 89.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ, inutilis ad motum. nam eſt ab α priv. & ὄρω, *i. e.* κινέω, moveo, ruere facio.

Σκύλλης μὲν πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι, habet duodecim pedes, ſed omnes inutiles ad movendum: nam Scylla adhæret firma ſaxo ſuo, & ſolis collis ſuis ſex prælongis nocere aut impetum dare poteſt; ipſa pedibus ſuis nihil utitur ad progrediendum. ἄωροι ergo ſunt ἀκίνητοι, δυσόρμητοι, μὴ ὀρνύειν δυνάμενοι: & ω penultimum eſt ob metrum. Hæc eſt ſimpliciſſima & contextui conſentanea explicatio; cujus quam plurimas alias reperies apud *Euſtathium*, ut ſentias, quam facile vox admodum liquida in ſenſus monſtroſos detorqueri poſſit ab ingeniis ad tenebras palpandas damnatis. Ipſius tamen *Euſtathii* doctiſſimi & cordatiſſimi hæc eſt, quam omnibus præferendam res ipſa docet.

v. 90.

Ἓξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες, Sex autem ei colla valde longa. δειρὴ, *Od.* B. 153. περιμήκης, *Od.* K. 293.

v. 91.

Σμερδαλέη κεφαλὴ, Horribile caput in ſingulis collis: de Scylla, ſex colla habente. σμερδαλέος ἀορτὴρ, *Od.* Λ. 608.

Τρίστοιχος, ου, ὁ, ἡ, triplici ſerie ordinatus ex τρὶς, & στοῖχος, ου, ὁ, ordo, ſeries. τρίστοιχοι ὀδόντες, tribus ordinibus conſtantes dentes.

v. 92.

Πυκνοὶ καὶ θαμέες ὀδόντες, utrumque fere idem: Denſi & conferti dentes. θαμέσι στιχόωντες, *Od.* E. 252. λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς θαμέες, albi dentes ſuis denſi, dichte neben einander, *Il.* K. 264. ubi galea deſcribitur dentibus apri obſita externe.

Πλεῖο

Πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, pleni atræ mortis. πλεῖος, *Od.* Λ. 319.

v. 93.

Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν, *pro* καταδέδυκεν, Uſque ad mediam ſui partem ſubiit ſpeluncam cavam: latet media.

v. 94.

Ἐξίσχω, extra habeo. ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς, de Scylla. Legendum cum accuratioribus, ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλὰς, profert ſex capita ex ſpecu, *coll.* 90. 91.

Δεινοῖο βερέθρου ἐξίσχει κεφαλὰς, extra terribilem profunditatem ſpeluncæ ſuæ profert capita ſua. βέρεθρον, *Il.* Θ. 14.

v. 95.

Αὐτοῦ, Ibi.

Ἰχθυάᾳ, pro ἰχθυάει, *contr.* ἰχθυᾷ, piſcatur, *ſc.* Scylla, ἁλιεύει, in ſenſu lato: nam non omnia ſunt piſces tantum, quæ venatur Scylla in mari. ἰχθυάασκον, piſcabantur: & quidem neceſſitate urgente; aliâs enim τὸ ἁλιεύειν in uſu non erat Heroibus, utpote qui κρεοφάγοι. Od. Δ. 368.] *Capit, capere tentat*, quod *piſcari* dixit improprie, quia fit in aqua: ſic contra ἄγρην, *venationem* vocant capturam piſcium. ERN.

Περιμαιμάω, circum cupide quæro & moveo me. ex περὶ & μαιμάω, valde cupio. quod eſt a μάω, cum reduplicatione μαμάω, & jota euphonico interſerto, μαιμάω. Verbum μάειν notat & ζητεῖν, quærere, conſequi cupere. περιμαιμώωσα, pro περιμαιμάουσα, *contr.* περιμαιμῶσα.

v. 96.

Δελφῖνάς τε, κύνας τε, Delphine und Seehunde, Scylla dicitur circa ſcopulum ſuum in mari piſcari. δελφὶν, *vel* δελφὶς, delphinus, *bellua marina*, ein Meer-Schwein, Il. Φ. 22.

Καί ποθι μεῖζον ἕλῃσι (*pro* ἕλῃ) κῆτος, & ſicubi majorem capiat piſcando Cetum.

v. 97.

Ἃ (κήτεα) μυρία βόσκει — Ἀμφιτρίτη, qualia innumera alit mare.

Ἀγάστονος, ου, ὁ, ἡ, valde ſonans, πολύκλυστος. ab ἄγαν, & στένω, quod & notat ἠχέω, ſono. Eſt apud Poëtam Epith. *maris fluctuantis.* Alii ingenioſius quam verius volunt intelligi αἰτίαν στόνων πολλῶν καὶ βαρέων τοῖς ναυαγοῦσι quia mare fit cauſa gemituum gravium naufragis.

Ἀμφιτρίτη, ſupra *v.* 60.

v. 98.

Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται Παρφυγέειν σὺν νηί, Ea regione nunquam ulla ratione gloriantur nautæ ſe præternaviſſe cum nave ſine magno ſuo malo, ſine aliqua morte quorundam ex ſuis.

Ἀκήριος, ου, ὁ, ἡ, ſine morte & malo fato, μὴ ὑποκείμενος κηρὶ κακῇ. ἀθάνατος, ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀβλαβής. ex α pr. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, fatum. *in ſpecie*, fatum extremum, mors.

Εὐχετόωνται, *Od.* Α. 172.

v. 99.

Παραφεύγω, præterfugio. παρφυγέειν, prætercurriſſe.

Φέρει — κρατὶ ἑκάστῳ Φῶτ', (*pro* Φῶτα,) Scylla aufert ſingulis capitibus ſuis Viros ſingulos.

v. 100.

Ἐξαρπάξασα νεὼς, eripiens e navi ſex viros Scylla. τὸν ἐξήρπαξε Ἀφροδίτη, hunc eripuit Venus, ex periculo & turba, *Il.* Γ. 380.

Κυανόπρωρος, *Od.* I. 482.

v. 101.

Σκόπελον χθαμαλώτερον, petram humiliorem: non ita excelſam. χθαμαλαὶ εὐναὶ, *Od.* Λ. 193.

Ὄψει, videbis.

v. 102.

Πλησίον ἀλλήλων, deeſt εἰσὶ, Sunt admodum prope inter ſe, unus & alter. Vel &, omiſſa præpoſitione, κατὰ τὸ πλησίον. nam intererat tantummodo anguſtus πορθμὸς inter hos ſcopulos. *coll.* 234. 235.

Διοϊστεύω, transmitto ſagittam, ich ſchieſſe durch oder hinüber mit dem Pfeile. ex διὰ & οϊστεύω, ſagittis ferio, ſagittas mitto, ich ſchieſſe Pfeile.

Καί κεν διοϊστεύσειας, *ſc.* a Scylla ad hanc, poſſes ſagittam transmittere, es iſt eines Bogenſchuſſes weit.

v. 103.

v. 103.

Ἐρινεὸς, ȣ, ὁ, caprificus, wilder Feigenbaum. a τὸ ἔρνος, εος, germen, arbor novella terete trunco enaſcens, ramis & foliis juveniliter læta: nam hæc arbor inprimis læta eſt ramis. Scribitur alibi & ὁ ἐρινὸς, & fructus ejus τὸ ἐρινόν. In *Iliade* vero ἐρινεὸς eſt locus, περιέχων πολλὰς ἐρινεάς. Vid. ad *Il.* Ζ. 433. Fert hæc arbor bis per annum: & quia creſcit αὐτοφυῶς, hinc apte in *Odyſſea* hanc & non aliam arborem ad Charybdim memorat; ſimul &, quia valde magna, ramisque craſſa, ad ſuſtinendum Heroëm.

Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐςὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλὼς, In hoc autem caprificus eſt ingens, foliis læte veſtita.

Φύλλοισι τεθηλὼς, foliis læta. εἰλαπίνη τεθαλυῖη, *Od.* Λ. 414.

v. 104

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις] Quicquid *quavis* de cauſa *eximium* eſt, δῖον appellatur. Quod autem explicat *Scholiaſtes*, φοβερὰ, παρὰ τὸ δέος, plane ineptum. CLARK.

Χάρυβδις, ιος, ἡ. Μεσσήνη eſt urbs magna ad fretum Siculum. Prope eam eſt vortex, ein Waſſer-Wirbel, qui Charybdis a Poëta vocatur, voce ficta ex ſono aquæ.

Ἀναῤῥοιβδέω, deglutio, καταπίνω. ex ἀνὰ, & ῥοιβδέω, ſorbeo, abſorbeo gutture, ich ſchlorfe, ſchlucke ein.

Μέλαν ὕδωρ, *Od.* Ζ. 91.

Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, (cui opponitur ἀνίησι, ſurſum emittit.) *coll.* v. 105. & hæc reciprocatio fiebat ter κατὰ νυχθήμερον.

v. 105.

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ, Ter etenim ſurſum mittit (Charybdis quovis νυχθημέρῳ, ἄνω ἵησι, *coll.* 237. ubi ἐξεμεῖν idem notat,) quotidie, ter vero deglutit. Habet aliquam reciprocationem *bis* quovis νυχθημέρῳ: ſed Homerus ſcripſit *ter*, τερατολογίας majoris cauſa, & *ter* hic eſt pro *ſæpe*. Quod deglutiat quædam, & mox eadem revomat, eſt figmentum poëticum] Τρὶς eſſe vitium ſcripturæ, quo inclinabat quodammodo etiam *Polybius* apud *Strabonem*, *Geograph Lib. I.* non fit credibile, quia imitator hujus loci *Virgilius* quoque numerum ternarium conſtanter exprimit, ut & ceteri Poëtæ.

... item τρὶς, ut apud Latinos Poëtas *ter*, nihil aliud, quam *plus vice ſimplici*, ut *Horatius* loquitur. Si fingamus; *Homerum* ignoraſſe verum numerum æſtus marini: at *Virgilius* ignorare non potuit. ERN.

v. 106.

Δεινὸν, (*neutr. adverbialiter*,) Horribili modo. ita ſupra v. 85. δεινὸν λελακυῖα.

Μή σύ γε κεῖθι τύχοις, ne tu quidem eo deferaris; id precor tibi.

Ὅτε ῥοιβδήσειεν, ἡ Χάρυβδις, quando ſorbeat in ſe aquam. & *Charybdis* hinc nomen habet, a ῥοιβδεῖν & χαίνειν, voragine ampla inſorbere. Vide ad *v.* 104.

v. 107.

Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ, Non enim ſane liberare te poſſit ex malo. ὡς ῥύσαιτο περὶ χροΐ μήδεα φωτός, *Od.* Z. 129.

v. 108.

Μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, valde prope ad Scyllæ ſcopulum admovens te & accedens. πεπλημένος eſt præt. part. Paſſ. v. πελάω, & πλάω, appropinquare facio, admoveo prope. ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, retro ad terram admotus eſt, lapſus eſt, er fant rückwärts zu Boden, *Il.* Ξ. 438. αὐτοῦ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο, ejus os & nares ſolo admovebantur, *i. e.* ἐπέλασαν τῇ γῇ, *ibid.* 468. ἀσπίδες ἔπληντο ἀλλήλαις, ſcuta appropinquabant ſibi invicem, ἐπλησίασαν, coibant, *Il.* Δ. 449.

v. 109.

Νῆα παρὲξ ἐλάαν, Vide ad *v.* 47. & 55.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν, ſiquidem multo ſatius eſt, præſtat. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, *Od.* I. 276.

v. 110.

Ἓξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι, (pro ποθεῖν, *Attice* ποθήμεναι, producto *Poëtice* medio ε in η,) ἢ ἅμα πάντας, Sex ſocios ex nave deſiderare & amittere, quam ſimul omnes, una cum nave.

v. 73 — 110.

Devitatis Sirenibus navigandum fuit Ulyſſi per ſaxa excelſa, & magnorum periculorum plena, inter quæ mare illud mirum in modum æſtuaret. Horum duo appellarunt

πλαγκτάς

πλαγκτὰς a Veteribus, *h. e.* a Diis dicit; quæ conſecutis temporibus Cyanea ſaxa dicta ſunt. *Tria* hic loca proponi ait *Euſtathius*, *Planctas*, *Scyllam*, *& Charybdim:* quod ita eſt intelligendum, ut ab una parte ſint *Planctæ*, ab altera ex adverſo duo illi ingentes ſcopuli inter ſe proximi a latere. Cum vero alterutrius partis ſubeundum eſſet Ulyſſi periculum, monet Circe, ut malit per *Scyllam & Charybdim* tranſire, quam per *Planctas*, quæ certum atque irreparabile tum ſibi tum ſociis omnibus inferrent exitium; rurſusque ut *Scyllæ* potius detrimenta ferat, quam *Charybdis.* Convenit enim Ulyſſi, ſapienti & cordato viro, ut, quoties duo ingruant mala, minus ſemper eligat.

Quod attinet ad duos illos ſcopulos, frequentibus naufragiis olim infames, afferam *Virgilii* verſiculos, qui in *III. Lib. Æneid.* utrumque ſaxum illud ex *Homero* deſcripſit. De *Scylla* inquit: (*v.* 424. *ſqq.*)

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris,
Ora exſertantem, & naves in ſaxa trahentem.
Prima hominis facies, & pulcro pectore virgo
Pube tenus: poſtrema immani corpore piſtrix,
Delphinum caudas utero commiſſa luporum.

Scyllam eſſe ajunt promontorium juxta Rhegium, Siculum in mare prominens, in quo ſunt ſaxa multa & ingentia, quæ loca interius habent cava, & ſpeluncas, in quibus habitant marina monſtra; ubi vero navigia illiſa fuerint & everſa, tunc homines ab illis monſtris devorari. Hinc fabula *Scyllam* effingens veluti rabioſam canem multa capita emittentem, quibus ad ſe propinquantes quoſcunque corripiat, devoretque.

Scopulus alter eſt Scyllæo vicinus, ſed illo minor, ut quem jaculo poſſit quiſquam aſſequi. In eo ficus eſt ſylveſtris, ſub qua habitat *Charybdis*, cujus hi ſunt effectus, ut undas abſorbeat & reſorbeat ter in die.

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis
Obſidet, atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſusque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat unda.

At *Strabo* ex *Polybio* docet, *Lib. I.* illud τρὶς pro δὶς errore vel ſcribæ vel hiſtorici poſitum, ut, quæ de *Charybdi* Poëta fingit, revera convenire poſſint cum iis, quæ in Siculo freto accidunt, quod bis quotidiè fluctus mutat, ſicut Oceanus quavis die & nocte bis refluit. *Homeri* verſiculus, qui corruptus creditur, hic eſt:

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Quid facilius, quam τρὶς, i. e. *ter*, pro δὶς, i. e. *bis*, amanuenſium ſive imperitia, ſive oſcitantia irrepſiſſet. Hanc ergo *Charybdim* monet Circe declinandam, quia, ſi in eam ſe conjecerit, nulla ſibi ſit ſalutis ſpes animo concipienda; quod ut magis confirmet, addit, ne ipſi quidem Neptuno, maris Deo potentiſſimo, conceſſum eſſe, ut hoc eum periculo liberare poſſet. Itaque ſuadet, ut hac relicta ad *Scyllam* ſe conferat, in qua minus damni patietur, nimirum ſex ſociorum jacturam, quæ levior ſit, quam omnium interitus, quem illi *Charybdis* importaret.

Ceterum ſupervacaneum cenſeo, de *proverbio* hinc orto verba facere: *evitata Charybdi in Scyllam incidere.* Nonne enim tempus incaſſum terere videar, ſi rem lippis ac tonſoribus pene notam explicem, atque illuſtrem? Accedit, quod, cum *Eraſmus* hanc explanationem eruditiſſime occupaverit, jure optimo me actum agere incuſarer, ſi eadem, quæ ille, in medium afferrem. Hoc igitur prætermiſſo, perpendamus, quantos progreſſus Ars Nautica fecerit, quantumque navigandi cognitio ac peritia increbuerit, cum geminos ſcopulos illos nunc rideat, nulloque periculo tranſeat, qui tanto horrori atque exitio toti Antiquitati fuerunt. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Diſſ. LVI. p.* 145. *ſqq.* Conf. etiam *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom. Cap. VIII. de Scylla & Charybdi:* aliosque innumeros.

V. 112.

Νημερτὲς ἔνισπε, certum dic.

V. 113.

Εἴπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν, ſi qua tandem ratione perniciosam effugerem Charybdim. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut cetum effugiens evitaret.

aret, *Il.* Υ. 147.] Generoſitatem Ulyſſis ſui Poëta *h. l.* optime exprimit, ut qui virtute ſua omni generi periculorum, quantumvis illa graviſſima ſint, ſeſe opponere non reformidet. Petit ergo a Circe, annon hac accepta ſociorum jactura eam ulciſci poſſit adverſus Charybdim? Sed Circe reſpondet; hoc ſola patientia eſſe evincendum incommodum, quod a Diis infligatur, quibus reſiſtere mortali non eſt datum. Ubi videtur dupliciter de Diis intelligere, videlicet de Jove ipſo, cujus voluntate hæc accidant: deinde etiam de Charybdi, vel Scylla, quas pro Deabus agnoſcit. Solum ergo illi præſidium in invocanda Cratæi Scyllæ matre relinquit, ne, ſi vires ſuas illi opponat, illa damnum ipſi ingeminet. SPOND.

V. 114.

Τὴν δέ κ' (εἴπως αὐτὴν, Σκύλλαν,) ἀμυναίμην, Illam autem (ſi quo pacto) arcere poſſim.

Ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους, ſi mihi abripere velit aliquos meorum: de Scylla rapaci. εἰ δέ κε σίνῃαι, *Od.* Λ. 111.

V. 115.

Δῖα Θεάων, *Od.* Κ. 400.

V. 116.

Σχέτλιε; Ulyſſes ſic vocatur a Circe, quod velit etiam contra Immortales pugnare, nec in loco cedere malis, ſic *Od.* Λ. 473.

Καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε, & adhuc tibi res militares curæ ſunt.

Πολεμήϊα ἔργα, *Il.* Β. 338. Λ. 718.

Μέμηλε, *Od.* Ζ. 65.

V. 117.

Οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν; neque Diis cedes immortalibus? εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ſi tibi in omni re concedere vellem, *Il.* Α. 294. Vid. etiam ad *Il.* Δ. 62.

V. 118.

Ἀθάνατον κακὸν, immortale malum.

V. 119.

Μαχητὸς, ἡ, ὸν, contra quem pugnari poteſt, oppugnandus. κακὸν ἐ μαχητὸν, malum, quod pugnando non vincitur, *vel* quod pugna nemo poteſt adoriri, quod nemo poteſt expugnare.

V. 120.

Ὀυδέ τις ἔς' ἀλκὴ, Neque aliqua defenſio aut promtitudo reſiſtendi locum hic habet.

Φυγέειν κάρτιςον (ſc. ἐςὶ) ἀπ' αὐτῆς, optimum, fortiſſimum eſt, fugere eam: per fugam ab ea ſolam, potes ſuperare eam: ſola fuga ibi eſt res fortis. κάρτιςος, *Il.* Α. 266.

V. 121.

Ἦν γὰρ δηθύνησθα (*pro* δηθύνῃς) παρὰ πέτρῃ, Si enim moras nectere velis, *vel* moraberis apud petram: quod opponitur fugæ celerrimæ, *v.* 120. ἢ νῦν δηθύνοντα, aut nunc morantem diutius hic, *Il.* Α. 27.

Κορυσσόμενος, armans te.

V. 122.

Ἐξαῦτις, iterum.

Ἐφορμηθεῖσα, irruens, adortus. τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, *Od.* Λ. 205.

Δείδω, μή σ' — κίχῃσι, Vereor, ne te — deprehendat, ſie möchte dich ereilen.

V. 123.

Τόσσυς δ' ἐκ φωτὸς ἕληται, & tot viros exſumat ex nave, quot ipſa habet capita, *ſc.* Scylla.

V. 124.

Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, Sed valde celeriter prætemaviga. Vide ad *v.* 109.

Βωςρέω, eſt verbum Jonicum, notans ἐπιβοάω, ἐπικαλῦμαι, invoco, advoco in præſidium, ich ruffe an, ruffe herzu. Fit hoc verbum a βοάω, *fut.* ήσω. hinc fit βοητάω, *contr.* βοητῶ, & βωτῶ. ab hoc βωτῶ, interferto σ & ρ, mutataque conjugatione, fit βωςρέω. βωςρεῖν δὲ Κραταιΐν, (infinit. pro imperat.) invoca autem Cratæin.

Κραταιΐς, *Od.* Λ. 596.

V. 125.

Ἥ μιν τίκε πῆμα βροτοῖσιν, quæ eam peperit in peſtem hominum.

V. 126.

Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕςερον ὁρμηθῆναι, Quæ eam (Scyllam) deinde cohibebit, *vel* deſinere faciet, ne iterum irruat adverſus te.

Ἀποπαύω-

'Αποπαύω. παύτης ἀπόπαυε ἀοιδῆς, deſine de hoc cantu, Od. Α. 340.

'Ορμάω. ὁρμηθεὶς θεῦ, Od. Θ. 499.

V. 127 —— "

Quid ſibi velit *boum* illorum *Soli facta dedicatio*, expediamus. *Serranus* quidem multus eſt in expiſcanda ſubtiliter cauſſa, cur armenta gregesque illi Phœbo eſſent attributi. Iis vero relictis, puto, oves bovesque a Trinacriæ populis Phœbo eſſe dedicatos, quod ſub paſtoris forma greges Admeti, Theſſaliæ regis, olim paverit. Portentis autem, quæ boum mactationem conſecuta eſſe perhibet Vates, ſimile aliud exemplum apud *Herodotum* videre licet *in fine Libri ultimi*. Nec mirum, eam opinionem apud ſuperſtitioſos populos invaluiſſe, parcendum nempe bobus ovibusque Phœbo nuncupatis. Nonne hac etiam ætate Neapoli ſecuri vagantur *ſues*, qui Divo *Antonio* ſacri exiſtimantur, quos lædere tantæ ſibi ducunt religioni Neapolitani, ut in præſentiſſima mala atque infortunia, ſi id fecerint, ſe putent incurſuros? RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 150. Vide etiam *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom. &c. Cap. IX. De Bubus Solis.*

V. 127.

Θρινακίη, Od. Λ. 106.

V. 128.

Βόσκοντ' (*pro* Βόσκονται) 'Ηελίοιο βόες —, Paſcuntur (gehen auf der Weyde) Solis boves.

Ἴφια μῆλα, Od. Λ. 107.

V. 129.

'Οιῶν πώεα καλὰ, Vid. ad Od. Λ. 401.

V. 130.

Πεντήκοντα δ' ἕκαστα, jede Herde von 50. Stücke.

Γόνος δ' ἐ γίνεται αὐτῶν, ſoboles autem ab iis non naſcitur, ſie pflanzen ſich nicht fort. γόνον Ἀτρέος, Od. Λ. 435.

V. 131.

Οὐδέ ποτε φθινύθεσι, Neque unquam moriuntur. ἐι μυ φθινύθεσι φίλον κῆρ, Od. Κ. 485.

Ἐπιποιμὴν, ένος, ὁ, idem quod ποιμὴν. ſic & ἐπιβυκόλος, pro βυκόλος. proprie tamen deſignat præfectum paſtorum. Θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν, de bubus & pecudibus Solis.

V. 132.

v. 132.

Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Poëta ſolet partem ornatus & formæ nominare, ut intelligatur tota formoſitas & elegantiæ amabilitas.

v. 133.

Ἠελίῳ Ὑπερίονι, Vide ad *Od.* Α. 8. & 24. *Il.* Θ. 480.

Νέαιρα, ας, ἡ, Nympha, ex qua Sol genuit duas filias.

v. 135.

Ἀποικίζω, in diverſam habitationem transfero, ich verſetze die Wohnung jemandes anders wohin. αὐτὰς μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, eas mater in Siciliam transpoſuit, ut procul a ſe habitarent. Sic & μετοικίζω, ſi quem ex ſuis ſedibus transfero ad alias, ut inter alios habitet. Ejusmodi μετοικεσίας vel μετοικήσεως exemplum eſt *Od.* Δ. 174 — 177.

v. 136.

Μῆλα φυλασσέμεναι καὶ βοῦς, pecora & armenta ad ſervandum: quod σεμνᾶς poſitum pro ποιμαίνειν.

Μῆλα πατρώϊα, pecudes paternas.

Ἕλικας βοῦς, *Od.* Α. 288.

v. 137 — 141.

Od. Α. 109 — 113.

v. 143.

Ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε, per inſulam abibat a me. οἴκαδε ἀποστείχειν, *Od.* Α. 131.

v. 145. 146.

Od. Α. 636. 637.

v. 145 — 147.

Od. I. 562 — 564.

v. 148 — 152.

Od. Α. 6 — 10.

v. 154.

Οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, οὐδὲ δύ' οἴους, non enim convenit, unum aut duos ſolos ſcire ea.] Vide ad *Od.* Κ. 190. CLARK.

v. 155.

Θέσφατα, Vaticinia, Oracula. *Od.* Α. 296.

v. 157.

v. 157.

Ἀλευάμενοι. θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, elapſi mortem & fatum effugiamus. Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, *Od* I. 277.

v. 158.

Σειρήνων — φθόγγον ἀλεύασθαι, Sirenum — Cantum evitare.

Σειρήνων — θεσπεσιάων, Sirenum — divino modo canentium.

v. 159.

Λειμῶν' ἀνθεμόεντα, pratum lætis herbis obſitum. ſic *Il.* B. 467. λέβητα ἀνθεμόεντα, lebetem ſplendentem, *Il.* Ψ. 885. *Od.* Γ. 440.

v. 160.

Ἀλλά με δεσμῷ δήσατ' (*pro* δήσατε) ἐν ἀργαλέῳ, ſed me vinculo Ligate duro.

v. 161.

Ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ut in eodem loco firmiter maneam, nec me inde movere poſſim, daß ich auf der Stelle da verbleiben müſſe.

v. 162.

Supra *v.* 51.

v. 164.

Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν, *ſc.* ἐμὲ, Vos pluribus tunc vinculis conſtringite. infin. pro imperat. Vid. ad *Od.* Θ. 336.

v. 165.

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον, Certe ego iſta ſingula enumerans & proponens, ſociis nota faciebam. Vid. ad *Od.* Λ. 441.

v. 166.

Ἐξίκετο νηῦς — Νῆσον, venit navis — Ad inſulam. Νηῦς εὐεργής, *Od.* Λ. 70.

v. 167.

Σειρήνοιιν, ſupra *v.* 52.

Ἔπειγε γὰρ οὖρος, impellebat enim navim ventus ferens: & eſt quaſi de ἐμψύχῳ dictum de vento.

Οὖρος ἀπήμων, ventus ſecundus. οὐκ ἔνθεν ἀπήμονας ἦγεν ἑταίρους, *Od.* K. 551.

v. 168.

v. 132.

Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Poëta ſolet partem ornatus & formæ nominare, ut intelligatur tota formoſitas & elegantiæ amabilitas.

v. 133.

Ἠελίῳ Ὑπερίονι, Vide ad *Od.* Α. 8. & 24. *Il.* Θ. 480.

Νέαιρα, ας, ἡ, Nympha, ex qua Sol genuit duas filias.

v. 135.

Ἀποικίζω, in diverſam habitationem transfero, ich verſetze die Wohnung jemandes anders wohin. αὐτὰς μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, eas mater in Siciliam transpoſuit, ut procul a ſe habitarent. Sic & μετοικίζω, ſi quem ex ſuis ſedibus transfero ad alias, ut inter alios habitet. Ejusmodi μετοικεσίας vel μετοικήσεως exemplum eſt *Od.* Δ. 174 — 177.

v. 136.

Μῆλα φυλασσέμεναι καὶ βοῦς, pecora & armenta ad ſervandum: quod σεμνῶς poſitum pro ποιμαίνειν.

Μῆλα πατρώϊα, pecudes paternas.

Ἕλικας βοῦς, *Od.* Α. 288.

v. 137 — 141.

Od. Α. 109 — 113.

v. 143.

Ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε, per inſulam abibat a me. οἴκαδε ἀποστείχειν, *Od.* Α. 131.

v. 145. 146.

Od. Α. 636. 637.

v. 145 — 147.

Od. Ι. 562 — 564.

v. 148 — 152.

Od. Α. 6 — 10.

v. 154.

Οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, οὐδὲ δύ' οἴους, non enim convenit, unum aut duos ſolos ſcire ea.] Vide ad *Od.* Κ. 190. CLARK.

v. 155.

Θέσφατα, Vaticinia, Oracula. *Od.* Α. 296.

v. 157.

v. 157.

'Αλευάμενοι. θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, elapſi mortem ; fatum effugiamus. Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, *Od* I. 277.

v. 158.

Σειρήνων — Φθόγγον ἀλεύασθαι, Sirenum — Cantum evitare.

Σειρήνων — θεσπεσιάων, Sirenum — divino modo canentium.

v. 159.

Λειμῶν' ἀνθεμόεντα, pratum lætis herbis obſitum. ſic *Il.* Λ. 467. λέβητα ἀνθεμόεντα, lebetem ſplendentem, *Il.* Ψ. 885. *Od.* Γ. 440.

v. 160.

'Αλλά με δεσμῷ δήσατ' (*pro* δήσατε) ἐν ἀργαλέῳ, ſed me vinculo Ligate duro.

v. 161.

"Οφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ut in eodem loco firmiter maneam, nec me inde movere poſſim, daß ich auf der Stelle da verbleiben müſſe.

v. 162.

Supra *v.* 51.

v. 164.

'Υμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν, *ſc.* ἐμὲ, Vos pluribus tunc vinculis conſtringite. infin. pro imperat. Vid. ad *Od.* Θ. 336.

v. 165.

'Ήτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον, Certe ego iſta ſingula enumerans & proponens, ſociis nota faciebam. Vid. ad *Od.* Λ. 441.

v. 166.

'Εξίκετο νηῦς — Νῆσον, venit navis — Ad inſulam.

Νηῦς ἐυεργὴς, *Od.* Λ. 70.

v. 167.

Σειρήνοιϊν, ſupra *v.* 52.

"Επειγε γὰρ οὖρος, impellebat enim navim ventus ferens: & eſt quaſi de ἐμψύχῳ dictum de vento.

"Ουρος ἀπήμων, ventus ſecundus. ἐκ ἔνθεν ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, *Od.* K. 551.

v. 168.

v. 186.

Ου γάρ πω τις τῇδε (*ſc.* ᾠδῷ) παρήλασε νηΐ, Non enim unquam aliquis hac prætervectus eſt navigando. καί κε ἤ παρέλασε, ἤ ἀμφήριςον (νίκην) ἔθηκε, & ſane aut prætervectus eſſet, (prævertiſſet in certamine iſto curuli,) aut dubiam victoriam feciſſet, ut ambo eam confeciſſe videri potuiſſent, *Il.* Ψ. 382. τάχα παρελάσεις, prætervéheris, prævertes, νικήσεις; *ibid.* 427. παρήλασάν με, *i. e.* ἐλαύνοντες ἐνίκησαν, curru vicerunt me, *ib.* 638.

v. 187.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ, ſuavi voce cantans *vel* cantatus ex μέλι, & γηρύω, *Dor.* γαρύω, ſono, cano, loquor clara voce, celebro, garrio.

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ ςομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, de Sirenibus: Priusquam noſtram mel ſonantem ab ore vocem audiſſet.

v. 188.

Ὅγε τερψάμενος νεῖται, ille delectatus a nobis abit.

Πλείονα εἰδώς, plura ſciens.

v. 190.

Θεῶν ἰότητι μόγησαν, Deorum conſilio pertulerunt. Vid. ad *Od.* Λ. 340.

v. 192.

Ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, Sirenes, emittentes vocem pulcram. ἱέντες — jaculantes, *Od.* Δ. 626.

Ὄπα κάλλιμον, vocem liquidam. κάλλιμος ὕρος, *Od.* Λ. 639.

v. 194.

Ὀφρύσι νευςάζων, Oculis frequenter innuens & ſignum dans. Αἰνείας ἐβεβήκει, νευςάζων κόρυθι, nutans conum in galea, *Il.* Υ. 162.

Προπεσόντες ἔρεσσον, *Od* I. 490.

v. 196.

Μᾶλλόν τε πίεζον, magisque conſtringebant & comprimebant me. Vid. ad *v.* 174.

v. 197.

Ἐπειδὴ τάςγε (Σειρῆνας) παρήλασαν, *ſc.* ἡ ναῦς, poſtquam eas prætervecta eſt *navis.* Vid. ad *v.* 186.

v. 198.

Φθογγῆς Σειρήνων — οὐδὲ τ' ἀοιδῆς, per poſterius explicatur prius, qualis fuerit φθογγή.

v. 199.

Ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο, ceram ſibi demſerunt, qua oblitæ fuerunt aures eorum.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, *Od.* K. 387.

v. 202.

Δοῦπον ἄκουσα, ſtrepitum undarum audivi ad ſaxum Scyllæ.

v. 203.

Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπταθ' ἐρετμὰ, Timentium autem ex manibus ceciderunt *vel* evolabant remi: quod feſtive dictum; nam alibi dicuntur remi alæ navis; hic vero avolant ipſæ iſtæ alæ ex manibus. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, celer ex membris avolabat animus ſeu vita, fuhr aus, *Il.* Ψ. 880. αἰχμὴ πταμένη, volans cuſpis, *i. e.* haſta, *Il.* E. 282.

v. 204.

Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον, Inſonuere autem omnia per fluctum, *coll.* 202. & dicitur de permixto ſtrepitu variorum. βόμβησεν δὲ λίθος, *Od.* Θ. 190.

Ἔσχετο δ' αὐτοῦ Νηῦς, detinebatur autem ibi a curſu ſuo Navis: nam ſocii ceſſabant a remigando.

v. 205.

Προήκης, εος, ὁ, ἡ, ante acuminatus. οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, non amplius remos ante acutos manibus urgebant. Et *remi* ſic dici videntur, quia manubrium eorum eſt longum, & quaſi acuminatum in formam haſtæ. Poſſint etiam ſic dici, quia inferior pars eorum eſt quaſi acie gladii prædita.

Ἔπειγον, impellebant. ἔπειγε γὰρ οὖρος, ſupra *v.* 167.

v. 207.

Παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον, *Od.* K. 547.

v. 208

Οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν, non enim ullo pacto malorum ignari ſumus. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, *Il.* E. 634.] Vocula γὰρ (ut opinor) hoc in loco refertur ad

 id,

id, quod eleganter reticetur : *Ne animo penitus concid nequaquam* ENIM *&c.* CLARK.

V. 209.

Ου μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, Non ſane hoc m: adeſt malum. Alii legunt, ἔπει, pro ἐπέρχεται.

V. 210.

Ὅτε Κύκλωψ Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ, cum Cyclops Include nos in antro ſuo.

V. 209 — 212.

Tempeſtive nos jactando non modo amicos ferocie tes retundere poſſumus, modeſtioresque reddendo officium revocare ; ſed & timidis atque attonitis anin facere, & afflictos erigere. Apparet autem, hoc p ſpectum fuiſſe *Homero.* Facit enim Ulyſſem ſociis, fluctus & ſtrepitum circa Charybdim animos deſpc dentibus, in memoriam redigentem calliditatem ſu & fortitudinem.

Ου μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ, κρατερῆφι βίηφιν·
Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε, νόῳ τε,
Ἐκφύγομεν. — — —

Non tamen hocce malum nunc grandius ingruit illo,
Quam cum nos tenuit vaſto Polyphemus in antro,
Et tamen hinc virtute mea nos conſilioque
Fugimus. — — —

RICC. *Diſſ. Hom. Tom. I. p.* 152. 153.

V. 214.

Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε, Vos r mis maris ſuperficiem profundam Verberate. iſte ῥηγμ *h. l.* eſt ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον τῆς θαλάσσης, & illo κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς diſtinguitur per βαθύ. & dicit ſic, quia ῥήγνυται κώπαις, & quia etiam ibi κύματα ῥ γνυνται inter ſe & a ventis. Proprie enim ſic dicitur aq fiſſuras & rupturas faciens vel patiens.

V. 215.

Κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, tranſtris inſidentes. ἐπὶ κληῖσι κάθιζ ſupra *v.* 146.

Αἴκε ποθι Ζεὺς Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλ ξαι, ſi forte Jupiter Det iſtam ſaltem mortem effuge

αὐ

αὐτὺς δή περ ἐάσον ὑπεκφ. καὶ ἀλύξαι, ipſos nos tamen ſaltem ſine evadere, *Il.* Θ. 243.

V. 217.

Σοὶ δὲ, κυβερνῆθ', (*pro* κυβερνῆτα,) ὧδ' ἐπιτέλλομαι, Tibi vero, gubernator, ſic præcipio.

V. 218.

Βάλλευ (*Jon.* pro βάλλε) ἐνὶ θυμῷ, Reconde in animo, ἐμβαλλε, ἐνθυμε.

Ἐπεὶ νηὸς — οἰήϊα νωμᾷς, quandoquidem navis — clavum torques & adminiſtras, quoniam navis — gubernacula regis & moves. οἰήϊον, *Od.* I. 483.

Νωμαω· αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, *Od.* K. 32.

V. 219.

Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα, Ex iſto fumo & fluctu ſepara Navem. ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς, *Od.* Λ. 502.

V. 220.

Σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, tu autem accurate obſerva ſcopulum, & quære prope eum prætervehi. Vid. ad *Od.* Λ. 530.

V. 221.

Ἐξορμάω, egredior.

Κεῖσ' (*pro* κεῖσε) ἐξορμήσασα νεῦς, Eo (ad Charybdim) currens a ſcopulo navis. *i. e.* ἔξω τοῦ σκοπέλου ὁρμήσασα: quaſi ſcopulus ille, in quo habitabat Scylla, eſſet ἀκίνδυνος, qui tamen re vera erat ὀλιγοκίνδυνος, cum Charybdis eſſet omnino exitialis.

V. 223.

Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, Scyllam autem illis nondum commemorabam.

Ἄπρηκτον ἀνίην, malum, contra quod nihil poteſt effici, καθ' ἧς οὐκ ἦν τὶ πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι, ein Uebel, darwieder nichts zu machen iſt, contra quod nullum valet remedium. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, bellum gerere, quo nihil efficitur, *Il.* B. 121. Ζεύς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, in inutiles lites & contentiones conjecit me; inquit Agamemnon de contentione ſua cum Achille, in unnützen Streit, *ibid.* 376. νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, nunc vero mihi dolores injicitis animo,

animo, pro quibus lucrari nihil poſſum, für die ich nichts wieder bekommen kan: nam loquitur de conſumtione facultatum ſuarum, quæ fiat impunis, & nulla ſperanda reſtitutione, *Od.* B. 79.

Ἀνία. ἄνευθε πόνε καὶ ἀνίης, *Od.* H. 192.

V. 224.

Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης, Ne mihi timentes remitterent ſocii A remigando. ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hominum generatio, alia oritur, alia deſinit, ein Geſchlecht entſtehet, das andere höret auf, *Il.* Z. 149. ἐκ ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, non deſinit ferro cædem facere, *Il.* P. 565.

V. 225.

Εἰρεσία, *Od.* Λ. 639.

Ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτὰς, & intus ipſi ſe occultarent in navi, *i. e.* κρύπτοιεν, σκέποιεν, ut inter ipſos & Scyllam ſit aliquid ſolidi, ne hæc eos conſpiceret & raperet. πρὶν πυκάσαι γένυν ἐυανθέϊ λάχνῃ, *Od.* Λ. 319.

V. 226.

Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, Circes mandata triſtia Obliviſcebar. ἀλλ' ἐδ' ὣς Μενελάε ἐφημοσύνης ἀμέλησε, ne ſic quidem ejus mandatum neglexit, *Il.* P. 697.

V. 227.

Ὅτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι, mandaverat mihi, ne arma caperem.

V. 228.

Καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, indutus inclyta arma.

V. 229.

Εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον Πρώρης, in tabulata navis conſcendebam Proræ. ἴκρια δὲ στῆσας, *Od.* E. 252.

V. 230.

Πρῶρα, ας, ἡ, prora navis. quaſi πρόορα, ex qua providetur in anteriora. a προοράω, ante me video, prævideo.

Ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην, inde enim eam exſpectabam: ἐδέγμην, *Od.* I. 513.

Φανεῖσθαι, (fut. 2. infin. Med.) apparituram, ſie würde von daher ſich ſehen laſſen.

V. 231.

v. 231.

Πελϱαῖος, α, ον, ad rupem pertinens. Σκύλλην πετϱαίην, Scyllam in rupe habitantem, eique adfixam.

Ἡ μοι φέϱε πῆμ' ἑτάϱοισιν, quæ mihi & meis ſociis inferre volebat malum.

v. 232.

Οὐδέ πῃ ἀθϱῆσαι δυνάμην, Neque conſpicere (Scyllam) poteram, etſi accurate circumſpiciens. ὅτε ἐς πεδίον τὸ Τϱωϊκὸν ἀθϱήσειε, quando intentis oculis proſpiceret in campum Troicum, *Il.* Κ. 11.

Ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, laſſabantur *vel* defatigabantur autem mihi oculi.

v. 233.

Πάντη παπταίνοντι πϱὸς — πετϱην, Ubique intuenti — petram, In omnes partes intente circumſpicienti ad — petram. δεινὸν παπταίνων, *Od.* Λ. 607.

Ἠεϱοειδέα πέτϱην, ob altitudinem ejus uſque ad nubes. σπέος ἠεϱοειδὲς, ſupra *v.* 80.

v. 234.

Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, Nos vero per anguſtam illam viam navigabamus gementes. Notatur στενὸς ille πορθμὸς, ὁ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαϱύβδιος, quam anguſtiam *ante* notarat, *v.* 102. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, anguſta in via, *Il.* Η. 143.

Ἀνεπλέομεν. ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, *Il.* Λ. 22.

v. 235.

Ἑτέϱωθι, in altera parte, auf der andern Seite, ita *Od.* Δ. 531.

v. 236.

Δεινὸν ἀνεϱϱοίβδησε θαλάσσης ἁλμυϱὸν ὕδωϱ, cui opponitur *v. ſq.* τὸ ἐξεμεῖν, evomere. Vide ſupra ad *v.* 104. *ſq.* Ἁλμυϱὸν ὕδωϱ, *Od.* Ι. 470.

v. 237.

Ἐξεμέω, evomo, revomo. ex ἐξ & ἐμέω, vomo, ex ore violenter emitto.

v. 238.

Ἀναμοϱμύϱω, cum ſtrepitu ſurſum attollo aquas. Sic de Charybdi, evomente aquas cum ſtrepitu multo. ἀναμοϱμύϱεσκε (*Jon.* pro ἀνεμόϱμυϱε) πᾶσα. ex ἀνὰ & μοϱμύϱω, quod

quod magis in uſu eſt de fluviis & aquis cum ſono fluentibus. Eſt ergo idem quod μύρω, niſi quod paullo majorem ſtrepitum indicat.

Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ, vides, contorſionem validam & commixtionem aquarum notari. μάλα ὦκα περιςρέφεται κυκόωντι, valde celeriter coagulatur lac ab eo, qui immiſcet lacti coagulum, & qui lac coire facit, *Il.* Ε. 903. ἐν τῷ ῥα ἐκύκησε γυνή, in illo poculo grandi commiſcebat mulier potionem commixtam, *Il.* Λ. 637. καὶ ἐποίει κυκεῶνα, *coll.* 638 — 640. τὼ δὲ κυκηθήτην, illique ambo perturbati ſunt pavore, ἐταραχθησαν, *ibid.* 129. τρὶς δὲ ἐκυκήθησαν Τρῶες, ter vociferante Achille ter penitus conturbati ſunt animis Trojani, *Il.* Σ. 229. ſic & de equis, κυκήθησαν δὲ αὐτῷ ἵπποι, *Il.* Υ. 489. παντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, nam omnia concitabat fluenta ſua fluvius perturbatus & turbidus, *Il.* Φ. 235.

Ὑψόσε δ' ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν, & in altum ſpuma cum guttis Summis ſcopulis ambobus incidebat.

Ἄχνη, *Od.* Ε. 403.

V. 240.

Ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης — ὕδωρ, quando deglutiebat maris — aquam. ὕδωρ ἀναβροχθὲν, *Od.* Λ. 585.

V. 241.

Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη. Tota intus apparebat contorta & commixta.

Ἔντοσθε. ἔντοσθεν λιμένος, *Od.* Κ. 92.

Φάνεσκε, *Od.* Λ. 586.

Κυκωμένη, ſupra *v.* 238.

V. 242.

Δεινὸν ἐβεβρύχει ἀμφὶ πέτρη, *ſc.* θάλασσα, Horribili modo reſonabat circa petram: eccho ſola notatur. βέβρυχε κῦμα ποτὶ ῥόον, *Il.* Ρ. 264. ubi ſermo eſt de oſtio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, & ſonum ex colliſione facit. βεβρυχώς, de Heroë moriente ex vulnere, qui cum ſono & fremitu indignante moritur, *Il.* Ν. 393.

Ὑπένερθε

Ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε, infra autem fundus maris apparebat. ὑπένερθε δέ λῖθ' ὑπέβαλλεν, *Od.* K. 353.

V. 243.

Ψάμμος, ου, ἡ, arena, der Sand. a ψάω, comminuo. Ψάμμῳ κυανέῃ, Una cum arena nigricante. κυανέη νεφέλη, ſupra *v.* 75.

Τὰς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, Vîd. ad *Od.* Λ. 632.

V. 246.

Ἔλεθ', *pro* ἕλετο, abſtulit, ἔλαβεν ὡς ἐξαιρέτους.

Οἱ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν, qui robuſtiores erant. Alii legunt, φέρτατοι. Vide ſupra ad *v.* 109.

V. 247.

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους, Reſpectans autem ad navem & ſocios meos, adſpiciens. σκέπτετ (ἐσκέπτετο) ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, circumſpiciebat ad ſtridorem ſagittarum & ſonitum jaculorum; unde ſcil. acciderent, *Il.* Π. 361. σκέπτεο νῦν, — αἴκεν ἴδηαι ζωὸν ἔτι Ἀντίλοχον, circumſpice nunc, an conſpicere poſſis, vivum adhuc eum, *Il.* P. 652.

V. 249.

Ὑψόσ' ἀειρομένων, πόδας, In altum ſublatorum, pedes, a Scylla.

Ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες, illi vero clamabant vocantes me. τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες, *Od.* K. 229.

V. 250.

Ἐξονομακλήδην, Nomine, *Il.* X. 415.

Τότε γ' ὕστατον, & tunc ultima vice.

V. 251.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ] Cette comparaiſon douce, empruntée d'un art agréable & employée pour une avanture horrible, fait ici un très-bon effet, & adoucit heureuſement le ton atroce, qui regne dans cette narration. Homere ſait varier ſes tons avec une adreſſe merveilleuſe. DAC.

Πρόβολος, ου, ὁ, ἡ, *idem quod* προβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, propoſitus, ante poſitus, expoſitus.

Ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς, piſcator in promontorio *vel* ſaxo ad mare, *vel* alto littore, ſedens.

Ἁλιεὺς, ἕως, ὁ, piſcator. *deinde in genere*, in mari verſans, homo nauticus, ein Seemann. *h. l.* piſcator, hamo captans piſces, & eſt parabola de eo, atque ipſe deſcribitur.

Περιμήκεϊ ῥάβδῳ, longa arundine. *δουρὶ περιμήκεϊ*, ſupra *v.* 90

Ῥάβδος *h. l.* de virga piſcatoria.

v. 252.

Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, Piſcibus minutis in dolum eſcas demittens: *βρώματά τινα δόλον ῥίπτων. pro καταβάλλων εἴδατα εἰς δόλον.*

v. 253.

Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας, In mare projicit (piſcator hamo piſcaturus) bovis cornu, cui adnexus eſt hamus.

Βοὸς κέρας, *h. l.* de hamo piſcatorio, cui ſuperne addita eſt fiſtula cornea, ne piſcis deglutito hamo arroderet linum, & ad quam pendebat globulus plumbeus. notat ergo *κέρας h. l.* materiam, ex qua fiſtula illa erat facta ſic *Il.* Ω. 81.

Βοὸς — ἀγραύλοιο, bovis — in agro ſtabulantis. *ἀγραύλοι πόρτιες*, *Od.* K. 410.

v. 254.

Ἀσπαίροντα, *ſc.* ἰχθύν, Palpitantem: de piſce capto per hamum, & extracto ex aqua. *ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα*, *Od.* Θ. 526.

Ἔῤῥιψε θύραζε, projicit foras, *i. e.* ex mari, ubi habitaverat piſcis ante.

v. 255.

Ὣς οἵγ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας, Sic illi palpitantes tollebantur rapti in altum ad petras, a Scylla, homines ſex e navi Ulyſſis.

v. 256.

Εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε, de Scylla, vorante ante oſtium *vel* in oſtio ſpeluncæ ſuæ raptos ſex ſocios Ulyſſis ex navi prætervehente.

Αὐτοῦ — κατήσθιε κεκλήγοντας, Illic — devorabat clamantes: de Scylla, devorante miſerabiliter & interrupte clamantes homines abreptos. *κεκλήγοντες*, *Il.* Π. 430.

V. 257.

v. 257.

χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας, Manus ſuas ad me extendentes; & auxilium meum implorantes.

Ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, ex h. l. maxime proprietas vocis δηϊοτὴς apparet: nam ſermo eſt de Scylla, quæ abripuerat aliquot ſocios Ulyſſis, hoſtiliter & perniciose. ergo eſt, hoſtilitas, perditio. Vide etiam ad Od. Λ. 515.

v. 258.

Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Miſeratione digniſſimum ſane illud meis vidi oculis. ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ, Od. Λ. 411.

v. 259.

Πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα, Ex omnibus, quæ ærumnoſa tuli Θεῶν ἰότητι μόγησαν, ſupra v. 190.

Πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, tranſitus maris pertentans & emetiens, vias maris perſcrutans navigatione mea, durchſuchend die Uebergänge und Wege des Meers, da ich alle Fahrten durchſuchet.

Πορος. Θρυον, Ἀλφειοῖο πόρον, Thryum, ubi Alpheus fluvius commode tranſitur, Il. B. 592. ὅτε δὴ πόρον ἷξον ποταμοῦ, cum veniſſent ad alveum & fluentum fluvii, Il. Ξ. 433. Φ. 1.

Ἐξερεείνω. ἐξερέεινεν ἕκαστα, ſupra v. 34. & K. 14.

v. 261.

Ἐς ἀμύμονα νῆσον, in pulcerrimam inſulam, Siciliam.

v. 262.

Καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, Vid. ad Od. Λ. 288.

v. 263.

Ἴφια μῆλα, ſupra v. 128.

Ὑπερίονος Ἠελίοιο, ſupra v. 133.

v. 265.

Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν, Mugitumque audivi boum. μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐσσεύοντο, cum mugitu e ſtabulo ruebant, Il. Σ. 575.

Αὐλίζομαι, ſtabulor, pernocto. ab αὖλις, ιδος, ἡ, locus ubi habitatur ad tempus, commoratio, ſtabulum.

Βοῶν αὐλιζομενάων, vaccarum in villis.

v. 266.

Βληχὴ, ῆς, ἡ, balatus ovium, das Schaaf-Blöcken.

Καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, *i. e.* ἐνεθυμήθην.

v. 267.

Μάντιος ἀλαῦ, *Od.* Κ. 493.

v. 268.

Κίρκης τ' Ἀιαίης, Vid. ſupra ad *v.* 3.

Ἤ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε, quæ mihi etiam atque etiam commendabat & mandabat.

v. 269.

Ἀλεύασθαι, evitare. ἀλευάμενοι, ſupra *v.* 157. ἀλεύασθαι, *ibid.* 158.

Τερψίμβροτος, ȣ, ὁ, ἡ, homines exhilarans. Epith. *Solis.* ab ἡ τέρψις, delectatio. hoc Epith. hîc non ſine ratione poſitum, ut admoneat, eum non eſſe triſtitia afficiendum, qui exhilaret homines. Alia *ejus* Epith. vid. apud MORELL. *ſub voce* Ἥλιος.

v. 271.

Κέκλυτέ μευ μύθων, *Od.* Κ. 189.

v. 272.

Μαντῆος, εία, ῆον, ad vatem *aut* vaticinia pertinens, oraculo deſtinatus, oraculo editus.

Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα (*Jon.* pro μαντεῖα) Τειρεσίαο, Ut vobis narrem oracula Tireſiæ & vaticinia.

v. 275.

Αἰνότατον κακὸν, graviſſimum malum & miſerrimum; das härteſte Unglück.

v. 276.

Παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, præter inſulam agite navem. Vide ſupra ad *v.* 109.

v. 277.

Τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, *Od.* Κ. 198. & 566.

v. 278.

Στυγερῷ — μύθῳ, ſermone, qui mihi horrorem aliquem incutiebat; ob præſagia futurorum, *coll.* 295. ſermone, qui me valde triſtem faciebat. ſic, ἐπέεσσιν — ςυγεροῖσιν, *Od.* Λ. 464.

v. 279.

Σχέτλιος εἶς, Firmus & non cedens es, καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος.

Πέρι

Περι τοι μένος, i. e. περιτλόν σοι ἐςὶ μένος, ſuperat tibi robur. Vide ad *Od.* Α. 549.

Οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, nec Deſatigaris, du wirſt nicht müde.

V. 280.

Ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, profecto apud te omnia ſunt ex ferro, du biſt ja wol ganz von Eiſen, tu quantus quantus es, totus ferreus es, & cedere neſcius; non delaſſaris unquam. θυμὸς — σιδήρεος, *Od.* . 191.

V. 281.

Καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, defatigatione male affectos, & ſomni deſiderio. καμάτῳ αδδηκοτες, fatigatione laſſi, *Il.* Κ. 98. μὴ ξεῖνος δείπνῳ ἀδησειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, ne hoſpes ex convivis nullam delectationem haberet, ſed potius faſtidium ſentiret, verſans cum impotentibus, *Od.* Α. 134.

V. 282.

Οὐκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι, Non ſinis in terram exire e navi.

V. 283.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ſic *Od.* Α. 50. & 198. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, *Od.* Λ. 324.

Λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, lautam parenius *vel* parare poſſimus cœnam. αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, *pro* παρέθηκας, ipſe in tentorio aptum & lautum jentaculum mihi apponebas, *Il.* Τ. 316. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπου, i. e. λαρόν τι αὐτῷ ἐςὶ, muſcæ nimirum, *Il.* Ρ. 572. οἶνον ἡδὺν, ὅςις μετὰ τὸν λαρότατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum ſuave, quod inter illud eſt ſuaviſſimum & aptiſſimum, quod tu ſub clavibus tuis habes, *Od.* Β. 350.

V. 284.

Αὔτως, ſic.

Διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας, per noctem celerem vagari jubes. ἀλάλημαι, *Od.* Λ. 166.

V. 285.

Νήσου ἀποπλαγχθέντας, Ab inſula prohibitos & errare in ponto factos. ἡμεῖς Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες, *Od.* Ι. 259.

Ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, Vide ſupre ad *v.* 233. & 80.

V. 286.

v. 286.

Ἄνεμοι χαλεποὶ, venti duri.

Δήλημα, ατος, τὸ, perditio, læſio. a δηλέω, perdo, lædo.

Δηλήματα νηῶν, pernicies navium, nocivi navibus.

v. 287.

Πῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, qua ratione tandem aliquis effugiat grave exitium, *i. e.* mortem. Vide ad *v.* 215.

v. 288.

Ἐξαπίνης, ſubito. *Od.* K. 557.

Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, Si forte repente veniret venti procella.

v. 289.

Ἢ Νότου, ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, Aut Noti, aut Zephyri graviter & periculoſe flantis. Epith. ad utrumque pertinet. Vid. ad *Od.* E. 295.

v. 290.

Νῆα διαῤῥαίουσι, Navem quaſſant & perdunt. δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτὸν, ſane & me ipſum perdent, ſie werden bald mich ſelbſt aufreiben, *Od.* A. 251. *coll.* 250. νὺξ δ' ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, & hæc nox aut omnino perdet caſtra aut ſervabit, *i. e.* res eſt in ſummo diſcrimine, *Il.* I. 78. διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, cupidi ad deſtruendum, *ſc.* urbem eorum, ipſosque, *Il.* B. 473.

Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, Diis regibus invitis. Vide ad *Od.* Z. 240. & 287.

v. 291.

Πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, pareamus nocti nigræ,] Vidimus aliâs *in Iliad.* hanc eandem phraſin. Nox enim quietem indicere videtur, quod imperium eſſe Homerus imaginatur; ideo parendum ei eſſe dicit. SPOND.

v. 292.

Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα, Cœnamque apparabimus.

v. 293.

Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες, Cras autem conſcendentes, & vela in altum facientes: ἀποπλεύσαντες. ἠῶθεν, *Od.* H. 189.

Ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, *i. e.* ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα. ſic *Od.* B. 295. immittemus in mare, navem, vel &, ἡμᾶς. dicit ergo ſic τὸ, ἐκ γῆς ἀποπλεύσειν.

v. 294.

v. 294.

Ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι, ſie ſtimmeten ihm bey. Vid. ad *Od.* Θ. 398.

v. 295.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο Δαίμων, Et tunc ſane intelligebam, quod mala machinaretur, meditaretur, cogitaret contra eos Deus.

v. 297.

Ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα, profecto me, qui unus ſum, vos multi ſuperatis & cogitis. Vid. ad *Od.* I. 410.

v. 298.

Ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, jurate firmum jusjurandum. καρτερὸς, *i. e.* γενναῖος, καὶ ὃς ἂν μὴ παραβαθῆναι δύναται. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, *Od.* Δ. 253.

v. 299.

Πῶυ μέγ' οἰῶν, Vid. ſupra ad *v.* 129.

v. 300.

Ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν, notat τὴν πᾶσις ἄτας θάλλουσαν ἀφροσύνην, incogitantiam errorum multorum fontem. & κακαῖς *h. l.* κατ' ἐξοχὴν additur. quia contra Numen peccabatur ipſum. Vid. ad *Od.* K. 437.

v. 301.

Ἕκηλοι Ἐσθίετε βρώμην, quieti Comedite cibum. Vid. ad *Od.* A. 183.

v. 303.

Οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευον, Vid. ad *Od.* K. 345.

v. 304.

ibid. 346.

v. 305.

Στήσαμεν ἐν λιμένι — νῆα, Statuimus in portu — navem. Εὐεργέα νῆα, ſupra *v.* 166.

v. 306.

Ἐξαποβαίνω, exſcendo. ἐξαπέβησαν ἑταῖροι (ἐκ) Νηός, egreſſi ſunt ſocii E navi.

v. 307.

Δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο, cœnam ſcite paraverunt. μῦθον ἐπισταμένως κατέλεξας, *Od.* Λ. 367.

Τετύκοντο, *Od.* Θ. 61.

v. 308.

v. 308.

Ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, poſtquam deſideriu[m] potus & eſus expleverunt, *Od.* Θ. 72.

v. 311.

Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,

Flentibus autem iis ſupervenit dulcis ſomnus. Conf. ALBERTI *Obſerv. Philol. in Luc XXII:* 45. ἐπὶ αὐτὰς κοιμωμένας ἀπὸ λύπης. nec non WOLFII *Cur. Philol.* & KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget* in *h. l.*

Νήδυμος, Epith. *ſomni dulciſſimi & alti* : nam nihil ſomno dulcius eſt feſſis. *Od.* Δ. 793.

v. 312.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, Cum autem tertia pars noctis eſſet. ἤτοι τρία μέρη, ἢ τρίτον μέρος τῆς νυκτός. *Schol.* N[...] antiquis nox in tres partes : veſpera ſera. media nox, antelucanum tempus ; & de hoc tertio, incipiente hora tertia poſt mediam præciſe noctem, ſermo eſt *h. l.* [...] δὲ τρίχα κοσμηθέντες, *Od.* I. 157. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, *Od.* Θ. 506.] Vid. Hrn. Bodmers Betracht. über die Poet. Gemählde der Dichter, *p.* 253. *ſqq.*

Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, & aſtra tranſiſſent, mediam ni[mi]rum cœli regionem : μετεκινήθη πρὸς δύσιν, occidenti admota eſſent. ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, *Od.* Θ. 492.

v. 313.

Ὦρσεν ἐπὶ (*pro* ἐπῶρσεν) ζαῆν (*pro* ζαῆ, ob concurſum vocalium,) ἄνεμον — Ζεύς, Excitavit (er ließ aufſtehen) vehementer ſpirantem ventum — Jupiter. Vide ad *Od.* Ξ. 368.

v. 314. 315.

Od. I. 68. 69.

v. 317.

Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, *i. e.* ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν, Navem quidem in portu ad ſtationem appulimus. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, in alto ſtare fecere navem, *Od.* Θ. 55.

Εἰσέρυω, intus traho. νῆα εἰσερύσαντες, poſtquam intus protruſeramus remis.

Κοῖλον σπέος, ſignificatur ſinus maris inter montes, in quem protrudebant navem remis.

v. 318.

V. 318.

Ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ, ἠδὲ θόωκοι, Ubi ſunt Nympharum pulcræ habitationes & ſedes: ſic ut ſimul connotentur τόποι τῦ χορεύειν. Vide etiam ad v. 4.

θόωκοι, conventus. Vid. ad *Od.* E. 3.

V. 319.

Ἀγορὴν θέμενος, *Od.* K. 188.

V. 320.

Ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ] Ingeminat exhortationem ſuam, qua rogat iterum ſocios, ne illa armenta aut greges attingant, rationem addens, quod ad gravem & terribilem Deum pertineant, nimirum Solem, cui nihil rerum humanarum latere poteſt. Quibus voluit metum illis incutere, ut, ſi ſui mandati reverentia non caperentur, at Deum illum ſaltem reformident, qui hanc injuriam ſibi illatam inultam non ſit relicturus Hanc autem prohibitionem repetivit, quia in re periculoſa non poteſt ſatis diligens adhiberi cautio. SPOND.

V. 321.

Τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, abſtineamus nos ab his bubus violandis.

Μή τι πάθωμεν, ne quid mali eveniat nobis.

V. 322.

Δεινῦ — θεῦ, Venerandi & reverendi & timendi Dei, i. e. Apollinis.

Ἴφια μῆλα, v. 263.

V. 323.

Ἠελίυ, ὅς πάντ' ἐφορᾷ —, *Od.* Λ. 108.

V. 324.

Τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, Vide ad v. 28.

V. 325.

Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη Νότος, Menſem autem totum non deſinens flabat Notus, der ſich nicht legte. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ ϛήθεσσι θέσαν θεοὶ, inquit Ajax ad Achillem, *Il.* I. 632. ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, *Il.* Λ. 12.

Ἄη Νότος, ſpirabat Notus. ἄηναι, *Od.* K. 25.

V. 328.

Λιλαιόμενοι βιότοιο, cupidi vitæ, ut eam conſervarent; eaque

eaque fruerentur diutius. οἱ δ' ἔτ' ἀκηχέμεναί γε λιλαι Od. Λ. 379.] Sententia, ut opinor, eſt: *A bobus abſ bant, vitæ ſervandæ ſtudioſi.* Veriti nimirum, ne, ſi ves occiderent, ipſi deinceps perirent, Atque hoc ſu occurrit ipſa phraſis λιλαιόμενοι βιότοιο infra Ω. ſ Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο. CLARK.

v. 329.

Νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, ex nave conſumta erant om cibaria, aller Proviant im Schiff war aufgezehret. V ad *Od.* I. 163.

Ἤϊα, *ibid.* 212.

v. 330.

Ἄγρη, ας, ἡ, venatio, captura animalium, Fa Jagd. ab ἀγείρω.

Ἄγρην ἐφέπεσκον, (*Jon.* pro ἐφεῖπον,) *i. e.* θήρην ἐ γον, venationem obibant, venabantur, colligere cibaria contendebant venando. κορυφὰς ὀρέων ἐφέπο *Od.* I. 120.

Ἀλητεύω, circumvagor mendicando. *Deinde & in re*, circumvagor. ab ἀλήτης, ου, ὁ, qui circumvagat ſive invitus, ſive conſulto, quales ſunt mendici & agy quod ab ἄλη, ης, ἡ, circumvagatio, error, oberra

Ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες, capturam in venatione piſcatione ſectabantur, circumeuntes huc illuc.

Ἀνάγκῃ, ex neceſſitate.

v. 331.

Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο, Piſ avesque, caras quodcunque in manus veniret.

v. 332.

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Uncis hamis, *Od.* Δ. 369.

Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, premebat autem ventricu fames, *ibid.*

v. 333.

Ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, Vide ad *v.* 143.

Ὄφρα θεοῖσιν Εὐξαίμην, ut Deos comprecarer.

v. 334.

Εἴ τις μοι ὁδὸν φήνειε, ſi quis mihi viam & iter mi oſtendere velit.

v. 335.

Διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, per inſulam ambulans diſceſſi e conſpectu ſociorum. Non ergo ſimpliciter *fugam* aliquam notat, ſed diſceſſum, evitationem ex manibus aut conſpectu. ἐξέκλινα, ἐκτὸς ὄψεως αὐτῶν ἐγενόμην. *Schol.*

v. 336.

Χεῖρας νιψάμενος, ex more εὐξομένων. Sic & *Od.* B. 261. Nam ad rem divinam faciendam & ad precandum accedi debet puris manibus. Idem faciebant parantes cibum, *Od.* K. 182. Sic & capturi cibum, *ibid.* 370.

Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, *Od.* H. 282.

v. 337.

Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, ich betete zu allen Götteren, inquit Ulyſſes.

v. 338.

Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν, ſomnum palpebris infuderunt.

v. 339.

Κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, mali dux & auctor erat conſilii. μολπῆς ἐξάρχοντες, *Il.* Σ. 605. *Od.* Δ. 19.

v. 341.

Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,

Omnes quidem moriendi ſpecies ſunt triſtes & horribiles miſeris mortalibus, ſie ſind ihnen ſchrecklich.

v. 342.

Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,

Fame autem miſerrimum eſt mori & fatum comitari *ſeu* proſequi.

Οἴκτιστον, ſupra *v.* 258.

v. 343.

Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, Solis boum abigentes præſtantiſſimas.

v. 344.

Ῥέξομεν ἀθανάτοισι, Sacra faciemus Immortalibus,] Euryloque veut porter ſes Compagnons à commettre un ſacrilege, & pour y réüſſir, il donne à ce crime une couleur de pieté; *Faiſons*, dit-il, *un ſacrifice aux Dieux immortels.* Euryloque ignore, que Dieu aime mieux l'obéïſſance que le ſacrifice. Homere connoiſſoit

bien les hommes : ils cherchent des prétextes pour autoriſer leurs crimes, & ils ſe flatent, que Dieu ſera ſatisfait de ces vaines couleurs. DAC.

Ἀθανάτοισι,] Il ne veut pas ſacrifier au Soleil ſeul, mais à tous les Dieux, afin que les autres Dieux gagnez par ce ſacrifice, s'oppoſent au Soleil, s'il veut les punir. EAD.

v. 346.

Ἠελίῳ — πίονα νηὸν Τεύξομεν, Soli — opulentum templum Ædificabimus,] Après avoir tâché de gagner tous les Dieux par un ſacrifice, il veut prendre le Soleil même par l'intérêt : il lui vouë un Temple ; car tout eſt à bon marché pour les hommes, quand il ne leur en coute que des vœux pour ſatisfaire leur paſſion. EAD.

Ἠελίῳ Ὑπερίονι, ſupra *v.* 263.

Πίονα νηὸν, ſic ἐνὶ πίονι νηῷ, in pingui templo, ob multa ibi ſacrificia ; *ſimul &*, in divite, *Il.* Β. 549.

v. 347.

Θεῖμεν, ponamus. pro θείημεν, *per Sync.* niſi potius eſt pro θείομεν, & hoc pro θέωμεν, præſ. ſubjunct. a θέω, *per* eandem *Sync.*

Ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, votum narratur templi ædificandi, in quod varia & bona ornamenta vovent ſe collaturos. ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα : ἀναθήματα omnis generis, geheiligte Schätze und Zierrathen. Vid. ad *Od.* Θ. 509.] Λέγει — νῦν οὕτω τὰ ἀναθήματα. *Euſtath.* De qua ſignificatione adi Cl. *Ruhnkenium* ad Timæi Gloſſ. in h. v. ERN.

v. 348.

Χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων, iratus aliquantum ob boves caput erectum habentes.

Ὀρθόκραιρος, Epith. *boum.* ita *Il.* Θ. 231. quia in paſcuis lætis libere verſabantur, & hinc animoſi & pulcri erant. *Metaph.* autem & νῆες ὀρθόκραιραι dicuntur, quarum ſubductarum proræ ſtant erectæ, & quaſi cornutis capitibus, ſic *Il.* Σ. 3.

v. 349.

Ἐφέσπομαι, adplico me, accedo, adjungo me. ex ἐπὶ & ἕσπομαι, *idem quod* ἕπομαι, comitor, adhæreo, adſum.

Ἐπὶ

Ἐπὶ δ' ἑσπονται Θεοὶ ἄλλοι, & ſuffragantur & accedunt oluntati ejus reliqui Dii. *pro* ἐφέσπονται.

v. 350.

Βέλομ' (*ſc.* μᾶλλον) ἅπαξ — ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι (*pro* ἀπολέσαι θυμὸν,) Volo potius, malo, præopto, ſemel — vitam amittere *vel* perire.

Πρὸς κῦμα χανὼν, ad undam accedentem aperiens os. κεχηνότα, os aperientem in mortis articulo, *Il.* Π. 409. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, tunc mihi potius hiet lata terra, *i. e.* tunc optem, ut ſepeliar, da wollte ich wünſchen begraben zu ſeyn, *Il.* Δ. 182.

v. 351.

Ἤ δηθὰ ςρεύγεσθαι, Quam diu lente tabeſcere, Quam diuturno modo abſumi. ἅπαξ & δηθὰ opponuntur; & ςρεύγεσθαι eſt *h. l.* τήκεσθαι λιμῷ, verhungern nach und nach. βέλτερον, ἕνα χρόνον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ ςρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, præſtat, ſemel vel perire vel incolumem eſſe, quam diu conteri in gravi pugna, *Il.* O. 512. ubi ἕνα χρονον & δηθὰ ſunt oppoſita: es iſt beſſer, auf ein mal entweder zu ſterben oder leben zu bleiben, als ſachte und langweilig ſich ſo abmatten im Fechten.

Ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, in inſula deſerta.

v. 352.

Ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι, ſupra *v.* 294.

v. 353.

Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίςας, *v.* 343.

v. 354

Ἐγγύθεν, In propinquo, Ex propinquo. & additur, ὐ γὰρ τῆλε, non enim procul. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, navis, quæ ex propinquo, in propinquo, agebatur, *v.* 183.

Τῆλε νεὸς, procul a nave.

Νεὸς κυανοπρώροιο, ſupra *v.* 100.

v. 355.

Βοσκέσκονθ' (pro βοσκέσκοντο, quod *Jon.* pro ἐβόσκοντο) — βόες, Paſcebantur — boves.

Ἕλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι, *Od.* Λ. 288.

v. 356.

Τὰς [(βοῦς) δὲ περιςήσαντο, Eas autem circumſtabant, utpote ἱερὰ θυσίαν. ſic βοῦν δὲ περιςήσαντο, ſie ſtelleten ſich um den Opfer-Ochſen herum, *Il.* B. 410. κῦμα περιςαδὴ, *Od.* Λ. 242.

Ἐυχετόωντο Θεοῖσι, comprecabantur Deos. ſic *Il.* Θ. 347.

v. 357.

Δρέπω, decerpo, recido: carpo; fruor. ich breche oder ſchneide ab, *propr.* de arbore.

Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς, Folia decerpentes tenera quercus] Quanquam rebus neceſſariis ad ſacrificia rite facienda deſtituerentur, tamen alienas advocant, quæ earum vicem ſuppleant, ut pro ſalſa mola folia quercus, pro vino aquam ad libationem: cetera fiunt ex ritu, de quo ſatis dictum eſt *Iliad. A.* unde *hic* etiam carmina quædam repetita ſunt. SPOND.

Δρυὸς ὑψικόμοιο φύλλα, ſimul hoc Epitheto connotatur, adſcendiſſe eos in arborem, & quæſiſſe φύλλα τέρενα, qualia maxime in ſuperioribus partibus inveniuntur.

Ὑψίκομος, *Od.* I. 186.

v. 358.

Ὀυ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν — ἐπὶ νηὸς, de ſacrificantibus ſermo eſt, qui victimæ molam ſalſam in caput ſpargere ſolebant ante mactandum. His *h. l.* deerat ejusmodi farina hordeacea: hinc loco ejus folia ex quercu, antiquiſſima altrice hominum, adhibebant. Epith. λευκὸν ſimpliciter eſt a colore farinæ pariter ac frumenti, illius, & quia panem dat hordeum magis album quam ſecale: nam an & κρῖμνον μέλαν τὴν ἐπιφάνειαν detur, aliis enarrandum relinquimus.

Κρῖ, *Od.* Δ. 41.

Ἐυσσέλμου ἐπὶ νηὸς, *Od.* I. 127.

v. 359. 360.

Vide ad *Il.* A. 459. 460. *Od.* Γ. 456. 457.

v. 361.

Δίπτυχα ποιήσαντες, *i. e.* Duplici adipe, ſuperne & inferne, involventes carnem adolendam in ſacrificio, ἀπλῶντες τὴν κνίσσαν. & hoc facto, cum ex omnibus aliis partibus victimæ parva fruſtula abſcidiſſent, imponebant

ea

ea cruda his ita adipe circumdatis μηρίοις, & id vocabant ὠμοθετεῖν. Vid. etiam ad *Il.* Α. 461.

Ὠμοθετέω eſt vox plerumque ſacra, & notat τὸ, τοῖς μηροῖς ὠμὰ, πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. Nimirum in ara ponebatur adeps, ſuper eum ὁ μηρὸς, die Hinterkeule, ſuper hunc rurſus adeps; & deinde undique ex tota victima abſcindebantur particulæ carnium, quæ huic adipi cruda imponebantur: & deinde incendebantur iſta; hæ particulæ erant quaſi ἀπαρχή τις omnium membrorum, ut quaſi tota victima comburi Diis videretur.

v. 362.

Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπὶ —, (pro ἐπιλεῖψαι: ſæpe præpoſitio abundat quaſi, ut idem ſit quod ſimplex λεῖψαι,) ſie hatten keinen Wein zum Trank-Opfer.

Μέθυ, *Od.* Ι. 557.

Αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ardentibus ſacris victimis.

v. 363.

Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες, Sed aqua libantes. hîc vides, λείβειν & σπένδειν notare idem.

Ἐποπτάω, inaſſo. ex ἐπὶ & ὀπτάω, torreo ad ignem, aſſo.

Ἐπώπτων ἔγκατα πάντα, aſſabant viſcera omnia.

Ἔγκατα, *Od.* Ι. 293.

v. 364. 365.

Od. Γ. 461. 462.

v. 366.

Τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, tunc mihi a palpebris abiit dulcis ſomnus, ἐξεπήδησεν, ᾤχετο, quaſi eſſet ὕπνος ἔμψυχόν τι καὶ πρόσωπον. νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα, *Od.* Ι. 438.

v. 367.

Βῆν (pro ἔβην) δ' ἰέναι, Vid. ad *Od.* Κ. 208.

v. 368.

Ἦα, *Od.* Κ. 156.

Νεὸς ἀμφιελίσσης, *ibid.* 91.

v. 369.

Τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ, tum mihi ſuavis nidor circumiit nares. κνεάων ἀμφήλυθέ με ἀϋτὴ, *Od.* Ζ. 122.

Κνίσσης — ἡδὺς ἀϋτμὴ, ex aſſata carne — ſuavis odor. Adjectivum *Attice* ut generis communis poſitum. ἀνέμων ἀμέγαρ]ον ἀϋτμὴν, *Od.* Λ. 399.

V. 370.

Ὀιμώξας, *Od.* Λ. 59.

Ὀιμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, Lamentabili & clara voce autem Deos ad immortales clamabam. Vid. ad *Od.* I. 47. γέγωνε, ſupra *v.* 181.

V. 372.

Ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ, Profecto me ad magnam mentis meæ ſtoliditatem ſopiviſtis ſævo ſomno. *ſc.* ſtolidum ſe fuiſſe dicit Ulyſſes, quod ſe ſopiri paſſus ſit ſomno, cum tam prope ad portum eſſet.

Ἄτη. ἄτην δὲ μετέςενον, & errorem meum amentiamque gemebam: inquit Helena pœnitens, *Od.* Δ. 261.

Κοιμήσατε, dormire feciſtis me. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, ſupra *v.* 169.

Νηλέϊ ὕπνῳ; duro ſomno. νηλέϊ χαλκῷ, *Od.* Λ. 45.

V. 373.

Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, Socii vero mei magnum facinus patrarunt commorantes hic. μέσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ, inquit Venus: ſtruam odia pernicioſa inter eos conſilio meo, *Il.* Γ. 416. ἄνδρα ἕνα τοσσάδε μέρμερα ἐπ' ἤματι μητίσασθαι, uno die efficienda ſuſcipere animo: & ei opponitur τὸ ῥέζειν, facere ipſo opere, *Il.* K. 48. 49. οἱ θάνατον μητίσομαι, *Il.* O. 349.

V. 374.

Ὠκέα (*Jon.* pro ὠκεῖα. ita *Il.* B. 786.) δ' Ἠελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε] Puiſque le Soleil voit tout, qu'eſt-il beſoin qu'un courrier aille lui porter cette nouvelle? Mais ce courrier n'eſt autre que ſa lumiere même. DAC.

V. 375.

Λαμπετίη τανύπεπλος, hæc filia Solis allegorice hoc Epitheto inſignitur, quia ſplendor Solis per omnem orbem expanditur.

Τανύπεπλος, quæ veſtem ſuam venuſte explet, maxime circa pectus. Eſt ergo Epith. *fœminæ, egregia ſtatura & habitudine corporis præditæ.* Vid. ad *Od.* Δ. 305.

Ὁ δ'

Ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι, quod ei boves interfecerunt ſocii. ἔκταν, *Il.* K. 526.

v. 378.

Τῖσαι δὴ ἑτάρους — Ὀδυσῆος, aor. 1. infinit. Act. Elliptice, *pro* ποίησον, ὦ Ζεῦ, αὐτοὺς τίσαι, Fac, ut luant & pœnas perſolvant ſocii — Ulyſſis. *coll.* 382.] Le Soleil prie les autres Dieux de le venger, parce qu'il ne peut pas ſe venger lui-même; car il n'a d'autres armes que ſa lumiere & ſa chaleur, qui lui ſont inutiles contre ces ſacrileges. DAC.

v. 379.

Οἱ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, (*adverbialiter*,) Qui meos boves occiderunt inſolenter. οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετᾶσθαι, haud ſane decet, nimius gloriari, ὑπὲρ δύναμιν, plus quam vires humanæ merentur, gar zu gewaltig, *Il.* P. 19. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, qualis illius animus valde vehemens & nimius, *Il.* Σ. 262. μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, einen übermachten Uebermuth, nimiam injuriam, *Od.* A. 368.

Ἧισιν, *pro* αἷς, quibus.

v. 380.

Χαίρεσκον, Delectabar. ita *Il.* Σ. 259. quæ forma imperfecti eſt *Jonica*] *Gaudere ſolebam.* Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221. CLARK.

Οὐρανὸς ἀστερόεις, *Od.* I. 527.

v. 381.

Ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην, ſic Sol ipſe de ſe loquens. Vide ad *Od.* A. 18.

v. 382.

Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν, inquit Sol in concilio Deorum: Si vero mihi non luent boum condignam talionem; & ſermo eſt de ſociis Ulyſſis, qui Solis boves occiderant comederantque.

Βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, retributionem pro bubus conſentaneam, τὴν ἐοικυῖαν καὶ ἀναλόγως πρέπουσαν, eine gebührende und proportionirte, vel eine annehmliche Erſtattung und Erſetzung.

Ἀμοιβὴ *h. l.* notat ποινὴν, dandam pro injuria illata: pœnam, ſupplicium. nam Sol *hic* pœnam poſtulat pro occiſis

occiſis ſuis bubus, nunquam re ipſa compenſandis. Eurylochus autem aliam ἀμοιβὴν pro iis mente conceperat & votis, v. 345. ſqq. σοὶ δὲ ἄξιον ἔςαι ἀμοιβῆς, tibi rurſus ex me erit donum, quod dignum remuneratione pro tuo dono videri poſſit, du ſollſt dagegen ein anſtändiges wieder von mir erhalten, *Od.* A. 318. καὶ ἄλλοις δίδε χαρίεσσαν ἀμοιβὴν σύμπασι Πυλίοις ἑκατόμβης, comprecatur perſonata Minerva Jovem: retributionem gratam pro ſacrificio iſto. & eam non determinat, ſed conſilio Dei relinquit, *Od.* Γ. 58.

v. 383.

Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, inquit Sol: Occidam in Orci regionem.

Καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω, & lucem præbebo in regione inferorum *vel* mortuorum. præſens, certitudinis cauſa, est pro futuro. ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, ut immortalibus lucem præberet, *Od.* Γ. 2.

v. 385.

Μετ' ἀθανάτοισι φάεινε, inter immortales lucem fac.

v. 387. 388.

Vid. ad *Od.* H. 249. 250.

v. 388.

Τυτθὰ — κεάσαιμι, In fruſtula — finderem. τυτθὰ διατμήξας κηροῖο τροχὸν, ſupra v. 174.

Μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Οἴνοψ Epith. *maris*, ὡς ἔχοντα ὄψιν οἴνου μέλανος. ita *Od.* A. 183.

v. 389.

Ἤκουσα, *ſeq. Genit.* audivi a —. ita *v. ſeq.*

Ἠΰκομος, pulcra coma præditus a natura. *item* pulcre comam ornans. Epith. *muliebre*, ubi utraque notio debet jungi. *Jon.* dicitur ἠΰκομος. *h. l.* Epith. *Calypſus.* ita *Od.* Θ. 452. Vid. etiam ad *Il.* A. 36.

v. 392.

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιςαδὸν, Objurgabam alibi alium, adſtando ei, ich trat zu einem nach dem andern, und ſchalt ihn.

Ἐπιςαδὸν, *adv.* adſtando, inſtando.

Οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, neque ullum remedium invenire potuimus. Vide ad *Od.* B. 342. I. 249.

v. 393.

v. 393.

Ἀπολέθημι, *idem quod* ἀποθνήσκω, morior.

Βόες δ' ἀπολέθνασαν ἤδη, boves autem jam mortuæ rant. imperf. hujus formæ in μι, quod eſt loco plusq. erfecti.

v. 394.

Θεοὶ τέρατα πρέφαινον, (*pro* προέφαινον,) Dii portenta eu prodigia oſtendebant illis. οὐδὲ προὔφαινεν ἰδέσθαι, *Od.* . 143.] Solet Deus ingentem aliquam calamitatem præedentibus prodigiis non raro ſignificare, ut *h. l.* ſociis Ilyſſis contigit. Quod egregie in Cæſaris morte eveiſſe deſcribit *Virgilius.* SPOND.

v. 395.

Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, Serpebant *vel* Repebant in terra coia bubus detracta, *aut* cutes bubus detractæ, per proligium.

Ἕρπω, *Il.* P. 447.

Κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, carnes autem circum verua mugiebant. πόρτιες ἀδινὸν μυκώμεναι, [*Od.* K. 413.] Simile prodigium narrat *Herodotus*, Lib. IX. extr. ERN.

v. 396.

Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, κρέα, Aſſatæ pariter ac crudæ, carnes. ὀπταλέος, *Il.* Δ. 345. ὠμὸς, *ibid.* 35.

v. 397.

Ἔξῆμαρ, *Od.* K. 80.

Ἐρίηρες ἑταῖροι (ſupra *v.* 199.) Δαίνυντ',] Il dit: *Mes Compagnons*, pour faire entendre, qu'il ne prit aucune part à cette bonne chere, pour ne pas participer au ſacrilege, dont cette bonne chere étoit le fruit. DAC.

v. 399.

Ἐπὶ — θῆκε, *pro* ἐπέθηκε, impoſuit: induxit.

v. 400.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος] Hæc fuit fallax malitia, quæ ad ſe mari committendum Ulyſſem & ſocios pellexit, quam tam ingens tempeſtas erat conſecutura. Sic novit Deus ſceleratos fallere, & certo tempore meritis afficere ſupplicis. Sequitur ergo tempeſtas, qua ſocii Ulyſſis perierunt: & modus, quo Ulyſſes Charybdin, ad quam repulſus vi procellæ fuerat, evitarit: tum ejus adventus

ad Calypſo. Ubi tota hæc Ulyſſea narratio terminatur. Nam quomodo a Calypſone ad Phæacas pervenerit, apud quos nunc verſatur, ſuperfluum erat renarrare, cum antea initio ὕϛερον πρότερον expoſita ſint. SPOND.

Λαίλαψ, ſupra v. 314.

Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, ventus quidem deſiit turbine ſævire.

v. 401.

Ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ, *ſc.* νῆα, immiſimus in latum mare, *ſc.* navem. Vid. ad *v.* 293.

v. 402.

Ἱϛὸν ϛησάμενοι, Malum erigentes. Vid. ad *Od.* I. 77.

Ἀνά θ' ἱϛία λεύκ' ἐρύσαντες, *ibid.*

v. 405.

Κυανέη νεφέλη, ſupra *v.* 75.

Νεφέλην ἔϛησε Κρονίων Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, nubem adduxit & conſtituit Jupiter Navem ſupra cavam.

v. 406.

Ἀχλύω, caligine obfuſcor, caligant mihi oculi. item caligine plenus ſum, obtenebror. ab ἀχλὺς, ύος, ἡ, caligo.

Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, *i. e.* ἀχλύος ἐπλήσθη.

v. 407.

Ἔθει, *pro* ἔθεε, currebat.

v. 408.

Κεκληγὼς, part. præt. Med. v. κλάζω, fut. γξω. fut. 2. κλαγῶ. aor. 2. ἔκλαγον. præt. Med. κέκλαγα, *Jon.* κέκληγα, ſonum edo, *propr.* ſimilem clamori volucrum quorundam majorum; maxime qualem grues & aquilæ edunt.

Κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. ergo & de vento ſtrepente ponitur, *Metaphorice.* ὀξέα κεκληγὼς, de Therſite blaterante voce ingrata & interrupta, *Il.* B. 222. κεκλήγοντες ἐπώρουσαν ἀλλήλοις, *ſc.* Sarpedon & Patroclus, pugnando, *Il.* Π. 430. *coll.* 429.

v. 409.

Ἱϛοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα Ἀμφοτέρους, Mali autem rudentes fregit venti turbo Utroſque. utrique rudentes ſunt vel a prora & puppi ſinguli, vel a prora duo ſola; & malus cadit verſus puppim.

Πρότο-

τονοι; *Od.* B. 425.

V. 410.

ἰς δ' ὀπίσω πέσεν, malus autem retro cecidit in navem.
λα, inſtrumenta, *ſc.* nautica.

V. 411.

ἶλος, ε, ὁ, locus infimus in navi, ubi ſentina (ἡ ι confluit: τόπος, ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει ἐν νηὶ, τό τε ν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. Inſtrumentum, quo extur ſentina, (quæ & ὁ γαῦλος dicitur,) vocatur τὸ ν, ε, & ὁ ἀντλιαντλητὴρ, ῆρος, & τὸ ἀντλητήριον. ab ι, haurio: nam exhauriri debet ſentina.

ὅπλα τε πάντα Εἰς ἄντλον κατέχυνθ', pro κατέχυντο, ru-s omnes in ſentinæ locum dejiciebantur. Conf. AUD *Lect. Græc. p.* 17.

ύμνῃ ἐνὶ νηὶ, *Od.* B. 417. pro, ἐν πρύμνῃ νηός.

V. 412.

δ' ὀςέ' ἄραξε, oſſa confregit. ita *Il.* M. 384. Vid. ad *Od.* I. 498.

V. 413.

·έα Πάντ' ἀμυδις κεφαλῆς, oſſa Omnia capitis, nullo oto. ἄμυδις, *Od.* E. 467.

νευτὴρ, ῆρος, ὁ, eſt ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν ἢ βαδωρ δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ ὄντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν πελάζουσι. Idem dicitur & ὁ κυβιστητὴρ, ὁ ἐπὶ κύβην, κεφαλὴν, ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ὁ κατὰ κύβην ἄνωθεν βαλλόμενος ἑαυτόν. Species urinatoris, qui in caput it ſe in mare; *vel* &c, qui in caput ſe dejicit in ter-, der ſich über Kopf auf der Erde umwälzet: eine von Täuchern. ὁ δελφὶς proprie dicitur eſſe ὁ ἀρνευ-, ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς ἐπὶ κεφαλὴν ἵεται, γαλήνης οὔσης: Delphin ſpielet ſo auf der Fläche des ſtillen Meers, er über Kopf unter das Waſſer ſchieſſet. ἀρνευτῆρι ', urinatori ſimilis. ita *Il.* M. 385. Π. 742.

V. 414.

ἔπεσ' (*pro* κατέπεσε) ἀπ' ἰκριόφιν, (*pro* ἰκρίων,) De-de *vel* ex tabulato navis, & quidem πρύμνης, pup-ις ἴκρια νηὸς ἔβαινον πρώρης, ſupra *v.* 229.

V. 415.

v. 415.

Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ἄμυδις h. l. notat σύγχρονον τῇ τοῦ νέφους ῥήξει καὶ τῇ ἐντεῦθεν βροντὴν τοῦ κεραυνοῦ ἐκφερομένην, mit dem Donner geſchahe der Einſchlag des Blitzes zu gleicher Zeit. ſic enim ſolet, ſi quid fulmine percutitur, Blitz und Schlag iſt beyſammen.

Βροντάω, *Il.* Θ. 133. Υ. 56.

v. 416.

Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, *ſc.* ναῦς, Ea autem tremuit tota, cum fulmen eam feriret. ἐλέλιξεν ὄλυμπον, quod Jupiter facit, moto capite ſuo, *Il.* Α. 530. Θ. 199. μάλα γὰρ σφέας ὦκα ἐλέλιξεν Αἴας, celeriter eos convertit Ajax, ſc. ſuos, ut redirent contra hoſtem, *Il.* Ρ. 278.

Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Jovis percuſſa fulmine.

v. 417.

Ἐν δὲ θεείου πλῆτο, *ſc.* ἡ ναῦς, nam fulmine icta erat navis; ergo plena erat ſulphuris odore gravi & ſacro. θέειον, *Il.* Θ. 135.

Ἐν — πλῆτο, *pro* ἐνέπλητο, vel ἐνεπέπληστο.

v. 418.

Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο. Illi autem cornicibus ſimiles circa navem nigram Fluctibus innatabant: de ſociis Ulyſſis, fracta nave.

Κορώνη, *Od.* Ε. 66. Η. 90.

v. 419.

Ἐμφορέομαι, feror in aliquo.

Κύμασιν ἐμφορέοντο, In fluctibus ferebantur, Fluctibus immerſi natabant.

Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, Deus autem abſtulit illis reditum. ἐνόησεν αὐτὸν τεύχεα ἀπαινύμενον, auferre volentem, *Il.* Λ. 581. τὰ κτάμενον ἀποαίνυμαι, præſ. pro præt. Ν. 262.

v. 420.

Ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ego navi ibam, ich gieng auf dem Schiff und mit dem Schiff fort; ſic ut navis fuerit adhuc inſtrumentum progrediendi. φοίτα μακρὰ βιβῶσα, *Od.* Λ. 538.

Ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε (*pro* ἀπέλυσε) κλύδων τρόπιος, donec parietes navis Exſolvit fluctus ex carina, bis die Wellen

ellen die Wände des Schiffs ablöſeten vom Kelle unten: φρα ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, tamdiu ego cum navi ulterius am per mare.

V. 421.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus.

Τρόπις, *Od.* H. 252.

Τὴν (τρόπιν) δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, eam (carinam) autem nudam ferebat fluctus; cui nullus alius aſſer & nulla ia trabs adhærebat, den bloſſen Keilbalken des Schiffs, n dem alle Seitenbalken abgelöſet waren. ψιλὴν ἄροσιν, vum nudum, nullis arboribus obſitum, *Il.* I. 576. ſic iles dicitur ψιλὸς στρατιώτης, nullis armis gravioribus ctus & indutus.

V. 422.

Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε (*pro* ἐξέαξε) ποτὶ τρόπιν, Effregerat tem ei vis undæ malum, & projecerat juxta carinam eam.

V. 423.

Ἐπίτονος, ου, ὁ, ἡ, in altum attrahens. *vel ſimpliciter*, trahens. Subſtantive ὁ ἐπίτονος, *ſc.* ἱμὰς, dicitur lorum, uo antenna ad malum attrahitur; quia is funis ſolebat e coriaceus: ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψοῦ πρὸς ἱστόν. Veeres etiam ſic exponunt, δέρμα, ᾧ πλοίου ἱστὸς καταστφαλίζεται, corium, *i. e.* rudens coriaceus, quo malus navis rmatur.

Βέβλητο, jacebat.

Βοὸς (ἐκ) ῥινοῖο τετευχὼς, ἐπίτονος, bovis ex corio factus, rudens. *i. e.* τμῆμα ὢν βοείου δέρματος.

V. 424.

Τῷ (ἐπιτόνῳ ἱμάντι) ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν, Illo (loro, quod adhærebat malo) ambo colligavi ſimul, carinam & malum; ut ambo hæc ligna juncta magis ferrent inhærentem hominem, & difficilius frangi poſſent a fluctibus. ψιλὴ τρόπις ergo eſt, nuda a tignis lateralibus trabs carinæ.

Ἄμφω συνέεργον, ambo colligabam, συνέδησα. τοὺς ἀκέων συνέεργον, *Od.* I. 427.

V. 428.

Ἀναμετρέω, retro metior, remetior, iterum metior.

Ὄφρ

Ὄφρ' ἔτι — ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, Ut iterum — re-metirer Charybdim.

v. 429.

Παννύχιος φερόμην, Per totam noctem ferebar natans. εὗδον παννύχιος, *Od.* Η. 288.

Ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι, una autem cum ſole oriente, ſimul vero ac ſol ortus eſt. ita *Il.* Σ. 136.

v. 431.

Ἡ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ſupra v. 236.

v. 432.

Ἐρινεός, ſupra v. 103.

Ὑψόσ' ἀερθεὶς, alte elatus.

v. 433.

Τῷ προσφὺς ἐχόμην, (*pro* εἰχόμην,) Ei (caprifico) adhærens hærebam firmiter, pendebam ad caprificum, hujus ramo ego firmiter adhærebam. id participium contentionem adhæreſcendi innuit. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα, hujus ego medium hepar utinam haberem comedendum, adhærens & applicans me ei firmiter. *Il.* Ω. 213.

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, veſpertilio, eine Fledermaus. ἐχόμην ὡς νυκτερὶς, hærebam ad ramos arboris, velut veſpertilio: ea enim non ſedet in arbore, ſed adhæret.

Οὐδέ πῃ εἶχον — στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, neque ullo modo valebam — ſtare pedibus firmiter. ita, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, *Il.* Φ. 241. *ſq.* πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, *Od.* Λ. 583. οὐκ εἶχε τρέσαι, non licebat ei timido eſſe, *Il.* Η. 217. οὔπως ἔτι εἶχε, nequaquam jam poterat, *Il.* Ρ. 354. οὐ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, non poterat reſpirare & requieſcere, *Il.* Π. 110. Sæpe ergo ἔχειν eſt, valere, poſſe, in poteſtate ſua habere.

v. 434.

Στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, ſtabilire me pedibus firmiter, *vel* firmare me pedibus in aliquo firmo loco. ita *Il.* Φ. 241. *ſq.* neque poterat pedibus conſiſtere & firmare ſe. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, de Eride: attollit caput, & infigit id cœlo, *i. e.* quam maxime augetur; & in aëre alto clamor

ſtamor ejus perſonat valide, *Il.* Δ. 443. ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας ἀνθρώπων, Jupiter iridas in nube fixit, ut ſint ſignum hominibus, & oſtentum, *Il.* Λ. 28. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, ubique enim malum malo adhærebat & nitebatur, & in propinquo ſtabat alteri malo, *Il.* Π. 111.

Οὐδέ πῃ εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι, ich konnte die Füſſe nirgendwo feſt anſetzen, oder worauf treten: nam utrumque eſt idem. ich müßte in der Luft mit den Händen hangen bleiben. γῆς ἐπιβήμεναι, ans Land gehen, ſupra *v.* 282.

v. 435.

Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, Radices enim procul erant.

Ἀπήωρος, ου, ὁ, ἡ, procul ſublatus, procul ſuſpenſus. ex ἀπὸ & αἰωρέω, tollo, elevo, ſuſpendo.

Ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, rami in longum erant protenſi ab arbore. οἱ ἀπῃωρημένοι, οἱ πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες, οἱ ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, die weit vom Stamme ab in der Luft ſchweben. nam cauſam reddit, cur pendere debuerit, nec pedibus conſiſtere potuerit.

Ὄζος, *Il.* Α. 234.

v. 436.

Κατασκιάω, & ἄζω, umbra tego. κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν, obumbrabant vero Charybdim: ſie überſchatteten ſie, breiteten ſich drüber aus.

v. 437.

Νωλεμέως δ' ἐχόμην, Non remittendo autem adhærebam. ita *Od.* I. 435. & narrat his locis, ſe complectentem manibus id, cui adhærebat, non remiſiſſe manus, nicht los laſſend. νωλεμέως κλείνοντο ἑταῖροι, *Od.* Λ. 412.

Ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, donec Charybdis revomeret, quæ deglutierat, Malum & carinam. *Il.* 441. ἐξεμέω, ſupra *v.* 237. Utrumque adverbium notat idem.

v. 438.

Ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, deſideranti autem mihi venit. γῆς αἰὲν ἔλδεαι, *Od.* E. 210.

v. 439.

v. 439.

Ὀψ', *pro* ὀψὲ, Tandem, μετὰ παρεφέροιην χρόνυ, Verlauff einiger Zeit.

Ἦμος — Τῆμος, *v.* 441. *Od.* Δ. 400.

Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando au vir de foro exſurgere ſolet ad cœnam domi capiend *i. e.* tempore pomeridiano.

v. 440.

Κρίνων νείκεα πολλὰ, Secans lites multas.

Δικαζομένων αἰζηῶν, juvenum in judicio experienti cauſas ſuas.

Ἀιζηοὶ, *Il.* Β. 660.

v. 441.

Δῦρα, trabes *vel* ligna, *coll.* 438. ἱστὸν καὶ τρόπιν, lum & carinam.

Τά γε δῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, iſta ligna ex (rybdi rurſus in conſpectum venerunt. *coll.* 437. ὀφρ' μέσειεν ὀπίσσω αὖλα, donec revomeret rurſus ea, die, zer kamen aus dem Grunde wieder zum Vorſchein. οἱ ὄσσε δεινὸν ἐξεφαάνθη, in eo viro oculi horribile emicuerunt, ſie blitzeten ihm im Kopf, *Il.* Τ. 17. ἐκ αὐλῶν ἐξεφάνη, *Od.* Κ. 260.

v. 442.

Ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, De (Dimiſi, Remiſi) autem ego ſuperne *vel* deſuper, (oben herab, von den Aeſten des Baums, daran ich ſchwebend gehalten,) pedes & manus, ut ferrentur, ut ferrer, per aërem in aquam, *i. e.* ut decide ich lieſſe oben die Hände vom Baum los, daß ich g herab fiele.

v. 443.

Ἐνδυπέω, incido in aliquid cum ſono gravi, q lapſus edit.

Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, *pro* ἐνεδούπησα, incidi in me aquam.

Παρὲξ περιμήκεα δῦρα, prope ad trabes illas lon neben dieſe langen Hölzer, *ſc.* den Maſt und den un

Sc

...ſtſtell, die er von dem geſcheiterten Schiff hatte.
...ξ, ſupra v. 55.
Περιμήκεα δῦρα, valde longa ligna. περιμήκεϊ ῥάβδῳ, ...ra v. 251.

v. 444.

Διηρέσσω, *idem quod* ἐρέσσω, remigo, dirumpo aquam ...mo.

Διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι, utebar manibus meis loco remi, ruderte mit den Händen fort.

v. 445.

Πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, Jupiter. *Od.* A. 28.

v. 446.

...ιαδέων Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε, Jupiter jam non permi... ut Scylla videret me.

Ου γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον, non enim ſaae ef...ifſem mortem. Vide ſupra ad *v.* 287.

v. 447.

Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην,] Quomodo *Ulyſſes* per no...m dies durare inſomnis, impaſtus, potuit? Huic ...æſtioni reſpondetur ad *Od.* H. 253. BARNES. ita ... I. 82.

v. 448.

Πέλασσαν, *Od.* H. 254.

v. 449.

Εὐπλόκαμος, δεινὴ Θεός, Καλυψώ, *ibid.* 246.
Αὐδήεσσα. ita vocatur etiam *Circe* ſupra *v* 150. Nam ... *Calypſo* erat ejusdem cum Circe conditionis, ab ho...minibus meris ſola immortalitate differens, & quibus...m viribus; ceterum homo, καὶ τῇ κάτω καὶ καθ' ...μᾶς χρωμένη φωνῇ. nam αὐδήεις proprium *hominis* eſt ...pith.

v. 450.

Ἥ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, Quæ me amanter excipie...bat hoſpitio *vel* tractabat, & curabat. μῆνα δὲ πάντα ...ίλει με, *Od.* K. 14. ἥ με λαβοῦσα, ἐνδυκέως ἐφίλει, *Od.* ... 255. *ſq.*

Ἐκόμει, curabat. σὺ δὲ τὺς κομέειν, ἀτιταλλέμεν. *Od.* Λ. 249.

Μυθολογεύω, verbis recenſeo, narro. ex μῦθος, mo, & λέγω, expono. τί τοι τάδε μυθολογεύω; quid iſta narrem? noſti enim ipſe jam.

V. 451.

Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην, Jam enim heri bam id tibi. χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι πόντον, *Od.*

V. 452.

Ἰφθίμῃ ἀλόχῳ, der braven Gemahlin. ἰφθίμη *Od.* Λ. 286.

Ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν, es iſt mir zuwieder, non facere.

V. 453.

Ἀριζήλως, *adv.* pro ἀριδήλως. ab ἀρίζηλος, *Il.* Β. 31

Ἀριζήλως εἰρημένα, valde perſpicue dicta.

Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, iterum ſatis ſpicue dicta narrare. Et hinc intelligis, quia H inimicum eſt τὸ διττολογεῖν, nullam apud eum γίαν fruſtra, aut loquacitatis cauſſa, eſſe inſertam conſilio magno.

IN N. ODYSSEÆ.

V. I. 2.

Od. Λ. 332. 333.

V. 4.

Ἐπεὶ ἵκευ (2. ſing. imperf. pro ἵκεσο, ἵκεο, ἵκȣ, *Jon.*) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, inquît rex Phæacum Alcinous ad Ulyſſem. Jovis palatium, ex ære a Vulcano ſtructum, ſic vocatur ut maxime ſtabile & ſplendidiſſimum: Alcinoi regia autem, quia ubique multum æris erat inædificatum, & præterea valde firmum ac ſplendidum; ein feſter Pallaſt. Vide ad *Od.* Θ. 321.

V. 5.

Ὑψερεφὲς δῶ, Alte exſtructam domum, *Od.* K. 111.
Τῷ σ' ὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν, ideo nequaquam, te retro rejectum in errores novos puto Reverſurum te eſſe in patriam. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν, nunc puto nos rejectos retro abituros eſſe domum: & imago eſt a ſagitta illiſa ſolido alicui, a quo reſilit & repellitur, *Il.* A. 59. 60.] Senſus eſt: nunquam redibis; errore quidem tali, qualem narraſti, actus tempeſtate, etſi tibi rurſus tale quid accidere poſſe videatur, qui tam multa paſſus ſis. ERN.

V. 6.

Εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, & ſi valde multa paſſus es. πέπονθα, perf. Med. pro πέποθα. a πήθω, fut. 2. παθῶ.

V. 7.

Ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, cuique mandans hæc dico, ἐντελλόμενος.] μετὰ προθυμίας τάδε λέγω. *Schol.*

V 8.

Γερούσιον — οἶνον, *i. e.* τὸν τοῖς γέρȣσιν, *i. e.* τοῖς ἐντίμοις, διδόμενον ἐν συμποσίῳ κοινῷ. Ehren-Wein. ita *Il.* Δ. 259. γερούσιον ὅρκον, jusjurandum a ſenatoribus populi datum, τὸν τοῖς γέρȣσι πρέποντα, *Il.* X. 119. hinc eſt ἡ γερȣσία, *ſc.* βȣλὴ, conſilium & concilium principum.

V. 9.

Πίνετε γερούσιον οἶνον, bibitis honorarium vinum. cui ſubintelligitur τὸ ἐσθίειν.

 Ἀκȣά-

'Ακουάζεσθε δ' ἀοιδȣ͂, & præbetis aures Muſico. Vide ad Od. I. 7.

V. 10.

'Εϋξέςῃ ἐνὶ χηλῷ, in arca lignea bene facta: nimirum quia fabri lignarii probe levigant & radunt ſua ligna; hinc totum opus ab iis factum hoc nomine vocatur. ἐϋξέςῳ ἐπ' ἀπήνῃ, Od. Z. 75.

Χηλὸς, Od. Θ. 424.

V. 11.

Χρυσὸς πολυδαίδαλος, i. e. ὁ ἀκατέργαςος, καὶ εἰς πολλὰ δαιδαλλεσθαι ἐπιτήδειος, ex quo multa artificioſa fingi poſſunt. θάλαμον πολυδαίδαλον, Od. Z. 15.

V. 12.

Φαιήκων βȣληφόροι, Phæacum principes: quorum erant ſub ſupremo rege Alcinoo duodecim, Reichsſtände, Reichsfürſten.

Βȣληφόρος, Od. I. 112.

V. 13.

'Οι δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, hic convivialis tripos, pretioſior & pulcrior λέβητι. & tales tripodes lebetesque accepit Ulyſſes tredecim a Phæacum duodecim principibus & uno ſupremo rege: nam ἀνδρακὰς (viritim) dederunt, quisque unum tripoda unumque lebetem. coll. 217.

Τρίποδα, vas aheneum cum tribus pedibus.

Λέβητα, minus vas æneum ſine pedibus adfixis.

V. 14.

'Ανδρακὰς, adv. viritim, Mann vor Mann, auf jeden Mann, für jeden Mann. οἱ δῶμεν — ανδρακὰς, ei demus — quisque ex nobis unum. coll. 13. ut ergo acciperet tredecim τρίποδας, & totidem λέβητας.

'Ημεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ', nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipſi ſatisfaciemus, vel ſolvemus nobis pretium pro iis, quæ dedimus hoſpiti: εἰσπραξόμεθα καὶ ἀποτίσομεν ἡμῖν, wir wollen uns durch eine öffentliche Collecte für unſere Auslage wieder bezahlt machen. Nam is erat mos vetuſtus, ſi hoſpes aliquis nobilis veniret, ut ex populo colligeretur pecunia ad donum dandum hoſpiti: & h. l. quia

hoſpes

hoſpes abitum maturabat, Senatores ea dona de ſuo dabant, & reſtitutionem ejus, quod ſupra partem virilem ſuam erogaſſent, reſervabant ſibi ex collecta illa poſtmodum per otium conferenda.

v. 15.

Προὶξ, (nam eſt contractum a προὶξ) κὸς, ἡ, donum miſſum *vel* datum, δωρεά. *item* gratia, χάρις. Eſt a προίκω, fut. προίξω, ante mitto, prodire facio. Recentiores τὴν προῖκα ponunt ἐπὶ γαμηλίου δώρου, de dono nuptiali; de dote, quam pater filiæ nubenti dat. Sed Antiquiſſimis hæc vox dicitur de quavis δωρεᾷ. προὶξ in ſenſu Recentiorum dicitur & ἡ φερνὴ, quæ eſt a φέρειν. προσφερομένη, das mitgebrachte, eingebrachte. Sed Antiquorum προὶξ eſt à προίκειν ἢ προίξασθαι, quod notat & δοῦναι δωρεὰν & καταπροδοῦναι: pro quibus Attici dicunt προέσθαι & καταπροέσθαι.

Ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ad Genit. deeſt διά. difficile *ſeu* moleſtum enim nimis eſt, ut unus per donum gratificetur ſatis: nemo unus poteſt facile levare inopem; ſi plures conferunt dona, facilius id fit. Sermo eſt de inope juvando.] Ἡ προικὸς γενικὴ, ἀντὶ τοῦ προῖκα. ὁ γὰρ νοῦς· Χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον, ἕνα δωρεὰν τοσαύτην χαρίσασθαι. *Schol.*

Προικὸς χαρίσασθαι, donare ad largitionem, per donationem liberaliter & jucunde ſe præbere.

v. 16.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, iis vero placebat una, & accedebant lubentes ei dicto. Θεοῖς ἐφήνδανε, *Il.* H. 45. ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως, mihi placet ſic, quod regaliter dictum: nam rex poteſt ſententias aliorum vel ἐπιψηφίσασθαι, vel repudiare, *ibid.* 407.

v. 17.

Οἱ μὲν κακκείοντες —, *Od.* Γ. 396. H. 229.

v. 19.

Νῆ' ἄρ ἐπεσσεύοντο, Ad navem progrediebantur alacres. Εὐήνωρ χαλκὸς, *i. e.* ὁ εἰς ἀνδρείαν πάλαι ποτὲ συντελῶν, ὅτε εἰς ὁπλοποιΐαν χρήσιμος ἦν, nam primitus arma ex χαλκῷ fiebant. Nunc ſic vocatur, *vel* quia olim ad fortitudinem præſtandam conduxit; *vel* quia fortes viros exhilarat

larat & alacres facit, ſi vaſa ænea iis dono dantur. οἶνος ἐυήνωρ, nam vinum συμμέτρως πινόμενον auget & recreat animum, *Od.* Δ. 622.

V. 20.

Κατέθηχ᾽, *pro* κατέθηκε, depoſuit.

Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, *Od.* Θ. 385.

V. 21.

Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός, ὑπὸ ζυγά, Ipſe illuc iens per navem, ſub tranſtra, *i. e.* in fundum navigii, qui eſt ſub tranſtris. pertinet ergo ad κατέθηκε. & hæc ζυγὰ navalia ad duas res erant utilia: εἰς τὸ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς ζευγνῦναι, καὶ εἰς τὸ εἰς καθέδρας τὰς ναυτικὰς τῶν ἐρεσσόντων χρησίμας εἶναι. nam remigantes inſidebant his tranſtris. Vide etiam ad *Od.* I. 99.

Μή τιν᾽ ἑταίρων βλάπτοι ἐλαυνόντων, ne alicui ſociorum Impedimento eſſent remigantium, *ſc.* eæ res. daß ſie keinen hinderten oder aufhielten im rudern.

V. 22.

Ὁπότε σπερχοίατ᾽ ἐρετμοῖς, quando ſtudioſe remigarent, wann ſie eifrig ruderten, wann ſie ſich angriffen mit rudern. Vid. ad *Od.* I. 101.

V. 23.

Εἰς Ἀλκινόοιο, *ſc.* δῶμα.

Δαῖτ᾽ ἀλέγυνον, convivii curam habebant. Vid. ad *Od.* Λ. 185.

V. 24.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ᾽, Alcinous. *coll. ſeqq.* nam Jovi incendebantur τὰ μηρία, reliquas carnes comedebant convivæ hilariter. Vid. ad *Od.* Θ. 59.

V. 25.

Ζηνὶ —, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.

Jovi —, qui omnibus imperat.] Virg. *Qui res hominumque Deûmque Æternis regis imperiis.* Æneid. I. 233. *Rerum cui ſumma poteſtas.* X. 100. CLARK.

V. 26.

Μηρὰ δὲ κείαντες, Femora autem adolentes, comburentes. ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, *Od.* I. 231.

Δαίνυντ᾽ ἐρικυδέα δαῖτα, in domo regis Alcinoi: epulabantur ſplendidum epulum, ein herrliches Mahl. ſic in

funere

funere Hectoris, *Il.* Ω. 802. & de ſacro epulo, in domo Neſtoris ſacrificantis, *Od.* Γ. 66.

v. 27.

Τερπόμενοι, Cum voluptate oblectantes ſe.

Μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, *Od.* Δ. 17. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, novi in ſtataria pugna forti tripudiare Marti, dem Mars einen Freuden-Tanz zu thun, *Il.* Η. 240. τῆς δ' Ἀργειφόντης ἠράσατο ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, amore ejus captus eſt Mercurius, cum vidiſſet eam inter canentes & ſaltantes in choro Dianæ. *i. e.* in cœtu virginum, quæ feſto Dianæ die id ſacra canebant cum ſaltatione, *Il.* Π. 182.

v. 28.

Λαοῖσι τετιμένος, *Od.* Θ. 472.

v. 29.

Πολλὰ (neutr. plur. adverbialiter) πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, Sæpe converſo capite ad Solem reſpexit, qui mox eſſet occaſurus.

Ἠέλιον — παμφανόωντα, ſolem — totum fulgentem. ἐνώπια παμφανόωντα, *Od* Δ. 42.

v. 30.

Δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, feſtinato voto precans, *vel* urgens quaſi votis ſuis Solem, ut occideret.

Δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι, nam ſane cupiebat valde redire.

v. 31.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, Sicut autem cum vir cœna cupit frui. λιλαιόμενοι βιότοιο, *Od.* Μ. 328.] Conf. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 83. 84.

Πανῆμαρ, totum diem, *Il.* Α. 592.

v. 32.

Νειὸς, *Od.* Θ. 124. Ε. 127.

Νειὸν ἀνέλκητον βόε — ἄροτρον, Per novale trahebant boves — aratrum.

Βόε οἴνοπε, duo boves nigricantes. ſic *Il.* Ν. 703. οἴνοπε πόντῳ, *Od* Μ. 388.

Πηκτὸν ἄροτρον, firmiter compoſitum ex pluribus partibus aratrum, τὸ εὐπαγὲς καὶ στερεόν. ita *Il.* Κ. 353.

v. 33.

Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ (pro αὐτῷ) κατέδυ φάος ἠελίοιο,

 Cum

Cum gaudio autem ei occidere ſolet Sol. ἀσπασίως δ' ἐς πόντον φύγε πέτρας νηῦς ἐμὴ, *Od.* K. 131.

V. 34.

Δόρπον ἐποίχεσθαι, Ut ad cœnam accedat, eamque paret. *vel ſimpliciter*, Ut ad cœnam eat domum.

βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι, vadit autem laſſo gradu, occupatis defatigatione genibus; die Knie ſind matt, und angegriffen von Müdigkeit. & impediuntur genua eunti, retardantur ne alacriter procedere poſſint gradiendo, captantur.

V. 35.

Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο, Sic Ulyſſi gratiſſimus occidit Sol. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, *Od.* Θ. 295.

V. 36.

Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι, *Od.* Θ. 96.

V. 37.

Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος, Alcinoum autem maxime alloquens. Vid. ad *Od.* M. 165.

V. 38.

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, *Od.* Λ. 354. & 377.

V. 39.

Σπείσαντες, precibus factis. *coll.* 50 — 52.

Πέμπετέ με — ἀπήμονα, Dimittite & deportate me — incolumem. οὖρος ἀπήμων, *Od.* M. 167.

Χαίρετε δ' αὐτοί, & bene valete vos ipſi.

Diſcedentes hoſpites *poculis libare* ſolebant, viciſſim multa optantes bona: quod *h. l.* factum ab Ulyſſe in Phæacibus diſcedente; & Telemacho ex Menelai regia abeunte, *Od.* *XV.* 149. Cumulabantur cibo, potu, aliisque rebus itineri neceſſariis, præſertim vero hoſpitalibus muneribus donabantur. FEITH. *L.* *III.* *C.* *XIII.* §. *V.*

V. 40.

Ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός, Jam enim effecta ſunt, quæ volui *vel* cupiebam.

V. 41.

Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, Deductio in patriam & cara dona. ita *Od.* Θ. 545.

V. 42.

v. 42.

Τά μοι Θεοὶ — Ὄλβια ποιήσειαν, quæ mihi Dii — Bene ortunent. ὄλβιος, *Od.* Λ. 449.

Ἀμύμονα — ἄκοιτιν, inculpabilem — uxorem.

v. 43.

Σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν, cum incolumibus caris mihi, *i.e.* patre meo & filio meo, friſch und geſund. ἐχάρησαν, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, gaviſi ſunt, ut viderunt vivum & illæſum accedentem ad ſe, *Od.* E. 15. Hinc & ἡ Ἄρτεμις nomen habet, vel ob illibatam virginitatem, vel quia ad integritatem valetudinis multum confert venatio, vel maxime ob lunam plenam, quæ eſt *Diana.*

v. 44.

Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας — καὶ τέκνα, Vos vero hic manentes exhilaretis uxores veſtras — & liberos. inquit valedicens Ulyſſes ad Phæacenſes proceres: & ſimul ineſt notio voluptatis conjugalis, ut & alibi. ἐγὼ Τρῶας εὐφρανέω, pro εὐφρανῶ, ego exhilarabo eos, inquit Hector, adventu meo incolumi, *Il.* H. 297. & 294. Ἵνα σὺ εὐφρήνῃς Ἀχαιοὺς, ut tu lætos facias eos adventu tuo. ἐγὼ νοστήσας οὐκ ἔμελλον εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱὸν, ego reditu meo exhilaraturus non eram uxorem meam & filiolum; inquit Sarpedon graviter vulneratus, *Il.* E. 688. εὐφραίνεσθαι, lætitia frui, *Od.* B. 311.

v. 45.

Κουριδίας γυναῖκας] τὰς ἐκ παρθενίας γεγαμημένας. *Schol.* κουρίδιος πόσις; *Od.* Λ. 429.

Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, Dii vero felicitatem, εὐδαιμονίαν, ſequi faciant vos Omnigenam. *Et que les Dieux vous donnent toutes les vertus, qu'ils répandent ſur vous à pleines mains toutes ſortes de proſperitez,*] Homere dit ceci en quatre mots: Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, *Que les Dieux vous donnent toute ſorte de vertu.* Sous le nom de *vertu*, ἀρετῆς, il comprenoit toutes les ſortes de proſperitez, πανολβίαν, parce qu'ils les regardoient comme le fruit de la Vertu. Je croi que *Callimaque* a expliqué & étendu cet endroit, quand il a dit dans ſon *Hymne a Jupiter:*

Ὀυτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσαται ἄνδρας ἀέξειν,
Ὀυτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. Δίδυ δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

Ni les richeſſes ne peuvent rendre les hommes heureux ſans la vertu, ni la vertu ſans les richeſſes. Donnez-nous donc, grand Dieu, les richeſſes & la vertu. DAC.

v. 46.

Μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, nihil mali in hoc populo verſetur: precatur Ulyſſes abituriens a Phæacibus. ὁ γὰρ ἔτι Ἥφαιςος μεταδήμιος, *Od.* Θ. 293. Sic dicitur μεταδόρπιος, ὁ ἐν τῷ δόρπῳ, in cœna.

v. 47.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, *Od.* Θ. 398.

v. 48.

Ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν, quod, ut decebat, locutus erat.

v. 50.

Κρητῆρα κεραſσάμενος, μέθυ νεῖμον, *Od.* H. 179.

v. 53.

Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, *ibid.* 182.

v. 54.

Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, *ib.* 183.

Ἐπιςαδὸν, adſtando ſingulis, er gieng zu jedem, und gab ihm Wein. Vid. ad *Od.* M. 392.

v. 55.

Ἔσπεισαν Θεοῖσιν, — Libarunt Diis —.

v. 56.

Ἀυτόθεν ἐξ ἑδρέων, (pro ἑδρῶν,) ἀνὰ δ' ἵςατο δῖος Ὀδυσσεύς, Ex eo loco, e ſedibus ſuis: ſurrexit vero nobilis Ulyſſes; nam manſuri domi, libabant ſedentes: at peregre abituri, ſtantes. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eodem loco: nimirum e ſella ſua, *ſc.* ſurgentem; ſed & ſtantem illic ad ſellam, nec procedentem in medium. *Il.* T. 77.

v. 57.

Ἀρήτη, ης, ἡ, uxor Alcinoi, regis Phæacum.
Δέπας ἀμφικύπελλον, *Od.* Θ. 89.

v. 59.

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερὲς, Vale mihi, o Regina, perpetuo! χαίρετε δ' αὐτοὶ, ſupra *v.* 39.

Διαμπερὲς, *Od.* A. 557.

Ἐνθάδε

Εἰσόκε γῆρας Ἔλθῃ, καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, donec ſenectus Venerit, & mors, quæ tandem ad homines accedunt: utpote quæ ambo homines invadunt, & imminent iis.

v. 60.

Ἐπιπέλομαι, *Od.* H. 261.

v. 61.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι, At ego abeo, ut revertar in patriam, ich reiſe heim.

Σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu vero oblecta te hac in domo: feliciter fruere ea.

v. 63.

Ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, *pro* ὑπερεβήσετο, de egreſſu ex domo, er ſchritt über die Schwelle.

v. 64.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει, Una autem cum eo præconem miſit.

v. 65.

Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα, Ut duceret ad navem.

v. 67.

Φᾶρος — ἐϋπλυνὲς, *Od.* Θ. 425.

v. 68.

Χηλὸν πυκινὴν, ciſtam bene firmatam & occluſam undique. χηλὸς, ſupra *v.* 10.

Χηλὸν — κομίζειν, ad ciſtam — portandam, den Korb zu tragen.

v. 71.

Πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores nobiles. οἵ τοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα, qui tibi deductores erunt, *Od.* Γ. 325.

v. 72.

Δεξάμενοι κατέθεντο, Accipientes iſta depoſuerunt.

v. 73.

Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν (*pro* κατεστόρεσαν) ῥῆγός τε, λίνον τε, At Ulyſſi ſtraverunt veſtem mollem & linum. ὕπερθε πυκνοῖς λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοις, ſuperne denſis lapidibus magnis conſtraverunt tumulum Hectoris, *Il.* Ω. 798.

Ῥῆγός τε, λίνον τε, duo lautiora nominantur, & ſubintelliguntur reliqua ad molliter cubandum ſubſtrata, quibus

quibus ſuperjacebat linteum , & deinde ſtragulum pureum : nam & lintea numerabantur inter lautio rariora in antiquiſſimo orbe.

Λίνον, linteum, ὕφασμά τι ἐκ λίνου, ad lectum do torium.

v. 74.

Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν, (*pro* ἰκρίου, vel ἰκρίων,) Navis in bulato. *ſc.* ſtraverunt ei cubile, & quidem in pu κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, *Od.* M. 414.

Νήγρετος, ου, ὁ, ἡ, non excitatus, non ad vigilan erectus. ex ἀνήγρετος, quod eſt pro ἀνήγερτος, adjec formato ex 3.^tia ſing. perf. Paſſ. v. ἐγείρω, & α priv. terſerto ν euphonico. qui non excitatur. eſt ergo νή τος, per aphæreſin, & transpoſitionem litterarum.

Ἵνα νήγρετον εὕδοι, *ſc.* ὕπνον, ut dormiret non exc tus e ſomno, ut dormiret non evigilans.

v. 75.

(ἐπὶ) Πρύμνης, In puppi. πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ, *Od.* M. 41

Κατέλεκτο σιγῇ, decumbebat Silens, recubuit Silent er legte ſich nieder, ohne was zu reden. de Ulyſſe, d mitum recumbente in navi Phæacum, qua deportaba domum. κατέλεκτο, *per Sync.* pro κατελέγετο. *Il.* I. 658.

v. 76.

Σιγῇ, Silentio: loqui enim jam non erat neceſſe. σιγῇ τοῖον, *Od.* H. 30.

Τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος, *Od.* M. 146.

v. 77.

Κόσμῳ, Ordine & rite, ex more decenti, wie ſ gehöret.

Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, rudentem ſolver a perforato ſaxo. πεῖσμα, *Od.* K. 167.

Ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, a perforato ſaxo, per quod fo men erat factum, ad alligandam ei navem. Niſi f taſſe etiam notari poteſt ſaxum oblongum, & arte ſum politumque, ut ei circumvolveretur funis. ἐν τ τοῖς λεχέεσσι, *Od.* K. 12.

v. 78.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνέῤῥιπτουν ἅλα πηδῷ, Ibi illi re nantes ſe (*i. e.* vel conſidentes per tranſtra, vel op

opere remigandi corpus retro flectentes) jactabant mare remo. notio tamen *conſidendi* & *diſcumbendi* primaria eſt *h. l.* ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, *Od.* Λ. 524.

Ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, Vide ad *Od.* Η. 328.

v. 79.

Νήδυμος ὕπνος, *Od.* Μ. 366. & 311.

v. 80.

Νήγρετος ὕπνος, ein Schlaf, daraus man nicht erwachet, bis man völlig ausgeſchlafen hat; ein feſter Schlaf. Vide ad *v.* 74.] Οὐκ ὡς οὐκ ἀνέγερτος δηλαδὴ, ἀλλ' ὡς δυσέγερτος. *Euſtath.*

Θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς ὕπνος, morti ſimillimus, *ſc.* valde dulcis & profundus ſomnus. ἄγχιστα, *Od.* Ζ. 152.

v. 81.

Τετράοροι, ου, ὁ, ἡ, quadrijugis. ex τέτρα, in Compoſit. idem quod τέτταρα, quatuor. ſeu *Adverb.* quater: & ἀείρω, *fut.* ἀερῶ, conjungo, adjungo, ζευγνύω, συμπλέκω. quod ab εἴρω, necto, cum α copulativo; ich füge an einander, ὁμοῦ εἴρω.

Τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, quatuor juncti mares equi, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι.

v. 82.

Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν (*pro* πληγαῖς) ἱμάσθλης, Omnes ſimul incitati a verberibus ſcuticæ. ὁρμηθεὶς (ὑπὸ) θεοῦ, *Od.* Θ. 499.

Ἱμάσθλη, *Od.* Ζ. 320.

v. 83.

Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, Alte extollentes ſe prioribus pedibus, *ſc.* equi in concitato curſu. ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην, (3. dual. imperf. Med.) equi erigebant ſe, ut ſolent in acri curſu. *Il.* Ψ. 501. & ab hoc verbo eſt ἵππος ἀερσίπους, *i. e.* ἀειρόμενος ποσὶν, der mit den Vorderfüſſen ſich hoch hebet: αἴρειος ὢν ποσίν. hinc competit equis duobus & τὸ, πετέσθην. Forma Paſſiva eſt *Od.* Μ. 249.

Ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, de equis acribus, qui celeriter tranſeunt viam. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, *Il.* Ξ. 282. ubi ſermo eſt de duobus ventis perſonificatis. idem de equis, *Il.* Ψ. 501. ἅλα πρήσσοντες, *Od.* Ι. 491.

v. 84.

v. 84.

Ὡς ἄρα τῆς (νηὸς) πρύμνη μὲν ἀείρετο, Sic ſane (navis) puppis elevabat ſe, impulſa valido vento Ad hanc rem addidit ſimile: Sicut equi curre quando inſuper ſcutica incitantur, priores partes el & ſcutica poſteriores eorum partes ferit.

v. 85.

Πορφύρεον κῦμα, *Od.* Λ. 242.

Κῦμα δ' ὄπισθε — μέγα θῦε — θαλάσσης, fluctus a pone — vehementer furebat — maris: de navi ce me acta remis, poſt quam currentem fluctus varie ventur & concurſant quaſi.

Πολύφλοισβος, ε, ὁ, ἡ, multi fremitus & ſtrep multarum undarum ſonantium. *Maris* Epith. ita *Il.* A

v. 86.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, de nave Phæa Ulyſſem deportante domum: Hæc autem valde cun firma & ſuo continuo curſu, valde firmiter curre es lief immer ſeinen Lauff ſicher und ſteiff fort, ohn wanken. ἀσφαλέως ἀγορεύει, *Od.* Θ. 171.

Ἴρηξ, *Od.* Ε. 66.

v. 87.

Κίρκος, ε, ὁ, eſt ſpecies accipitris, ein Habicht. valde ταχὺς, καὶ ἐλαφρότατος omnium avium; & fo ein Falke. Vide etiam ad *Il.* P. 757.

Ὁμαρτήσειεν, adſequi poſſet.

Οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος (genus *h. l.* additum ſpec ὁμαρτήσειεν, de celeritate navis, quam ne accipiter Falke) æquare volando poſſet, ut ſemper juxta na volaret. Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντε, illi ambo ſ agentes & eodem tempore; conjunctis viribus agen & arcte adſiſtentes ſibi: ſed de tempore eodem ma eſt intelligendum, & de eodem conatu, *Il.* M. 400. δ' ἄρ ὁμαρτητην, per Sync. & omiſſo augmento, ὡμαρτησάτην, ſimul agebant ambo: de duobus hoſtil ſimul in ſe invicem jaculantibus, *Il.* N. 584.

Κίρκος, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, accipiter, velociſſi avium ἵπποι ἐλαφρότατοι θέειν, equi velociſſimi ad gendum, *Od.* Γ. 370.

V. 88.

Ὡς ἡ (νηῦς) ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν, Sic illa celeriter currens maris fluctus ſecabat.

V. 89.

Θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα, de Ulyſſe: virum prudentiſſimum. Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, de Alcinoo, rege Phæacum: θεόσοφος, & eſt θείου καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔπαινος. *Od.* Z. 12.

V. 90.

Πάθ', *pro* ἔπαθε, paſſus eſt.

V. 91.

Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, Pugnas contra viros, & moleſtos fluctus maris, tranſiens. ita *Od.* Θ. 183. πείρων pertinet tantum ad κύματα: ad πτολέμους aliud participium, e. c. ἀμφιέπων, aut ſimile, eſt ſubintelligendum; ex uſu priſcorum, qui ſæpe unum verbum ad duo diverſa ſubſtantiva jungunt, non ad utrumque pertinens proprie.

V. 92.

Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, Tunc tranquille dormiebat: de Ulyſſe dormiente in navi Phæacum. ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε; quiete ſede, & aliorum verba audi, *Il.* B. 200. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' (*pro* εἶχε) ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο, neque ei haſta habebat ſe immote, ſed omnino ſemper mota quatiebatur, *Il.* N. 557. αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα, ægidem tenebat immotam, *Il.* O. 318.

Λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει, oblitus, quot & quanta paſſus eſſet: de Ulyſſe dormiente, cum tranſportaretur in Ithacam; & hic eſt effectus ſomni profundi, in hac quoque re ſimilis morti. τῶν δὲ λέλαςαι, horumque oblitus eſt, de his non cogitat, *Il.* E. 834. τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis, ut obliti ſimus fortitudinis, *Il.* Λ. 313. ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, mei oblitus es, *Il.* Ψ. 69. οὐδ' ἐμὲ φημὶ λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς, *Il.* N. 269.

Ὅσσ' ἐπεπόνθει, quæ exantlaſſet. plusq. Med. εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, ſupra *v.* 6.

V. 93.

Εὖτ' ἀςὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, Quando ſtella eminebat *vel* oriebatur lucidiſſima, *i. e.* lucifer. ἔθεν (αὐτοῦ) Ζεὺς

χαῖρε

χεῖρα ἑὴν ὑπερέχε, i. e. ὑπεράνω ἔχειν, ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν, *Il.* I. 420. αἴκ' ὔμμιν (ὑμῖν) ὑπέρχῃ χεῖρα Κρονίων, ſi forte tueatur vos Jupiter, *Il.* Δ. 249.

Φαάντατος, η, ον, lucidiſſimus. Superlativus, quaſi ab ὁ, ἡ φάας, αος, unde Comparativus φαανότερος, Superlat. φαανότατος, & *per Sync.* extruſo ο, φαάντατος.

Ὅς τε μάλιςα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς, quæ maxime Venit nuncians lumen Auroræ.

V. 95.

Τῆμος δὴ, Tum igitur. præcedente Εὖτε, Quando.

Προσπίλναμαι, accedo, appropinquo, appellor. ex πρὸς & πίλναμαι, appropinquo. νήσῳ προσεπίλνατο — νηῦς, ad inſulam accedebat & appellebatur — navis.

Πουλοπόρος, *Od.* M. 69.

V. 96.

Φόρκυν, υνος, ὁ, fuit rex late dominans mari, *Od.* A. 72. cujus filia ἡ Θόωσα. Eſt nomen, iratum aliquem impetuoſum mordacemque notans. Poni ſimul hic Φόρκυν videtur pro Numine marino, cujus portus in Ithaca. Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνός ἐςιν ἱερὸν, τοῦ θαλασσίου Δαίμονος. *Schol.*

Ἁλίοιο γέροντος] τοῦ Φόρκυνος. *Idem.* γέρων ἅλιος, *Od.* Δ. 349.

V. 97.

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, *i. e.* ἐν Ἰθάκῃ, hîc manifeſto inſulam totam denotat.

Δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ, Vid. ad *Od.* K. 89.

V. 98.

Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, *i. e.* διεῤῥωγυῖαι, ὡς οὕτω ςόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν, Littora dirupta ſaxea, ut per ea pateret introitus in portum. ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐςιν ἀποῤῥώξ, *Od.* K. 514.

Προσπίπτω, accido, adjaceo.

Δύο ἀκταὶ, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, duo littora, portui adjacentia & verſus portum inclinantia ſe, *i. e.* προβεβλημέναι τοῖς κύμασιν, προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων.

V. 99.

Σκεπάω, *idem quod* σκέπω, tego, operio, velo.

Αἵτ' (ἀκταὶ) ἀνέμων σκεπόωσι (pro σκεπάουσι, *contr.* σκεπῶσι

ῶν, diſtracto circumflexo per novum ο.) δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν, Quæ (littora ſaxoſa) ventorum cingunt & arcent vehementer flantium magnum fluctum Extra, ſie dienen zur Bedeckung wieder die Wellen von auſſen des Havens.

Ἀνέμων — δυσαήων, (Jon. pro δυσαέων,) Vide ad Od. M. 289.

V. 100.

Ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι Νῆες, ab intus (von innen) autem ſine vinculo manent Naves.

V. 101.

Νῆες ἐΰσσελμοι, Od. I. 127.

Ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, i. e. εἰς τὸν ὅρμον, coll. 96 98. quando venerunt in ſpatium portus, vel in plenum portum,] ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται· τὸ μέτρον, ἢ τὰ ἀπαρτλῆρες τῆς καταγωγῆς. Schol. Immo μέτρον ὅρμου eſt portus, nota periphraſi, de qua jam aliquoties admonitum. Sic ad μέτρον ἥβης venire, eſt ad pubertatem. ERN. Vid. ad Od. Λ. 316.

Ὅρμος, ου, ὁ, pars illa portus, ubi navis appellitur ad terram; der Ort im Haven, wo ſich das Schiff ans Land leget: τόπος λιμένος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ. hinc ὁ λιμὴν dicitur ἔνορμος. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, navem in ſtationem egerunt remis, Il. Α. 435. Deinde vero ὅρμος eſt quoque κόσμος περιτραχήλιός τις, qui & ὁρμίσκος dicitur, pretioſus vel pulcer ornatus circa collum, Il. Σ. 401.

V. 102.

Ἐπὶ κρατὸς λιμένος — ἐλαίη, ſcil. ſtat. Vid. ad Od. I. 140.

Τανύφυλλος, ου, ὁ, ἡ, oblonga folia habens. a τανύω, extendo; & φύλλον, ου, τὸ, folium. Epith. oleæ arboris.

V. 103.

Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, Proxime ad eam. ſc. oleam. ἀγχόθι δειρῆς, Il. Ξ. 412. ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, prope ad pectus tenet, Il. Ψ. 762.

Ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, — antrum amabile, nigricans ſeu obſcurum: Ithacenſe antrum, Nymphis ſacrum, cujus deſcriptio procedit ad v. 112. de antro Polyphemi eſt Od. I. 216.

'Επήρατος, *Od.* Θ. 366.
'Ηεροειδής, *Od.* M. 233.

V. 104.

'Ιρὸν Νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται, Sacrum Nymrum, quæ Naiades vocantur. In *Iliade* ſunt puellæ biles ruri habitantes; in *Odyſſea* autem aquæ dulces cauſæ fertilitatis, ſub hoc nomine. Conf. præter permultos BANIERS Götterlehre, III. Band Buch, VIII. Cap. von den Nymphen, den Dryaden VOSS. *de Theol. Gentili*, *Lib. II. Cap. LXXX.*

V. 105.

'Εν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάϊνοι, Intus crateresque & amphoræ erant Lapideæ.

'Αμφιφορῆες λάϊνοι, ſteinerne Waſſerkrüge. ἀμφιφο *Od.* I. 204. & 164.

V. 106.

Λάϊνος, *Od.* Θ. 80.

Τιθαιβώσσω, eſt verbum Jonicum, de apibus pro dictum; & vi vocis eſt, cibum repono mihi, ich ſam Futter und Speiſe ein. a τίθημι, & ἡ βόσις, ιος, pal ein Futter.

"Ενθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ibi vero præt favos ponunt apes.] ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ ἴδιον δημιουργοῦσι τὰ κηρία, καὶ νεοττοτροφοῦσι. *Schol.*

Μέλισσαι, *Il.* B. 87. ubi parabola de iis.

V. 107.

'Ιστοὶ λίθεοι, ſteinerne Webeſtühle, idem quod λάϊνοι, v. 1

'Ιστοὶ — περιμήκεες, ſehr lange Webeſtühle, quibus Nphæ texebant: & longitudo iſta eſt re vera latitudo, Breite; nam proceræ iſtæ Nymphæ late poterant ma extendere, ad texendam telam valde latam. περιμήκεος, *Od.* M. 443.

V. 108.

Φάρε' (*pro* Φάρεα) ὑφαίνουσιν, Lintea texunt. Φά ſupra *v.* 67.

'Υφαίνω, *Od.* I. 422. E. 356. & 62.

Φάρε' — ἁλιπόρφυρα, *i. e.* τὰ πορφύροντα δίκην ἁλὸς, τὰ ἐκ θαλασσίας πορφύρας. Vid. ad *Od.* Z. 306.

Θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* Θ. 366.

V. 1

V. 109.

.ιναων, ον]ος, ὁ, & τὸ ἀέναον, ον]ος, perennis, ſemplenus & fluens. Scribitur & ἀενάων, ut primum α ducatur per ſe, ſicut in ἀθάνατος.

:δατ' ἀενάοντα, aquæ perennes. Scribi deberet, ἀεινά-;, quia ἀεὶ mutatur in ἀὲν: ſed ob metrum ejectum unum ν.

.ύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν, duo autem oſtia habet iſtud um. θύρα h. l. ſimpliciter de oſtio vel introitu alidicitur.

V. 110.

.ι μὲν πρὸς Βορέαο, ſc. μέρος.

αταβατὸς, ῦ, ὁ, ἡ, & Jon. καταιβατός. per quod deditur aut introitur. θύραι καταιβαταὶ (fœminina teratio Jonica,) ἀνθρώποισιν, januæ, per quas homines :unt.] βάσιμοι, δι' ὧν κατάβασίς ἐστιν ἀνθρώποις. Schol.

V. III.

υ δ' αὖ πρὸς Νότου, ſc. μέρος.

)εώτεραι, diviniores. ex Θεός. Conf. WELL. Gramm. p. 138. FISCH. Animadv. in eam, p. 148.] θειότεραί, ἃν μόνοι Θεοὶ εἰσέρχονται. Schol.

V. 113.

ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν (τὴν νῆα,) πρὶν εἰδότες, Ibi illi appunt ſeu intro egerunt (navem,) ante jamdiu ſcientes ıc portum. Vid. ad Od. Κ. 83.

πρὶν εἰδότες, jam ante cognitum habentes hunc por-ı, antea jam ſcientes eum locum. nam Φαίακες, Κορκυραῖοι (Corcyræi) ὄντες, καὶ Ἰθακησίοις γείτονες, norunt s regiones.

V. 114.

Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ſc. ἡ ναῦς, navis appulſa eſt ad littus, ris in littus impulit ſe. nam id antiquorum navibus nime formidoloſum in molli littore. ergo ἐπικέλλειν eſt, ſ den Strand lauffen, vel auf den Strand ſetzen, m impetu: ut nos ſolemus cymbas noſtras. πρὶν νῆας — ιλσαι, Od. Ι. 148. ἐπικέλσαντες, nos, ſi ſubduxiſſemus vem, ibid. 138.

Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ferme uſque ad mediam para totius: eo uſque navis ſicco inſidebat.

V. 115.

Σπερχομένη, Concitata. feſtivius quoque poteſt *intranſitive* intelligi: quæ ipſa ſe ad currendum urgebat, als ein eilendes. ὁπότε σπερχοίατ᾽ ἐρετμοῖς, ſupra *v.* 22.

Τρίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ᾽ ἐρετάων, (*pro* ἐρετῶν,) talium enim remigum manibus impellebatur *vel* feſtinare cogebatur navis.

V. 116.

Εὔζυγος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *navis.* bonis tranſtris inſtructus; & *per conſequens*, firmus. *item* remigio bene inſtructus: quia tranſtris inſident remigantes.

V. 117.

Ἄειραν, ſuſtulerunt.

V. 118.

Αὐτῷ σύν τε λίνῳ, καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι, Ipſo cum linteo, & ſtragulo admirabili, *ſc.* extulerunt dormientem e navi. Vide ad *v.* 73.

V. 119.

Κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν, *pro* κατέθεσαν, Et in arena depoſuerunt, ὡς ἄψυχόν τι.

Δεδμημένον ὕπνῳ, domitum ſomno. Vid. ad *Od.* Η. 318.

V. 120.

Ἐκ δὲ κτήματ᾽ ἄειραν, Extulerunt autem bona, ſie haben ausgeladen, βαστάσαντες ἐξήγαγον.

Φαίηκες ἀγαυοὶ, *Od.* Ζ. 55.

V. 121.

Ὤπασαν, ſie haben mitgegeben.

Διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.] Ἤγουν διὰ τὴν Φρόνησιν, ἧς χάριν, ὡς σοφὸς, ὑπὸ Φαιάκων εὐεργέτηται. *Euſtath.* Καὶ δὴ Φαιήκεσσι Φίλον πάντεσσιν ἔθηκα, infra, *v.* 302. Vide etiam ad *Od.* Θ. 520.

V. 122.

Παρὰ πυθμέν᾽ ἐλαίης, ad fundum oleæ arboris, *i. e.* ad radices. δύω δὲ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, *Il.* Λ. 634. ubi de poculo Neſtoris eſt ſermo.

Καὶ τὰ μὲν ἐν — ἀθρόα θῆκαν, Et ea dein — conferta poſuerunt.

V. 123.

Ἐκτὸς ὁδοῦ, *i. e.* ἔξω τῆς ὁδοῦ.

Μή

Μή πω τις ὁδιτάων ἀνθρώπων, ne forte quis ea via euntium. σοὶ ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, *Od.* Λ. 126.

v. 124.

Πρίν γ᾽ Ὀδυσῆ᾽ ἔγρεσθαι, *pro* ἐγείρεσθαι, Antequam Ulyſſes expergiſceretur.

Ἐπελθὼν δηλήσαιτο, accedens furto disperdat ei. Vid. ad *Od.* Λ. 400. & 407.

v. 116 — 125.

Tantam ex mirificis lepidisque narrationibus Ulyſſis voluptatem perceperunt Phæaces, ut, licet eſſent hoſpitalitatis minus ſtudioſi, plurima Ulyſſi congeſſerint dona, effuſamque dederint benevolentiæ atque honoris ſignificationem, denique inſtructa navi, quam patriæ deſiderio enixe poſtulaverat, ad Ithacæ littus una nocte transvexerint.

Et hæc quidem recte ſe habent; abſurdum vero videtur id, quod ſequitur: videlicet, altum dormientem fuiſſe a Phæacibus navigio eductum, atque illic una cum muneribus relictum. At hæc abſurditas plane neceſſaria fuit ad cetera poematis expedienda. Si enim evigilaſſet, aut Phæaces illum domum uſque deducere debuerunt, aut ille eos compellere, ut ſecum irent tecto, ac menſa utique excipiendi; cum opus eſſet, ut formam ementitus, & a procis non agnitus ad patriam reverteretur. Videtur *Homerus* eam abſurditatem ſenſiſſe, omnibusque lenociniis atque elegantiis, omnique poëſeos flore, ut ſibi condonaretur, conſperſiſſe; quare mirum non eſt, ſi locus hic adeo *Ariſtoteli* placuit, ut Poëtis ad imitandum propoſuerit. (*Poët. Cap. XXV.*) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 160. 161.

v. 126.

Οὐ λήθετ᾽ ἀπειλάων, (Neptunus) non Oblitus erat minas ſuas (contra Ulyſſem.)

v. 127.

Ἐπηπείλησε, minatus eſt.

Διὸς δ᾽ ἐξείρετο βουλήν, Jovis autem exquirebat voluntatem. ita *Il.* Υ. 15.

v. 129.

Οὐκ ἔτ᾽ ἔγωγε μετ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι τιμήεις ἔσομαι, inquit

quit Neptunus: jam non ego inter immortales Deos in pretio & honore ero, cum ne homines quidem me ſatis æſtimant. τιμήεις, *Od.* Λ. 326.

Ὅτε με βροτοὶ ὔτι τίουσι, quando mortales me pro nihilo habent, wann die Sterblichen nichts nach mir fragen: quid ergo apud & inter Deos ero?

V. 130.

Τοὶ πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης, qui a me ortum habent, qui a mea ſtirpe ſunt oriundi, Phæaces; inquit Neptunus, coll. *Od.* Η. 61. *ſqq.* ὅθεν ἀργύρυ ἐςὶ γενέθλη, ubi multum argenti gignitur, *Il.* Β. 857. τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης, i. e. ἐκ γενέθλης τύτων ἵππων, a ſtirpe & generatione illorum naſcebantur ei ſex equi in domo, *Il* Ι. 270. τῶν ανδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εισι γενέθλης, hominum eorum, qui tui ſunt generis ex tuo ſanguine, quos tu generaſti, *Il.* Τ. 111. ἦ γὰρ Παιήονός εισι γενέθλης, ſunt enim vere ex generatione Pæonis, *Od.* Δ. 232.

V. 132.

Νόςον δέ οἱ ὔποτ' ἀπηύρων Πάγχυ, inquit Neptunus de Ulyſſe: reditum enim ei nunquam ademi Omnino, ich habe ihm nie — ſchlechterdings zu rauben geſucht. ἀπηύρα, *Od.* Λ. 202.

V. 133.

Πάγχυ, *Od* Κ. 236.

Ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας, poſtquam tu ſemel id ei pollicitus eras. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, vel certum mihi promitte, vel nega, *Il.* Α. 514.

V. 135.

Κάτθεσαν. *per Sync* pro κατέθεσαν, *v.* 119.

Ἄσπετα δῶρα, infinita dona. χρία ἄσπετα, *Od.* Κ. 184.

V. 136.

Ἅλις, *Od.* Ε. 38.

Ὑφαντὸς, ὴ, ον, textus, a, um, gewebet. ab ὑφαίνω, texo. ἐσθῆτα — ὑφαντὴν, veſtem — textam.

V. 137.

Ὅσ' ἂν ὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς, quot nunquam e Troja extuliſſet ſelecta. δοιὺς ἐξήρατο μισθὺς, *Od.* Κ. 84.

V. 138.

V. 138.

Ἔιπερ ἀπήμων ἦλθε, Si nullo detrimento *aut* malo adfectus veniſſet. πέμπετέ με — ἀπήμονα, ſupra *v.* 39.

Λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, *Od.* Ε. 40.

V. 140.

Ὦ πόποι, *Od.* Λ. 435.

Ἐυρυσθενὴς, Epith. *Neptuni*, *Il.* Η. 455.

V. 141.

Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι Θεοί, Nequaquam te deſpiciunt Dii: inquit Jupiter ad Neptunum. ἥ μιν ἀτιμάζουσιν, *Od.* Λ. 495.

Χαλεπὸν δέ κεν εἴη, nefas enim ſane eſſet.

V. 142.

Πρεσβύτατον vocat Jupiter Neptunum non abſolute, ſed ratione dignitatis, & originis reliquarum rerum: nam Neptunus phyſice eſt aquâ, Jupiter aër. Vide KREBS. *Animadv. ad Plut. Comment. de audiendis Poëtis*, *p.* 198. 199.

Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Antiquiſſimum & præſtantiſſimum contemtu proſequi.

Ἀτιμία, ας, ἡ, contemtus, nicht Achtung, Verachtung.

Ἀτιμίῃσιν (*pro* ἀτιμίαις) ἰάλλειν, ignominiis jacere *quaſi*, in contumelias injicere. χεῖρας ἴαλλον, *Od.* Θ. 71.

V. 143.

Ἀνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων Οὔτι τίει, Hominum vero ſi quis te, viribus & robori ſuo fidens, Non colit: ſi quis, qui ſe regi & duci patitur violentia ſua, aus Troß. τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, *Od.* Λ. 514.

V. 144

Οὔτι τίει, Non honorat & curat & in digno pretio habet te. Vid. ad *v.* 129.

Σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰέν, tibi certe eſt etiam continenter ultio ſemper, in tua manu etiam deinde eſt vindicta ſemper. ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, ſiquidem nullam ſane ultionem timere potes in poſterum; inquit Achilles ad Apollinem, *Il.* Χ. 19. *coll.* 20. ἐκ γὰρ Ὀρέστου τίσις ἔσσαι Ἀτρεΐδου, ex Oreſte enim ultio erit ob Agamemnonem cæſum; Oreſtes eam cædem ulciſcetur & puniet, *Od.* Α. 40. ει ὑμεῖς φάγοιτε, τάχα ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, ſi vos comederetis bona mea, fortaſſe aliquando

& reſtitutio eſſet, ut vos deinde mihi reſtitueretis bona; eine Wiedererſtattung nach dem Werthe, *Od.* B. 76.

Ἐξοπίσω, *Od.* Δ. 35.

V. 145.

Ἕρξον, ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, Fac, ut vis, & tibi placet. ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, ſicut ei videtur, *Od.* Θ. 571.

V. 147.

Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, — ὡς ἀγορεύεις, Celeriter ſane ego facerem, — ut dicis.

V. 148.

Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω, Sed tuam ſemper iram vereor, ne me ſequatur, & evitare ſtudeo inquit Neptunus ad Jovem. μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὀπίζετ' ἐφετμὴν, reverebatur enim matris præceptum accuratum Achilles, de non pugnando, *Il.* Σ. 216. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο (pro ὀπίζεσο, vel *Attice* ὀπίζου), νόσφιν ἐόντα, & me nihil verebaris abſentem; inquit Achilles ad Hectorem de me nihil curabas, ἐφρόντιζες, *Il.* X. 332.

Ἀλεείνω, *Od.* Z. 273.

V. 150.

Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν νῆα, *Od.* Θ. 568.

V. 151.

Ῥαῖσαι, Frangere. ῥαισέμεναι, *ibid.* 569.

Ἵν' ἤδη σχῶνται, ut tandem abſtineant; & phraſis explicatoria ſpecialior addita: ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων, & deſinant a deportatione *aut* deductione hominum

Ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς Ἀνθρώπων, & deſiſtant in poſterum a deductione Hominum. μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι εἰρεσίης, *Od.* M. 224.

V. 152.

Μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι, Vid. ad *Od.* Θ. 5

V. 154.

Ὢ πέπον, ſic Jupiter ad fratrem Neptunum. Vide *Od.* I. 447.

V. 155.

Ἐλαυνομένην, *ſc.* νῆα, actam remis.

Προσιδῶ, adſpicio. προσίδωνται, intuiti fuerint.

V. 1

v. 156.

Θεῖναι λίθον, facere lapidem.

v. 157.

Νηὶ θοῇ ἴκελον, Navi veloci ſimilem.

v. 160.

Σχερίην, *Od.* E. 34.

Ὅθι Φαίηκες γεγάασιν, ubi Phæaces ſunt. γεγάασιν; *Od.* K. 5.

v. 161.

Ποντοπόροιο, ſupra *v.* 95.

v. 162.

Ῥίμφα διωκομένη νηῦς, *i. e.* ἡ κατὰ σπουδὴν θέουσα, ἡ ἐλαυνομένη. Celeriter acta navis. nimirum navis conſideratur ut equus, qui ſcutica propellitur ante currum, ſic hæc remis. ῥίμφα διώκοντες, *Od.* M. 182.

Τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, ad hanc autem prope acceſſit Neptunus.

v. 163.

Ὅς μιν (τὴν νῆα) λᾶαν ἔθηκε, Qui eam (navem) in lapidem mutavit.

Καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, & radice quaſi ſtare fecit infra, *vel* ab inferiore parte immotam ſtare fecit, & radices in fundum maris agere, ut jam ſit ſcopulus figura navigii. πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, *Od.* H. 122.

Ἔνερθε, *Od.* I. 385.

v. 164.

Χειρὶ καταπρηνεῖ, mit der flachen Hand niederwärts; ut notetur χεὶρ κατεστραμμένη, deorſum verſa, ἡ κατὰ τὸ θέναρ πλήξασα. ita *Il.* Π. 792. χείρεσσι καταπρηνέσσ', *Il.* O. 114. quod fiebat in luctu aut indignatione.

Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Manu prona percutiens, Neptunus navem, mit der flachen Hand von oben herab ſchlagend, ut in vado hæreret firmiter.

Ὁ δὲ νόσφι βεβήκει, ille vero abibat inde.

v. 159 — 164.

Navigium, quo Phæaces Ulyſſem reduxerant, dum remeabant, Neptunus, odio Ulyſſis, convertit in rupem. Id fortaſſe confinxit Homerus, quod prodigioſas illas converſiones probabiliter audierat uxoris Lothi in ſta-

tuam ſalis, & virgæ Moſis in anguem, & rurſus anguis in virgam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 161.

v. 166.

Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες, *Od.* Θ. 191.

v. 167.

Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Sic autem aliquis dicebat aſpiciens alium prope ſe ſtantem *vel* verſantem.

v. 168.

Ἐπέδησ', ligavit.

v. 169.

Οἰκαδ' ἐλαυνομένην, Vid. ad *v.* 155.

Καὶ δὴ προὔφαίνετο πᾶσα, *ſc.* ναῦς, & tamen oſtendebat ſe tota navis, es war ganz ſichtbar. Θεοὶ τέρατα προὔφαινον, *Od.* Μ. 394.

v. 170.

Τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο, ea autem neſciebant, ut re vera conſtituta & futura erant: ut acta erant, wie es damit beſchaffen war. ſic *Od.* Δ. 772.

v. 172.

Ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει, *Od.* Ι. 507.

v. 173.

Ἔφασκε] *Dicere ſolebat.* Vid ad *Il.* Α. 37. & Β. 221. CLARK. Vid. ad *Od.* Θ. 565. 566.

v. 175 — 177.

Ibid. 567 — 569.

v. 180.

Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, A deductione hominum abſtinete in poſterum, deſinite homines deducere navibus veſtris quo volunt.

v. 181.

Ποσειδάωνι δὲ ταύρους Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, Neptuno autem tauros Duodecim ſelectos ſacrificabimus.

v. 182.

Ταύρους — κεκριμένους, *i. e.* ἐπιλέκτους, auserleſene, ausgeſuchte, & in hoc ſenſu τὸ κρίνειν, *ſeligere*, præſtantiam habere, eſt *Rom. XIV:* 5. ἄριστοι κρινθέντες, fortiſſimi ſelecti, *Il.* Ν. 129. κεκριμένος οὖρος, *Il.* Ξ. 19. dijudicatus & electus

electus ex ceteris ventis ventus: antea enim dubium erat, quis ventus, & ex qua regione, eſſet ingruiturus ponto. ἥτις κεκριμένη φυλακὴ ἔνεται στρατὸν, nullæ electæ & conſtitutæ excubiæ tuentur caſtra, *Il.* K. 417.

Αἴ κ' ἐλεήσῃ, ſi forte miſereatur.

v. 183.

Περίμηκες ὄρος, præaltum montem. ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ſupra υ 107.

v. 187.

Ὁ δ' ἔγρετο (*pro* ἐγείρετο) δῖος Ὀδυσσεὺς,] Abſoluto illo exitu Phæacenſis navigationis, redit ad præcipuum inſtitutum de Ulyſſe. Is antea, ut vidimus, a Phæacibus dormiens fuit in terram expoſitus: nunc autem excitatus procul dubio attonitus fuit, quod ignorarit, ubi terrarum eſſet, ſiquidem patrium ſolum non agnovit, idque propter diuturnam ab illo abſentiam. Quam autem commotus animo fuerit, teſtabitur ſequens illius oratio. SPOND.

v. 188.

Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ, Cubans in terra patria. μῆλα πατρώϊα, *Od.* M. 136.

v. 189.

Ἤδη δὴν ἀπεών, Jam diu remotus, Jam diu cum abfuiſſet,] ἀπὼν, ἀποδημῶν. *Schol.*

Περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν, Vid. ad *Od.* H. 140.] γὰρ hic accipiendum pro δὲ, ut alibi eſt, ſenſu copulativo. ERN.

v. 190.

Ὄφρα μιν αὐτὸν Ἄγνωστον τεύξειεν, ut eum Non agnoſcibilem faceret, ihn unkenntbar machete. Sermo eſt de Minerva, *i. e.* prudentia ipſius Ulyſſis, qui perſonam ſibi mira arte circumponendam exiſtimabat, ne ſtatim agnoſceretur, & hinc periculum illud adiret, quo Agamemnon perierat: explorandos prius ſibi eſſe animos ſuorum ſtatuebat, & cognoſcendum, quid in regia ſua ageretur, antequam ſe aperiret. Cave ergo *Active* intelligas, ut *Daceria* opinatur; quid enim Minerva faceret Ulyſſem ignorantem? Decepit fœminam doctiſſimam v. 188. 189. ſed ex contextu id ita eſt intelligendum, quod

quod *volens* & *prudens* Ulyſſes conſtituerit apud ſe, *ſimulare*, quaſi non agnoſceret terram, & fingere ſe prorſus peregrinum ad omnes, qui obvii futuri ſint. Θεὸς ergo eſt prudens illud Ulyſſis conſilium, & ſimulatio alta, quæ ſibi circumdedit caliginem quaſi, i. e. perſonam, ne alii eum agnoſcere poſſint.

V. 191.

Ἄγνωςον· ἄγνωςον πάντεσσιν, a nemine agnitum, da ihn niemand kennet, *Od.* Β. 175.

Ἕκαςά τε μυθήσαιτο, ſingulaque & omnia percipere poſſet animo, & cogitando conſtituere. Sermo enim hic eſt de Minerva, docente Ulyſſem, *i. e.* de cauta ipſius prudentia: ut ergo hoc verbum cogitandi & diſtincte proponendi, ſibi vel aliis, apte ſit poſitum.

V. 192.

Ἀςοί τε, φίλοι τε, civesque, amicique. ἀςοῖς ἀρήγων, civibus ſuis opitulans, *Il.* Α. 242.

V. 193.

Πρὶν πᾶσαν μνηςῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι, Antequam proci luiſſent omnem ſuam injuriam. Alii legunt, μνηςῆρσιν, Priusquam procis omnes injurias retribuiſſet, vel omnem eorum malitiam rependiſſet & retaliaſſet, wieder auf ihren Kopf vergolten und bezahlet hätte. κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών, *Od.* Α. 117.

Ὑπερβασίη, *Od.* Γ. 206.

V. 194.

Ἀλλοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, cujus forma & ſpecies eſt alia. ἡ τὸ εἶδος ἠλλοίωται.

Ἀλλοειδέα φαινέσκετο (*Jon.* pro ἐφαίνετο) πάντα ἄνακτι, apparebant *ſeu* videbantur regi omnia velut mutata figura, es erſchien ihm alles anders.

V. 195.

Ἀτραπιτὸς, ῦ, ἡ, *idem quod* ἀτραπὸς, ῦ, ἡ, via, ubi homines moventur huc illuc, eine Straſſe, wo Menſchen wanken. ab α *intenſ.* & τρέπω, verto: ubi alii illuc alii huc itare ſolent. Vel & ab α *priv.* & τρέπω: via, ex qua non eſt declinandum, quia ſola eſt complanata, *quaſi* ἀτρεπτός. Vid. etiam ad *Il.* Ρ. 743.

Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, Viæque perpetuæ, αἱ ἐυθεῖαι, quæ continuæ ſunt uſque ad locum, quo quis contendit, die Heerſtraſſen, vel &, die Steige und Wege, die gebahnet und betretten ſind.

Διηνεκὴς, Od. H. 321. M. 134.

Πάνορμος, ε, ὁ, ἡ, Epith. *portus*, in quavis ſui parte apti ad ſtationes navium. λιμένες τε πάνορμοι, *i. e.* οἱ ἀγχιβαθεῖς, εἰς ὃς διὰ τῦτο πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὁρμίζεται, & loquitur *h. l.* in plurali, intelligens tamen unum illum portum Φόρκυνος, de quo *paullo ante* dixerat.

v. 196.

Πέτραι τ' ἠλίβατοι, Vid. ad *Od.* K. 88.

Δένδρεα τηλεθόωντα, *Od.* H. 114.

v. 197.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, Stetit autem ſurgens; nam jacuerat ante.

v. 198.

Ὤιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ, Vide ad *Il.* M. 162. O. 397.

v. 199.

Χερσὶ καταπρηνέσσ', Manibus pronis. Vid. ad *v.* 164.

Ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugensque verbum dixit: Ulyſſes loquitur ad ſe ipſe, querens de ſorte ſua miſera.

v. 200 — 202.

Vid. ad *Od.* Z. 119 — 121.

v. 203.

Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; Quo (wohin) jam bona iſta multa fero *vel* feram, ut occulam?

Πῆ δὲ καὶ αὐτὸς πλάζομαι; ubi autem & ipſe Circumvager?

v. 204.

Αἴθ' ὄφελον μεῖναι —, utinam manſiſſent. *ſc.* τὰ χρήματα ταῦτα: nam ſermo eſt de donis acceptis. & loquitur iratus, quia putat, ſe in terram ignotam ſibi, ſolum, cum donis expoſitum a Phæacibus; nam nondum diluxerat plene, cum expergeſieret.

v. 205.

Ἄλλον — βασιλήων Ἐξικόμην, ad alium — regum Venerim,

ram. Indicativus loco Conjunctivi : ich wollte zu einem andern groſſen Herrn gegangen ſeyn.

Ὑπερμενέων βασιλήων, præpotentium regum. Δὶ ὑπερμενέϊ, *Il.* B. 116.

V. 206.

Ἐξικόμην. ἐξίκετο νηῦς νῆσον, *Od.* M. 166.

Ὅς κεν μ' ἐφίλει, καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, qui ſane me benigne tractabat, & deducendum curabat domum. ὅ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, *Od.* M. 450.

Ἔπεμπε νέεσθαι, cum comitatu me remiſiſſet in patriam, er hätte mich nach Hauſe geleiten und bringen laſſen.

V. 207.

Οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσαμαι, neque ſane uſquam deponere ea ſcio.

Οὐδὲ μὲν αὐτῦ καλλείψω, pro καταλείψω, neque hîc Relinquam, ich will ſie auch nicht hier liegen laſſen.

V. 208.

Μήπως μοι (τὰ κτήματα) ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ne forte mihi præda aliis fiant. Vox ἕλωρ poſita de rebus, quæ incuſtoditas jacentes alii occupant & ferunt; de rebus, quæ βιαίως & rapto auferuntur. Vid. ad *Od.* E. 473.

V. 209.

Πάντα, *pro* κατὰ πάντα, omnino.

Οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, ὐδὲ δίκαιοι, non ergo omnino cordati, neque juſti. Vid. ad *Od.* B. 282.

V. 212.

Ἰθάκην ἐυδείελον, *Od.* I. 21.

Οὐδ' ἐτέλεσσαν, neque in ea re propoſitum ſuum obtinuerunt.] ὐκ ἐπλήρωσαν. *Schol.*

V. 213.

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, Jupiter eos puniat, ſupplicum tutor.

Ἱκετήσιος, ȣ, ὁ, ἡ, ſupplicatorius, ſupplicum curam gerens, & jura tuens. *Jovis* Epith. ab ἱκέτης, ȣ, ὁ, vox μέση: notat enim & eum qui ſupplex venit ad aliquem, & eum ad quem venitur; ὁ ἱκετεύσας, & ὁ ἱκετευθείς, ab ἵκομαι, venio.

V. 213.

V. 213. 214.

— — — — ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅς τις ἁμάρτῃ.
— — — — qui & alios
Homines inſpicit, & punit, quicunque peccet.]

Ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα. *Batrachomyomach. v.* 96. Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει. *Oraculum, apud Herodotum, Lib. V.* §. 56. CLARK. Vide, quid de Deo Homerus noſter ſentiat, eum nimirum non otioſum, aut mortalia minime curantem, ſed ſummo cum ſtudio (illud ἐπὶ enim in ἐφορᾷν hanc vim habet,) actiones hominum inſpicientem & obſervantem: neque id ſolum, ſed etiam malefacta punientem inducit. Et hoc ipſum eſt, quod *alibi* dicit: ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα. Egregia ſane vox, & quæ animis hominum inſculpta eſſe debeat, ut ſciant, eſſe in cœlis ſcelerum ultorem Deum, qui impunita illa minime relinquit. SPOND.

V. 215.

Τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἴδωμαι, res pretioſas numerabo, & ſingulas perſpiciam, luſtrabo; & id οὐ σμικρολογούμενος & avarus, ſed τεκμαιρόμενος, *i. e.* σημεῖον ἐντεῦθεν πορίζόμενος: ſi enim nihil furati ſunt, ſignum id certum eſt, eos etiam ceteram datam fidem exſolviſſe, & hæc igitur eſt Ithaca. *coll.* 218. ἠρίθμει, percenſebat.

V. 216.

Μή τί μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες, Ne forte abierint auferentes *vel* aſportantes mihi aliquid cava ſua in nave, ob ſie mir was mit weggenommen haben.

V. 218.

Τρίποδάς τε εἵματα καλά, Vid. ad *v.* 136.

V. 219.

Τῶν μὲν ἄρ᾽ οὔτι πόθει, (*pro* ἐπόθει,) Horum quidem nihil deſiderabat, *i. e.* nihil horum aberat, es fehlete ihm von dem allem nichts.] *Duo* erant, de quibus ſuperiore oratione Ulyſſes conquerebatur: *primum*, quod in patriam non eſſet reductus; *deinde*, quod fortaſſe a Phæacenſibus nonnihil ex illis donis erat ſurreptum. Hoc *poſtremum* exploraturus ea explicuit, inſpectisque omnibus jam fidem Phæacenſium hac in parte obſervavit & expertus

expertus eſt ; nihil enim deſideravit. Illud autem *primum* poſtea verum etiam experietur, itaque intelliget, falſo ſe de Phæacibus eſſe conqueſtum. SPOND.

Ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, cum luctu autem deſiderabat patriam ſuam, er ſehnete ſich mit groſſer Betrübniß nach ſeiner Heimath.

v. 220.

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα — θαλάσσης, Repens juxta littus maris; quod & poteſt genibus fieri. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, apud rogum lente circumiens, ob luctum; & notat ſimul vultum ad terram demiſſum, *Il.* Ψ. 225. ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς, reptantem per hortum ſuum, *Od.* Α. 193.

Ἑρπύζω, repo, lente progredior, βραδέως βαδίζω, vel ob triſtitiam & luctum, vel ob γῆρας. ab ἕρπω eſt ἑρπύω, & inde ἑρπύζω. Deinde in genere eſt, vado, etiam cum vehementia aliqua.

Πολύφλοισβος, ſupra *v.* 85.

v. 221.

Πόλλ' ὀλοφυρόμενος, Multum lamentans, *coll.* 219. ſehr beklagend.

Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, ſubito autem ei apparuit Minerva. ita *Od.* Β. 267.

v. 222.

Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, —, rurſus Minerva adſimilabat ſe juveni regio, paſtoribus præfecto: *i. e.* Ulyſſes ipſe ſecum perpendebat ſingula caute; & ejusmodi prudentia debet eſſe vegeta & animoſa, ſi effectus bonus ſequi debet; hinc comparatur prudentia Ulyſſis adoleſcenti delicato & ſplendido.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, præfectus paſtorum, ein Oberhirt, ex ἐπὶ, & βώτωρ, ορος, ὁ, paſtor, qui præeſt pecori paſcendo.

Ἐπιβώτορι μήλων, κ. τ. λ. Eſt hic illuſtre exemplum, quod & regii juvenes præfuerint pecoribus paſcendis, habentes ſub ſe ſervos ſuos.] Cette image n'eſt point outrée pour un ſiècle comme celui-là, où les fils des Rois paiſſoient les troupeaux, comme nous l'avons vû dans *l'Iliade.* DAC.

v. 223.

V. 223.

παλος, ȣ, ὁ, ἡ, uſque quaque tener & mollicu-
nz zart. cujus caro ſucculenta & juvenilis valde
eſt tactu; delicatulus & nitidus niedlich von zar-
eiſch, deſſen er über den Leib genug hat. ex πᾶς,
λὸς, ἡ, ὀν, mollis tactu, non reſiſtens tactui.

τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, quales ſunt liberi nobi-
ominum, quales ſunt filii principalium virorum,]
κιὸν καὶ οἱ βασιλέων παῖδες παναπαλοὶ ἐκαλȣ̃ντο, καὶ
ον. *Schol.* „De antiquis illuſtriſſimus quiſque pa-
rat: ut oſtendit Græca & Latina lingua, & vete-
ëtæ, qui alios vocant πολύαρνας, alios πολυμήλȣς,
πολυβȣ́τας. *Varro, de re Ruſtica, Lib. II. Cap. I.*
K.

V. 224.

υχον ἀμφ' ὤμοισιν —, de puero principali, veſtito
veſte, ut duplicem eam ſibi circumdare poſſet.
ι ποιήσαντες, *Od.* M. 361.

γέα λώπην, bene factam veſtem tenuem. νηῦς ἐυερ-
Id. M. 166.

η, ης, ἡ, propr. eſt, λεπτὸν ὕφασμα, zarte Lein-
Hæc δίπτυχος λωπη eſt περίβλημά τι μανδυοειδὲς,
principes geſtabant: nam ſermo hic eſt de juvene
in agris verſante.

V. 225.

ες λιπαροὶ, pedes nitidi & ſucculenti; quod Epith.
tam frequens eſt, quam *manibus* τὸ, παχεῖαι. Vide
ad *Il.* K. 22.

λον, (olim πέδειλον,) ȣ, τὸ, calceus ſupra talos
dens, eine Art von halben Stiefeln. ab εἱλέω, vol-
& τὸ πέδον, ſolum, ἐκ τȣ̃ περὶ πέδον εἱλεῖσθαι. Vide
ibid.

ιν, *Il.* Δ. 137.

V. 228.

φίλ', ἐπεί σε πρῶτα] Cum juvenem illum vidiſſet
es, procul dubio ad ejus conſpectum paullulum eſt
rbatus: ideo *in initio* animum ejus blande demulcet
m honeſta ſalutatione; *deinde* illius crudelitatem de-
tur, ſi forſan ea mente ſibi obviam factus fuerit.

Poſtea de hoc ſolo, in quo jam eſt, cum interr
Huic parti reſpondet *mox* Minerva. SPOND.

V. 229.

Μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσεις, ne mihi inimica r
occurreris. πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντιβόλησας, *Od.* Λ. 41

V. 230.

Ἀλλὰ σάω (*pro* σάωζε) μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, At
ſerva iſta, & conſerva me.

V. 231.

Καὶ σευ φίλα γοῦναθ' ἱκάνω, Vid. ad *Od.* Ε. 449.

V. 232.

Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, Et mihi hæc dic c
Vid. ad *Od.* Α. 174.

V. 233.

Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Quæ ter
quis populus? qui homines ibi nati ſunt *vel* verſant
ἐν δ' αἶγες — γεγάασιν, *Od.* Ι. 118.

V. 234.

Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος; Num aliqua inſularum et
nens? hîc eſt commune *inſularum* Epith. Vid. ad *v.* 21
Ἀκτή. ἀκταὶ, *v.* 98.
Ἠέ τις ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;
aliquod littus Jacet ad mare poſitum bonæ glebæ terr
in oppoſ. ad inſulam: & terra ei apparebat eſſe ping
& frugifera. φύλλων κεκλιμένων, *Od.* Α. 193.
Ἐριβώλαξ, *Il.* Α. 155. Epith. *boni & felicis agri.*

V. 237.

Od. Ι. 273.

V. 238.

Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, Si revera de hac terra i
terrogas, quænam ſit. ἀνείρεαι, *Od.* Η. 243.

V. 239.

Νώνυμος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀνώνυμος, *Od.* Θ. 5
οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμός ἐστιν, neque adeo ignobilis
fama.

V. 240.

Πρὸς ἠῶ τ', ἠέλιόν τε. per Synonymiam notat plag
mundi Orientalem.

V. 24

V. 241.

ἴόπιϑε, πρὸς ζόφον, a tergo, verſus Occidentem: utrumque eſt idem.
ῥοῦ ἠερόεντα, *Od.* Λ. 154.

V. 242.

ιχῆα, Vid. ad *Od.* K. 416.
πηλατος, ου, ὁ, ἡ, ubi equi agitari poſſunt, *Od.* Δ. 607.
κ ἱππήλατός ἐστιν, non apta eſt equis.

V. 243.

γρὸς, ὰ, ὸν, *per Sync.* pro λυπηρός. triſtes faciens,
ι. a λύπη, ης, triſtitia.
ιδὲ λίην λυπρὴ, *ſc.* Ἰθάκη, nec nimis triſtis, *i. e.* in-
& horrida, eſt inſula.
ἀρ ὐδ᾽ εὐρεῖα τέτυκται, at neque lata *vel* ampla eſt
a.

V. 244.

μὲν γάρ οἱ (pro ἐν αὐτῇ, Ἰθάκῃ,) σῖτος ἀθέσφατος,
τε οἶνος Γίγνεται, In ea enim frumentum innume-
, in ea etiam vinum Naſcitur. νὺξ - ἀθέσφατος, *Od.*
72.

V. 245.

ιεὶ δ᾽ ὄμβρος ἔχει, de terra bona: ſemper vero pluvia obtinet.
Θαλυῖά τε ἔρση, floriduſque ros, *i. e.* florere & vi-
taciens plantas. φύλλοισι τεθηλώς, *Od.* M. 103.
ιση. ἔρσαι, *Od.* I. 222.

V. 246.

ιγίβοτος, ου, ὁ, ἡ, capris alendis commodus & aptus,
zut Ziegen gehalten werden können. αἰγίβοτος δ᾽ ἀγαθὴ,
gute Ziegenweide, *ſc.* eſt Ithaca inſula. Eadem in-
dicitur αἰγίβοτος, *Od.* Δ. 606. ubi deeſt, γάρ ἐστι.
ιβοτος, ου, ὁ, ἡ, bubus alendis aptus, wo man gut
id-Vieh halten kan.
ςι μεν ὕλη Παντοίη, ſunt quidem arbores Variæ, aller-
Waldung und Gehölze.

V. 247.

ἀρδμοὶ, aquationes, οἱ ἐξ ὑδάτων ἐγχωρίων ποτισμοὶ τῶν
ν. Vid. ad *Il.* Σ. 521.

Ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ, aquationes perennes & ſemper idoneæ. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσιν, *Od.* K. 427.

Παρέασιν, adſunt, præſto ſunt, *Il.* E. 192. Ξ. 299.

V. 248.

Τῷ τοι, Itaque.

Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' (ὄνομα) ἵκοι, Ithacæ nomen & in Troicum agrum pervenire potuit.

V. 249.

Τήν περ τηλῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης, Quam quidem ajunt procul Achaica eſſe a terra.

V. 250.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, *Od.* E. 354.

V. 254.

Πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, *pro* ἐλάζετο, *i. e.* ἀνέλαβε τὸν μῦθον ἀνάπαλιν, retro ſumebat orationem, er nahm das wieder zurück, was er geſagt. retractabat & corrigebat ſermonem. ſic & *Il.* Δ. 357. πολλοὶ ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, multi morſu arripiant terram. viele ins Gras beiſſen müſſen, *Il.* B. 418.

V. 255.

Πολυκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, valde utilis & prudens & dexter. ἐνὶ ϛήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, in pectore mentem perprudentem agitans, in præcordiis mentem peraſtutam agitans.

Νωμῶν, huc illuc volvens, adhibens. νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ſupra *v.* 54.

V. 256.

Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, *i. e.* ἤκουον περὶ Ἰθάκης, Audiebam de Ithaca ſane etiam in Creta longe diſſita.

V. 257.

Τηλῦ ὑπὲρ πόντε, Procul trans mare verſans.

V. 261.

Ἀνέρας ἀλφηϛὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν, Homines omnes vincebat celeritate pedum. Semel *h. l.* monuiſſe tironem ſuffecerit, Homerum ignoraſſe, vel potius obſervare noluiſſe, regulam puerilem novorum quorundam, qui præcipiunt, Epitheta ſemper ad rem præſentem narrandam congruere & reſpicere debere: ſatis habuit, ſi adjecta convenirent ſubjecto, & id apte determinarent.

Poſſis

Poſſis tamen fortaſſe homines honoratiores *h. l.* non inepte ſubintelligere, nam ſermo eſt de regio adoleſcente, & ἡ ἀλφὴ etiam dignitatem connotat: neceſſe tamen non eſt. Vid. ad *Od.* Z. 8.

V. 262.

Στερέω, *idem quod* στέρω, privo, deſtituo, ſolum ſtare facio.

Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης Τρωϊάδος, Quoniam me privare præda volebat tota Trojana.

V. 264.

Supra *v.* 91.

V. 265.

Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον, Quoniam non ſuo patri gratificans miniſter ei eſſe volueram. *i. e.* nolueram ei id officium præſtare, ſicut cupierat. χαριζόμενος φιλότητι, *Od.* K. 43.

Θεραπεύω, ſum miniſter & adjutor & cultor & curator. loquitur hîc de ſe vir nobiliſſimus. ergo θεράπων θεραπεύει, χαριζόμενός τινι, gratificans alicui, & ex libera benevolentia.

V. 266.

Ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliorum dux eram militum.

V. 267.

Κατιόντα, revertentem.

Βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ, percuſſi ferro præfixa haſta. κυνέη χαλκήρεϊ, *Od.* K. 206.

V. 268.

Ἀγρόθεν, Ex agro. ἐκ τοῦ ἀγροῦ. *Schol.*

Ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, an die Landſtraſſe mich nebſt einem Geſellen legend und auflaurend. λοχησάμενος, inſidiatus, *Od.* Δ. 388. λοχήσομαι, *ibid.* 670.

V. 269.

Νὺξ — δνοφερὴ, Nox — atra. δνοφερὸν ὕδωρ, κατὰ πέτρης χεύμενον, *Il.* I. 15.

Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' (*pro* κάτεχε) οὐρανὸν, Nox autem valde caliginoſa occupabat coelum, *i. e.* aërem.

V. 270.

Λάθον δὲ, *pro* ἔλαθον, latui autem: non ſum viſus a quoquam.

'Ε θυμὸν ἀπηύρας, quum eum interficerem, cum ei vitam eripui. Vide ſupra ad *v.* 132.

v. 272.

Φοίνικας ἀγαυὲς. πομπῆες ἀγαυοὶ, ſupra *v.* 71.

v. 273.

'Ελλισάμην, *v.* 34.

Μενοεικέα ληΐδα, animo eorum convenientem prædam. μενοεικέα θήρην, *Od.* I. 158.

v. 274.

Τὲς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταςῆσαι, καὶ ἐφέσσαι, Juſſi, ut illi me ad Pylum conſtituerent, & collocarent. *i. e.* ἐμὲ εἰς Πυλον καταγαγειν ἢ ἀπαγαγεῖν. νῆα καλάςησαν, *Od.* M. 185.

'Εφέσσαι, *pro* ἐφέσαι, *i. e.* καθίσαι, ἱδρύσαι, mich nach Pylus ans Land zu ſetzen.

v. 275.

Ὅθι κρατέεσιν 'Επειοί, ubi ſunt fortes & dominantur Epei.

v. 276.

Σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο, die Gewalt des Winds hat ſie davon verſchlagen. καὶ βορέης ἀπέωσε, *Od.* I. 81. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον, *ibid.* 305.

v. 277.

Πόλλ' ἀεκαζομένες, de navigantibus, vi ventorum aliorſum actis. ſic, πόλλ' ἀεκαζομένη, admodum invita, *Il.* Z. 458. ubi ſermo eſt de fœmina illuſtri captiva, & ad ſerviles res depreſſa.

'Αεκάζομαι, invitus facio, animo invito ſum; non conſentio, ago tamen. ab ἀέκων, οντος, invitus.

Οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι, neque volebant decipere, & a recto curſu data opera deflectere. ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν, *Od.* I. 414.

v. 278.

Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτὸς, Inde autem errabundi venimus huc nocte. πῆ δὲ καὶ αὐτὸς πλάζομαι; *v.* 203.

v. 279.

Σπεδῇ, Omnibus viribus contendentes & celeriter. *Od.* Γ. 297. σπεδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, vix effugerunt homines mortem, naves vero naufragium fecerunt.

'Ει

Ἐς λιμένα προσερέσσαμεν, in portum remigavimus.

Προερέσσω, i. e. πρόσω ἐρέσσω, remigo ulterius, vorwärts.

Οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπου μνῆστις ἔην, wir dachten an kein Abend-Eſſen, wir erinnerten einander nicht dran: neque ulla nobis Cœnæ mentio erat.

v. 280.

Μνῆστις, ιος, ἡ. memoria, mentio. a μέμνηται, per interſertum ſigma.

Μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, quamvis valde cupientibus capere eam, & valde indigentibus ea. πάντες δὲ Θεῶν χατέουσ᾽ ἄνθρωποι, nam omnes homines indigent divino auxilio, *Od.* Γ. 48. οὐ κέν οἱ ἐλθόντι κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα, non ſane de eo veniente lætaretur uxor, etſi omnino cupiens & indigens adventus ejus, *Od.* Β. 249. Vid. etiam ad *Il.* Ι. 514.

v. 281.

Αὔτως — ἐκείμεθα, ſic, negligenter — jacebamus.

Ἀποβάντες — νηὸς, egreſſi — nave.

v. 282.

Od. Κ. 31.

v. 284.

Κάτθεσαν, ſupra v. 135.

v. 285.

Σιδονίην εὖ ναιομένην, Sidoniam bene habitatam & cultam,] τὴν τῆς Σιδῶνος χώραν, τὴν Φοινίκην. *Schol.*

Ἐς Σιδονίην — ἀναβάντες, nach Sidonien — abfahrend.

v. 286.

Ἐγὼ λιπόμην, *Od.* Ι. 316.

v. 287.

Μείδησεν — Ἀθήνη. Καλυψὼ, *Od.* Ε. 180.

v. 288.

Χειρί τε μιν κατέρεξε, Manuque eum permulſit. *ibid.* 181. quod fiebat, quando genas aut caput alterius blande attrectabant, quod & Romani dicunt, caput demulcere alicui.

Δέμας δ᾽ ἤϊκτο γυναικὶ, corpore vero ſimilis facta erat mulieri, ſie gliche, ſahe ähnlich. ſic *Od.* Δ. 796. αὐτὸν καταμικρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, ſe occultans aſſimilavit, ſimilem aſpectu fecit, mendico, er machte, daß er ſelbſt wie ein

Bettler ausſahe, *ibid.* 247] Senſus eſt : *Converſa autem erat in ſpeciem mulieris.* Repente, his auditis, ſpeciem muliebrem aſſumſit Dea, locutura ut Dea. Simile illud *Callim.* H. in Cer. 58. γυναῖο δ' ἁ θεῦς. ERN.

v. 289.

Ἀγλαὰ ἔργα, opera præſtantia, *Od.* K. 223.

v. 291.

Κερδαλέος κ' εἴη, Valde prudentem ſane & perſpicacem eum eſſe oporteat. νοήμασι κερδαλέοισιν, ingenio vafro & diſſimulante, *Od.* Θ. 548. κερδαλέον φάτο μῦθον, *Od.* Z. 148.

Ἐπίκλοπος, *Od.* Λ. 363.

Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, Illum oportet inſigniter aſtutum & valde verſutum eſſe, qui te ſuperet Omnibus dolis. & h. l. *Metaphorice* verbum poſitum : *proprie* vero *Il.* Θ. 239. οὐδέ φημὶ τεὸν βωμὸν νηΐ παρελθέμεν, nunquam puto me navi prætervectum eſſe aram tuam. Vid. etiam ad *Od.* M. 62.

v. 292.

Καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε, ſic *Od.* M. 88.

v. 293.

Σχέτλιε, ſic vocat Minerva Ulyſſem, quia pergat ſemper eſſe idem, conſtans & audax, ὁ ἐπιχείρητος καὶ τλήμων. Vid. ad *Od.* M. 116.

Ποικιλομῆτα, verſutiſſime. Vid. ad *Od.* Γ. 163.

Δόλων ἆτ, (*pro* ἆτε,) dolis inexhauſte. δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, inſatiabilis doli & laboris : nunquam ſatiate & defatigate, *Il.* Λ. 430. Ἄρης, ἆτος πολέμου, qui ſemper delectatur pugna, & nunquam ſatiatur, *Il.* E. 388.

Οὐκ ἄρ' ἔμελλες — λήξειν ἀπατάων, non eras — deſtiturus a fallaciis, non eras — finem facturus fallaciarum.

v. 294.

Λήξειν ἀπατάων. ὅτε λήξειεν ἀείδων, *Od.* Θ. 87.

v. 295.

Κλόπιος, ου, ὁ, ἡ, furtim & diſſimulanter agens, callidus & occultus. neque ſemper in malo ſenſu hæc vox. ſic Minerva *h. l.* Ulyſſem laudat μύθων κλοπίων ἕνεκα, *i. e.* δολίων, quibus ſe occultare & aliis incognitus eſſe poſſit. & id erat κλέπτειν νόῳ. Alii tamen minus bene *h. l.* legunt, πλοκίων, *i. e.* πεπλεγμένων καὶ σκολιῶν.

Πεδόθεν,

Πεδόθεν, *adv.* a ſolo, vom Boden an. μύθων κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν, verbis aſtutis & ſimulatis, quæ tibi a primo ortu propria ſunt. *i. e.* ἐκ γενετῆς. nam eſt Metaphora a plantis, ut ſit quaſi ἐκ πέδε, *i. e.* γῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτῦ πέδυ, εἰς ὃ καὶ πίπτυσι καὶ ἕρπυσι οἱ αὐτιγενεῖς.

v. 296.

Μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, non diutius iſta narremus. ſic *Il.* N. 292. *Od.* Γ. 240.

Εἰδότες ἄμφω κέρδε', Minerva ſic loquitur cum Ulyſſe. ergo Maſculinum prævalet, ſi duo diverſa genera junguntur.

v. 297.

Κέρδε', *pro* Κέρδεα. Ὀδυσσεὺς κέρδεα εἰδώς, plenus conſiliorum utilium; peritus artis? *Il.* Ψ. 709. & de Penelope, cui datum erat κέρδεα ἐπίςαϑαι, *i. e.* ἐπινοίας, μηχανὰς, inventiones callidas perſpicere & adhibere poſſe, *Od.* Β. 118. ἤ τοι πέρι κέρδεα οἶδε, quæ ſane nimium quantum intelligit conſilia callida, ad rem ſuam facientia, künſtliche Griffe, *ibid.* 88. *coll.* 121. νοήματα.

Ὄχ' ἄριςος, *Od.* Ι. 432.

v. 298.

Βυλῇ καὶ μύθοισιν, Conſilio & eloquentia.

Ἐν, inter.

v. 299.

Μήτι (pro μήτεϊ, *contracte*,) τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, Conſilioque celebris ſum & compendiis, Conſilioque & aſtu celebror fama, τῇ βυλῇ εὐκλεής εἰμι καὶ κλείζομαι. inquit Minerva. eſt ergo Paſſivum; *h. l.* φρένες, ᾗς (ἄεις) ἔκλε' ἐπὶ ἀνθρώπυς, prudentia, qua celeber eras inter homines, *Il.* Ω. 202. Vid. etiam ad *Od.* Α. 338.

v. 301.

Παρίςαμαί τοι, ἠδὲ φυλάσσω, utrumque eſt idem: cuſtodio te. ita *Il.* Ε. 809.

v. 302.

Ἔθηκα, *h. l.* feci.

v. 303.

Ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω, ut tecum conſilium texam; ſic

Minerva loquitur, apte, utpote textrix. φάρε' ὑφαίνω ſupra *v.* 108.

V. 304.

Φαίηκες ἀγαυοὶ, *v.* 120.

V. 306.

Αἶσα, *Od.* Λ. 61.

Δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, deeſt ἐν. ita *Il.* Ι. 198.

V. 307.

Κήδε' ἀναχέσθαι, Dolores ſuſtinere. οὔ σφι λίθος χρ χαλκὸν ἀναχέσθαι, non illis corpus eſt ſaxeum, ut ſu nere poſſit tela, *Il.* Δ. 510. 511.

Σὺ δὲ τετλάμεναι (infinit. cum paragoge *Attica* vel *lica*,) καὶ ἀνάγκη, eſt pro imperat. τλῆθι, tu autem lera etiam ex neceſſitate. σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, Z. 190.

V. 308.

Μηδέ τῳ (Μηδέ τινι) ἐκφάσθαι, infinit. loco impe Nemini id indicato, ſage es ja niemanden. Vide *Od.* K. 246.

V. 309.

Οὕνεκ' ἄρ ἦλθες ἀλώμενος, quod adveniſſes poſt erro multos. ἀλώμενος, *Od* Λ. 159.

Ἀλλὰ σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, infin. pro imper. ſilentio Patere adverſa multa.

V. 310.

Βίας ὑποδέγμενος (*pro* ὑποδεχόμενος) ἀνδρῶν, violen ſuſcipiens hominum. ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, ille id lubens pollicitus eſt, *Od.* B. 387. ut ergo ὑποδέχεσθαι quoque, aliquid faciendum in ſe recipere. ſic & ὑ χετο ponitur.

V. 312.

Ἀργαλέον σε, Θεὰ, γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι, Difficile te, o Dea, agnoſcere homini tibi occurrenti, der vor ſich bekommt und antrift. καὶ εἰ Θεὸς ἀντιάσειε, *v.* 2

V. 313.

Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, Vel prudentiſſimo. Minerva ſunt occulta conſilia principis, quæ nemo facile introſpici

Σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις, te enim ipſam cuivis ſi lem facis. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, *v.* 288.

V. 3

v. 314.

Ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, quod mihi antea benevola comes & auxiliatrix eras.

v. 316.

Od. Λ. 532.

v. 317.

Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς, Deusque diſſipavit Achivos, in reditu a Troja. ſic *Od.* Γ. 131.

v. 319.

Ὅππως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις, ut aliquam a me ærumnam prohiberes. οἱ ἀλάλκοιεν κακότητα, qui arcere poſſent malum, *Od.* Λ. 167. Vid. etiam ad *Od.* Γ. 236. 237.

v. 320.

Φρεσὶν ᾗσιν] Hoc pronomen, ut ἑαυτοῦ, de omnibus perſonis dictum videtur. *Apollon. Rh. II.* 285 ἐοῖσι μεγάροισι, *meis ædibus*; apud eundemque eſt *IV.* 1015. ᾧ πατρὶ, *meo patri. Hoelzlinus* ad *Apoll.* l. c. laudat ex *Homeri* Jl. I. γούνασιν οἷσιν, ſed ibi 484. eſt ἐμοῖσι γούνασι. ERN.

Φρεσὶν — ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, de luctu & triſtitia poſitum: intus — habens cor confixum doloribus & dilaceratum. Ἐκ δ' ἔρρηξεν δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, tunicam, i. e. loricam, perrumpere, *Il.* B. 416. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, concidens, *Il.* Λ. 497. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, manibus comam turpabat lacerans, *Il.* Σ. 27. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, quos Achilles in fluvio perforaverat & diſſecuerat, *Il.* Φ. 147. *coll.* 146. ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, *i. e.* ἐμερίζετο, dubius erat, an fugerent, an manerent, *Il.* I. 8. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, ſciſſus mente bifariam, *i. e.* duplex conſilium agitans, *Il.* Ξ. 20. κατέλιπον αὐτὸν δεδαϊγμένον ἦτορ κείμενον, privatum vita, transfixum, *Il.* P. 535. ἑταῖρον, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, interfectum, confoſſum, *Il.* Σ. 236. οἱ μὲν κέαται (κεῖνται) δεδαϊγμένοι, *Il.* T. 203.

v. 321.

Ἠλώμην, Circumerrabam. Vid. ad *v.* 309.

Εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, donec me Dii a miſeria liberarunt. ita *Od.* E. 397.

v. 322.

Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, Phæacum in pingui regione.

gione. ſic Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, *Il.* Π. 437. & 673. Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ, *Il.* Υ. 385. ut ſola ἡ καλὰ γῆν πιότης & fertilitas ſpectetur.

V. 323.

Θαρσυνάς (*pro* ἐθάρσυνας) τ' ἐπέεσσι, Confirmaſtique verbis. Θάρσυνον, *Od.* I. 377.

V. 324.

Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, Nunc autem per patrem obteſtor. Vid. ad *Od.* Α. 66.] Hæc Ulyſſis ἀπιςία notanda eſt, qui Minervæ credere noluerit, de patria ſua affirmanti. Quod iis maxime ſolet accidere, qui rem ſummopere exoptant; deſiderium enim illa potiundi facît, ut præſentem etiam vix ſe poſſidere credant. Ideo Ulyſſes accuratius Minervam percunctatur, an revera hæc ſit Ithaca ſua patria. Cui poſtea Minerva ſatisfacit, amorem ſuum erga illum teſtata, & rationem, cur eum tot periculis non eripuerit: ac, ut melius ei perſuadeat, hanc eſſe Ithacam, ſubjicit brevem loci, in quo erat, deſcriptionem, quæ Ulyſſi ſui memoriam poſſet refricare; ut etiam accidit. SPOND.

V. 325.

Ἰθάκην' εὐδείελον, *v.* 212.

V. 326.

Ἀλλά τιν' ἄλλην Γαῖαν ἀναςρέφομαι, ſed in aliqua alia Terra verſor, non in mea. δίφρυς τε ἀναςρέψειαν, & currus everterent, cadere facerent, *Il.* Ψ. 436.

Σὲ δὲ κερτομέουσαν οἴω Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, (*pro* ἀγορεύειν,) te autem jocantem, jocoſe mentientem, puto Iſta loqui. τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; *Od.* Θ. 153. μή τις φαίηκων - Κερτομέοι ἐπέεσσι, *Od.* Η. 16.

V. 327.

Ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ut me decipias. τί με ταῦτα (*pro* κατὰ ταῦτα) λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; cur tibi proponis, me ſic decipere? *Il.* Γ. 399. ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; *Il.* Ε. 349.

V. 328.

Εἰ ἐτεόν γε, *Od.* I. 529.

v. 330.

Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, Semper tibi talis in pectore prudentia eſt, & conſilium providum.

v. 331.

Τῶ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, Propterea te etiam non poſſum deſtituere. κλήματα προλιπών, im Stich laſſend, *Od.* Γ. 314. οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, neque te ſapientia Ulyſſis reliquit; non deficit te prudentia, qualem pater tuus habet, *Od.* Β. 279.

Δύστηνον ἐόντα, in infortunio tuo. Vid. ad *Od.* Λ. 76. & 80.

v. 332.

Ἐπητής, οῦ, ὁ, orator diſertus & probabilis, ὁ δεινὸς εἰπεῖν. ein vernünftiger und einnehmender Redner. ὁ λόγιος καὶ φρόνιμος. Eſt ab ἔπος, ſicut a λόγος eſt ὁ λόγιος.

Ἀγχίνοος, ου, ὁ, ἡ, qui mentem & cogitationes in promtu habet, von geſchwinder Einſicht und Gedanken. ab ἄγχι, prope.

Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων, Quia facundus es, & ingenioſus, & prudens: nam duo poſteriora differunt; quia ἡ ἀγχίνοια eſt σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἀγχινοοῦσα, *i. e.* ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ νοοῦσα: Φρόνησις vero habet παράτασιν, & diuturnior eſt deliberando & diſpiciendo. Hæc ſunt tria egregia animi bona, eloquentia diſerta, acutum & ſolers ingenium, ſapientia attenta.

Ἐχέφρων. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, qui bonus eſt & rationabilis, is ſuam amicam amat & curat, *Il.* Ι. 341. ἐχέφρων Πηνελόπεια, *Od.* Δ. 111.

v. 333.

Ἀσπασίως — ἴδ' (*pro* ἴδαι) — ἰδέειν κ. τ. λ. Cum gaudio — Cupit — videre &c. ἀσπασίως, ſupra *v.* 33.

Ἀλαλήμενος, errabundus, oberrans. ἀλάλησθαι, *Od.* Μ 284.

v. 335.

Σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι, οὐδὲ πυθέσθαι, Tibi vero nequaquam placet, jam diſcere & explorare aliquid novi. Si unicum aliud exemplum addiceret, mallet aliquis verba iſta Paſſive intelligi, ut notent: agnoſci nondum vis,

du

du willſt noch unerkannt ſeyn; ſed is non ſatis att ad contextum. Ulyſſes enim, in terra ſua jam ver obvium ſibi, non percontatur de uxore & domo ſed de ſe narrat diſſimulanter, quaſi eſſet peregrinu laudat Minerva. *res* ipſa, quia quaſi peregrinus nih ſuis interrogat, redit eo, ut velit eſſe incognitus *verba* id non notant. Ceterum Minerva iſta eſt prud Ulyſſis, ſtatuentis, quid dicere velit, ſi quis obvius & diſſipatio nebulæ eſt clara dies, jam poſt aur illucens.

v. 336.

Πρίν γε τι σῆς ἀλόχε πειρήσεαι, Priusquam aliquod conjugis periculum feceris, quomodo ſit animata.

Ἧς τοι αὔτως Ἧςαι ἐνὶ μεγάροισιν, quæ tibi ſic, u let, Sedet domi, ὅτως ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς. Vid. ad *v.* 28

v. 337. 338.

Vid. ad *Od.* Λ. 181. 182.

v. 339.

Ἀπιςέω, non credo, fidem non habeo, dubito.

Τὸ μὲν ὅποτ' ἀπίςεον, (imperf. Act. ſine augm.) de re nunquam dubitavi, de hac re fidem certam nunq non habui. & pertinent hæc ad ſequentia.

Ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Ἤδε', (*pro* Ἤδεα,) ὃ (*pro* ὅτι) νοςή ſed in animo Noveram, quod rediturus ſis.

v. 340.

Ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρες, *Od.* M. 141.

v. 341.

Ποσειδάωνι μάχεσθαι, contra Neptunum contend mich ihm wiederſetzen.

v. 342.

Πατροκασίγνητος, *Od.* Z. 330.

Ὅς τοι χόλον ἔνθετο (*pro* ἐνέθετο) θυμῷ, qui contr iram induxit in animum. Vid. ad *Od.* Α. 101.

v. 343.

Ibid. 102.

v. 344.

Ὄφρα πεποίθῃς, ut certam fidem habeas, ut ce ſis. *Il.* Α. 524.

v. 3

v. 345.

I v. 96.

v. 346 — 348.

102 — 104.

v. 349.

εὐρὺ κατηρεφὲς, ſpecus latus ſub terra cameratus.
I Od. I. 183.

v. 350.

κες] Sacrificare ſolebas. Vid. ad Il. A. 37. CLARK.
σας ἑκατόμβας, Od. Δ. 352. τελήεις eſt apud Poë-
ith. ſacrificiorum eximiorum.

v. 351.

ον] Ὄρος Ἰθάκης, ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. Schol. Vide ad
2.
, καταειμένον ὕλῃ, pro καταεννύμενον, per Sync. mons,
ıs ſylva, δασὺ, κεκαλυμμένον δένδροις. Θριξὶ δὲ πάν-
καταείνυον, capillis, quos lugentes vivi ſibi deſe-
, totum corpus mortuum contegebant, ex more
; καλυκάλυπτον, Il. Ψ. 135.

v. 352.

σκέδασ' ἠέρα, Dea diſpulit vel diſſipavit caliginem.
. 649.
ο δὲ χθών, viſa autem & cognita eſt terra, et
das Land, was es für eines ſeye.

v. 353.

ηλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ſupra v. 250.

v. 354.

δὲ ζείδωρον ἄρουραν, Ulyſſes. ſic idem ex naufragio
tandem ad terram, & auxilium a Tellure orans,
.63. & αἰσὶ φίλην μητέρα.

v. 355.

ης ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχὼν, Nymphas comprecabatur
s ſublatis.

v. 353 — 355.

ndiu Veteres in aliqua regione commorabantur,
oci præſides venerati ſunt: quod a Samaritanis
rum terram poſſidentibus factum fuiſſe narrant Sa-
ipturæ; & ab Alexandro, cum in Troade eſſet,
s res geſtas memoriæ prodiderunt. Item reverſi
patriam

patriam & domum ſuam, Deosque in iis patrios & tiles ſalutabant. Sic *h. l.* Ulyſſes in Ithacam reve POTT. *Tom. II.* 355.

v. 357.

Οὔ ποτ' ἔγωγε Ὄψεσθ' (*pro* Ὄψεσθαι) ὔμμ' (*pro* ὔμμι ὑμᾶς) ἐφάμην; nunquam ego Me viſurum eſſe vos taram.

Νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι Χαίρετ', (*pro* Χαίρετε.) nunc precibus lætis Salvete, nunc autem precibus vobis g ſalutatæ eſtote: inquit redux lætus Ulyſſes ad Nym patrias, voluptatis & contenti animi plenus.

Εὐχωλή, *Od.* Λ. 34. ἀγανός, *ibid.* 198.

v. 358.

Δῶρα διδώσομεν, dona dabimus. pro διδῶσω. PAL *Obſervat. ad Joh. XX:* 2. Καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐ

v. 359.

Πρόφρων — Διὸς θυγάτηρ, Minerva curioſa mei & b vola mihi. δός μοι ἔτι πρόφρων, *Od.* I. 355.

v. 360.

Καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ, & mihi meum filium aug ad virilem ætatem producere velit. μέγα δὲ φρεσὶ πι ἀέξει, *Od.* Λ. 194.

v. 362.

Θάρσει, Confide, bono & forti animo eſto, *Od* B. Μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, *Attice* pro μ τωσαν, ἐν φροντίδι ἔστωσαν. ſic *Il.* Σ. 463. T. 28.

v. 363.

Μυχῷ ἄντρου, in interiore parte antri. μυχῷ σπείους, E. 226.

Ἄντρου θεσπεσίοιο, quia ſacrum Nymphis, & quia magn

v. 364.

Θείομεν, Ponamus. ἴστορα — θείομεν, *Il.* Ψ. 486.

Ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, ut hæc tibi ſalva ſerven ita *Il.* Ω. 382.

v. 365.

Φραζώμεθ', pro Φραζώμεθα, *Od* K. 192.

Ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Vid. ad *Od.* I. 420.

v. 366.

Σπέος ἠεροειδές, idem dicitur *v.* 347. ἄντρον ἠεροειδές.

v.

v. 367.

αἴομαι, quæro accurate & ulterius ſemper eundo. αἰομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, perquirens latibula per uncam: de Minerva, *i.e.* de prudentia Ulyſſis, quæ-tis, ubi abdere poſſit opes ſuas.

κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latibula per ſpeluncam, in qui-s occuli poſſent res pretioſæ. σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἦτες, *Od.* κ. 283.

v. 368.

Ἄσσον πάντ' ἐφόρει, Apportabat omnia, comportabat. ἆλτος ἆσσον ἴμεν, *Od.* λ. 89.

Ἀτειρέα χαλκόν, ſolidum æs. μένος αἰὲν ἀτειρὲς, *Od.* λ. 269.

v. 369.

Εἵματα - ἐυποίητα, quæ alibi dixit ὑφαντὴν ἐσθῆτα, & i ὑφαντὴ eſt pro ἐυύφαντος. ἐυποίητον πυράγρην, forcipem ne factum, *Od.* γ. 434. φάλαρα ἐυποίηθ', pro ἐυποίητα, ne factos galeæ clavos, *Il.* π. 106.

v. 372.

Παρὰ πυθμέν' ἐλαίης, ſupra *v.* 122.

v. 373.

Φραζέσθην μνηστῆρσιν — ὄλεθρον, Deliberabant ambo pro-s — exitium.

Ὑπερφίαλος, *Od.* λ. 115.

v. 374.

Μύθων ἦρχε, *Od.* κ. 224.

v. 376.

Φράζευ, überlege, überdenke. *Od.* δ. 395.

Μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, *Od.* α. 254.

Χεῖρας ἐφήσῃς, manus injicias.

v. 377.

Τρίετες, per triennium. *Od* β. 106.

Μέγαρον κατακοιρανέουσιν, in domo dominantur & regnant roci iſti. ὅσοι Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, quotquot ſunt nobi-s in Ithaca, qui domini ſunt rerum familiarium, *Od.* α. 247.

v. 378.

Vid. ad *Od.* α. 116.

v. 379.

Σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, tuum ſemper redi-m cum luctu deſiderans in animo.

V. 380.

Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, Omnes quidem ſperare jubet; facit, ut omnes putent, ſe accepturos eam. ſic *Od* Β. 91.

Ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, promittit ſingulis. de Penelope, promittente nuptias ſuas ſimulate. ita *ibid.*

V. 381.

Ἀγγελίας προϊεῖσα, Nunciationes mittens, ſie ſchickt Botſchaften ab. ſic *ibid.* 92.

Νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, mens autem ei alia deſtinat. ita *ibid.*

V. 384.

Φθίσεσθαι κακὸν (κατὰ) οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, periturus fuiſſem domi meæ pari malo exitu, ac Agamemnon: periiſſem eo modo, quo Agamemnon perierat.] Nempe, niſi Minerva eum, quæ facienda eſſent, prius edocuiſſet; ſua ipſius in domo, eodem atque Agamemnon fato, periturus fuiſſet. CLARK.

V. 385.

Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα — κατὰ μοῖραν ἔειπες, Niſi mihi tu ſingula — accurate dixiſſes. Vid. ad *v.* 48.

V. 386.

Μῆτιν ὕφηνον, (aor. 1. imperat.) conſilium texe; inquit Ulyſſes ad Minervam, *i. e.* ipſe ad prudentiam ſuam. Vid. ad *v.* 303.

Ὅπως ἀποτίσομαι (*Jon.* loco ω in penult.) αὐτούς, ut puniam eos, daß ich ſie abbezahlen möge. Vid. ad *v.* 193.

V. 387.

Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, *pro* Παράστηθί μοι, Et mihi ipſa aſſiſte auxilio tuo.

Μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα, robur fiduciæ plenum mihi immittens. εἰ αὐτοῖς μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, ſi ineſſet iis robur fiduciæ plenum, *Il.* Ρ. 156.

V. 388.

Οἷον, ὅτε, Ut, quum.

Ὅτε Τροίης λύομεν (*pro* ἐλύομεν) λιπαρὰ κρήδεμνα, als wir Troja ihres Haupt-Schmucks beraubeten. ita *Il.* Π. 100. ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν, quod venuſte dictum, quaſi Troja eſſet fœmina primaria, cujus redimicula capitis ſolvi deberent; *i. e.* ut Trojam expugnemus &

& diruamus. πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα, ἠδ᾽ ἔτι καὶ λύσει, capita urbium ſolvet, *i. e.* urbes expugnabit & vaſtabit. *Il.* B. 117.

Λιπαρὰ κρήδεμνα *h. l.* muri ſplendidi & firmi: ut κρήδεμνα ſint αἱ τῶν πύργων στεφάναι καὶ ἐξοχαὶ, λιπαρὰ vero notet τὸ ἔκδηλον καὶ λαμπρὸν καὶ εὐδαιμον πόλε. Sed, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* A. 334. de Penelope: ubi ergo id κρήδεμνον erat κεφαλῆς κάλυμμα, παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων, demiſſum, dependens uſque ad humeros. Conf. LENNEP *Animadv. ad Coluth. Lib. I. Cap. II.*

V. 389.

Αἴκε μοι ὧς μεμαυῖα παρασταίης, Si mihi ſic ſtudioſe adſiſteres.

V. 390.

Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, Σὺν σοὶ, πότνια Θεά, inquit Ulyſſes ad Minervam: Vel contra trecentos ego viros pugnaverim, Tecum; *i. e.* contra quemvis numerum.

V. 391.

Ὅτε μοι πρόφρασσ᾽ ἐπαρήγοις, ſi mihi benevola auxiliareris. πρόφρασσα, *Od.* K. 386.

Ἐπαρήγω, *Il.* A. 408.

V. 393.

Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, Et lubens tibi ego adero.

Οὐδέ με λήσεις, neque me latebis: inquit Minerva ad Ulyſſem.

V. 394.

Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα, Quando tandem iſta conficiamus: de cæde procorum paranda ſermo eſt, quaſi de coena. περὶ δεῖπνον πένοντο, *Od.* A. 624. δαῖτα πένεσθαι, *ibid.* 531.

V. 395.

Ἐγκέφαλος, *Od.* I. 458.

Καί τιν᾽ ὀΐω Αἵματί τ᾽ ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν (*pro* παλάξειν) ἄσπετον οὖδας, & quemque (procorum) opinor Sanguineque cerebroque ſuo conſperſurum eſſe terram. τὰς ἄλλας κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον, *Od.* I. 331.

Ἄσπετον οὖδας, eſt id Epith. *terræ* in genere: applicatum ad partem ejus immenſi ſoli aliquam, *e. c.* ad pa-

vimentum in domo, aut ad ſpatium illud terræ, quis cadit: ſic ponitur & τὸ ἄπειρον. ἄπειλα δᾶπεδ, υ
*Ουδας, *Od.* K. 440.

v. 396.

Ὅι τοι βίοτον κατέδουσιν, ſupra *v.* 115.

v. 397.

Σ' ἄγνωςον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, te non noſce faciam omnibus: inquit Minerva ad Ulyſſem, prudens ipſe Ulyſſes ad ſe, cum perſonam ſibi ap ne agnoſceretur. Vid. ad *v.* 190. 191.

v. 398.

Κάρφω, arefacio, ſicco, torreo.

Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ — μέλεσσι, Aridam & dam faciam cutem pulcram in — membris.

Ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, *Od.* Λ. 393.

v. 399.

Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, Flavos autem ex capite demam crines: inquit Minerva ad Ulyſ *i. e.* prudentia Ulyſſis ita ſibi perſonam aptavit, u crines abſconderentur in capite, & ſpecies præben quaſi eſſet omnino calvus.

Λαῖφος, εος, τὸ, eſt πτωχικὸν παχὺ ἱμάτιον, ὡς κ σπεῖρον, ein grobes Bettlerhemde, ein grober Ki ein Lumpen, Lappen. Deinde &, ἡ τῦ πλοίυ ἢ ἱςίον, velum.

v. 400.

Ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσω, vile autem velamen tibi Indu pro ἀμφιέσω.

Ὅ κεν ςυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, quod averſari ſit homo videns habentem. *coll.* 434. Conſtructio ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα αὐτὸ, ςυγέη αὐτὸν, velamen, q ſi adſpiciat aliquis indutum illo, horrere & averſari p eum. τῷ κε τέῳ ςύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτυς, *Od.* Λ.

v. 401.

Κνυζόω, propr. radendo & ſcalpendo turpo, ich kraße. & quia ſcabioſi frequenter ſcabunt cutem: κνυζόω & eſt, διὰ ψώρας αἰσχύνω, ich mache ſchäbig krätzig. ſcabioſum facio. Vel intranſitive, ſum ſcabio nam ἡ κνύζα eſt ἡ ψώρα.

Κνυζ

Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, Scalpendo autem turpabo tibi oculos. pro ῥυσώσω, ἀπρεπεῖς ποιήσω.

Πάρος περικαλλέ' ἐόντε, qui antea valde formoſi erant.

v. 402.

Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, Ut turpis, nulli principi ſimilis (unanſehnlich, unkenntbar,) omnibus procis videaris. ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτὺν, *Od.* I. 503.

v. 404.

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ipſe vero ante omnia ad ſubulcum i. ſic ſuadet Minerva reduci Ulyſſi in patriam, *i. e.* ipſe ſibi prudenter, ex cognita jam olim hujus miniſtri fide. ἢ σπέος εἰσαφίκοιτο, *Od.* M. 84.

Συβώτης, *Od.* Δ. 640.

v. 405.

Ὅς τοι ὑῶν ἐπίκουρος, Qui tibi eſt ſuum præfectus & curator ſuperior: de Eumæo, qui ſub ſe habebat quatuor paſtores. Ζεὺς Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, genuit eum, qui fuit primarius cuſtos & defenſor Cretæ, φύλακα, βασιλέα; *Il.* N. 450.

Ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε, inquit Minerva de Eumæo ad Ulyſſem: *i. e.* ὁμοίως σοὶ, pari ratione ac tu: qui æque ac tu humanus eſt & benevolus erga tuos. *Vel;* qui tibi quoque, ſicut tuis, bene cupit & addictus eſt & adhæret.] Ἤγουν, ὁμοίως σοι τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤπιός ἐστι πρὸς τὰς σούς. *Euſtath.* Quæ explicatio (ut opinor) ferri non poteſt. Senſus iſtius τοι ἤπια οἶδε revera eſt: *Erga te bene affectus eſt.* Ut liquet ex *Odyſſ.* O. 39. ubi Minerva, Telemachum alloquens, eadem utitur phraſi: itemque ex *ejusdem Libri v. ult.* ubi de Subulco dicitur: ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. Vide & *Il.* Π. 73. CLARK.

Ὁμῶς, *Od.* Λ. 564.

Ἤπιος. ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, ſupra *v.* 314.

v. 406.

Ἐχέφρονα Πηνελόπειαν, Vid. ad *v.* 332.

v. 407.

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον, Invenies hunc apud ſues habitantem. *coll.* 411. δήω, *Od.* Λ. 114.

Αἱ δὲ (σύες) νέμονται, hæ vero paſcuntur.

V. 408

Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca inſula, ſic dictus, quia Κόραξ, ἐγχώριος ἀνὴρ, υἱὸς Ἀρεθούσης, γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ, διώκων λαγωὸν, κατὰ κρημνοῦ ἠνέχθη καὶ τέθνηκεν. weil ein daſiger Landjunker auf der Haſen-Jagd den Fels herunter geſtürzet iſt, und den Hals gebrochen hat, Nammens Korax. Mater vero ejus Ἀρέθουσα, διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην ἀπήγξατο. Hinc locus ille montanus dictus Κόρακος πέτρα, & fons prope eum Ἀρεθούση.

Ἀρέθουσα, ης, ἡ, nomen fontis in Ithaca. Alia fuit Arethuſa ἐν Σμύρνῃ, alia ἐν Χαλκίδι τῇ κατὰ Εὔβοιαν, alia ἐν Συρακούσαις, quæ poſterior maxime celebris apud antiquos.

V. 409.

Ἔδουσαι βάλανον μενοεικέα, Edentes glandem ſuavem.

Βαλάνας, *Od.* K. 242.

Μενοεικὴς, ſupra *v.* 273.

Μέλαν ὕδωρ Πίνουσαι, nigram aquam Bibentes. Vid. ad *Od.* M. 104. Ζ. 91.

V. 410.

Τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, quæ porcis nutriunt florentem adipem, welches Futter den Schweinen guten Speck wachſen machet. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci ſaginati tergum florens & læte obſitum pinguedine, *Il.* I. 208.

Τεθαλυῖα, ſupra *v.* 245.

Ἀλοιφὴ, *Od.* Θ. 476.

V. 411.

Ἔνθα μένειν, Illic manere *ſc.* te jubeo, Ibi mane.

Πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, omnia adſidens interroga ſtude, omnia adſidens quære ex eo. infin. pro imperat.

V. 412.

Καλλιγύναιξ, *h. l.* Epith. *Spartæ*, quod maxime reſpicit Helenam. Vid. ad *Il.* B. 683.

V. 413.

Καλέουσα, advocatura.

V. 414.

Εὐρύχορος, *h. l.* Epith. *Lacedæmonis.* εὐρύχορον Θήβην *Od.* Λ. 264. εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ, *ibid.* 255.

V. 415.

V. 415.

Οἴχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, Profectus eſt, famæ de te cauſſa, ut aliquam audiat certam: nam μετὰ pertinet ad ᾤχετο, er iſt darauf abgereiſet, etwas gewüſſes von dir zu hören; er iſt den Zeitungen von dir nachgezogen, um etwas zu erfragen.

V. 417.

Τίπτε τ' ἄρ] *Et quamobrem igitur.* CLARK.

V. 418.

Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ; An ut fortaſſe & ille circumvagans & jactatus ærumnas patiatur? ἀλώμην, ſupra *v.* 321.

V. 419.

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, *Od.* Β. 370.

Βίοτον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσι, bona autem ejus alii conſumunt.] *Euſtathius* in Commentario citat, ἔδωσι. CLARK. Sed poteſt etiam accipi ſic: *dum ei interea alii rem abſumunt* vel *comedunt.* Βίοτος eſt *res familiaris, bona.* Expreſſit modum loquendi *Cicero* ad Div. IX. 20. *ne tua bona comedim,* item XI. 21. ERN.

V. 421.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ, ἡ, qui in animo eſt, qui cordi nobis eſt, ans Herz gewachſen, im Sinn liegend.

Μή δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, *i. e.* μὴ ἐνθυμοῦ κεῖνον.

V. 422.

Πομπεύω, comitor, deduco.

Αὐτή μιν πόμπευον, Ipſa ego eum deduxi eo: inquit Minerva de Telemacho. *pro* ἐπόμπευον.

Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ut famam nobilem acciperet. ita *Il.* Ε. 3.

V. 423.

Οὔτιν' ἔχει πόνον, nullam habet ærumnam, er hat keine Anfechtung.

Ἔκηλος, Vid. ad *Od.* Μ. 301.

V. 424.

Παρὰ δ' ἄσπετα (*i. e.* πολλά) κεῖται, (*pro* παράκειται,) multa autem ei adſunt domi. ἄσπετα δῶρα, ſupra *v.* 135.

v. 425.

Ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι, Certe quidem ei inſidiantur juvenes, ſie paſſen ihm auf, lauren auf ihn. pro λοχῶσι, ex λοχάω. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, v. 268.

v. 427.

Πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, ante etiam aliquos terra poſſidebit, i. e. morientur potius quidam ex illis. i. e. πρὶν τεθνήξεται τις. Vid. ad Od. Λ. 300.

v. 428.

Vid. ad v. 396. & 419.

v. 429.

Ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga eum tetigit Minerva. τῶν ὅποτ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Od. Λ. 590.

v. 430.

Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν. Proprie ponitur hoc verbum, quando ſegetes maturæ areſcunt, & ſubpallido colore induuntur loco prioris vegeti & ſucculenti. Ulyſſes autem inficiebat arte aliqua cutem exteriorem, ut ſeni exſucco & cadaveroſo ſimilis videretur. Fortaſſe faciei & capiti ejusmodi perſonam apte applicuerat. Vid. etiam ad v. 398.

v. 431.

Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, Jon. pro ὤλεσε, i. e. ſic eos capillos occultavit, quaſi omnino haberet nullos. Vid. ad v. 399.

Ἀμφὶ δὲ δέρμα πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος, circumdedit autem corpori ejus, quoad neceſſe fuit, cutem vetuſti ſenis. pro ἀμφέθηκε μέλεσι πᾶσι. Sermo eſt de Ulyſſe perſonam ſumente, ſic tamen, ut non animadverteretur perſona: & videtur h. l. δέρμα pro cute humana poſitum. Sed v. 436. eſt explicatio.

v. 432.

Παλαιοῦ — γέροντος, valde ſenis viri.

v. 433.

Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, Quod Minerva hic feciſſe narratur Poëtice, id prudens & perſonatus Ulyſſes ipſe ſibi fecerat, ut eo minus agnoſci poſſet ab intuentibus, & ut tutius ſub veſtitu ſuo vili lateret ad tempus. oculos ergo ſibi

ſibi ſcalpendo rubicundos effecerat, ſic ut turpes apparerent. Vid. etiam ſupra ad *v.* 401.

v. 434.

Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα, Circumdedit autem eum panno alio vili, & tunica. Vid. ad *Od.* K. 451.

Ῥάκος, *Od.* Z. 178.

v. 435.

Ῥωγαλέα, Lacera: neutrum plurale ponitur ad præcedentia diverſa genere; διεῤῥηγμένα, zerriſſen und geflicket. χιτῶνα δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, *Il.* B. 417. ubi ſermo eſt de thorace: perforare ferro perruptam tunicam militarem.

Ῥυπόωντα, *ſc.* εἵματα: maculoſa. ſic ῥωγαλέα. Vid. ad *Od.* Z. 87.

Μορύσσω, malo fato adficio, conficio. *in ſpecie*, fœdo, turpo, ἀφανίζω, ich mache ſchmutzig, halte garſtig. nam eſt a μόρος, & μορέω.

Κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, malo vexata & deturpata vapore quaſi. qui malus fumus vel vapor eſt nigredo quædam ſordida, quæ opponitur bene lotis aut mundis veſtibus.

v. 436.

Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' (*pro* ἀμφίεσε) ἐλάφοιο ψιλόν, Circuminduit autem eum magna pelle nuda velocis cervi, Pilis deraſis. Ergo ſenilis illa cutis erat cervina, artificioſe applicata faciei & collo & omnino capiti, ſic ut deprehendi dolus non potuerit: & ſub pannis habebat veſtem puram occultam; hinc poterat facile perſonam ponere & reſumere.

v. 437.

Ψιλὸν δέρμα ἐλάφοιο, corium cervi nudum pilis, eine Hirſchhaut ohne Haare. τρόπιν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, *Od.* M. 421.

Σκῆπτρον *h. l.* eſt πτωχική τις ῥάβδος, baculus mendici.

Ἀεικέα πήρην, vilem & turpem & informem peram, eine ſehr ſchlechte Hange-Taſche, τὴν μὴ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐσκευασμένην, διὰ τὸ πυκνὰ ῥωγαλέον, ὃ κωλύει πάντως τὴν πήραν τηρεῖν τὰ βαλλόμενα, eine unſcheinbare, elende. ἔργον ἀεικές, *Od.* Λ. 428.

Πήρη, ας, ἡ, pera, crumena pendens ex loro humeros, qualem portare ſolent paſtores, aut mei eine Taſche, die man an einem Riemen oder Stricke die Schultern hänget. Dicta eſt a τηρεῖν, nam e ποιημένη τηρεῖν τὰ ἔνδον: mutata prima conſona, pro

v. 438.

Πυκνὰ ῥωγαλέην, i. e. πολύσχιστον, in qua fiſſuræ multæ.

Στρόφος, ου, ὁ, funis contortus, lorum conto σχοινίον ἐστραμμένον, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ αἴρεται καὶ ζεται τι, quo quid attollitur & portatur. *Deinde* & alia flexa aut contorta, e. c. cincinnum. *Imo &* τις ſic vocatur, quem Latini nominant tormina ve

Ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, erat ad peram funis, portabatur, ad peram erat contortum geſtandi eat ſtrumentum, ein gedrehet Trage-Band. Sunt duo ſtantiva per appoſitionem.

Ἀορτὴρ, *Od.* Λ. 608.

v. 429 — 438.

Experrectus Ulyſſes, ac loci faciem non agnoſ (nubem enim Minerva illi circumdederat, quæ v artificioſum ſpeculum res aliter, quam eſſent, o objiciebat,) animo conſternatus eſt, ſe putans a P cibus eſſe deceptum. Sed Minerva ſub forma juv opilionis apparens, mox Deam ſe eſſe declarans, tantem confirmat, & quo conſilio opus ſit, ad pr rum ultionem, docet; ac donis omnibus in ſpel montis Neriti abditis *in ſenis ſtipem quæritantis ſpeciem* mutatum ad Eumæum ſubulcum mittit.

Profecto hanc in Ulyſſe formæ immutationem, omnes falleret, aliqui putant minus veriſimiliter a confingi. Verum præterquam quod divina ſit Pal virtute, adeo ut miraculo ſit adſcribenda; exempla deſunt aliorum Principum, qui formam ſuam exuere ſunt, ac ſub aliena latitantes cognitioni ſuorum ſubc rum, & vel ipſorum familiarium, inter quos verſa tur, mirum in modum ſe ſubducere. Mehemetus q tus tranſacto ſeculo Turcarum imperator Byzantii o nas, & alia loca publica, verſa oris & habitus ſpeci

nen

ıe agnitus, ſæpe luſtrabat, teſte *Tevenoto* in ſuis *ibus.* Etiam aliquem Italiæ principem idem callide ante hos multos annos factitaſſe, ex multis fide ıs accepi. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 161. 162.

v. 439.

γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν. *Alii διέτμαγεν*, ut *Il.* Α. pro *διετμάγησαν*, diverſi abierunt, *i. e.* *διεχωρίσθησαν*, ɔtet *χωρισθῆναι τοπικῶς*. Illi utique his conſiliis de- ıs diſceſſerunt, ſie ſchieden von einander. *διατμήξας*, Α. 174.

μὲν ἔπειτα Ἐις Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη] Redit hic Poëta recte notat Dna. *Dacier*,) unde digreſſus eſt, *Od.* 4. cujus Libri a fine, in novem deinceps ſequenti- Libris, quæcunque Ulyſſi, a Trojæ excidio uſque ditum ejus in Ithacam, acciderunt, omnia narrantur. c'eſt en quoi (inquit eadem Dna. *Dacier*,) il faut ɔirer l'art du Poëte. L'action de l'Odyſſée étoit ɔ longue pour être continuée naturellement & tout long —: c'eſt pourquoi Homere a eu recours à dre artificiel, en commençant ſon Poëme par les idents de ſon action, qui ſont arrives les derniers ɔn les temps, & en rapellant enſuite par la narra- n tous les autres qui ont precédé. „ Notandum o, (ut recte obſervavit *Barneſius*,) connecti hæc ı ſequentis Libri initio, *Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος*, &c. ɔ magis mireris eorum ſententiam, qui Homerum ɔe libros non conſilio omnes conſcripſiſſe, ſed ſpar- & ſingulatim compoſitos edidiſſe arbitrati ſunt. Ce- ım non male conjicit *Barneſius*, Librum hunc in voce *ὥς* deſinere poſſe, ſequentemque incipere, *Τὼ γ' ὡς ὕσαντε* &c. CLARK.

v. 440.

ακεδαίμονα δῖαν] *Scholiaſtes* interpretatur *μεγάλην*. ɫe, ut opinor. Alibi enim apud Poëtam appellatur *χορον Λακεδαίμονα*, & *Λακεδαίμονα κητώεσσαν*, *Od.* Δ. 1. ⱶ14. Ο. 1. Atque eodem ſenſu & *mari* Epitheton tribuere videtur Poëta. Vid. ad *Il.* Α. 141. CLARK ɔd. Ε. 20.

IN

IN Ξ. ODYSSEÆ.

v. 1.

Προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν, adſcendit viam ſaxoſam, ingreſſus eſt viam arduam. *coll.* 2. τρηχεῖα, *Od.* N. 242.
Ἀταρπὸς, *Il.* P. 743.

v. 2.

Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Locum per ſylvoſum. ſic *Il.* K. 362.
Δι' ἄκριας, *i. e.* κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, über das Gebirge. ita *Od.* K. 281.
Ἧι οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, qua via ei Minerva Indicaverat fidum ſubulcum, *ſc.* adeundum eſſe primum; ſie hatte ihm den gerathen.

v. 3.

Πέφραδε, *Od.* Θ. 142.
Δῖον ὑφορβὸν] Fidelitate nimirum, & in rebus domini ſui curandis ſtudio eximium. *Barneſius* & propter generis nobilitatem δῖον appellari exiſtimat. Vide infra ad *v.* 22. item O. 412. CLARK.
Ὑφορβὸς, ȣ, ὁ, *idem quod* συφορβὸς, ȣ, ὁ, ſubulcus, qui ſues alit & paſcit, *Il.* Φ. 282.
Ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων, qui (Eumæus) ei victum & rem familiarem Studio ardente curabat inter alios domeſticos.

v. 4.

Οἰκήων, ὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεὺς, ſervorum & operariorum, quos comparaverat ſibi *vel* quos habebat nobilis Ulyſſes.
Οἰκεὺς, *Od.* Δ. 245.

v. 5.

Πρόδομος, aula, *Od.* Δ. 302.
Αὐλὴ, villa.

v. 6.

Δέδμητο, *Od.* A. 426.
Περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, *Od.* K. 253.

v. 7.

Αὐλὴ ὑψηλὴ, περίδρομος, aula ruſtica in alto ſita, libera undique ab aliis vicinorum tectis, περιοδευομένη, ἀγειτόνευτος:

πυῖος: fortaſſe & κυκλοτερὴς, διὰ τὸ πολυχωρητότερον, nam circularis figura eſt capacior. κολώνη περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, collis circumvius undique, κυκλοτερὴς καὶ περιτρεχομένη, *Il.* B. 812. πλῆμναι περίδρομοι, modioli in rota rotundi, & qui circa axem volvuntur, *Il.* E. 726. & 728. ἄντυγες, ſemicirculi in curru ſuperiori.

Συβώτης, *Od.* N. 404.

V. 8.

Δείμαθ', *pro* δείματο. ἐδείματο, *Od.* Z. 9.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος, abſente hero.

V. 9.

Νόσφιν δεσποίνης, Sine hera ſua, ejusque ope.] *Inſciis domina & Laërte ſene.* ERN.

Δέσποινα, *Od.* H. 53.

V. 10.

Ῥυτοῖσιν λάεσσι, *Od.* Z. 267.

Θριγκόω, orno *vel* munio murum *aut* parietem lorica ſuperna. & *in genere* circummunio. a θριγκὸς, οῦ, ὁ, ἡ τοίχων κόμη ἢ στεφάνη ἢ στεφάνωσις, lorica muri *aut* parietis ſuperna, ornatus cauſſa & contra pluvias. quod a θρὶξ, τριχὸς, a quo Genitivo inſerto ν eſt τριγχὸς, & deinde *Jonice* mutatis conſonis θριγκός. *Od.* H. 87.

Ἄχερδος, ου, ἡ, eſt φυτόν τι ἀκανθῶδες, ἐξ οὗ αἱμασιαὶ γίγνονται, θριγκοῦσι τὰ ἔνδον, eine Art von Dörnen, daraus man Hage-Zäune machet um die Gärten oder Gehöfte. Eſt a χεὶρ, *quaſi* ἄχερος. ἃς ἅψασθαι οὐκ ἔστι χειρὶ, quæ manu nuda tractari non poſſunt. interſerto δ euphonico.

Ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, circummunivit ſepe ſpinola, cinxerat ſepimento ſpinoſo: de ſtabulo Eumæi.

V. 11.

Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε κ. τ. λ. Vallos autem extra adegerat &c. er hatte dicht ſtehende Palliſaden rund drum auf allen Seiten herum gezogen. σταυρὸς, *Il.* Ω. 453.

Σταυροὺς — διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, Πυκνοὺς, vallos — quibus munivit totam aulam ab omni parte, Denſos.

V. 12.

Πυκνοὺς καὶ θαμέας σταυροὺς. Validos & confertos vallos, denſatos vallos, ſtarke und feſt an einander ſchlieſſende Palliſaden, Pfäle dichte neben einander. Ergo ἡ ἄγαν πυκνότης

πυκνότης ſignatur hac παραλλήλῳ θέσει Epithetorum idem notantium. ſic ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες, *Od.* M. 92.

Τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, rubrum interius arboris quercus diffindens. τὸ μέλαν ſine dubio eſt ἡ ἐντεριόνη ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, der mittlere Kern in der Eiche, μέλαν *i. e.* rubicundum, ὡς τὰ πολλὰ ὄν. cortice accurate deraſo, medium lignum ita diffiderat, ut ſemper aliquid ex medio interiori adhæreret cuique fiſſæ parti. Alii τὸ μέλαν δρυὸς intelligunt pro τὴν μέλαιναν δρῦν, eodem ſenſu, quo diximus. Imo ἡ δασύτης καὶ πολλὴ πυκνότης τῶν φύλλων τῆς δρυὸς vocatur τὸ μελάνδρυον, quæ & cauſa eſt ligno τῆς μελανίας, διὰ τῆς σκιᾶς. die Eiche ſiehet wegen ihres dicken Schattens von ferne ſchwärzlich aus. ἡ ἐντεριόνη dicitur & ἡ μήτρα, *i. e.* τὸ μέσον τοῦ ξύλου.

Ἀμφικεάζω, circum abſcindo. ex ἀμφὶ & κεάζω, findo, *propr.* ligna. *deinde* & de aliis ponitur.

V. 13.

Συφεὸς, *Od.* K. 389.

V. 14.

Πλησίον ἀλλήλων, Prope ſe invicem.

Εὐνὰς συσίν, cubilia ſuibus.

V. 15.

Σύες χαμαιευνάδες, *Od.* K. 243.

Ἐρχατάω, *idem quod* εἴργω, (novum verbum formatum ab *Jonica* forma præt. Paſſ. ἔρχαται, *pro* ἔρχνται.) includo, contineo, cohibeo. ἐρχατόωντο, *pro* εἰρχατῶντο, includebantur.

V. 16.

Θήλειαι τοκάδες, hoc addito innuitur, eſſe & alias θηλείας, ſed στείρας, inter ἄῤῥενας relictas.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ parit *aut* paritura eſt, gravida. σύες θήλειαι τοκάδες, Saumütter zur Zucht. in oppoſ. ad τὰς στείρας. a τόκος, ου, ὁ, proles, ſoboles. partus. nativitas.

Ἐκτὸς ἴαυον, extra ſtabula contecta pernoctabant. ἰαύω, *Od.* A. 260.

V. 17.

Πολλὸν παυρότεροι ἄρσενες, Multo pauciores maſculi.

Τῶ

Τὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες — μνηστῆρες, hos (porcos) enim imminuebant numero comedentes — proci: ſie verzehreten ſie nach und nach. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν, *Od.* M. 46.

v. 18.

Ἀντίθεοι μνηστῆρες] Male *Scholiaſtes*: Νῦν, οἱ ἐναντίοι τοῖς θεοῖς. Quo ſenſu vox Ἀντίθεος nuſquam apud Poëtam uſurpatur. Rectius *Euſtathius*: Τὸ δὲ, Ἀντίθεοι μνηστῆρες — ὡς τὺς ἰσοθέυς λέγει, διά τε γένος τυχὸν, καὶ κάλλος καὶ πλῦτον καὶ ἀνδρίαν. Ὁμηρικώτερόν ἐστι. Vid. ad *Il.* Γ. 16. & Δ. 88. CLARK.

Ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης κ. τ. λ. quippe mittebat ſubulcus ſemper optimum ſaginatorum porcorum. ἐμὲ Ζεὺς ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, a cœlo demiſit, legavit, ut auxiliaretur tibi, *Il.* Θ. 365.

v. 19

Ζατρεφέων σιάλων, ſaginatorum porcorum. ταύρων ζατρεφέων, quorum coria hinc ſunt firmiora & præſtantiora, *Il.* H 223. Φώκας ζατρεφέας, *Od.* Δ. 451.

Σίαλος, *Od.* K. 390.

v. 20.

Τριηκόσιοι, *Od.* N. 390.

v. 21.

Κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, canes, feris ſimiles, λύκοις fortaſſe, ἢ λέυσιν.

v. 22.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, ſic dicitur Eumæus, quia præfectus, erat quatuor aliis ſervis, & magnæ rei ruſticæ, ein Verwalter. Vid. ad *Od.* K. 538.] Νῦν, ἔξοχος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ. *Schol.* Aliter *Euſtathius*: Ὅτι σεμνύνων τὸν Εὔμαιον, — λέγει — ὄρχαμον ἀνδρῶν, ἤγυν ἀρχικὸν ἄνδρα. ἢ καὶ ἄρχοντα δύλων ἑτέρων, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα φανεῖται. Videtur autem Epitheto hoc apud Poëtam, ut & Epitheto δῖος ſupra v. 2. & ſimilibus, homo quavis de cauſſa eximius denotari. Similiter *Philaetius* bubulcus ὄρχαμος ἀνδρῶν appellatur infra Υ. 185. Vide ſupra ad *v.* 2. CLARK.

v. 23.

Ἀρηρίσκω, *idem quod* ἄρω. Factum novum verbum ex præt. Med. cum paragoge.

Ἀυτὰρ

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, Ipſe aut circa pedes ſuos aptabat ſibi calceamenta, *vel* facie ſibi calceos.

Πέδιλον, *Od.* N. 225.

V. 24.

Τάμνων δέρμα βόειον, Secans, Diſſecans ad id cor bubulum.

Εὐχροὴς, έος, ὁ, ἡ, bono colore ſuperficiei prædi bene coloratus. τάμνων δέρμα βόειον εὔχροὲς, ſcindens rium bubulum bono colore; & notatur color natu lis, qui ὑγίειαν ζώου δηλοῖ, cujus fuerat corium; ſin que τὸ πυκνὸν, καὶ οὕτως εὔχρηστον εἰς πέδιλα. Nam Eu us ſcindebat id corium, confecturus ſibi inde calceame & caligas. Videtur & fuiſſe ἀδέψητον τὸ δέρμα καὶ χας ἔχον, δι' ἂν ἦν εὐχροές. Eſt ergo ab ἡ χρόα, col item cutis. Poſſit ſimpliciter notare, eine gute di Haut, quaſi per Appoſitionem ad δέρμα, ein gegerb Fell von gutem Leder.

V. 25.

Ἄλλυδις ἄλλος, aliorſum alius, einer hiehin, der and dorthin. Vid. ad *Od.* Α. 384.

Ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν, in gregem coactis ſuibus eunt.

V. 26.

Ἀποπροΐημι, mitto. *item* abjicio. ich ſchicke fort.

Τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, — hatte er nach Stadt abgefertiget.

V. 27.

Σῦν ἀγέμεν (*pro* ἄγειν) μνηστῆρσιν, Suem ut ageret p cis, ihnen zubringen.

Μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν, *Od.* N. 373.

V. 28.

Ἱερεύσαντες, mactantes.

Κρειῶν κορεσαίατο (*pro* κορέσαιντο) θυμόν, carnibus ſa rarentur.] *Al.* κορεσαίατο θυμῷ. Quæ forte & verior lect Maxime enim propria iſta Vocis *Mediæ* ſignificatio: *ſe ipſi ſatiarent animo.* Atque ita infra *v.* 46. κορεσσάμε κατὰ θυμόν. Vide ſupra ad Ε. 491. & ad *Il.* Τ. 1 CLARK.

V.

v. 29.

Ἐξαπίνης, *Od.* M. 288.

Ὑλακόμωροι, ὁ, latrando cuſtodem agens. Epith. canis. pro ὑλακόωρος, interſero μ. ab ἡ ὑλακή, latratus, & ἡ ὤρα, i. e. φυλακή, conflatum: ein bellender Hüter.

Κύνες ὑλακόμωροι, qui in villa apud Eumæum erant.

v. 30.

Κεκλήγοντες ἐπέδραμον, latrantes incurrerunt in eum; cum latratu adverſus eum cucurrerunt. κατήϊσθε κεκλήγοντας, *Od.* M. 256.

v. 31.

Ἕζετο κερδοσύνῃ, i. e. φρονήσει, Aſſidebat humi prudenter, *ſc.* Ulyſſes. κερδοσύνῃ ἡγήσατο Ἀθήνη, calliditate præibat Minerva, *Il.* X. 247. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινε, ille vero prudenter devitabat me & interrogationem; devitabat reſponſionem, *Od.* Λ. 251.

Σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός, & baculum emiſit e manu: & quidem non ob timorem, ſed de induſtria, er ließ den Stock fallen, den er in der Hand hatte.

v. 32.

Ὧι πὰρ σταθμῷ, ſuam propriam apud villam.

Ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indignam calamitatem, *ſeu* fœdum malum paſſus eſſet: indigno incommodo & malo affectus eſſet. ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, *Od* N. 402.

v. 33

Ποσὶ κραιπνοῖσι μεταςπών, pedibus velocibus perſequens, pedibus celeribus accurrens, ἐπιδραμών. ita *Il.* P. 190. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς, *Il.* Z. 505. κραιπναί τε θύελλαι, *Od.* Z. 171.

Μεταςπών. ἀπιόντα μεταςπόμενος, abeuntem inſecutus, *Il.* N. 567.

v. 34.

Ἔσσυτ' (*pro* ἔσσυτο) ἀνὰ πρόθυρον, Properabat ad locum ante januam, Ferebatur curſu ad januam aulæ.

Σκύτος, εος, τὸ, corium beſtiæ detractum & præparatum, eine Haut.

Σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός, *coll.* 24, 23. coriumque ei excidit de manu: præ metu, ne laniaretur accedens hoſpes a canibus acribus & magnis.

v. 35.

Ὁμοκλήσας, clamans valde. ὁμοκλήσασκε (*Jon.* pro ὁμόκλησε) δὲ μύθῳ, increpabat ſermone, *Il.* Β. 199.

Σεῦεν κύνας, abegit & dimovit canes.

Ἄλλυδις ἄλλη, *Od.* Λ. 384.

v. 36.

Πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, Crebris lapidibus, *ſc.* conject de Eumæo abigente canes ab hoſpite adveniente.

Λιθας, άδος, ἡ, lapis.

Ἄναξ *h. l.* herus nobilis. ſic *v.* 8.

v. 37.

Ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, certe paulum abſt quin te canes laceraſſent; bald hätten dich die Hunde z riſſen. *i. e.* διὰ ὀλίγου καιροῦ, pæne. Recentiores idem liptice dicunt μικροῦ, & μικροῦ δεῖ, es fehlet wenig dr bey nahe.

Διαδηλέομαι, valde lædo & prorſus perdo. ex διὰ δηλέω, perdo, deſtruo, lædo prorſus, deleo.

v. 38.

Ἐξαπίνης, Ex improviſo. *v.* 29.

Καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, & ſane mihi exprobı tionem magnam creaſſes & offudiſſes: ſi te ſenem hoſ tem canes mei laceraſſent; factum eſſet per te, ut h rus & omnes boni me vituperaſſent ut negligentem ı mis & inhumanum. ſic, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα, ne vobis probrum offundat equa ill inquit Antilochus ad equos ſuos, *Il.* Ψ. 408. ἐλεγχ ἀναθήσει, probrum appendet, *Il.* Χ. 100.

v. 39.

Στοναχὴ, *Od.* Ε. 83.

v. 40.

Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος, *ſc.* ἕνεκα.

v. 41.

Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω, aliis autem porc nutrio & ſagino. ἀτιτάλλω, *Od.* Λ. 249.

Σίαλος, *v.* 19.

v. 42.

Ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, deſiderans fortaſſe & non haben quod edat. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, *Od.* Μ. 438.

v. 4

v. 43.

Πλάζετ', pro πλάζεται, Oberrat, Circumerrat.

Ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν —. πλέων πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, navigans in mari ad homines alio ſono loquentes, *Od.* Α. 183.

Δῆμόν τε, πόλιν τε] Vid. ad *Il.* Β. 547.

v. 45.

Ἕπεο, veni mecum.

Κλισίηνδ' ἴομεν, in caſam introeamus.

v. 46.

Σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος, Cibo & vino ſatiatus] Vid. ad *v.* 28.

v. 47.

Ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, was für Noth du ausgehalten haſt.

v. 48.

Κλισίηνδ' ἡγήσατο, in caſam duxit eum præeundo.

Δῖος ὑφορβός,] Vid. ad *v.* 3.

v. 49.

Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, Sedere autem eum fecit, poſtquam introduxerat eum. Vid. ad *Od* Κ. 233.

Ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, virgulas enim ſeſſuro ſubſtravit denſas. Sellæ ruſticæ imponuntur ejusmodi ῥῶπες, & deinde ſuper eas ponitur pellis caprina villis denſa molles igitur, & vice noſtri ſtraminis ſubponi ſoliti. ῥὼψ, *Od.* Κ. 166.

Ὑπέχευε, indicat ἁπαλότητα τὴν ἐκ φύλλων καὶ πτέρθων πλατῶν. Uſum ergo plumarum ex anſeribus vel cygnis ignoravit orbis antiquus; imo & pilorum ex vitulis in culcitram inſertorum. Θεράπων δ' ὑπέχευε βοείας, *Il.* Λ. 842.

Δασὺς, εῖα, ὺ, denſus. Notat *propr.* locum, ubi multæ ſtirpes e terra protruſæ denſitatem faciunt. ῥῶπας — δασείας, virgulta — denſa foliis & frondibus.

v. 50.

Ἐπιστορέω, ſuper inſterno. ex ἐπὶ & στορέω, ſterno.

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ (*pro* ἐπεστόρεσεν,) δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, Superſtravit autem pellem villoſæ agreſtis capræ; ut ei incubaret ſeſſurus, Eumæo vero ſerviebat decubituro.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ & ὁ, nam eſt adjectivum generis communis: denſos & teneros pilos habens. Eſt in Epith *capræ* vel *capri*. ab ὁ ἴονθος, ȣ; & οἱ ἴονθοι ſunt αἱ πρῶται των ῥιζῶν ἐκφυσεις, primæ prominentes excretiones ex radicibus ſuis; *deinde in ſpecie* pri circa mentum & malas; *denique* pili in cute, maxi neri adhuc Ergo ἰονθὰς eſt, quæ denſe obſita e modi teneris & non nimis longis pilis. Nomen ὁ, eſt ab ἰέναι & ανθεῖν, ire & progerminare, dedi

v. 51.

Ἐυνύναιος, ȣ, ὁ, ἡ, quod ad lectum pertinet, ἐ

Ἀυτῷ ἐυνύναιον, Ad incubandum ei: cui pelli ip mæus noctu incubare ſolebat, id ſubſternebat h ut mollius ſederet.

Μέγα καὶ δασὺ, *ſc.* δέρμα, magnam & denſam ſutam: valde piloſam, denſam pilis, & inde mol

v 52.

Ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο, Quod eum ſic exciperet.

v. 54.

Ὅττι με πρόφρων ὑπέδεξο, quod me benevolus be excepiſti.

v. 56.

Ὄυ μοι θέμις ἐςʼ, das iſt in meinen Augen nic laubt, und nicht meine Sitte. ſic *Od.* κ. 73.

Ἐι κακίων σέθεν ἔλθοι, ſi quis pauperior te & mi veniret ad me.

v. 57.

Ξεῖνον ἀτιμῆσαι, Hoſpitem contemnere, *vel* indi ope exiſtimare, einen Fremden, der bey mir Hi chet, unwerth zu achten.

Vid. ad *Od.* ζ. 207. 208.

v. 59.

Ἡ (*pro* ἀυτη) γὰρ δμώων δίκη ἐςὶν, hæc enim rum ſors eſt, *ſc.* ut pauca habeant, quæ donare p egenis. *coll.* 56. ubi θέμις idem eſt, quod alibi δίκη τρόπος, ἦθος.

v. 60.

Οἵ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι, quando dominantu ri Iſti novi: quod dolenter dictum de vi procorum

vi

renum in aliena domo. ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικεκλέασιν ἄριστοι, quotquot principes in caſtris ſunt imperantes, *Il* Κ. 214. ἐπικεκλέασι περ ἔμπης, etſi jam ubique excellentibus præ nobis, *Il.* Ξ 98. ubi de victoria, & inde orto gaudio; ſicut paullo ante ex *K.* de imperio militari. ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικεκλέασιν ἄριστοι, quotquot nobiles in his inſulis potentia & opibus valent, *Od.* Α. 245. *coll* 246. ubi illæ inſulæ nominantur.] *Euſtathius* per iſtud ἀνακτες νέοι *Procos* intelligit Τὸ δὲ ἐπικεκλέασιν ἄνακτες ἐυφήμως περὶ μνηστήρων ἔφη. *Dna. Dacier* autem hoc de *Telemacho* accipiendum contendit: ut opinor, minus recte. CLARK.

v. 61.

Τῦ γε Θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν, *pro* κατέδησαν, illius Dii reditum remorati ſunt & impediverunt. Vid. ad *Od.* Κ. 20. & 23.

v. 62.

Ἐνδυκέως, *Od.* Κ. 65.

Ἐνδυκέως ἐφίλει, *Od.* Η. 255. 256.

Κτῆσιν ὄπασσεν, peculium daturus fuiſſet.

v. 63.

Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ — ἔδωκεν, Qualia *vel* Sicut ſuo ſervo herus — dare ſolet. οἷα, adverbialiter: & reſpicit ad κτῆσιν, *pro* οἵαν. poſuit vero neutrum, quaſi præceſſiſſet χρήματα. hæc vero deſcribit Eumæus, non ut ἔχων jam, ſed ut ἕξων, ſi adeſſet herus ſuus. dergleichen.

Εὔθυμος, ου, ὁ, ἡ, lætus animo. *item* benevolus. ἄναξ εὔθυμος, herus benevolus & liberalis, εὔψυχος, ein edelmüthiger.

v. 64.

Οἶκόν τε, κλῆρόν τε, Domumque, partemque agri & aliarum facultatum. Atque *h. l.* Eumæus loquitur ὡς ἕξων ταῦτα, non vero ὡς ἤδη ἔχων. κλῆρος vero eſt τὸ ἐκ τῦ κληρῦσθαι λάχος. κλήρυς δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα, *Od.* Κ. 206.

Πολυμνήστην τε γυναῖκα, loquitur Eumæus de puella formoſa, & a multis petita, ſibi in uxorem danda a domino ſuo: nam loquitur, non ut jam habens talem, ſed ὡς ἕξων. πολυμνήστη βασίλεια, regina multos procos habens, *i. e.* Penelope, *Od.* Δ. 770.

v. 65.

Ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, Qui ei multa laborando effec
ſermo eſt bono ſervo.

Ἐπαέξω, *idem quod ſimplex* ἀέξω, augeo, promo
emergere facio, procedere facio, ich mehre, vergröſ

Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, *per Tmeſin* pro ἐπαέξει, D
que operam fortunat & procedere bene jubet. *coll.*
adjuvat rem, ut creſcat & multiplicetur.

v. 66.

Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, Ut & mihi hic h
augetur, & creſcit, & fortunatur. καί μοι φίλον
ἀέξῃ, *Od* N. 360.

Ἐπιμίμνω, *idem quod* ἐπιμένω.

Ἔργον, ᾧ ἔπι μίμνω, *pro* ἐπιμίμνω, opus, cui adſi
conſtanter: nam ea opera maxime fortunantur a D
ὅις ἐπιμίμνει τὶς, quæ quis diligenter & conſtanter agi

v. 67.

Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, Ideo mihi multum co
modi collaturus fuiſſet herus.

Εἰ αὐτόθ' ἐγήρα, ſi hic conſenuiſſet, *i. e.* diu vixiſ
ἐγήρα, *Il.* H. 148. P. 197.

v. 68.

Ὄλετ', *pro* ὤλετο, periit.

Ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι, *pro* ἀπολέσθ
utinam Helenæ genus periiſſet! (Vid. ad *Od.* Λ. 54
ſc. non omne omnino, κατὰ πλάτος καὶ πᾶσαν συγγέν
aliâs & dominis ſuis male precaretur Eumæus; ſed κ
βαθὺς, in linea recta, pater ejus, & ipſa, & qui
ipſa.

Φῦλον, *Od.* Θ. 481.

v. 69.

Πρόχνυ, *quaſi* ἐπὶ γόνυ πεσὸν, In genua procidens,
ribus defectum. Eſt ergo *pro* πρόγονυ. πρόχνυ καθεζομ
genibus nixa, auf den Knien ligend, knieend, *Il.* I. 5
ὥς μεν Τρῶες ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ ἀλ
ut in genua procidant & pereant παντελῶς. πρέρ
Il. Φ. 460.

Ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν, quia multos
ros occidit *ſeu* mori fecit. ita *Il.* O. 291.

v. 70.

Ἀγαμέμνονος ἕινεκα τιμῆς εἰς Ἴλιον, ibat Agamemno-
pter æſtimationem, & quia eum magni faciebat,
jam.

v. 71.

εἰς εὔπωλον, *Od.* Λ. 168.

v. 72.

ϑ fuiſſe *in genere* cingulum, tunicæ coërcendæ
etiam in re domeſtica, patet ex *h. l.* ubi Eumæ-
iens in haram ad porcos, ζωςῆρι ϑοῶς συνέεργε χι-
ε. ἀνεκομβῶτο, διὰ ἔργον. Vid. ad *Il.* Δ. 132.
γε χιτῶνα, cinxit tunicam. ἄμφω συνέεργον, *Od.*

v. 73.

ς, *v.* 13.

— χοίρων, *i. e.* πλήϑη. ſic *Oppianus* piſces dixit
ντϰ. ἔϑνεα μυρία νεκρῶν, *Od.* Λ. 631.
ϑνεα ἔρχατο χοίρων, ubi multi incluſi erant porci.
Od. I. 220.

v. 74.

ἑλὼν δύ' ἔνεικε, Illinc ſumens duos attulit.
υφοτέρυς ἱέρευσεν, & ambos mactavit.

v. 75.

τε, μίςυλλέν τε, er ſängete die geſchlachteten
ne, und zerſtückete ſie. σιάλυς ἕυοντες, porcos ſa-
glabrantes, uſtulando ſetas eorum ad ignem,
oo.

ω, — *Od.* M. 365.

v. 76.

, *Od.* Γ. 65.

v. 77.

(*pro* ϑερμὰ) αὐτοῖς ὀβελοῖσιν, *ſc.* κρέατα, Calidas
ſſas. & deeſt præpoſitio σὺν, *Attice*: cum ipſis
, attulit in menſam.

ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, farinamque albam inſperſit.
λυνεν ἀρυέρας, quando nix alba reddit, & albe-
ıſpergit, arva, *Il.* K. 7.

v. 78.

ον, *Od.* I. 346.

v. 6[illegible]

Ὃς δὲ πολλὰ κάμῃσι, Qui [illegible] (…μαίρῃ) — οἶνον, In [illegible]
ſermo eſt bono ſervo. [illegible]bat — vinum, Eumæ

Ἐπαΐξω, idem quo[illegible]
emergere facio, p[illegible]

Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον [illegible] v. 79.
que operam ſo[illegible] ſetzte ſich gegen ihn über.
adjuvat rem, [illegible] v. 80.
[illegible], ſo gut wir Sclaven es hab

Ὡς καὶ [illegible] quales ſervi habent: nam ſaginatos p
augetur, [illegible] non habemus nos ſervi, ſed proci.
αἴξῃ, O[illegible] v. 81.

Ἐπιν[illegible] χοίρεος, ου, ὁ, ἡ, porcinus. χοίρεα, ſc. [illegible]
Ἐρ[illegible] & χοῖρος [illegible] de porco parvo nec ſaginato. Eſt oppoſitio
eon[illegible] coll. 74 — 77. χοῖροι ſunt ergo porci parvi, [illegible]
ὅτε [illegible] non ſaginati.

v. 82.

[illegible] ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν, de proc[illegible]
[illegible] vindictam reputantes animo, neque miſericordia[illegible]
Non reſpectum futuri habentes in animo, nec miſe[illegible]
Haud [illegible] ſie denken an keine künftige Strafe, und an [illegible]
cordiam. Erbarmen. coll Od. Ε. 146. ſq. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντ[illegible]
Deorum vindictam non curantes, Il. Π. 388.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, idem quod ὁ ἔλεος, Æolico vocabul[illegible]
miſericordia.

v. 83.

Σχέτλια ἔργα, facinora audacia & ferocia: & nota o[illegible]
poſitionem, ut appareant facta præter morem, & j[illegible]
& modeſtiam. Vid ad Od. Ι. 295.

v. 84

Δίκην τίουσι, juſtitiam requirunt & amant.

Αἴσιμα ἔργα, æqua facta. αὐτὸν ὑπίσχομαι τίσειν αἴσ[illegible]
πάντα, Od. Θ. 347. ſq.

v. 83. 84.

Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.]

Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδ' οἱ Δαίμονες. Sophocl. Trachin. v. 2[illegible]
Μισεῖ γὰρ ὁ Θεὸς τὴν βίαν. Euripid Helen. v. 909. [illegible]
facta impia fallacum hominum Cœlicolis placent. Ca[illegible]

Ca

XXX. v. 4. Τῆς δὲ προνοίας τῶν Θεῶν ἴδιόν ἐςι τὸ βέ-
ταιως τὺς ἀνθρώπυς βιῦν· καὶ τῦτό φησιν ὁ Ποιητὴς
Ὀυ γὰρ σχέτλια ἔργα &c. *Dionyſ. Halicarn.* περὶ
ποιήσεως, § 14. Ubi notandum, pro Ὀυ μὲν
giſſe hic *Dionyſium*, Ὀυ γὰρ σχέτλια &c. CLARK.

..ntentioſe dictum eſt ab Eumæo: abrupte tamen ..dammodo enuntiatum, & ſine ulla ἀποδόσει, aut il- tione, quæ talis eſſe debuit: Cum ergo ita ſe gerant oci, h. e immiſericorditer & petulanter, in dilapidan- s Ulyſſis bonis; ſine dubio Diis placere non poſſunt, ii ſolum juſtis & piis hominum actionibus delectentur, juſtas & impias ſummopere oderint. Cum illis non aceant, ſperandum eſt, illos etiam hæc facinora vin- caturos, & debita pœna affecturos. Hæc omnia ex a ſententia conſequuntur, & Eumæus brevitate ſua in- lligenda relinquit. Nota autem, quales Deos effingat *'omerus*: qui, ſi unitatem, quam alibi ſæpiſſime expri- it, hoc etiam loco obſervaſſet, iſtud γνωματευμα no- s magis commendaret. SPOND.

v. 85.

Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, — Καὶ μὲν τοῖς κ. τ. λ.
. 88. Deberet eſſe, δυσμενέεσσι καὶ ἀναρσίοις. ἐκείνοις ἐςὶ ἰος ὄπιδος, illis reverentia eſt vindictæ ſecuturæ. Sed mitatur iratum, qui ſæpe obliviſcitur conſtructionis ni- ais accuratæ.] De hujusmodi Syntaxi ἀνακολύθω vide d *Il.* Β. 353. Hoc ait Poëta, nempe: „*Terræ alienæ populatoribus, etiam ſi prædam feliciter nacti fuerint, do- mumque incolumes redierint; metum tamen in poſterum ultio- nis animo incidere: Procos autem omni vindictæ metu carere.*„ CLARK.

Δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, hoſtes & infenſi. etiam jungun- ur *Il.* Ω. 365. ἀνάρσιοι ἄνδρες, *Od.* Λ. 400.

Οἵ᾽ ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσιν, *pro* ἐπιβῶσιν, qui terram lienam invaſerint. aor. 2. ſubj. v. ἐπιβαίνω.

Καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώῃ, & eis Jupiter prædam con- ceſſerit agendam.

v. 87.

Πλησάμενοι — νῆας, Impletis — navibus

v. 88.

Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, *pro* ἐμπίπτει φρεσὶ, incidit cum vehementia in animos eorum metus vindictæ, maxime divinæ: & ſequentia videntur interrogative legenda eſſe. Sermo eſt de piratis, qui tamen quandoque verentur vindictam divinam. Vid. ad *v.* 82.

v. 89.

Οἱδε δὲ καί τι ἴσασι, cum interrogatione eſt legendum: Iſti vero quid ſciunt?

Θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν, quam vocem alicujus Dei, præcipientis ſic aut de morte Ulyſſis narrantis, audivere? *Vel*, Dei aliquam vocem audiverunt. *i. e.* oraculo aliquo, aut alia fama fortuita, certiores facti ſunt de morte Ulyſſis.

v. 90.

Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, Illius miſeram mortem.

Οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι, nolunt ex more æquo Sponſam ambire. δικαίως, *adv.* juſte, juſto more, ex more bonorum hominum.

v. 91.

Νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ', (*pro* σφέτερα,) abire ad ſua.

Ἕκηλοι, otioſi & lubentes. ἕκηλος, *Od.* N. 423.

v. 92.

Κτήματα δαρδάπτουσιν, Poſſeſſiones devorant. Θῶες μιν δαρδάπτουσι, dilaniant eum & devorant, *Il.* Λ. 479.

Ὑπέρβιον, immoderate, über macht. Vid. ad *Od.* M. 379. (*ubi pro* nimius gloriari *lege* nimis gloriari.)

Οὐδ' ἔτι φειδώ, nec amplius eſt parſimonia. Alii legunt: Οὐδ' ἔπι (*pro* ἔπεστι) φειδώ, neque adeſt *vel* adhibetur parſimonia: nec ullo modo abſtinent illis, *aut* parcunt illis. Poſt φειδώ ponendum eſt ſignum interrogandi, nam præcedit quæſtionis particula τί; quidnam? *v.* 89. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων — γίνετ', non enim abſtinentia aliqua *aut* mora adhibenda eſt circa mortuos: debent ii quam primum ſepeliri, *Il.* H. 409.

v. 94.

Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω, Nunquam unicum tantum σφάγιον mactant, nec duo ſola. ἱερήϊον in ſenſu ſacro eſt, *Od.* Λ. 23.

v. 95.

v. 95.

Οἶνον δὲ φθινύθουσιν, Vinum vero abſumunt. Vid. ad Od. M. 131.

Ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, immoderate exhaurientes ex amphoris. ὑπέρβιον, v. 92.

Ἐξαφύω, ex aliquo vaſe effundo in aliud. οἶνον — ἐξαφύοντες, vinum ex doliis infundentes ſibi.

v. 96.

Ζωὴ, h. l. ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις, victus, Lebens-Mittel.

Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, Certe enim ei victus erat immenſus. Vid. ad Od. N. 424.

Οὔτινι τόσση, ſc. ζωὴ, nemini tantæ copiæ ad victum.

v. 97.

Ἤπειρος, & Ἄπειρος, ου, ἡ, apud Homerum eſt civitas, in terra continenti Peloponneſi ſita, ſubjecta Ulyſſis imperio: cujus civis ἡ ἠπειρώτης. Poſt Homerum terra ſatis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, ſic vocabatur.

v. 98.

Ξυνεείκοσι, Attice, ſicut ξυνδύο, ξύντρεις, zwanzig zugleich. Vid. HOOG. ad VIG. Gr. Dict. Idiot. Sect. V. Reg. XIII. (N. 35)

v. 99.

Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον, Sunt copiæ tantæ, quæ in ſeqq. numerantur. Eſt ergo, Vorrath vom Jahre. ἄφενος καὶ πλοῦτον, Il. A. 171.

Ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω, ich ſoll es dir erzehlen, und nach der Zahl her zählen.

v. 100.

Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, ſc. βοῶν,] Voici l'énumeration des richeſſes d'Ulyſſe. Elles conſiſtent principalement en troupeaux, comme celles des Patriarches. *Sed & Lot fuerunt greges ovium & armenta.* Gen. XIII. 5. *Ditatusque eſt homo* (Jacob) *ultra modum, & habuit greges multos, ancillas & ſervos, camelos & aſinos.* Gen. XXX. 43. DAC.

Πώεα οἰῶν, Vid. ad Od. Λ. 401.

v. 101.

Συῶν συβόσια, Il. Λ. 678.

Αἰπόλια

'Αιπόλια πλατέ' αἰγῶν, *ibid.*

v. 102.

Βώτωρ, ορος, ὁ, paſtor.

v. 103.

'Ενδεκα πάντα] Vide ſupra ad *Od.* Ξ. 244. & ad *Il.* Κ. 560. CLARK.

v. 104.

(ἐν) Ἐσχατιῇ βόσκοντ', (*pro* βόσκονται,) *In* extrema parte agri paſcuntur. Vid. ad *Od.* Κ. 96.

Επὶ δ' ανέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, virique boni cuſtodiam vigilem & attentam de iis habent: excitant ipſi ſe ad curam pro capris. ſic, ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, *pro* ἐπώροντο, viri boni conſurgebant, *ſc.* ad miniſtrandum, *Od.* Γ. 471.

v. 105.

Μῆλον ἀγινεῖ, ovem adducit *vel* adfert. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων — ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, ſponſas autem ex thalamis — ducebant per urbem, *Il.* Σ. 493. ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, convehebant materiam, *Il.* Ω. 784.

v. 106.

Ζατρεφέων αἰγῶν, Saginatorum caprorum. Vid. ad *v.* 19.

v. 107

'Εγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε, inquit Eumæus, & utrumque notat idem.

v. 108.

Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐῢ κρίνας ἀποπέμπω, Et illis porcorum optimum bene ſelectum mitto.

v. 109.

'Ο δ' ἐνδυκέως κρέα (*pro* κρέατα) — ἤσθιε, ille autem ſtrenue & ſedulo carnes — comedebat, mit gutem zugreiffen. Vid. ad *v.* 62.

v. 110.

'Αρπαλέως, Raptim: non ut famelicus, ſed ut iratus & in adfectu animi vindictam meditantis. Vid. ad *Od.* Ζ. 250.

'Ακέων, tacitus: qui eſt mos cogitantis cum ira aliqua & feſtinatione, quaſi ad opem ferendam.

Κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν, mala autem procis moliebatur. Vid. ad *Od.* Ι. 108. & Ε. 340.

v. 111.

V. 111.

Ἤγερε θυμὸν ἐδωδῇ, *Od.* E. 95.

V. 112.

Πλησάμενος, Implens, *ſc.* Eumæus Ulyſſi.

Σκύφος, ου, ὁ, & ὁ κύφος, ου, ſcyphus, ein Trink-Becher. Eſt idem quod τὸ κισσύβιον. Apud antiquos erat ex ligno, & poculum paſtorum: poſt ad formam ejus facti quoque σκύφοι ex argento & auro, ut fierent πολήρια nobilium. & hic Βοιώτιοι primam habebant gloriam, quia Hercules tali poculo, ad formam lignei illius facto, uſus fuerat; unde ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι. Vox eſt a κυφὸς, a κύπτω. Scribitur & ὁ σκύπφος: & apud Recentiores τὸ σκύφος, εος. ſigma eſt præfixa littera.

Ὧι περ ἔπινεν] Non: *ex quo ipſe jam biberat*; ſed, *ex quo ipſe bibere ſolebat.* (Vid. ad *Il.* A. 37.) CLARK.

V. 113.

Ἔμπλεος, & ἔμπλειος, & ἐνίπλειος, ου, ὁ, ἡ, repletus, impletus, plenus. σκύφος οἴνου ἐνίπλειον, dedit Eumæus Ulyſſi.

V. 115.

Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, quiſnam te emit ſibi, ut eſſes inter poſſeſſiones ejus? wer hat dich dann ihm zum Eigenthum gekauffet? inquit perſonatus Ulyſſes ad Eumæum ſuum. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο πρωθήβην, eam olim Laërtes emebat in prima pubertate conſtitutam, *Od.* A. 430. ubi ſermo eſt de Euryclea: & ipſa narrat, quomodo rapta ſit ex patria ſua a prædonibus *Od.* O. 482. ἔνθα μὲ Λαέρτης πρίατο.] Illud πρίασθαι indicat, ſolitos emi olim ſervos, ut poſtea apud Romanos uſitatum fuiſſe ſcimus. Unde antiquitas ejus rei notanda eſt, ne recentioribus temporibus tribuatur. Qua de re etiam alicubi diximus in *Iliade*, & *poſtea* in narratione, quam Ulyſſes de ſuo adventu Eumæo confinget, bis obſervari poteſt. SPOND.

Κτεάτεσσιν, *Od.* A. 218.

V. 116.

Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, Adeo dives & præpotens.

V. 117.

V. 117.

Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι, Ais autem, eum periiſſe. φθίσεσθαι, *Od.* N. 384.

V. 118.

Αἴκε πόθι γνοίω τοιοῦτον, ſi forte noſcam talem.

V. 120.

Ἀγγείλαιμι, nuntium ferre poſſim.

Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, circum multa enim loca oberravi.

V. 121.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, *v.* 22.

V. 122.

Ἀλαλήμενος, *Od.* N. 333.

V. 123.

Οὔτις ἐκεῖνον — Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν, nemo de eo — Nuntians fidem fecerit uxori & filio ejus: ad credendum induxerit.

V 124.

Ἄλλως, *i. e.* μάτην οὕτω, fruſtra, umſonſt, für die lange Weile.

Κομιδῆς κεχρημένοι, *i. e.* ἐπιμελείας χρήζοντες, qui curatione indigent, & deportatione ad ſuos, die einer guten Pflege und Fortbringung bedörffen. κομιδή, *Od.* Θ. 453.

Ἀλήτης, ου, ὁ, qui circumvagatur; ſive invitus, ſive conſulto, quales ſunt mendici & agyrtæ. apud Poëtam mendicus, vel huic non multum abſimilis, hoc nomine appellatur.

Κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδοντ', cura opus habentes mendici vagabundi plerumque Mentiuntur, & auribus aliorum dant verba, ut nanciſcantur ipſi, quæ opus ſunt: victu indigentes vagabundi narrant ſic, ut putant, gratum audientibus eſſe, non autem res planas & certas. ſie reden einem nach dem Munde.

V. 126.

Ὃς δ' ἂν ἀλητεύων, Quicunque enim vagabundus. ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες, *Od.* M. 330.

Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, *i. e.* εἰς Ἰθάκην.

V. 127.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ, ἡ, fallax. ab ἀπάτη, ης, fraus, deceptio. ἀπατήλια βάζει, fallacia loquitur.

V. 128.

v. 128.

Ἡ δ' εὖ φιλέει, Illa autem, benigne poſtquam excepit eum, liberaliter tractat hoſpitem.

Ἕκαστα μεταλλᾷ, de ſingulis inquirit accurate, ſie fragt nach allem. Vid. ad *Od.* Η. 243.

v. 130.

Ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, Qui juſtus mos eſt uxoris, *ſc.* ut lugeat, ſi maritus peregre periit. θέμις, *v.* 56.

v. 131.

Αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, κ. τ. λ. Cito ſane & tu, ſenex, narrationem immutares & aliter conſtrueres, ſi tibi quis veſtimenta daret; narrares fortaſſe ſic, ut putares, audientem malle: *vel* &c, falſo & præter veritatem inſtitueres narrationem; ſi παρὰ intelligas *præter*, *contra* οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, nec ſane aliter Jupiter ipſe reformare poſſet, *Il.* Ξ. 54. *coll.* 53. nam ſemel factum, infectum fieri nequit.] Παρατεκταίνεσθαι eſt *fraudulenter fingere:* nam ſimplex etiam in bonam partem dicitur: *fraudem* præpoſitio indicat. *Euſtathius* bene interpretatur per παρατεχνᾶσθαι, quod eodem ſenſu & modo dicitur. ERN.

v. 133.

Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες — Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν (*pro* ὀστέου vel ὀστέων) ἐρύσαι, Illius autem fortaſſe jam canes — Cutem ab oſſibus (*i. e.* corpore) detraxerunt,] Duas vias comminiſcitur, quibus periiſſe Ulyſſem autumat: aut in bello, aut in mari. In bello quidem, cum eum dicit a canibus & vulturibus dilaniatum. Nam, ut vidimus ſæpe *in Iliade*, ea erat fors morientium in præliis, ut ab hoſtibus ignominiæ cauſſa honore ſepulturæ non donarentur, ſed feris & avibus expoſiti jacerent. SPOND.

v. 134.

Ψυχὴ δὲ λέλοιπεν, & anima deficit eum, mortuus eſt. Niſi vis ſubintelligere ex præcedenti, ὀστᾶ.

v. 136.

Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ὀστέα αὐτοῦ, Jacent in littore oſſa ejus. Ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, arena obtecta multa, κεκαλυμμένα ex parte, dick umgeben. εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ, *Od.* Ε. 403.

v. 137.

v. 137.

Φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω — τέτεύχαται, amicis vero dolores & luctus poſt eum — parati ſunt exinde.

v. 138.

Τέτεύχαται, *Od.* B. 63.

v. 139.

Ἤπιον ὧδε ἄνακτα, Indulgentem adeo herum, einen ſo gnädigen Herrn.

Ου γὰρ ἔτ ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, non enim amplius alium Mitem ſic herum nanciſcar.

Ὅππος' ἐπέλθω, quocunque venero.

v. 142

Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, Neque omnino ob hos amplius tantum lugeo, lamentor cum deſiderio gravi.

v. 144.

Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, Sed me Ulyſſis deſiderium & dolor capit & ſubigit abſentis. σος τι πόθος, *Od.* A. 201.

Αἴνυται. σύντρεις αἰνύμενος, *Od.* I. 429.

v. 145.

Τὸν μὲν ἐγὼν — καὶ ὁ παρεόντ' (*pro* παρεόντα) ὀνομάζειν Αἰδέομαι, Hunc quidem ego — reverentiæ plenus abſentem quoque nomino. Hunc, etiam abſentem, cum magna reverentia ejus nomino: nam & abſentes patroni aut principes ſunt ſuſpiciendi. *coll.* 147 videtur eſſe pro ὀνομάζω αἰδόμενος, nomino eum cum debita ei reverentia immo & ſenſus hic eſt: religio mihi eſt, vocare eum tantum nomine ſuo, aut vocare herum; nam prius faci quivis alienus, alterum vero non eſt reſpectu mei. nam amavit me, non ut herus, ſed amicus & cognatus: ergo malo eum vocare ἠθεῖον, κατὰ φιλοφροσύνην ἀδελφικήν. Neſcio, annon ſimplicius fuerit, ita locum hunc intelligere; nempe *Eumæum Ulyſſis*, propter eximiam ejus benignitatem & manſuetudinem, etiam abſentis mentionem facere niſi cum reverentia non poſſe. CLARK.

v. 146.

Πέρι γάρ μ' ἐφίλει, valde enim me diligebat.

Κήδετο θυμῷ, er ſorgete herzlich für mich.

v. 147

v. 147.

Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, inquit Eumæus de Ulyſſe, & eſt vox reverentiæ ſimulque amoris pleniſſima, notans benefactorem ſumme æſtimandum. ἠθεῖε, ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, *Il.* Z 518. inquit Paris ad Hectorem. ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς, *Il.* X 229. inquit Deiphobus ad Hectorem. Ceterum eſſe adjectivum trium terminationum, apparet ex *Il.* Ψ 94. ἠθείη κεφαλή, *i. e.* ἀδελφὲ, ubi Achilles alloquitur Patroclum apparentem.

Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα, Sed eum fratrem venerabilem appello, etiam abſentem.

v. 148.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *Od.* N. 250.

v. 149.

Ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, quia omnino negas, da du ſchlechter dinge nein dazu ſageſt, es verneineſt. οὐδέ τι κεῖνος ἠνήνατο, *Od* K. 18.

Φῆσθα, dicis. ita *Il.* Ψ. 186. ἔφησθα, *Il.* A. 397.

v. 150.

Θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, in ſignificatu Activo quaſi: animus tibi ſemper eſt incredulus, quem de veritate rei certum facere difficile eſt, ein ungläubig Herz. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, quia ejus filii ſunt inſolentes & infidi, auf die man ſich nicht verlaſſen kan, *Il.* Γ. 106. κακῶν ἕταρε, αἰὲν ἄπιστε, *Il.* Ω. 63.

v. 151.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, At ego non ſic ſimpliciter loquar, ſed juratus: carmen jurisjurandi ſequitur *v.* 158. *ſqq.* ubi ipſe perſonatus Ulyſſes jam præſens jurat Eumæo, non noſcenti eum, Ulyſſem mox adfuturum.

v. 152.

Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς, Quod venturus & rediturus eſt Ulyſſes.

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, præmium pro bono nuntio, δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας.

Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, κ. τ. λ. enumerat, quæ præmia velit.] Aperte in hoc loco Εὐαγγέλιον ſonat δῶρον ὑπὲρ

ἀγαθῆς ἀγγελίας. Ita mox *v.* 166. οὔτ' ἄρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, neque ego bonum hoc nuntium retribuam, οὐδέν σοι ἀποδώσω ἐπὶ τούτῳ ἀγαθῷ ἀγγέλματι, ubi idem ſignificat, quod apud Nos *Chriſtianos*, quibus Nuntium omnium exoptatiſſimum, *viz.* Deum in *Chriſto* Peccatoribus conciliatum, Ἐυαγγέλιον dicitur. BARNES.

V. 154.

Ἕσσαι με χλαῖνάν τε, κ. τ. λ. poteſt eſſe aor. I. infin. Act. loco imperativi: poteſt & eſſe aor. I. imperat. Med. Induere me, vel, indue me. prius eſt verius; nam Græcis ſæpiſſime eſt infinitivus pro imperativo, modeſte.

V. 155.

Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, Prius enim ſane, etſi valde egens veſtibus, eas nequaquam reciperem. Vide ad *v.* 124. νόςου κεχρημένον, reditus indigum, *Od.* A. 13.

V. 156.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίνεται, Odioſus enim mihi eſt ille, æqualiter ac Inferni portæ, *vel* pariter ac mors, ich haſſe den, wie den Tod.] Huic *Diſticho* fere geminum habemus *Il.* I. 312. Ita *Homerus*, ſe ipſum παρῳδῶν, originem *Parodiis* dedit. *Pſ. XXVIII.* 3. BARNES.

V. 157.

Πενία, ας, ἡ, paupertas, inopia, qua quis coactus labore victum quærit, Armuth. ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει, qui paupertate coactus vana loquitur, der aus Armuth lüget, damit er was verdiene. Nota ergo, τὴν πενίαν eſſe paupertatem eam, quæ cogit homines ad opus faciendum, victus quærendi cauſa: ſed ἡ πτωχεία eſt mendicitas. Apparet inde, quomodo differat ὁ πένης & ὁ πτωχός.

Εἴκων πενίῃ, paupertati ſuæ id dans, aus Armuth. βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, *Od.* N. 143.

Ἀπατήλια βάζει, ſupra *v.* 127.

V. 158.

Ἴςω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν, (*pro* ἐκ Θεῶν,) ξενίη τε τράπεζα, Sciat nunc omnium primum Jupiter inter Deos, (ita *Il.* T. 258.) & hoſpitalis hæc menſa. Juratur ergo menſa hoſpitalis.

V. 159.

V. 159.

Ἰςίη (*Alii* Ἑςίη) τ' Ὀδυσῆος, hæc ἱςίη eſt ἡ τῦ Εὐμαίυ οἴκησις, utpote κλῆμα Ὀδυσσέως, ut heri proprii.

Ἑςία, ας, ἡ, focus, der Heerd, ἡ ἐσχάρα Deinde, a parte hac, domus, habitatio, die Feuerſtätte. Eſt ab ἵςημι, *vel* ἵςαμαι, a ςάω: focus enim facit, ut domus ſit bene conſtituta; & in foco fiebant quotidiana ſacra, quibus domui, ut eſſet ſalva, bene precabantur Hinc Ζεὺς dictus ἐφέςιος & ἑςιῦχος. etiam ἡ Ἑςία, Dea apud Atticos, quæ eſt perſonificata habitatio humana; & dicitur filia Κρόνυ, quæ monſtraverit hominibus artem ſtatuendi domos. Eandem Romani vocarunt *Veſtam*; nam habitatio eſt res ſacra, & quiſque domi ſuæ ſacer ſanctusque eſt. *Jonice* & *Dorice* dicitur & ἱςίη & ἱςία, ἡ, & verbum ἑςιᾶν *Doribus* eſt ἱςιᾶν.

V. 160.

Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω, Certe quidem tibi iſta omnia evenient, ſicut dico.

V. 161.

Λυκάβας, αντος, ὁ, annus, ὁ ἐνιαυτός. Vera fortaſſe videri poſſit *Macrobii* editio, ſolem antiquiſſimis vocatum fuiſſe τον λυκον, lucentem, den leuchtenden: & ſic λυκαβας dictus a τῷ βαινειν τῦ λυκυ, a curſu ſolis, quo annus efficitur.

Τῦ δ' αὐτῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, noch in dem jetzigen Sonnenlaufe. Imo cum & luna dicta ſit ἡ λυκη, unde Latini eam dicunt noctilucam: videri poſſit ὁ λυκαβας eſſe menſis lunaris; ut ſit, bey dem jetzigen Monden-Lichte, hoc menſe.

V. 162.

Τῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τῦ δ' ἱςαμένοιο, Altero menſe finiente, altero incipiente, *i. e.* in ipſo novilunio. νύκτες φθίνωσι, *Od.* N. 338.

Ἱςαμένοιο μηνός, menſe ſurgente, *i. e.* incipiente novo: nam finiente menſe, φθινοντος μηνός, alter ſequens menſis ἵςαται.

V. 161 — 163.

Menſem Græci quemvis in *tria* diſtinxere διχήμερα, ſive *decadas tres*. Dies ad primam decadem pertinentes

 μηνὸς

μηνὸς ἱςαμένυ, ſive *menſis ineuntis*; illas vero mediæ de dis *μηνὸς μεσῦντος*, *menſis medii*; tertiæ denique deca dies *μηνὸς φθίνοντος*, *menſis exeuntis* appellabant. Qui r diſtinguendî menſium dies antiquiſſimus eſt, quippe *Homero h. l.* & *Heſiodo Op. & Di. v.* 798. jam uſurpat Quanquam, cum neuter Poëta *μηνὸς μεσῦντος*, ſive *m ſis* meminerit *medii*, illo quidem ævo in duas tant partes diviſi fuiſſe videntur menſes, ſic ut *μην. ἱςάμ* dies XV. vel & XX. priores, *φθίνων* vero reliquos co prehenderit. Indicium inde licet capere, quod *Heſio* alicubi (*Lib. cit. v.* 780.) diem memorat decimum t tium *τῦ ἱςαμένυ*. &c. LAKEM. *Antiq. Græc S P. IV* (§ *III*. Vid. etiam POTT. *Arch. Gr. Tom. I.* 476. REIM *Ilias poſt Hom. Sect. IV. Cap. VIII.* §. *IX.*

v. 163.

Τίσεται, puniet eum; —. *vel* is luet, —.

v. 164.

Ὅς κεν ἐκείνυ Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, καὶ — υἱόν, q cunque illius Hic in debito honore non habet, *vel* nullo pretio æſtimat uxorem, & — filium. *ἔτι σε* *ἀτιμάζυσι*, *Od.* N. 141.

v. 166.

Οὐτ' ἄρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, neque ſane ego l præmium boni nuntii perſoluturus ſum, ich werde d den Lohn für die gute Bottſchaft nicht zu bezahlen kommen: nam non fiet id bonum, quod tu dicis fu rum. Vid. ad *v.* 152.

v. 167.

Ἕκηλος Πῖνε, tranquillus Bibe. *ἕκηλος*, *v.* 91.

v. 168.

Ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, aliorum memores ſimus, omiſſis; aliarum rerum præter iſtas memores ſimus, 169. 170. Eſt præſ. Subj. cum reduplicatione Joni *pro μνώμεθα*: & *h. l.* habet accuſativum, cum alibi genitivus, *ἄλλων*. laſſet uns an andere Dinge auſſer di Sach denken.

Παρὲξ, *Od.* M. 443.

Μηδέ με τύτων Μίμνησκ', (*pro Μίμνησκε*,) neque fa ut iſta mihi perpetuo in mente ſint.

V. 1

V. 170.

Ἄχνυμαι θυμὸν, Triſtis ſum animo, Angor animo.

Ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος, quando quis mentionem facit venerandi heri mei: inquit Eumæus.

Κεδνὸς, *Od.* K. 346. & 225.

V. 171.

Ὅρκον μὲν ἐάσομεν, juramentum ſinemus in ſuo pretio.

V. 173.

Θεοειδὴς, *Telemachi* Epith.

V. 174.

Παιδὸς ἄλαστον (adverbialiter) ὀδύρομαι, filii cauſſa inſedabiliter lugeo. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem: ne mihi tu, cui ignoſcere nunquam potero, compoſitiones & pacta loquere, rede mir von keinem Vergleich, du, dem ich nie verzeihen will, *Il.* X. 261. πένθος ἄλαστον, luctus nunquam ſedandus, *Il.* Ω. 105. *Od.* A. 342. ἄχος αἰὲν ἄλαστον, *Od.* Δ. 108.

V. 175.

Τὸν ἐπεὶ θρέψαν Θεοὶ, ἔρνεϊ ἶσον, *ſc.* Τηλέμαχον. Vid. ad *Od.* Z. 163.

V. 176.

Οὔτι χερείω Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, nequaquam inferiorem Patre ſuo charo viribus & fortitudine: de Telemacho. χερείονά περ καταπέφνων, etſi interfeci virum inferiorem Patroclo, *Il.* P. 539. Extruſo ν, & facta contractione, fit χερείω.

V. 177.

Φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, mente & forma admirabilem, vortreflich. εἶδος ἀγητοὶ, ſpecie externa admirabiles, ſed non animo, *Il.* E. 787. θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, ſpectabant cum admiratione ſtaturam & ſtupendam formam Hectoris, jam occiſi, *Il.* X. 370. Vid. etiam ad *Il.* Ω. 376.

V. 178.

Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, Hujus mentem cepit Deus aliquis, & impediit, & quaſi captivavit.

Φρένας ἔνδον ἐΐσας, *Od.* Λ. 336.

V. 179.

Μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, *Od.* E. 19.

v. 180.

Ἐς Πύλον ἠγαθέην, Vid. ad *Od.* B. 308.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, proci nobiles: nam erant juvenes honeſtiſſimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; & Poëta maledicere non ſolet. die Edlen, Vornehmen, Freyer. ita *Od* B. 209.

v. 181.

Τὸν δὲ — Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ei vero — Domum redeunti inſidiantur. ἢ μέν μιν λοχόωσι νέοι, *Od.* N. 425.

Ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται (*pro* ἀπόληται) — Ἀρκεισίου, ut pereat poſteritas Arceſii, in linea recta, filius ejus, & nepos. Vid. ad *v.* 68.

v. 182.

Νώνυμον, ut intereat ſtirps ejus ſic, ut ne nomen quidem ſit reliquum. Vid. ad *Od.* N. 239.

Ἀρκείσιος, ου, ὁ, avus paternus Ulyſſis & ejus φῦλον ſunt poſteri in linea recta.

v. 183.

Κεῖνον μὲν ἐάσομεν, illum omittemus ex ſermone noſtro, wir wollen ihn ſeyn laſſen, und jezt nicht von ihm ſprechen. ὅρκον μὲν ἐάσομεν, *v.* 171.

Ἤ κεν ἁλώῃ, Ἤ κε φύγοι, ob er kleben bleibet, Oder ob er davon kommt. ἁλῶναι, *Od.* E. 312.

v. 184.

Καί κεν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων, & eum tueatur Jupiter. ἔνθα ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, *Od.* N. 93.

v. 185.

Τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπε, tuos labores narra.

v. 186.

Od. N. 232.

v. 187.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; *Od.* K. 325.] Hæc interrogationum coacervatio *Homero* eſt familiariſſima, ut ſæpius monuimus, qua copioſior ſeges reſpondendi proponitur. SPOND. Vid. etiam ALBERTI *Obſerv. Philol. ad Apoc. VII:* 13. τίνες εἰσὶ, καὶ πόθεν ἦλθον;

v. 189.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; quinam eſſe ſe dicebant?

v. 190.

v. 190.

Ὀυ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, Nequaquam enim te pedibus & terreſtri itinere huc, utpote in inſulam, peregre veniſſe puto. ita *Od.* A. 173.

v. 193.

Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ, κ. τ. λ. Eſſet quidem nunc nobis aliquamdiu & cibus, &c. ἐπὶ χρόνον, ſc. πολὺν, auf eine Zeitlang: & facete optat ſibi otium & cibos potusque, ad narranda tot & omnia.

v. 194.

Ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν, Et vinum dulce.

Κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι, in caſa hac ruſticana manentibus.

v. 195.

Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ', (*pro* ἀκέοντε,) Ut nos ambo epulari poſſemus cum quiete. Hic & dualem vides, & uſum nominis etiam de otio non turbato. ἀκέων, *v.* 110.

Ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν, *pro* ἐφέποιεν, ceteri opus ſuum obirent, ἐνεργοῖεν.

v. 196.

Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, narrans omnes meas ærumnas animi non ad finem facile venirem etiam anno integro. ὅτι ῥηϊδίως pertinet ad optativum, & εἰς ἐνιαυτὸν eſt pro ἐν ἐνιαυτῷ, *Attice*, ἅπαντα vero eſt neutrum ad κήδεα.

v. 197.

Διαπρήσσω, uſque ad finem perduco. nam ipſum quoque πράσσειν quandoque notat, ad finem perducere; originis ſuæ naturam retinens, ich ſetze etwas durch. ὅτι διαπρήξαιμι, nequaquam ad finem perducerem.

Λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, narrans meas ærumnas animi, die Noth und den Kummer meiner Seele.

v. 198.

Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα — μόγησα, Quot in ſumma — pertuli, wie viel ich alles ausgeſtanden.

Θεῶν ἰότητι, *Od.* M. 190.

v. 199.

Ἐκ μὲν Κρητάων (καλὰ) γένος εὔχομαι (εἶναι) εὐρειάων, Ex Creta ampla profiteor mihi eſſe originem, *vel* me eſſe genere. Ubicunque enim Ulyſſes de ſe quaſi de alio

Καὶ οἰκί' (*pro* οἰκία) ἔνειμαν, & ædes *vel* habitationes attribuebant, ſie theileten mir Wohnungen zu, ein Gütchen.

v. 208 — 210.

Olim legitimi filii bona paterna ſortibus inter ſe dividere ſoliti ſunt, quandoquidem omnes pari jure gaudebant, nulla primogenituræ ratione habita; illegitimis autem liberis modica portio addicebatur: ſic *h. l.* Caſtoris Cretenſis filios, quorum unum ſe fingit, bona paterna inter ſe diſtribuiſſe, narrat Eumæo Ulyſſes. POTT. *Tom. II. p.* 284. FEITH. *L. II. C. XII. §. II.*

v. 211.

Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα, Duxi autem uxorem.

Πολυκληρος, ου, ὁ, ἡ, opulentus, multæ rei familiaris: Oppoſitum ejus eſt ἄκληρος. — πολυκλήρων ἀνθρώπων, — quæ erat ex valde opulentis hominibus nata, ſehr bemittelter Leuthen Kind.

v. 212.

Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, Propter meas qualitates egregias, *ſc.* nactus ſum uxorem ditem.

Ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα, nam non degener eram. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ Ἀθανάτων, *Od.* Λ. 248.

v. 213.

Φυγοπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, qui pugnam vitat. alibi dicitur φύζηλις.

Νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν, nunc vero omnia iſta deficiunt me, es iſt damit bey mir vorbey. ψυχὴ δὲ λέλοιπεν, *v.* 134.

v. 214.

Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα Γινώσκειν, Sed tamen, vel ſtipulam te intuentem, arbitror Agnoſcere, *ſc.* qualis fuerit culmus integer. *Proverbialis* eſt locutio, & conſtructio eſt: ὀΐομαι ἔμπης, exiſtimo omnino, σὲ εἰσορῶντα καλάμην, te intuentem ſtipulam reliquam, γινώσκειν σὲ, *ſc.* τὸ λήϊον, cognoſcere *vel* agnoſcere te poſſe, qualis fuerit integra ſeges. Καλάμη ergo *h. l.* *Metaphorice* eſt, corpus ſenectute affectum, & Adagium integrum (nam *h. l.* eſt ἐλλιπὲς) eſt: ἐκ καλάμης δῆλος ὁ τεθερισμένος ἄσταχυς, aus den noch ſtehenden Halmen urtheilet

theilet man von den Aehren, ſo drauf geſtanden. Dicitur ἐπὶ ἀνδρῶν γενναίων, οἱ καὶ περὶ καιρὸν γήρως, ἐμφαίνουσι λείψανα τῆς ἀρετῆς παλαιᾶς. & Ulyſſes hoc vult: οἶμαί σε, ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητος μου ὑπόλειμμα, τὴν μετὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τοῦτι τὸ σῶμα τὸ φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν, ἐπεὶ καὶ τὸν εὐγενῆ τις πυρὸν ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης ἤγουν ὑποςάθμης τεκμαίρεται. πλείςην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, plurimas quidem ariſtas cum ſuis culmis ferrum ad terram ſternit; ut notentur *Allegorice* corpora hoſtium ſtrata, *Il.* T. 222. ibi igitur καλαμη eſt illa culmi ſecti pars, ad quam eſt ariſta. Ergo in Poëta ἡ καλάμη in ſenſu tantum Allegorico occurrit: *in Iliade* ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος; *in Odyſſea* ἐπὶ σώματος τοῦ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένου.

V. 215.

Ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή, profecto enim me calamitas tenet valde multa.

Δύη, ης, ἡ, ærumna, calamitas, κακοπάθεια, Noth, die man fühlet, quæ alte penetrat in animum, eumque ſubigit. nam eſt a δυω, ſubeo, immergo me: quia ærumna acri ſenſu ſubit animum, & vires ipſas corporis. hinc (a δύνω) eſt & ἡ ὀδύνη.

Ἤλιθα, *Od.* I. 330.

V. 216.

Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη] Recte Martem & Minervam conjungit, ut doceat, audaciam bellicam a prudentia non debere ſeparari. SPOND.

V. 217.

Ῥηξηνορία, ας, ἡ, eſt ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρεία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισαμένων. ῥηξηνορίην, vires fortes irrumpendi per viros. a ῥηξήνωρ, ορος. ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα., qui ordines virorum perrumpit, der durch die Glieder einbricht in der Schlacht. a ῥήσσω, rumpo, ich reiſſe. ὁ ῥήσσων ἀνέρας, πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, ὁ ῥήσσων ἐν ἠνορέῃ ἀνέρων φάλαγγας, fortitudine ſua perrumpens per viros. Epith. *boni militis.* De ſolo *Achille* ponit id Poëta: notans vires ejus, quibus nemo facile reſiſtebat. Vid. etiam ad *Od.* A. 5.

Ὁπότε

'Ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀρίστῆας, cum eligerem ad inſidias Viros fortiſſimos.

Λόχος, *Od* Λ. 524.

V. 218.

'Αριστεὺς, *Od.* Λ. 226.

Κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων, mala inimicis moliens. Vide ad *v.* 110.

V 219.

[Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, de audaci milite: Nunquam mihi mortem præſagiebat animus maſculus; de morte nihil cogitabam. μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσετο, *Od.* H. 31.] Intelligam: *cogitabat, intuebatur mortem.* Non veniebat mihi in mentem de morte; non obverſabatur animo periculum mortis, unde timor naſci ſolet. *Liv. I.* 25. *nec his, nec illis periculum ſuum — obverſatur animo.* ERN.

V. 220.

Πολὺ πρώτιστος, omnium primus.

'Επαλμενος ἔγχεϊ, irruens haſtâ.

Ἕλεσκον, capiebam hoſtiliter, interficiebam.

V. 221.

Ὅ, τε μοι εἴξειε πόδεσσι, quicunque mihi cederet pedibus, *i. e.* qui me effugere vellet ὑποχωρήσας.] Vertunt: *Qui mihi cederet pedibus*, i. e. qui fugeret; nam aliter intelligi non poteſt; Quæ autem virtus perſequi fugientem? Verterim: qui mihi confideret pedibus; qui fretus pedum robore & celeritate mecum concurreret. Sic infra *v.* 262. εἴξαντες ὕβρει, *propter inſolentiam.* ERN.

V. 222.

Τοῖος ἔ' (*pro* ἦα) ἐν πολέμῳ, Talis eram in pugna.

Ἔργον δέ μοι ἐ φίλον ἔσκεν, opus vero mihi haud gratum erat. *ſc* agricultura, & ſtudium rei familiaris in agris, die Wirthſchaft.

V. 223.

'Οικωφελίη, ας, ἡ, cura domum & rem familiarem augens, gute Wirthſchaft. ab οἶκον ὀφέλλειν. ἔργον (illud primarium, agricultura nimirum) δέ μοι ἐ φίλον ἔσκεν, ἐδ' ὀικωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. die Vermehrung des Hauſes und Vermögens, ἡ οἰκυρικὴ οἰκονομία, ἡ οἰκυρία

καὶ

καὶ ἐπιμέλεια τῦ οἴκυ, maxime διὰ γεωργίας: πορισμὸς βίυ εἰρηναῖυ, ἤτοι τῦ κατ' εἰρήνην κυρτοφορῦ. quando quis in pace gignit liberos, eosque quærendo per operas ruſticas victu alit

'Αγλαὰ τέκνα, *Od.* Λ. 248.

v. 224.

'Αλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, Sed mihi ſemper naves remis inſtructæ gratæ erant. νῆες ἐπήρετμοι, *Od.* E. 141.

v. 225.

"Ακοντες εὔξεστοι, tela bene polita. ἄκων, *Od.* N. 225. εὔξεστος, *ibid.* 10.

v. 226.

Λυγρὰ, Res miſeræ & triſtes: quales enumerantur *v.* 224. *ſq.*

'Ριγηλὸς, & καταριγηλὸς, ἡ, ὀν, horrendus, horrore dignus. a ῥιγέω, rigeo, horreſco, obſtupeo.

Τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται, quas res alii horrent. Φρικτά. & opponitur φίλον.

v. 227.

'Αυτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά πυ Θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν, At mihi ea grata erant, quæ Deus in animo poſuit.] *Duportus* omnino adeundus, qui multa in hanc rem congerit. *Gnomolog* BARNES *Je ne prenois plaiſir, & je ne m'occupois uniquement qu'aux choſes, pour leſquelles Dieu m'avoit donné de l'inclination,*] Il y a dans le Grec *que Dieu m'avoit mis dans l'eſprit.* Homere reconnoît ici que le choix, que les hommes font de profeſſions qu'ils embraſſent, vient de Dieu, quand ils conſultent & qu'ils ſuivent le penchant naturel qui les y porte. Car on ne voit que trop ſouvent des hommes qui choiſiſſent des emplois & des profeſſions auxquelles la Providence ne les avoit pas deſtinez, & qu'ils n'embraſſent que par leur folie. DAC.

v. 228.

'Επιτέρπομαι, delecto me aliqua re.

"Αλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Alius enim ad alia convertit ſe libenter opera.

Car les goûts des hommes ſont differents : celui-ci ſe plaît à une choſe, & celui-là à une autre. DAC.]
Ἐν τούτοις καὶ γνωμικὸν παροιμίας ἐκλήθεται τῆς λεγούσης. Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. *Euſtath.* Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. *Archilochus* apud *Clement. Alexandrin. Strom. VI.* ubi & hic *Homeri* locus adducitur. Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις. *Euripides* apud *Eundem*, *ibid.* Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως Ἔκνιξέ γε φρένας. *Pindar. Pythior. Od. X. v.* 93. Denique non omnes eadem mirantur amantque. *Horat. Epiſt. Lib. II. Ep.* 2. *v.* 58. Caſtor gaudet equis; ovo prognatus eodem, Pugnis: quot capitum vivunt, totidem ſtudiorum Millia. *Idem*, *Serm. Lib. II: I:* 26. Trahit ſua quemque voluptas. *Virgil. Eclog. II:* 65. Vide & ſupra ad *Od.* Θ. 167. CLARK.

V. 229.

Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν, Ante enim quam ad Trojam profecti ſunt Achivi.

V. 230.

Εἰνάκις, *adv.* Novies.

Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα, Novies dux *vel* imperator fui militum, & duxi eos contra hoſtes.

Ὠκυπόρος, *navis* Epith. *Od.* E. 176.

V. 231.

Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, Viros adverſus alienos. κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, *Od.* I. 255.

Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, & mihi valde proſpere cadebant omnia. *coll.* 334: poſitum ergo *h. l.* ἐπὶ τοῦ, κατὰ τύχην γίγνεσθαι: εὐτυχῶς ἀπέβαινέ μοι πάντα.

V. 232.

Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, Ex his eligebam mihi quæ placebant, & pulcra videbantur animo meo. *Jon.* pro ἐξαιρούμην, vel potius ἐξῃρούμην: κατ' ἐξαίρετον ἐλάμβανον, eligebam mihi placita animo; & notat τὸ γέρας, honorarium, ὃ αὐτὸς πρότερον ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγός. ἐξηγητ', *Od.* E. 39.

Μενοεικής, *Od.* N. 409.

Πολλὰ δ' ὀπίσσω λαγχανον, multa autem deinde Accepi per ſortis diviſionem.

V. 233.

Λάγχανον, Sorte accipiebam, in communi illo δασμῷ per æquas partes: nam præcipuum illùd, Duci dari ſolitum, dictum eſt *v.* 232.

Αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο. notat *h. l.* αὔξεσθαι χρήμασιν, augeri opibus & copiis, ἐξ ὧν δεινός τε αἰδοῖός τε γίνεταί τις παρὰ τοῖς εἰδόσι, venerabilior fit apud eos, qui id vident & ſciunt. Eſt imperf. Paſſ. *Jonice* ſine augmento: das Haus, *i. e.* das Vermögen, nahm bald zu; & celeriter opes meæ augebantur, & hinc oriebatur reverentia mei.

V. 234.

Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, Graviſque reverendusque inter Cretenſes fiebam. δεινός τ' αἰδοῖός τε, *Od.* Θ. 22.

V. 235.

Στυγερὴν ὁδὸν, iter mortiferum: ſicut ipſe Poëta explicat *v.* 236. ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

V. 236.

Ἐφράσσαθ' (*pro* Ἐφράσατο) στυγερὴν ὁδὸν Ζεὺς, Deſtinavit nobis conſilio ſuo odioſum & durum iter Jupiter. ita *Od.* Γ. 289.

Ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, ſupra *v.* 69.

V. 237.

Ἤνωγον, jubebant, *ſc.* cives mei.

V. 238.

Νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, Navibus præeſſe, easque ducere ad Ilium.

Οὐδέ τι μῆχος Ἦεν ἀνήνασθαι, & nullo modo mihi facultas & ratio Relinquebatur negandi & renuendi, es wäre keine Möglichkeit es abzuſagen. οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, *Od.* M. 392.

V. 239.

Ἀνήνασθαι. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, ſupra *v.* 149.

Χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, malus enim cohibebat me a negando populi rumor & opinatio, mich hielt davon ab, wann ich bedachte, wie übel jedermann von mir ſprechen würde. Vel &: nam malus rumor occupaſſet me, gravis rumor vulgi tenuiſſet me, mala fama populi corri-

puiſſet

puiſſet me. Sæpe enim indicativus græcus a Romar per conjunctivum efferri debet: ponunt autem indic tivum Græci, ſi eſt res certiſſima. τῶν ἀλεείνω φηγ ἀδευκέα, *Od.* Z. 273.

V. 240.

Εἰνάετες, *Od.* E. 107.

V. 241.

Τῷ δεκάτῳ (ἐνιαυτῷ) δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες κ. τ. Poſtquam autem decimo (anno) urbem Priami exp gnavimus & vaſtavimus, &c Vide *ibid.*

V. 242.

Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς, *Od.* N. 317.

V. 243.

Ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο — Ζεύς, inquit Ulyſſes: mi miſero mala ſtruebat — Jupiter.

V. 244.

Τερπόμενος τεκέεσσι, oblectans me liberis meis τερπ πόμενος φίλον κῆρ, oblectatus animo ſuo, *Od.* A. 310.

V. 245.

Κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ. γυναῖκας κουριδίας, *Od.* N. 44 45.

V. 246

Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Ad Nilum v lebam *vel* cupiebam navigare. ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλ ται (*Jon.* pro ναυτίλληται) εἵνεκα πατρός, ut laborioſe nav get propter patrem, *Od.* Δ. 672.

V. 247.

Νῆας εὖ στείλαντα, Cum naves bene armavi, exorna neceſſariis. Νέστορα, ὃς ἑτάρους στέλλοντα, der ſeine Leuth in gute Ordnung ſtellete, und zugleich gute Lehren un Reglen ihnen vorſtellete, und ſie alſo gut beſtellete, ſuo ordinantem & præceptis inſtruentem, *Il.* Δ. 294. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, vos alii vero parate vos & in ſtruite per caſtra, machet euch fertig, *Il.* Ψ 285. σοὶ νῆ στελέω, (*pro* στελῶ,) καὶ ἅμα ἕψομαι αὐτός, adornabo tib navem, ſimulque ipſe comitabor te, *Od.* B. 287. ἱστ μὲν στείλαντο, contraxerunt, collegerunt vela, ſie zoge die Segel ein, und legten ſie zuſammen, *Il.* A. 433. ἱστ νηὸς στεῖλαν, *i. e.* συνέστειλαν, compreſſerunt, *Od.* Γ. 11.

Ἀντίθε

Ἀντίθεοι ἑταῖροι, ob fidem, & virtutem, & utilitatem: nam quorum vel ope vel amicitia fruimur, ſunt nobis quaſi Dii. ἀντίθεοι μνηστῆρες, ob nobilitatem & formam eximiam, & ob divitias, ſupra v. 18. nam Poëta eſt εὐλογητικὸς, nec novit ἔξω καιροῦ κακολογεῖν. ineptum igitur foret, loco illo τὸ ἀντίθεοι, contra omnem morem Poëtæ, explicare velle per ἀσεβεῖς, & Deo oppoſitos.

V. 248.

Ἐννέα νῆας στεῖλα, ich rüſte neun Schiffe aus.

Θοῶς δ' ἐπηγείρετο λαὸς, celeriter autem congregabantur copiæ. *h. l.* Paſſive poſitum Medium. ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν, remiges congregemus in navem, *Il.* Α. 142. ubi eſt ex dialecto Jonica præſens indicativi pro conjunctivi; *vel* & pro futuro indicativi: nam utrumque Jones ſolent. νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν, nam modo recollegerat animum, *Il.* Ο. 240. qui paullo ante fuerat ὀλιγοθυμήσας. is dicitur ἐσαγείρειν θυμὸν, ſi ſe recipit ex anxietate.

V. 249.

Od. Μ. 397.

V. 250.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, at ego victimas multas, & ad mactandum pecudes præbebam. ἱερήϊον, *h. l.* in ſenſu generali. Vide ſupra ad *v.* 94.

V. 251.

Θεοῖσίν τε ῥέζειν, Et ad Diis ſacrificandum.

Αὐτοῖσί (*ſc.* ἀνθρώποις) τε δαῖτα πένεσθαι, & ad ipſis epulas parandas.

V. 252.

Ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, provecti in altum a Cretæ littoribus.

V. 253.

Ἐπλέομεν Βορέῃ (*ſc.* σὺν) ἀνέμῳ, Navigabamus Borea vento.

Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, Borea vento puro & ſereno. ἀκραῆ Ζέφυρον, Zephyrum pure & acriter tamen flantem. *Od.* Β. 421.

Ἀκραής, έος, ὁ, ἡ, pure ſpirans, ſine admixtis nubibus aut pluviis. nam eſt compoſitum ex α priv. ex κεράω,

 miſceo,

miſceo, & ἄημι, flo. ὁ μὴ κεκερασμένος ἑτέροις ἄνεμος. ſimul tamen & τὸ ἄκρον reſpicitur, gradus ille ſuperior, qui requiritur ad præſentem venti uſum, ὁ ἄκρως ἀείς.

V. 254.

Ῥηϊδίως, αἰπεί τε κατὰ ῥόον. *Auſſi doucement que ſi dans une riviere nous n'avions fait que ſuivre le courant de l'eau,*] Homere dit cela en trois mots, αἰπεί τε κατὰ ῥόον, *comme dans le courant*, & c'étoit une eſpece de proverbe, pour dire *heureuſement*, *facilement*, *à ſouhait.* DAC.

Οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, nec ulla adéo mihi Navium læſa eſt.

V. 255.

Πημάνθη. Vid. ad *Od.* Θ. 562. 563.

Ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, ſed integri & recte valentes, *vel* illæſi & nulla re laborantes, in navibus noſtris, quæ ferebantur vento ſecundiſſimo, Sedebamus. ἀσκηθής, *Od.* Λ. 534.

Ἄνουσος, ου, ὁ, ἡ, ſine morbo, ſine vitio, ſine defectu aliquo, dem nichts fehlet.

V. 256.

Od. Ι. 78.

V. 257.

Πεμπταῖος, α, ον, quintanus.

Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον — ἱκόμεσθα, Quintani, *i. e.* Quinto die autem ad Nilum — venimus. Vid PALAIR. *Obſerv. ad Joh. XI:* 39. Τεταρταῖος γάρ ἐστι. KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget. ad eundem locum.*

Αἴγυπτον ἐϋρρείτην, Nilum bene & utiliter fluentem. Vid. ad *Il.* Ζ. 34.

V. 258.

Νέας ἀμφιελίσσας. Vid. ad *Od.* Μ. 368.

V. 259.

Κελόμην — ἐρίηρας ἑταίρους Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, jubebam, ut ſocii ibi apud naves exſpectarent.

V. 260.

Καὶ νῆας ἔρυσθαι, & ut naves cuſtodirent. *Od.* Ι. 194. Κ. 443.

V. 261.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, viſor, ſpeculator. ab ὄπτομαι, video, ſpecto. Ὀπτῆ-

Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, Speculatores autem in ſpeluncas juſſi abire: ut obſervarent, quid ageretur in agris. σκοπιὰ, *Od.* K. 148.

v. 262.

Ὕβρει εἴξαντες, injuriæ ſuæ locum dantes, & obſequentes libidini ſuæ, die ihrem Trieb zur Ungerechtigkeit Platz gaben, und ihrem Muthwillen folgeten. Vide ſupra ad *v.* 221.] Νικηθέντες ὑπὸ τῆς ὕβρεως. *Schol.*

Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ſectantes impetum ſuum cæcum. θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, *Od.* E. 308. M. 342. ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ, obedientes voci divinæ, *Od.* Γ. 215.

v. 263.

Περικαλλέας ἀγρούς, perpulchros agros.

v. 264.

Πέρθεον, *pro* ἐπέρθουν, Deprædabantur. πόλιας καὶ τείχεα ἐπορθοῦν, urbes & muros expugnabant, *Il.* Δ. 308.

Ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα, *pro* ἐξῆγον, & mulieres abduxerunt inde, & quidem hoſtili modo captivas, & liberos,] Ἄγον, ἀντὶ τοῦ, εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπέφερον. *Schol.* Sic *Il.* I. 589. 590. Ἄνδρας μὲν κτείνουσι —. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. CLARK.

v. 265.

Αὐτούς τ'] Viros, maritos & patres. Vid. ad *Il.* A. 4. ERN.

Τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή, cito autem ad urbem pervenit clamor & nuntii. *coll.* 266. βοῆς ἀΐοντες.

Ἀϋτή, *Od.* Λ. 382.

v. 266.

Βοῆς ἀΐοντες, *Od.* I. 401.

Ἀμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, *Od.* M. 24. H. 222.

v. 267.

Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, impletus autem eſt totus campus peditibusque & equitibus. πλῆτο, *Il.* P. 499. Σ. 50.

v. 268.

Χαλκοῦ τε στεροπῆς, Æriſque fulgore: de exercitu. χαλκοῦ τε στεροπὴν, χρυσοῦ τε, de domo magnifice exornata intus, *Od.* Δ. 72. 73.

v. 269.

Ἐν δὲ Ζεὺς — φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, *pro* ἐνέβαλεν, Jupiter autem — Fugam meis ſociis malam indidit. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Achæos habebat ingens trepidatio & terror, fugæ gelidæ ſocia, *Il.* I. 2.

v. 270.

Μεῖναι ἐναντίβιον, Stare contra. *coll.* 269. in opp. ad fugam. ἐναντίβιον, *Il.* Θ. 168.

Περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, *pro* περιέστη. *i. e.* περιεστάθη, κύκλῳ ἔστη, τὰ κακά, mala enim undique circumſtabant.] Sic *Il.* Π. 111. Πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. CLARK·

v. 272.

Τοὺς δ' ἄγαγον (*pro* ἤγαγον) ζωούς, Alios autem captivos abduxerunt vivos.

Σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, qui iis coacti opus facerent: ut operæ ipſis eſſent coactione, ihnen aus Zwang zu dienen; nam ad id abducebantur captivi.

v. 273.

Ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ποίησ', *pro* ἐνεποίησε, menti hoc conſilium & cogitatum Indidit, er gab mir den Rath ein.

v. 274.

Ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ita *Od.* E. 308. Vid. etiam ſupra ad *v.* 68.

v. 275.

Ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, jam enim me malum ingens excepit, adhuc me aliud malum excipiebat.

v. 276.

Ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, de capite galeam probe factam & aptam poſui: inquit Ulyſſes, cum ſe dederet Ægyptio regi, victus prælio. κλῆρος ἐν κυνέῃ, *Od.* K. 206.

Κυνέην εὔτυκτον, *Il.* Γ. 336. εὔτυκτον κλισίην, ſellam bene factam, *Od.* Δ. 123.

v. 277.

Δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός, haſtamque projeci ex manu: in ſignum pacis & deditionis. ἔκτοσε, *adv.* extra.

v. 278.

Βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων, ad regis adibam currum.

v. 279.

v. 279.

Κύσε γούναθ' ἑλών, regis in equo ſedentis, ut me conſervaret rogans: tangens genua manibus, oſculatus ſum ea. Vid. ad *Il.* Ω. 478. item FEITH. *L. III. C. XIV.* §. *VII.*

Ὁ δ' ἐρύσατο, & ille tutatus eſt me, er ſchützete mich.

v. 280.

Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας, Cum currui me impoſuiſſet.

v. 281.

Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, Profecto in me valde multi irruebant cum firmis haſtis, ſie giengen mir mit Spieſſen zu Leibe. Κίρκη ἐπαΐξαι, *Od.* K. 295. & 322. Κίρκη ἐπηΐξα.

Μελία, *Il.* B. 543.

v. 282.

Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, *Jon.* pro κεχόλωντο, ſane enim ad iram concitati erant valde.

v. 283.

Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε, *pro* ἀπέρυκε, quod *pro* ἀπήρυκε, Sed ille prohibebat eos, ne interficerent me. ὁ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει, *Od.* I. 119.

Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξεινίου, Jovis enim reverebatur iram Hoſpitalis. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ἐπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, *Od.* N. 148.

v. 284.

— ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα,

— *qui maxime indigne fert mala opera.*

v. 285.

Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, ita *Od.* H. 259.] C'eſt ainſi qu'il déguiſe ſon ſejour dans l'Isle de Calypſo DAC.

Πολλὰ δ' ἄγειρα (*pro* ἤγειρα) χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας, multas autem collegi mihi Opes ab Ægyptiis.

v. 287.

Od. H. 261.

v. 288.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνήρ, κ. τ. λ. Hic male de Phoenicibus dicit Ulyſſes: attemperat enim mendacia ſua occaſionibus: hic ſciebat, Eumæum infenſum eſſe Phoenicibus, utpote ſubreptum olim & venditum ab illis.

Laudat eos *Od.* Ν. 272. *ſqq.* id ſpectans, ſi illi φιλοκερδεῖς mihi dormienti nihil ſubtraxerunt, quanto minus vos.

Ἀπατήλια εἰδὼς, der ſich auf Betrug verſtuhnde. ἀπατήλια βάζει, ſupra *v.* 157.

v. 289.

Τρώκτης, ου, ὁ. vorator. *item* qui quærit, quod comedat, der ſeiner Nahrung nachgehet. & quia tales faciles ſunt ad fucum faciendum, hinc notat hoc nomen etiam fraudulentum, qui alios quaſi comedendos ſibi proponit. ἀπατεὼν, παραλογιστής: ὁ ἐκ παντὸς θέλων τρώγειν καὶ κερδαίνειν. Videtur eſſe *h. l.* nomen proprium: ſi tamen eſt appellativum, notat fraudulentum negotiatorem & mercatorem.

Ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui jam multa mala hominibus faciebat. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, nunquam omnino improbum quid adverſus quemquam faciebat, *Od.* Δ 693.

v. 290.

Ὅς μ' ἄγε, (*pro* ἦγε,) παρπεπιθὼν, ᾗσι φρεσὶν, Qui me duxit, poſtquam mihi id verbis perſuaſit, ſuo conſilio clandeſtino. nam notio *decipiendi* non ineſt huic verbo, niſi per accidens. σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταῖρον χωόμενον κῆρ, multo ſtudio adhibito perſuadentes ei, irato ob ſodalem ſuum. *Il.* Ψ. 37. *coll.* 40. εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα, ſi forte illos ambos, perſuadens id illis, reducere poſſim ad concordiam, *Il.* Ξ. 208.

v. 291.

Φοινίκη, eſt terra Phœnicum.

v. 292.

Ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,] Il place chez ce fripon le ſejour qu'il fit chez Circé, où il nous a dit qu'il fut un an. DAC.

Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *Od.* Κ. 467.

v. 293. 294.

Od. Λ. 293. 294.

v. 295.

Μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, *pro* ἐφέσσατο, impoſuit me navi. aut cum augmento ordinario ἐφείσατο, pro quo *h. l.* eſt duplex ε.

Πεντακόσιοι, *Od.* N. 95.

v. 296.

Ψεύδεα βουλεύσας, Fraudem meditans, ut me blande caperet, er hatte Falſchheiten im Sinn.

Ἵνα οἱ συν φόρτον ἄγοιμι, *pro* ἵνα αὐτῷ συνάγοιμι φόρτον, ut juvarem eum in colligendis mercibus & oneranda nave, *vel* ut onera comportarem ei, daß ich ihm helfen ſollte, die Ladung aufs Schiff bringen. Φόρτου τε μνήμων, *Od.* Θ. 163.

v. 297.

Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι, *pro* περάσῃ, Ibi autem me ut venderet.

Καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, & valde magnum pretium pro me caperet, *i. e.* ut me care & magno pretio venderet. nam ὦνος eſt der Vortheil, den ich von einem Handel habe, commodum, quod negotiatores capiunt pro merce, vel dant alteri. υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, filius Jaſonis pretium dedit pro hoc captivo, eumque ſic emit ſibi, *Il.* Φ. 41

Ἄσπετον ὦνον, valde magnum ex re vendita lucrum. ζωὴ ἄσπετος, ſupra *v.* 96.

v. 298.

Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηός, Hunc ſectabar & comitabar, in navi.

Ὀϊόμενός περ, etſi ſentiens, ob ich es gleich merkte, und es mir ahnete, was er mit mir vorhabe. κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, *Od.* B. 351.

Ἀνάγκῃ, neceſſitate coactus.

v. 299.

Ἡ δ' (ναῦς) ἔθεεν (σὺν) Βορέῃ, lief mit einem Nordwind.

Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, *v.* 253.

v. 300.

Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης, deeſt διά, vel κατά. Per medium mare ſupra Cretam.

Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον, Jupiter autem eis decernebat exitium, conſulebat contra eos perniciem.

v. 303. 304.

Od. M. 405. 406.

v. 305 — 309.

ibid. 415 — 419.

 v. 311.

v. 311.

Ἱςὸν ἀμαιμάκετον, Malum ingentem, einen ſehr hohen Maſtbaum. χίμαιραν ἀμαιμακέτην, i. e. τὴν περιμήκετον, Il Z. 179. & ſermo eſt de portento illo, de Chimæra, ſub quo hiſtoria latet nobis jam ignota.

Ἀμαιμάκετος, ου, ὁ, ἡ, valde longus & ingens, ὁ πάνυ μέγας, ἄγαν μακρός. nam a τὸ μᾶκος eſt μακετὸς, ἡ, ὀν, longus: & repetita ſyllaba μα cum interferto jota, μαιμάκετος, cum α intenſivo.

Κυανόπρωρος, Od. M. 100.

v. 312.

Ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι, ut adhuc malum effugerem.

v. 313.

Περιπλέκω, circumplico.

Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, Hunc malum nauticum ego amplexus, da ich mich feſte an dem anhielte.

Φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν, Od. M. 425.

v. 314.

Ἐννῆμαρ φερόμην, ibid. 447.

Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ] Voilà comme il déguiſe ſon arrivée à l'Isle de Scherie chez Alcinoüs. Il met ici à la place la terre des Theſprotiens, qui habitoient la côte de l'Epire, vis-à-vis de l'Isle des Pheaciens, de *Corfou*. Et il mêle ici l'hiſtoire de ſon arrivée dans cette Isle de Corfou, en changeant les noms. Il met un Prince nommé Phidon, au lieu du Roi Alcinoüs, & au lieu de Nauſicaa fille d'Alcinoüs, il met un jeune Prince fils de Phidon. DAC.

v. 315.

Θεσπρωτία, ας, ἡ, regio & urbs in extrema Theſſalia: incolæ οἱ Θεσπρωτοί.

Γαίῃ — πέλασσεν μέγα κῦμα κυλίνδον, (neutraliter,) Terræ — appropinquare me fecit magnus fluctus provolvens ſe.

v. 316.

Ἐκομίσσατο, excepit benigne.

v. 317.

Ἀπριάτην, non quaſi emtum, i. e non ut emeret me pro iſta cura, nicht etwa, mich um dieſelbige Pflege

mit

mir abzukauffen. πατρὶ ἀποδῦναι κούρην ἀπριάτην, patri reddere puellam, ſic ut redimere eam non debeat, *Il.* Α. 99.

V. 318.

Αἴθρος, ου, ὁ, frigus ſub puro aëre, autumni tempore. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, Frigore autumnali ſub dio & laſſitudine confectum ducebat in domum.

Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, frigore & labore ſubactum. δεδμημένον ὕπνῳ, *Od* Ν. 119.

V. 319.

Χειρὸς ἀναστήσας, Cum me, jacentem in littore, manu erexiſſet, ut ſecum irem in hoſpitium.] Verbum ἀναστήσας eſt recipientis ſupplicem, eoque hic reſpici puto. ERN.

V. 320.

Od. Κ. 542.

V. 321.

Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, Ibi de Ulyſſe ego audivi, da hörete ich und bekam Nachricht von dem Ulyſſes.

V. 322.

Ξεινίσαι, ἠδὲ φιλῆσαι, ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν, Se hoſpitio excepiſſe, & amice tractaſſe, eum proficiſcentem in patriam.

V. 323.

Κτήματ' —, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς, opes —, quas collegerat Ulyſſes, oberrando per terras.

V. 324.

Πολύκμητόν τε σίδηρον, *Il.* Ζ. 48. πολυκμήτου θαλάμοιο, circa quem in ædificando laboratum eſt cum defatigatione, *Od.* Δ. 718.

V. 325.

Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, Etiam in decimam generationem alium paſcat, er kan noch einen ernehren, der erſt nach zehen Generationen kommt. κτήματα τόσα, ἃ καὶ —, opes, quæ & in decimam generationem alium non tam illuſtrem alere poſſent. ergo de *homine* quoque ponitur verbum βόσκω.

V. 326.

Κειμήλιον, *Od.* K. 40.

V. 327.

Δωδώνη, ης, ἡ, urbs Θεσπρωτικὴ πόλις, deinde v ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. Ibi ἱερὸν, καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντ τῦ Δωδωναίυ Διός: quod quercetum, (cave enim pu unicam fuiſſe quercum, ſed intellige ſingularem δρῦς (lective poſitum, de luco quercubus ſacris pleno) *So cles* vocat δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολυφωνον. Nomen loci a fluvio ibi, ὁ Δωδων: & is fortaſſe ab Herona pri τῇ Δωδώνῃ, appellationem traxit. Priſci Pelaſgi, qui habitarant, illud ἱερὸν, ſacrarium, ſacrum nemus, ir tuerunt. Notum eſt & χαλκεῖον Δωδωναῖον, æs Dodonæ quod ἐπὶ τῶν πολυλόγων in proverbium abiit: pendeb enim in eo ſacro luco tot λέβητες ænei, & tam pr inter ſe, ut moti vento qualicunque ſemper ſonar Habet epitheton δυσχείμερος, *Il.* B. 750. Sacer locus ſcribitur *Il.* Π. 233. *ſqq.* Conf. ANT. VAN DALE *Oraculis Ethnic. Diſſert.* (Amſt. 1683) *p.* 275. *ſqq.* LAKE *Antiq. Græc. P. III. Cap. V.* BANJENS Götterle *Tom. I. p.* 681. *ſqq.* aliosque innumeros.

V. 328.

Ὄφρα Θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βυλὴν ἐπακύσῃ, Dei Ex querceto Jovis conſilium audiret.

Δρυὸς ὑψικόμοιο, *Od.* M. 357.

V. 329.

Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, Vid. ad *Od.* N. 322.

V. 330.

Ἀμφαδὸν, *Od.* A. 119.

Κρυφηδὸν, *adv.* clam, diſſimulanter. a κρύφη, & κρύ *idem.* vides hic duo oppoſita.

V. 331.

Ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν, Adjuravit autem id mi er ſchwur es mir zu.

Ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, libans in domo. πολλὰ δ' Ἀ εὔχετο ἀποσπένδων, *Od.* Γ. 394. *coll.* 395. ergo & fidei ciendæ cauſa, & in jure jurando, libabant.

V. 332.

Νῆα καθειρύσθαι, Navem eſſe deductam. Vid. ad *Od.* Θ. 1

Καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρες, & paratos eſſe ſocios navales. Vid. *ibid.*

v. 333.

Πέμψεσι, devehent.

v. 334.

Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, Sed me prius dimiſit, er hat mich eher abgefertiget.

Τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς —, contigit enim caſu bono iens navis —, invenit enim euntem navem —.

v. 335.

Δυλίχιον, ε, τὸ, una ex inſulis Echinadibus, valde fertilis & dives, & in regno Ulyſſis nobiliſſima. Sitæ autem ſunt αἱ Ἐχινάδες νῆσοι e regione oſtii Acheloi amnis. Habet hæc inſula nomen a Dolichio, filio Triptolemi.

Πολύπυρος, *Il.* Λ. 755. ubi multum tritici, & *in genere* frumenti, provenit, εὔφορος γῆ, gut Korn-Land.

v. 336.

Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ, Tunc ille juſſit, ut me deducerent ad regem: juſſit me portari & devehi in nave ad regem, er befahl mich zubringen.

v. 337.

Ἐνδυκέως, Humaniter. ſupra *v.* 109.

v. 338.

Ἀμφ' ἐμοὶ, De me.

Ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, Conſtructio eſt: ὄφρα ἔτι πάγχυ γενοίμην ἐπὶ πῆμα δύης, ut adhuc penitus & omnino fierem & traderer ſuper paſſionem & damnum ærumnæ; & πῆμα δύης, eſt δύη ipſa, ſicut *Od.* Τ. 152. πῆμα κακῦ eſt κακὸν ipſum. ſic & alibi πῆμα ἄτης. Imo videntur ſæpe ἡ Δύη & ἡ Ἄτη πλάττεσθαι ὡς δαιμονιώδεις τινὲς ἐσίαι, velut Numina quædam fingi, ut πῆμα ſit τὸ ἐκ τῆς Δύης ἢ Ἄτης κακὸν, malum ab iſtis Numinibus inflictum. ἐπὶ *h. l.* eſt *in*, hinein. Vide ſupra ad *v.* 215.

v. 339.

Ἀποπλώω, navigando vel nando abeo. ex ἀπὸ & πλώω, *idem quod* πλέω, navigo.

Ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω — νηῦς, cum a terra multum abierat — navis. pro ἀπέπλωσε, *per Apocop.* uti antiquis placet.

v. 340.

v. 340.

Ἀὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, Statim ſervitutem mihi ſtruebant, quaſi rete. ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ arcere diem, quo in ſervitutem tradaris, *i. e.* τὴν δουλείαν ſervitutem, *Il.* Z. 463.

Περιμηχανόωντο. Vid. ad *Od.* H. 200.

v. 342.

Od. N. 434.

v. 343.

Ῥωγαλέα, *ibid.* 435.

Ὄρηαι] ὁρᾷς, βλέπεις. *Schol.*

v. 344.

Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης — ἔργ' ἀφίκοντο, Cum veſpera autem Ithacæ — ad culta loca veniebant. ἑσπέριοι, *Od.* I. 452.

Ἰθάκης ἐυδειέλου, *Od.* N. 212.

Ἔργα, *i. e.* rura.

v. 345.

Κατέδησαν, alligarunt.

v. 346.

Ὅπλῳ ἐυστρεφεῖ, Ad malum rudente bene torto, χοινίῳ πεῖσμα ἐυστρεφὲς, *Od.* K. 167.

Στερεῶς, firmiter & arcte. ὅς κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui obſtinate negaverit, *Il.* I. 506. πολλοῖς δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσι στερεῶς ἐντέτατο, ἡ κυνέη, galea intus firmiter & denſe obducta erat loris, *Il.* K. 263. νῶτα ἑλκόμενα στερεῶς, dorſi tractata duriter, *Il.* Ψ. 715.

Ἀποβάντες, *Od.* N. 281.

v. 347.

Ἐσσυμένως — δόρπον ἕλοντο, Feſtinanter — cibum ſumſere. ἐσσυμένως, *Od.* I. 73.

v. 348.

Ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ, mihi vinculum, quo ligatus fueram, ſolverunt Dii, ἔλυσαν, ἀνέλυσαν. ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ, cuſpis haſtæ curvata & retuſa eſt, *Il.* Γ. 348.

v. 349.

Καταμφικαλύπτω, *idem quod* ἀμφικαλύπτω, circumtego, circuminvolvo. circumpono.

Κεφαλῇ

Κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, *pro* καταμφικαλύψας, capiti autem circumdans pannum lacerum *vel* vilem.

V. 350.

Ἐφόλκαιον, ου, τὸ, clavus, das Steuer-Ruder, τὸ πηδάλιον. παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηῒ, quia poſteriori parti navis adhæret.

Ξεςὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, per levigatum gubernaculum delabens, fuga *ſcil.* clandeſtina e navigio.

Ἐπέλασσα θαλάσσῃ Στῆθος, admovi mari Pectus, nataturus.

V. 351.

Χερσὶ διήρεσα, *Od.* M. 444.

V. 352.

Νηχόμενος, Natans. Vid. ad *Od.* H. 276. & 280.

Μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα (*pro* ἦν) ἀμφὶς ἐκείνων, valdeque cito foris eram procul *vel* ſeparatus ab illis. θύρηφι *h. l.* eſt pro ἔξω τῆς θαλάσσης, nam natando evaſerat in ſylvam: ich war geſchwind aus dem Meer, eine ziemliche Weite von jenen entfernet.

V. 353.

Δρίος, εος, τὸ, locus arbuſtis denſus. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ubi arboretum erat varie florentis ſylvæ. erat autem autumnus ſerus: ut ergo Epitheton non in actu ipſo florendi accipi debeat. eſt ergo δρίος, τὸ δάσος, ein dickes Gebüſche.

Πολυανθὴς, έος, ὁ, ἡ, multis germinibus lætis vireſcens & effloreſcens. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ubi quercetum erat læte germinantis & floreſcentis ſylvæ. ex *h. l.* maxime apparet, τὸ ἄνθος eſſe, germen quodvis viride aut lætum, & in ſpecie caput ejus ſuperne: ein Aufſchlag oder Schößling, der friſch iſt.

V. 354.

Κείμην πεπτηὼς, *pro* πεπτηχὼς, Jacebam contractus & deprimens me poſt arbuſta, ne conſpicerent me hoſtes. Πῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν Ἀχαιῶν, perculit, perterrefecit, animum eorum, er machete, daß ſie ſehr erſchraken, *Il.* Ξ. 40. Alii legunt πῆξε, pro ἔπηξε, *i. e.* πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε, faciebat, ut adfigeretur quaſi animus & concreſceret metu, er machete erſtarrend. ſed male.

ſæpius

ſæpius tamen etiam *intranſitive* notat hoc verbum, terreor, paveo; contraho me & deprimo.

Οι δε, μεγαλα ϛεναχοντες, illi autem, magnopere dolentes & indignantes, valde ſuſpirantes.

v. 355.

Φοίτων, *pro* ἐφοίτων, Ibant, Circumibant curioſe, quærentes me fugitivum. ἐγω δια νηος ἐφοίτων, *Od* Μ. 420.

Ἀλλ' ȣ γαρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι sed apparebat enim, non proficuum fore id ſibi, ſie ſahen ein, es ſeye ihnen unnütz, weiter zuſuchen.

Κέρδιον, *Od.* Λ. 357.

v. 356.

Μαίεσθαι προτέρω, Quærere ulterius *vel* in ulterioribus locis, weiter hin zuſuchen. de nautis, quærentibus fugitivum ſuum. μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, *Od* Ν. 367.

Τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον, hi quidem retro iverunt.

v. 357.

Ἐμὲ δ' ἔκρυψαν Θεοὶ αὐτοὶ, me autem latere fecerunt Dii ipſi, ne viderent & deprehenderent me hoſtes.

v. 358.

Καί με ϛαθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες Ἀνδρὸς ἐπιϛαμένȣ, & me ad ſtabulum adduxerunt *vel* advenire fecerunt ducentes Viri prudentis, an die Hütte eines vernünftigen Landsmanns. ȣ παρὰ ϛαθμῷ, ſupra *v.* 32.

Ἐπέλασσαν. ἐπέλασσα θαλάσσῃ ϛῆθος, ſupra *v.* 350. γαίῃ — πέλασσεν μέγα κῦμα κυλίνδον, *v.* 315.

v. 359.

Ἀνδρὸς ἐπιϛαμένȣ, Viri rerum & officiorum periti; σπȣδαίȣ, honeſti, intelligentis. ſic gratulatur ſibi Ulyſſes adventum ad Eumæum.

Ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, adhuc enim jam fato mihi conſtitutum eſt, ut vivam.

v. 361.

Ἆ δειλὲ ξείνων, Ah miſer præ omnibus hoſpitibus! *h. l.* eſt loco Superlativi, ὦ δειλαιότατε πάντων. & id habet *h. l.* multum τȣ̃ οἴκτȣ. ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο — Ζεύς, ſupra *v.* 243.

Ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, certe mihi valde animum commoviſti ad commiſerationem. Vid. ad *Od.* Θ. 178

v. 362.

v. 362.

Ὅσα δὴ πάθες, quot ſcilicet paſſus ſis.

Ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, & quantum erraveris. ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, ſupra *v.* 120.

v. 363.

Ἀλλ' τάδ' ȣ̓ κατὰ κόσμον οἴομαι, *ſc.* λεχθέντα, Sed iſta, quæ de Ulyſſe dixiſti, non accurate dicta a te puto. τάδε ſunt reliqua, exceptis aliis. At iſta non pro decenti & juſto ordine arbitror dixiſſe te.

Οὐδέ με πείσεις, Eumæus negat ſe crediturum narrationes de Ulyſſe; du wirſt mich das nicht überreden.

v. 364.

Τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα — ψεύδεσθαι; quid opus tibi eſt, quid juvat, te talem mentiri? te ſenem & opis indigum.

v. 365.

Μαψιδίως ψεύδεσθαι, Inaniter ſic placentia loqui velle, für die lange Weile was gefälliges zureden: civiliſſimus Eumæus ad hoſpitem ſuum ita regerit. Nonnunquam licet ψεύδεσθαι, modo ne omnino μαψιδίως, ſed ἐυπρεπῶς καὶ δεόντως. unde regula antiqua: ἔνθα τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω, ubi obligati ſumus ficta loqui, loquamur. Vid. ad *v.* 124.

Μαψιδίως, *Od.* Η. 310. Ι. 253.

v. 366.

Ἐμοῖο ἄνακτος, Vide ſupra ad *v.* 170.

Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, omnes Dii proſequebantur eum odio, inviſus erat omnibus Diis. ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, inviſus Minervæ, verhaſſet bey der Minerva, *Od.* Δ. 502.

v. 367.

Πάγχυ μάλ', Omnino.

Μετὰ Τρώεσσι, apud Trojanos, ad Trojam.

v. 368.

Ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, poſtquam pugnam depugnavit, & finito certamine ex vulneribus mortuus eſt. *Od.* Α. 238. Δ. 490. ἀργαλέȣς πολέμȣς τολυπεύειν, duras pugnas pugnare & facere, *Il.* Ξ. 86. *i. e.* ἐκτελεῖν, κατεργάζεσθαι. ὅπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot & quanta confecerit una cum ipſo, *Il.* Ω. 7. & ſequuntur tres quaſi ſpecies horum peractorum.

v. 369.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ, Tunc ei tumulum feciſſent confœderati Græci. *Od.* Α. 239.

v. 370.

Ὧι παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω, ſuo filio magnam gloriam peperiſſet. *ibid.* 240.

v. 371.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, Nunc vero eum ſine fama Harpyiæ abripuerunt. *ibid.* 241.] C'eſt-à-dire, qu'il ait été enlevé ſans qu'on ſache ce qu'il eſt devenu. On peut voir ce qui a été remarqué ſur cette expreſſion dans *le I. Liv.* DAC.

Ἀκλειῶς. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ne tamen certe ignaviter & inglorie perierim, *Il.* Χ. 304.

Ἅρπυια, ας, ἡ, *Phyſice* eſt ventus vehemens & abripiens obvia: & αἱ ἅρπυιαι ſunt ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοί. Nam venti ſæpe attollunt res, quas corripiunt, & auferunt ſecum: reiſſende Wirbel-Winde. Hinc ficta ſunt Δαιμόνια τινα πτερωτὰ, quæ dicuntur rapere. Si quis ſubito ex conſpectu hominum abiit, & ignoratur, quomodo aut quorſum ablatus ſit, *Harpyiæ eum abripuiſſe* dicuntur *Poëtice.*

Ἀνηρείψαντο. *Il.* Υ. 234. *Od.* Δ. 727.

v. 372.

Ἀπότροπος, ου, ὁ, ἡ, verſus in diverſum, remotus, ſemotus, averſus. Notat & *Active*, avertens, averruncans. etiam *moraliter*, improbus, infauſtus. ſed iſta ſunt Recentiorum. ab ἀποτρέπω, averto.

Ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, ego apud ſues procul averſus ab urbe, ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος, ſepoſitus.

v. 374.

Ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ, wann eine Nachricht von irgendwoher ankäme.

v. 375.

Οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν, iſti οἱ μὲν deinde dividuntur in duas claſſes, ἠμὲν οἱ ἄχνυνται, ἠδὲ οἱ χαίρουσι, ſi aliquis hoſpes novus advenit, illi, qui in urbe ſunt, ſtatim adſident ei, eumque interrogant accurate, partim amici Ulyſſis, qui dolent; partim inimici ejus,

qui

qui gaudent, Ulyſſem abeſſe. Sed quia ejusmodi hoſpites ſæpe auribus interrogantium dant multum, & ſperati commodi ſui cauſa mentiuntur: hinc Eumæus non vult ulterius μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, percontari tales.

v. 376.

Οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, qui dolent ob diu abſentem herum.

v. 377.

Οἳ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες, qui gaudent victum vel rem familiarem edendo & bibendo abſumentes, nullo reſtituto pretio æquivalente, nulla compenſatione data, umſonſt. ita *Od.* Α. 160. 377. Β. 142. νήποινοί κεν ὄλοισθε, ſine ultione certe pereatis, *Od.* Α. 380. Β. 145 quam imprecationem poſtea eventus comprobavit. Ergo eſt νήποινος *propr.* ὁ ἀνεκδίκητος, qui occiditur ſic, ut ultionem non habeat. Neutrum adverbialiter ponitur; notatque, ſine retributione & ſatisfactione.

v. 378.

Ἐμοὶ δ' οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι, ich habe nicht Luſt zuforſchen. ἕκαστα μεταλλᾷ, ſupra *v.* 128.

v. 379.

Ἐξ οὗ, Ex quo *tempore*.

Ἀνὴρ ἐξηπαφέ με μύθῳ, vir decepit me ſermone. οὐδὲ ἂν ἔτι αὖτις ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν. *Il.* Ι. 376. *coll.* 375. ἐκ γὰρ δή με ἀπάτησε, er ſoll mich nicht noch einmal wieder äffen: nam ſemel decipi a ſocio, εὐηθείας eſt; bis vero, μωρίας.

v. 380.

Πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς, multas per regiones vagatus.

v. 381.

Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, Venit meam ad villam.

Ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ego autem illum cum amore tractabam. ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα, *Il.* Π. 192.

v. 383.

Νῆας ἀκειόμενον, Naves reficientem. ἀκέσασθε, φίλοι, *Od.* Κ. 69.

Τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, quas ei confregerunt procellæ, quas ei quaſſaverunt tempeſtates.

v. 384.

Ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην, Vid. ad *Od.* M. 76.

v. 386.

Γέρον πολυπενθὲς, ſenex luctuoſe. Ἀλκυόνος πολυπενθέος, *Il.* I. 559.

v. 387.

Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, Neque mihi fictis gratificare, Neque mihi mendaciis placere tenta. nam τὸ χαρίζεσθαι, ſich gefällig und angenehm machen, multis modis fieri poteſt, δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, imo & ψεύδεσι.

Μήτε τι θέλγε, *i. e.* ἀπάτα. Vid. ad *Od.* M. 40. & 44.

v. 388.

Ὀυ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, ὀυδὲ φιλήσω, *coll.* 389. Non enim propterea ego te reverebor, & liberaliter tractabo. hîc animus ſummus Eumæi elucet, qui non ob blanditias vult benefacere, ſed ob Deum, & ex miſericordia erga egenum.

v. 389.

Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, Sed Jovem hoſpitalem reverens, aus Gottesfurcht.

Ἀυτόν τ' ἐλεήσας, & te ipſum miſerans.

v. 391.

Vid. ad *v.* 150.

v. 392.

Οἷόν σ' ὀυδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, Qualem *vel* Quod te neque juratus permovi & adduxi, ut crederes mihi. *coll.* 391. es valde incredulus. ἐπάγειν notat *h. l.* inducere, wozu bewegen.

Ὀυδέ σε πείθω, neque te credere id, aut confidere, facio.

v. 393.

Ῥήτρη, ης, ἡ, pactio per verba, Abrede, συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς, *i. e.* ὡρισμένοις.

Ἄγε νῦν, ῥήτρην ποιησόμεσθ', age nunc, pactum conventum faciemus. & uſque ad *v.* 400. eſt exemplum hujus rei.

v. 396.

V. 396.

Ἕσσας (*pro* ἕσας, aor. 1. partic. Act.) με χλαῖνάν τε, κ. τ. λ. Vide ad *v.* 154.

Πέμψαι, dimitte me cum comitatu, laſſe mich dahin reiſen. Vid. ad *v.* 336.

V. 397.

Δυλίχιόνδ' ἴεναι, Ad Dulichium ut eam. *v.* 335.

Ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, quo mihi placet animo.

V. 399.

Δμῶας ἐπισσεύσας, Servos contra me incitans, ἐφορμήσας.

Βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, præcipitare me poteris grandi de rupe: ſi mentitum me quidquam deprehenderis.

V. 400.

Πτωχὸς, ὁ, ὁ, mendicus. a πτώσσω. qui incurvando & ſubmittendo ſe rogat neceſſaria, ein Bettler. Differt ab ὁ πένης, ητος, is enim manuum ſuarum opera panem quærit, der ſein Brod mit Arbeit verdienet. a πένομαι: multo etiam magis ab ὁ ξεῖνος. Vide ſupra ad *v.* 157.

Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται (*Jon.* pro ἀλεύηται) ἠπεροπεύειν, Ut & alius mendicus vagus vitet *vel* caveat mentiri, *aut* verbis fallacibus decipere. ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, *Od.* N. 327.

V. 401.

Δῖος ὑφορβός, Vide ſupra ad *v.* 3.

V. 402.

Οὕτω γὰρ] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne mihi iſtiusmodi pactionis auctor ſis; Ita* ENIM &c. CLARK. Ironice iſta dicuntur. *Enimvero ita me bella fama virtutis ſequeretur* &c. nec opus eſt iſta ellipſi. ERN.

Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, tali modo, ſcilicet, (loquitur Ironice) *vel* ſic certe mihi bona fama & præſtantia (guter Namme und gutes Glück) Eſſet aut Eſſe poſſet apud homines. τὸν ἐϋκλείης ἐπέβησεν, ſetze ihn in guten Ruff, *Il.* Θ. 285.

V. 403.

Αὐτίκα, καὶ μετέπειτα, nunc, & deinceps.

v. 404.

'Επεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, poſtquam in caſam duxi.

Ξείνια δῶκα, quæ ſunt *h. l.* τροφὴ καὶ ϛρωμνὴ, Koſt Nachtlager. ergo ſunt ξένια in genere, res hoſpiti bendæ; quidquid datur advenæ.

v. 405.

Αὖθις δὲ κλείναιμι, Poſtea interficerem.

Φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, occiderem, vitam tib ferrem.

v. 406.

Πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, *coll.* ex quo Ironia apparet: Promtus etiam ſane deinde plicare poſſem Jovi, qui protector eſt hoſpitum; ſ hoſpitem meum, quantumvis ex pacto, interfice ὕτω προφρων ἂν εὐξαίμην Θεῷ ξενίῳ φονεύσας ξένον. præter rem arguti, cenſent legi poſſe, Κρονίων' ἀλιτο & explicant: ſciens & volens ſane deinde etiam pe rem in Jovem; ut nulla ſit Ironia. ſed collatio ind manifeſtam facit Ironiam.

Πρόφρων, ſupra *v.* 54.

Λιτοίμην. ἐλλισάμην Φοίνικας ἀγαυὺς, *Od.* N. 273.

v. 407.

Νῦν δ' ὥρη δόρποιο, Nunc vero tempus eſt cœnæ ſtruendæ.

v. 408.

Λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, *Od.* M. 283.

v. 410.

'Αγχίμολον, *Od.* Θ. 300.

v. 411.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, Has ſues tur incluſerunt in loca conſueta ad dormiendum.

ἤθεα ἔρχατο χοίρων, ſupra *v.* 73.

Κατὰ ἤθεα, per haras & in haris. *i. e.* κατὰ τὰς συν κοίτας, in ihre Buchten. μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵπ ad loca conſueta, ad gregem, & ad paſcuum, ec rum, *Il.* Z. 511.

v. 412.

Κλαγγη συῶν, Clamor acutus & diſſonus-confuſus

um, ad ſtabula accedentium, ἰξέια βοή. κλαγγὴ νεκύων, *Od.* Λ. 604.

Ἄσπετος, ſupra *v.* 297.

Συῶν αὐλιζομενάων, (*pro* αὐλιζομενῶν,) porcorum in ſtabula ſua includendorum. βοῶν αὐλιζομενάων, *Od.* M. 265.

V. 413.

Οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο, ſuis ſociis claris verbis mandabat, er ruff ihnen zu, hieſſe ſie.

V. 414.

Ἄξεθ' (*pro* Ἄξετε, fut. pro imperat) ὑῶν τὸν ἄριστον, Adducite optimum ſuem, holet das beſte Schwein.

Ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω, *i. e.* χάριν τοῦ ξείνου, σφάξω, ſimul & θύσω.

V. 415.

Τηλεδαπῷ ξείνῳ, Peregrino hoſpiti. ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, *Od.* Z. 279.

Πρὸς δ', *Od.* E. 255.

Πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', inſuper & ipſi juvabimur & recreabimur bono cibo. ut *h. l.* ſit ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν. τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, ſupra *v.* 67.

Οἵπερ ὀϊζὺν δὴν ἔχομεν, qui ærumnam Diu habemus.

V. 416.

Τῶν — ἀργιοδόντων, Vid. ad *Od.* Λ. 412.

V. 417.

Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν, Alii autem noſtrum gravem laborem nullo ſoluto pretio, & nulla data ſatisfactione, comedunt *vel* abſumunt convivando. (Conf. *Job XXXI:* 39.) Vid. ad *v.* 377.

Ἡμέτερον κάματον, noſtrum durum laborem, unſere ſaure Arbeit, *i. e.* id, quod labore noſtro partum eſt.

V. 418.

Κέασσε ξύλα — χαλκῷ, er ſpaltete Holz mit dem — Beil. τυτθὰ — κεάσαιμι, *Od.* M. 388.

Νηλέϊ χαλκῷ, ſic dicitur de gladio, haſta, cultro, ſecuri. Vid. ad *Od.* Λ. 45.

V. 419.

Οἱ δ' ὗν εἰσῆγον, Illi autem ſuem adduxerunt, ſie brachten ein Schwein.

Πενταέτηρον, quinquennem. βοῦς πενταέτηρος, *Il.* B. 403.

 V. 420.

V. 420.

Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, Eum (porcum) quidem poſtea ſtatuerunt ad focum. ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, *Od.* Η. 169.

Οὐδὲ συβώτης λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων, neque ſubulcus Obliviſcebatur Immortalium. οὐδ' Ἐκφυγχθαν λήθετ' ἀπειλάων, *Od* Ν. 125. *ſq.*

V. 421.

Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, Pectore enim utebatur nobili: de Eumæo, eſtque ἔπαινος εὐσεβείας. hinc ὁ μὴ εὐσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. Eadem verba leguntur *Od* Γ 266. ubi pectus nobile quaſi pro oraculo ei erat; & Poëta, pronus in laudes mulierum, excuſat quantum poteſt Clytæmneſtram, & maximam ſceleris partem confert in Ægiſthum, ſic tamen ut veritatem non prorſus diſſimulet. *coll.* 272. ἐθέλουσαν: nam quid non valent perſuaſiones apud mentem fœmineam?

V. 422.

Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν — ὑός, de ſue domeſtico religioſe mactato. ſic *Od.* Γ. 446. Vid. etiam ad *Il.* Τ. 254.

V. 423.

Ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι, precabatur ad omnes Deos. Vid. ad *Od.* Α. 46.

V. 424.

Πολύφρων, *Ulyſſis* Epith. Vid. ad *Od.* Θ. 297.

V. 425.

Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, Percuſſit autem ſublata manu porcum ſegmine quercus, mit einem Scheite Eichenholzes. κόψε, i. e. ἐπλήξεν, ὡς ἐπὶ συγχύσει τοῦ ἐγκεφάλου. nam hic erat antiquus mos mactandi porcum. poſitum ergo hîc verbum κόπτω ἐπὶ σφαγῆς.

Ἀνασχόμενος, ſublata vel manu vel σχίζῃ, qua ſuem mactandum feriebat.

Σχίζῃ. καίε ἐπὶ σχίζῃς, *pro* σχίζαις, comburebat in lignis fiſſis, *Il.* Α. 462. *Od.* Γ. 459.

Ἣν λίπε κείων, (ſegmine arboris,) quod reliquum fecerat, cum ligna ſecaret.

Κίω

Κίω vel κείω, ſindo, cædo, diſſeco, ich ſpalte. hoc verbum *propr*. de lignis. κόψε —— κείων, percuſſit porcum ligno quercus, quod reliquerat, cum ſinderet ligna, mit dem Kloben Eichenholz, auf dem er die übrigen geſpaltet hatte, und den er liegen laſſen: χίζων.

v. 426.

Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, Hunc vero reliquit anima.

Τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν, hi autem jugularunt & uſtularunt. Vide ad *v*. 75.] ἔσφαξαν, gulam abſciderunt, ut ſanguis effunderetur; εὗσαν, uſtularunt pilos. ERN.

v. 427.

Αἶψα δέ μιν διέχευαν, *i. e.* εἰς μέλη ἀδρὰ διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὄντα διονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ. τὸν βοῦν διέχευαν ἄπαντα, *Il*. Η. 316. *Od*. Γ. 456. In ſpecie tamen eſt, medium mactatum animal ventre aperto diffindere, aufhauen; deinde ἀδρομερῶς diſſecare, zerſtücken.

Ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, Vide ad *Od*. Μ. 361.

v. 428.

Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, Ex omnibus membris & partibus mactati ſuis deſecabat primitias parvas Deo incendendas, Undique ex omnibus membris mactati ſuis aliquid abſcindens in primitias Diis offerendas comburendasque. Hîc igitur notat ἀπαρχὰς τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: unde eſt, ἄργματα θύειν Θεοῖς.

Ἐς πίονα δημόν, imponens carnes & involvens in adipem. πίονα δημῷ μῆλα, *Od*. Ι. 464.

v. 429.

Παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, poſtquam conſperſerat, *ſc*. carnes illas inter aſſandum farina. ὁ δ' ἀλφίτω λευκὰ πάλυνεν, ſupra *v*. 77.

Ἀκτὴ, *Od*. Β. 355.

v. 430.

Od. Μ. 365.

v. 431.

Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα, Aſſaveruntque valde perite, & detraxerunt omnes carnes de verubus. ſic *Il*. Α. 466.

v. 432.

Βάλλον δ' ἐν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, Poſuerunt autem in menſulis coquinariis, pro ἐνέβαλλον ἐλεοῖς, ut in iis diſſecarentur aſſatæ carnes omnes in portiones. ἐπεὶ ὤπτησε, καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχευε, poſtquam aſſaverat, & infuderat, i. e. impoſuerat, menſulis coquinariis, Il. I. 215. Hinc eſt ὁ ἐλέατρος, i. e. μάγειρος, maxime vero ὁ δαιτρὸς, diviſor, der Tranchirer. nam antiquiſſimi non cibos ita apponebant convivis, ut in menſa convivali demum diſſecarentur in portiones: ſed hæc diſſectio fiebat in culina, & cuique convivæ ſua apponebatur portio. ergo ibi opus erat ſectore; & menſulæ, in quibus id fiebat, ſunt οἱ ἐλεοὶ, vel τὰ ἐλεά.

Ἂν δὲ — Ἵςατο, ſurgebat. pro ἀνίςατο δέ.

v. 433.

Δαιτρεύσων, diviſurus: de carnibus aſſatis. Πολλὰ ἠγέτορες ἄνδρες δαίτρευον, dividebant adductam prædam cuique, prout ei debebatur, Il. Λ. 687. & 704. τὰ δὲ ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, poſtquam ἐξείλετο quædam præcipua. his locis ergo eſt de præda dividenda.

Περὶ γὰρ Φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη, i. e. τὰ καθήκοντα ἐπίςατο, valde enim ſciebat mente, quid conveniret, & deceret, & æquum eſſet; & quidem h. l. in portionibus carnium faciendis. er wußte das Geſchick und die Gebühr. Θεοὶ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, ſupra v. 84.

v. 434.

Ἕπταχα, adv. ſeptempliciter, in ſeptem partes.

Καὶ τὰ μὲν (κρέατα) ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, Et illas quidem (carnes) in ſeptem portiones omnes diſpertiebat dividens. & vide, hic quinquennis porcus ſatis eſt pro ſeptem, ex quibus una pars eſt ſacra, duæ partes Ulyſſi & Eumæo, quatuor reliquæ ſervis quatuor. ſed paullo ante v. 74. δύω χοίρω ponebantur duobus.

Διαμοιράομαι, diſtribuo, divido. a ſimplici μοιράομαι, facio portiones. ἕπταχα πάντα δαΐζων, διεμοιρᾶτο, in ſeptem partes omnia ſeparans, faciebat æquas portiones: de cœna, cui ſex convivæ aderant, & ſeptima pars ſacrabatur & ponebatur Diis.

v. 435.

Τὴν μὲν ἴαν (*ſc.* μοῖραν) Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Unam *portionem* Nymphis & Mercurio,] Attendenda eſt hæc carnium ſuillarum diſtributio in ſeptem partes : quarum alteram Nymphis, alteram Mercurio, tertiam Ulyſſi, quartam ſibi, tres reliquas reliquis tribus ſubulcis donavit Eumæus. Sed cur *Nymphis* & *Mercurio?* *Nymphis* quidem, inquit *Euſtathius*, ut alimenta animalibus ex terra ſuppeditent, quaſi fontibus, nemoribus, & ſacris fluviis præſint. *Mercurio* vero, quaſi & ipſi paſtori, & pecorum agenti curam. SPOND.

Τὴν μὲν ἴαν Νυμφῃσι —. τὰς δ' ἄλλας κ. τ. λ. Vid. BOS *Ell. Gr. ſub Voce* Μοῖρα. HOOG. *ad* VIG. *de Idiot. Gr. Dict. C. III. S. I. R. IX.* (*N.* 63)

Μαιάς, αδος, ἡ, mater Mercurii. nomen eſt a μάω, quæro. διὰ τὸ τῦ Ἑρμῦ, *i. e.* λόγυ ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικόν.

v. 436.

Ἐπευξάμενος, precatus. Vid. ad *v.* 423.

Τὰς δ' ἄλλας (*ſc.* μοίρας κρεάτων) νεῖμεν ἑκάςῳ, reliquas (carnium portiones) diſtribuebat cuique ſuam.

v. 437.

Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν — ὑός, Tergo autem Ulyſſem integro honoravit — ſuis. ſic Ajacem integro tergo bovis Atrides, *Il.* Η. 321. nulla ejus parte præſecta aut prælibata; ut is victor præcipui quid & in convivio haberet. Ergo γέρας in convivio Principum erat major & lautior portio cibi.

Διηνεκης, *Od.* Ν. 195.

v. 438.

Κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, honoris ſenſu autem adfecit animum heri ſui perſonati; exhilaravit placide, cum agnoſceret, ſe tractari honorifice. nam quiſque bonus lætatur honore ſibi debito Λητώ καὶ Ἄρτεμις Αἰνείαν ἀκέοντό τε κυδαινόν τε, Deæ iſtæ in templo ſuo curabant ex laſſitudine Æneam, & honore afficiebant: nam magnus omnino honor, a Deabus curari, *Il.* Ε. 448. πάντας κυδαίνων, omnes honore ſuo dignos putans, & honorifice eos tractans, verbis factisque: ſimul ineſt, laudans, prædicans, extollens, *Il.* Κ. 69. κυδαίνων Ἀχιλῆα, ut hono-

 rem

rem tribueret Achilli Jupiter, *Il.* N. 348. Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ἐτίμα καὶ ἐκύδαινε, inſignem & glorioſum faciebat, *Il.* O. 612. κύδηνεν δὲ Πηλείωνα, laude extulit, honorifico verbo inſignem prædicavit, *Il.* Ψ. 793.

V. 441.

Ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις, quod me, tam miſerum & mendicum, bonis rebus honoras. Vid. ad *v.* 437.

V. 443.

Ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, inquit Eumæus ad perſonatum Ulyſſem, hoſpitem ſuum, & conſtruitur δαιμόνιος cum Genitivo, quaſi eſſet Superlativus: Comede, præſtantiſſime hoſpitum, ſed adverſo fato luctans. Vid. ad *Od.* K. 472.] Eumée s'excuſe d'abord de la petite chere qu'il fait à ſon hôte, & en même temps il le conſole ſur ſon infortune, en le faiſant ſouvenir que Dieu mêle notre vie de biens & de maux, & qu'il faut recevoir tout ce qui nous vient de ſa main. DAC.

Τέρπεο τοῖσδε, Οἷα πάρεστι, fruere hiſce *vel* delectare his, Qualiacunque adſunt, genieſſe das, laß es dir ſchmecken, ſo gut es da iſt. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, *Od.* N. 61.

V. 444. 445.

— — Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.
— — *Deus autem aliud dabit, aliud non dabit,*
Prout volet, poteſt enim omnia.]

Sic *Il.* Π. 250. Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. Similiter & apud *Pindarum*: Τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ὕπω. *Pythior. Od. XII. v. ult.* CLARK.

V. 446.

Ἄργμα, ατος, τὸ, *idem quod* ἡ ἀπαρχὴ, primitiæ; aliquid, quod præcerpitur de victima, & præoffertur Diis, antequam tota mactetur: deinde & omnes priores partes, quæ de menſa Diis libantur.

Ἄργματα θῦσε Θεοῖς, *i. e.* ἀπαρχὰς κρεῶν conjiciebat in ignem, cum precibus. πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, igne accenſo vota faciebamus Diis, conjecta aliqua caſei particula in ignem, antequam ipſi veſceremur de caſeis illis, *Od.* I. 231.] Priores illi ritus facti ſunt initio cœnæ: nunc

alii

alii fiunt ante pocula ; quæ diſtinctio apud *Homerum* ſemper eſt obſervanda : non ita tamen , ut , cum potus inciperent , ab eſu abſtinerent ; (nam hic etiam bibentibus Eumæo & Ulyſſi , reliquisque Meſaulius carnes ſubminiſtrat,) ſed quia in primis poculis, quaſi altera pars cœnæ inchoabatur , proinde novis libationum ritibus indigebat. SPOND.

Αἰειγενέτης , *divinum* Epith. *Od.* B. 432.

V. 447.

Πτολίπορθος. *Od.* Θ. 3.

V. 450.

Κτήσατο , acquiſiverat , comparaverat ſibi ſervulum. Vid. ad *v.* 4.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος , *v.* 8.

V. 451.

Νόσφιν δεσποίνης , *v.* 9.

V. 452.

Τάφιοι , incolæ inſulæ Τάφος , quæ eadem quæ Κεφαλληνία , una ex Echinadibus ; non procul ab oſtio Acheloi fluminis.

Πάρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν , Cum a Taphiis emit ſibi pecunia ſua , mit ſeinem Gelde hat er ſich den Sclaven erkauffet. Vid. ad *v.* 115.] Nota, quod ſæpius diximus , emi etiam ſolitos tunc temporis ſervos. SPOND.

V. 453. 454.

Od. Θ. 71. 72.

V. 455.

Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε , Panem , *i. e.* Cibos , abſtulit e menſa , er nahm den Tiſch ab.

Οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον — ἐσσεύοντο , illi autem ad lectum *ſeu* cubile — properabant.

V. 456

Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι , Cibis & carnibus ſaturati. Vid. ad *v.* 28. & 46.

V. 457.

Σκοτομήνιος , ου , ὁ , ἡ , quando luna non lucet , luna ſilens. νὺξ σκοτομήνιος , *i. e.* καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποσκοτοῦται , ἐγγίουσα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον , quando ad conjunctionem accedit

cedit cum ſole: & eo tempore ſolent tempeſtates mutari. Tertia nox ab hac prima detexit Ulyſſem; & tunc erat plenaria conjunctio ſolis & lunæ, ut fieret eclipſis ſolis.

Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς, pluebat autem Jupiter. ὑόμενος καὶ ἀνήμενος, *Od.* Ζ. 131.

v. 458.

Πάννυχος, Nocte tota.

Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, at ſpirabat Zephyrus validus ſemper & aquoſus. quod eſt idem, ac *v.* 457. ὗε Ζεὺς πάννυχος. bey und mit vielem Regen und Näſſe. ἄη Νότος, *Od.* Μ. 325.

Ἔφυδρος, ου, ὁ, ἡ, aquoſus. ex ἐπὶ & ὕδωρ, aqua.

v. 459.

Συβώτεω (*pro* συβώτου) πειρητίζων, ſubulcum tentans & explorans. μή τι μευ ἠύτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικὸς, ne me velut puerum aut mulierem tenta: ne mecum congredere velut cum puero; nam res tibi eſt cum forti viro, *Il.* Η. 235.

v. 460.

Ἐκδὺς, exuens ipſe ſibi, veſtem ſuperiorem.

Χλαῖναν πόροι, einen Mantel leihen wollte.

v. 461.

Ἐποτρύνειεν, hortaturus eſſet, ad ita faciendum.

Ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην, ſiquidem Eumæus valde curam gerebat loquentis Ulyſſis. κήδετο θυμῷ, *v.* 146.

v. 463.

Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, Gloriabundus aliquod verbum dicam.

Οἶνος γὰρ ἀνώγει, vinum enim, quod bibi, me id loqui jubet; velut jam dominus animi mei.

v. 464.

Ἠλεὸς, *h. l.* in ſenſu Activo, ὁ πλανῶν τὸν ὑπὲρ μέτρον πίνοντα, ὁ ἠλιθιοποιός. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, furioſe, mente capte, periiſti: inquit Minerva ad Martem; tu aberrans mente, *Il.* Ο. 128. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, *i. e.* πεπλανημένε τὸν νοῦν, *Od.* Β. 243.

Ὅς τ' (*ſc.* οἶνος) ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, quod (vinum) inſtigat & valde prudentem nimis canere,

quod

quod incitare ſolet *vel* poteſt vel egregie ſapientem nimis cantare & hilarem eſſe. νόςον, ὅν μοι Ζεὺς ἐφίηκεν, *Od.* I. 38.

Πολυφρων, *v.* 424.

V. 465.

Ἁπαλὸν γελάσαι, molliter ridere. & ſubintelligendum μάλα ex contextu; quod dedecet virum, ſi nimium eſt.

Ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, ad valde ſaltandum impellit. ἀνῆκεν, *Od.* Θ. 73.

V. 466.

Καί τι ἔπος προέηκεν, vinum facit, ut prodeat verbum aliquod non utile.

Ἄῤῥητος, ε, ὁ, ἡ, non dictus. ἔπος, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod indictum melius eſſet, das beſſer iſt, wann es ungeredet bleibet.

V. 467.

Ἀνακράζω, exclamo. ἐπεὶ ὂν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, ſiquidem ſemel clamare & garrulus eſſe cœpi, *coll.* 463. *ſqq.* Ut ergo ſic intelligi poſſit: ἐπεὶ τὸ μεῖζον ὡμολόγησα, τὸ, οἴνῳ κατοχος εἶναι, (ebrium pene me eſſe,) κἀκεῖθεν κελεύεσθαι εἰπεῖν: ἐκ ἂν ὀκνήσω ἐδὲ τὸ ἔλαττον, quandoquidem majus faſſus ſum, non gravabor & minus fateri.

Ουκ ἐπικεύσω, non celabo. *Od.* Ξ. 143.

V. 468.

Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, Utinam ſic pubeſcerem, & in primo vigore conſtituerer. Et quia τὸ ἡβᾷν per ſe non ſufficere videri poſſit, hinc additur: βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, & robur mihi integrum eſſet. Juvenes optant ſibi ſenectutem, ſenes reſpectant juveniles annos, eosque reddi ſibi cupiunt. ita *Il.* Λ. 669. & Η. 157. υἱέες ἡβώοντες, *Od.* Κ. 6.

Βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, roburque mihi firmum & ſtabile eſſet.

V. 469.

Ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν, ſub Trojam, prope ad urbem, inſidias duximus. λόχος, *v.* 217.

Ἀρτύναντες λόχον, ponentes arcte & apte inſidias. ψεύδεα ἀρτύνοντες, *Od.* Λ. 365.

V. 470.

Ἡγείσθην, Duces ambo erant cum imperio.

v. 471.

Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼ, Cum his autem duobus una tertius habebam imperium ego.

v. 473.

Ῥωπήϊα πυκνὰ, virgulta denſa, dikes Geſträuche, *Il.* N. 199.

v. 474.

Ἀνδόνακας, *pro* ἀνὰ δόνακας, inter arundines. συμμάρψας δόνακας, colligens decerpendo arundines, *Il* K. 467.

Δόναξ, ακος, ὁ, arundo tenuis, zartes Rohr, Schilf. a ῥᾷον δονεῖσθαι, quia facile a ventulo moventur.

Ἕλος, εος, τὸ, paludoſa regio, ein Bruch, moraſtige aber doch grüne und buſchige Gegend. *Il* Δ. 483. Υ. 221.

Ἀνδόνακας καὶ ἕλος, Per arundineta & in paluſtri loco.

Ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες, ſub armis contecti *vel* latitantes inſidiatores. *coll.* 479. κείμην πεπτηὼς, *v.* 354.

v. 475.

Βορέαο πεσόντος, da der Nordwind ſich legete.

v. 476.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis. νὺξ κακὴ, πηγυλὶς, nox moleſta, gelida & contrahens membra gelu.

Ὕπερθε χιὼν γένετ', deſuper ningebat.

Πάχνη, ης, ἡ, pruina, der Reife.

v. 477.

Ψυχρὴ, Frigida.

Περιτρέφω, circum condenſo, circum appingo.

Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, circum clypeos addenſabatur glacies, ſcutis circumdenſabatur *vel* circum concreta erat glacies. die Schilde gefroren voll Eis, ſie wurden mit Eis überzogen. Vid. ad *H.* E. 903.

Κρύσταλλος, *Il.* X. 152.

v. 479.

Εὗδον δ' εὔκηλοι, Dormiebant autem placide. μάλα εὔκηλος, valde tacitus & tranquillus, *Il.* A. 554 ὁ δὲ εὔκηλος, *Od.* Γ. 263. otioſus, deſidioſus: nam hic eſt ille locus, quem reſpexit *Ovidius* de Ægiſtho: nam ex præcedente repetendum eſt ἧτο, ſedebat.

Σάκεσιν ἐιλυμένοι ὤμυς, ſcutis cooperti humeros, dum ipſi ſomnum carpentes jacebant in terra. ψαμαθῳ ἐιλυμένα πολλῇ, ſupra *v.* 136.

V. 481.

Ἀφραδίαις χλαῖναν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον, Ex defectu attentionis togam abiens relinquebam apud ſocios, aus Unbedachtſamkeit, Unachtſamkeit. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ᾽ ἀφραδίῃσιν, *Od.* K. 27.

Ῥιγόω, corpus riget mihi frigore: nam de corpore hoc verbum, ſicut ῥιγέω de animo. mich frieret.

Ἐπεὶ ὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν (pro ῥιγώσειν, *Jonice*) ἔμπης, quia omnino non cogitaveram, frigore me affectum iri: quoniam omnino non putaveram futurum, ut frigerem; ich hatte gar nicht daran gedacht, daß mich frieren würde. Ἔμπης, ſupra *v.* 214.

V. 482.

Ἀλλ᾽ ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων, Sed una ieram ſcutum tantummodo habens.

Ζῶμα φαεινὸν, cingulum ſplendidum, quo imus venter viri militaris late cingebatur: & id apud nobiliores erat valde elegans. ζῶμα, *Il.* Δ. 187.

V. 483.

Od. M. 312.

V 485.

Ἀγκῶνι νύξας, Cubito fodicans eum leniter: nam de cubantibus ſermo eſt; da ich ihn mit dem Ellenbogen anſtieß. αγκὼν, *Il.* E. 581. νύσσω, *ibid* 46.

Ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέως ὑπάκυσε, qui promte audivit, *i. e.* ταχύ. ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέως ἀπόρυσε, ille ſtatim cum dicto deſiliit a curru; ſimul ac audivit verba Deæ, *i. e.* ſimul ac ſenſit Diomedis prudentem voluntatem, *Il.* E. 836.

V. 486.

Il. B. 173.

V. 487.

Οὐκέτι ζωοῖσι μετέσσομαι, Non amplius vivis interero; cum vivis verſabor. Vid. ad *Od.* K. 52.

Ἀλλά με χεῖμα δάμναται, ſed me frigus Superat, ſed me frigidum & inclemens cœlum Subigit, ich muß erfrieren. *coll.* 475. *ſqq.* χεῖμα, *Od.* Λ. 189.

V. 488.

v. 488.

Παρά μ' ἤπαφε Δαίμων, neſcio, quis Deus decepit me, in fraudem induxit me. Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (τὸν Δία) εὐνηθῆναι, Juno decepit eum per amorem, ut dormitet, *Il.* Ξ. 360.

v. 489.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, Sola tunica, *vel* & ſolo thorace ferreo, indutus, ſine aliquo alio tegmine, ad arcendum frigus nocturnum.

Νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, nunc autem adſunt res non effugiendæ, ſed pereundum mihi eſt omnino: ſic miles frigore nocturno deprehenſus nudus inquit. Vide ad *Od.* Θ. 299.

v. 490.

Νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, hoc inventum reperit in animo, er hatte folgende Erfindung im Sinn, ſimulque ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν.] Rectius, ut opinor, interpreteris *Cogitatum hoc concipiebat in animo.* CLARK.

v. 491.

Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι, Qualis ille erat & conſilio, & pugna: ſo wie er bewunderns-würdig war im rathſaſſen, und ſtreiten; ſo wie er vermöchte rc.

v. 492.

Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε, Loquens autem tenui & ſubmiſſa voce allocutus eſt me, ne audiret quis alius. ſic & τυτθὸν φθεγξαμένη, ſubmiſſa voce loquens Iris clam ad regem, *i. e.* clandeſtinus internuntius callidus inter Achillem & regem, *Il.* Ω. 170.

Ὀλίγῃ ὀπὶ, gracili voce.

v. 493.

Σίγα νῦν, Tace *vel* Quieſce nunc.

v. 494.

Ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, cubito caput ſuſtentabat cubans, er ſtützete den Kopf auf den Ellenbogen.

v. 495.

Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, eſt Appoſitio: ἦλθέν μοι ἐνύπνιον, ὃ ἦν θεῖος ὄνειρος. *vel* ἐνύπνιον *Adverbialiter* eſt pro ἐν ὕπνῳ. ſic *Il.* B. 56.

v. 496.

V. 496.

Ἔιη Ἐιπᾶν, Eat Nunciatum.

V. 498.

Ἐι πλέονας παρὰ ναῦφιν (*i. e.* ἀπὸ νηῶν) ἐποτρύνειε νέεσθαι, Si plures a navibus velit huc mittere, An plures a navibus juſſurus eſſet huc proficiſci. *ſc.* στρατιώτας. ἐποτρύνειν, ſupra *v.* 461.

V. 500.

Ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο (*pro* ἀπέθετο) φοινικόεσσαν, lænamque depoſuit a corpore purpuream. Vide ad *Il.* κ. 133. Color purpureus erat Ducum & Regum. σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι, vibices ſanguine rubentes, exiſtentes a luctando, *Il.* Ψ. 717.

V. 501.

Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας, *i. e.* Ἔθεε, Currebatque ad naves.

V. 502.

Κείμην ἀσπασίως, Cubabam libentiſſime. ἀσπασίως, *Od.* N. 33. & 333.

Φάε (*pro* ἔφαε) δὲ χρυσόθρονος Ἠώς, apparebat autem aurea Aurora. die Morgenröthe brach an, kam hervor.

V. 503.

Supra *v.* 468.

V. 504

Ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν, hic plur. quia plures porcorum ſtabulationes erant in illa villa, & plures eorum greges.

V. 505.

Φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, ex amore & reverentia erga virum bonum, *vel* amore & reverentia viri ſpecioſi.

V. 506.

Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, Nunc autem me ſpernunt, ſie achten mich nicht. Vid. ad *v.* 164.

Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, vilia circa corpus veſtimenta habentem, weil ich ſchlechte Kleider auf dem Leib habe: inquit Ulyſſes perſonatus in formam ſenis mendici.

V. 508.

Αἶνος in Poëta ponitur *primum* pro laude. ὦ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non ſane a te fruſtra dicta erit hæc laus, *Il.* Ψ. 795. *coll.* 793. 792. & 652. ἐπεὶ παντ' αἶνον ἐπέκλυες,

...πηλα, poſtquam omnem eam laudationem a Neſtore ſibi dictam audivit: optimus enim quisque maxime delectatur vera laude ex ore laudatorum hominum prolata. *Deinde* notat ἆινος quoque ἀπόκρυφον λόγον, καὶ ἐσχηματισμένον, ſi quid narratur, quod ulteriorem habet reſpectum, eine Erzehlung, die eine Bitte oder Lehre verborgen in ſich halt, oder zum Zweck hat. Tale exemplum eſt *h. l.* ubi ſub ea narratione, ficta ſine dubio, latebat petitio hæc: date mihi veſtium aliquid, quo contegam me, ne algeam hac nocte frigida. & hanc applicationem addere non debuiſſet: ſed quia loquebatur ad ἀγροίκους & hebetiores, hinc addidit ipſe eam *v.* 503. *ſqq.* hinc dicit Eumæus: ἆινος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας, narratio illa (qua præterea aliquid aliud pro ſcopo habuiſti, quam ſolam eam narrationem,) eſt ſane honeſta, quam enarraſti; & ἆινος ergo jam a me eſt intellectus, quid velit.

V. 509.

Παρὰ μοῖραν ἔπος — ἔειπες, præter conditionem perſonæ & convenientiam rei; non ſic, ut tempus & res præſens poſtulat.

Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Nec ullum præter rem verbum inſcitum dixiſti: & judicat Eumæus κερδαλεόφρονα τὸν ξεῖνον, τοῖϩτος γὰρ ὁ μὴ ἀκερδῆ λαλῶν. Senſit Eumæus, ficta eum, ſed tamen apta, locutum: hinc lucratur etiam hoſpes τὸ, χλαῖναν ἐπὶ σκέπῃ λαβεῖν. Feſtive ergo reſpondet narranti: nullum verbum non commodum locutus es, & olim & nunc. νηκερδέα βουλὴν, *i. e.* ἀσύνετον: nam τὸ κέρδος eſt ἡ σύνεσις. *Il.* P. 469.

V. 510.

Τῷ ὄτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, ὄτε τευ ἄλλου, quæ promtitudo donandi miſeris, in orbe antîquo mos fuit, non lex. ita *Od.* Z. 192.

V. 511.

Ibid. 193.

V. 512.

Ἠῶθεν, *Od.* M 293.

Τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, tuas viles veſtes exercebis & agitabis circa te. *vel* tuos laceros pannos circumjicies tibi,

tibi, du magſt um dich nehmen, um dich werffen, ut tegas nuditatem tuam hic & illic: nam iſta ῥάκια erant διεῤῥωγότα, & indigebant circumpoſitione accurata & varie tractata. ἀνὴρ δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιζεν, vir virum proſtravit, ἔδονει καὶ ἔπαλεν, Il. Δ. 472.

'Ρακος, ſupra v. 342. & 349.

v. 513.

'Επημοιβοὶ χιτῶνες, mutatoriæ tunicæ, οἱ περιττεύοντες, ὥστε χειμῶνος ἢ ἄλλας ἐπί τινι χρεία μεταλαμβάνειν αὐτούς. δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, duo intus vectes continebant portas alter verſus & juxta alterum e diverſo moti, gegen und neben einander geſchobene Riegel, Il. M. 456.

v. 514.

'Εννυσθαι, ad induendum.

v. 517.

Πέμψει, Deducendum curabit te.

'Οππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quocunque te cor animusque jubet, i. e. tibi placet.

v. 518.

'Ανόρουσε, ſurrexit, Od. K. 557.

v. 519

'Εν — δέρματ' ἔβαλλεν, pelles injecit, ſc. lecto dormitorio.

v. 520.

Κατέλεκτ', Od. N. 75.

v. 521.

Πυκνὴν καὶ μεγάλην χλαῖναν, einen diken und groſſen Mantel, denſum & magnum pallium.

'Η οἱ παρεχέσκετ' (pro παρεχέσκετο, quod pro παρείχετο,) ἀμοιβάς, κ. τ. λ. quod ei præbebat mutationes, i. e facultates mutandi veſtitum: nam Eumæus, ut ὄρχαμος ἀνδρῶν, præfectus his ſuis viris, habebat duas χλαίνας πρὸς ἀμοιβὴν, ut commutare eas poſſet pro ratione tempeſtatis calidæ vel frigidæ & h. l. manifeſto videtur eſſe accuſ. plur. quæ ei præſtabat mutationes per vices. βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, Od. M. 382

v. 522.

'Οτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο, ſi aliqua magna tempe-

ſtas frigida ingrueret, quando tempeſtas terribilis frigida oriatur.

Χειμὼν ἔκπαγλος. ἔκπαγλον ἐνιπὴν, *Od.* K. 448.

v. 523.

Ἔνθ', ibi; non procul ab igne.

Κοιμήσατο, decubuit.

v. 524.

Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, Viri cubabant adoleſcentes. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, *Od.* K. 278.

v. 525.

Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, Placebat ibidem cubilis locus.

Ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, procul a ſuibus decumbere.

v. 526.

Ἔξω ἰὼν, foras iens.

Ὡπλίζετο, inſtruebat ſe neceſſariis inſtrumentis, exiens Eumæus.

v. 527.

Βιότε περικήδετο, rem familiarem ſollicite curabat. Ἀθήνη Ὀδυσῆος περικήδετο, ſollicita adjutrix aderat, *Od.* Γ. 219.

Νόσφιν ἐόντος, *ſc.* αὐτῦ τῦ Ὀδυσσέως, ipſo non præſente. Vide ad *v.* 451.

v. 528.

Ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις, enſem acutum circum firmos poſuit humeros.

v. 529.

Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' (*pro* ἑέσσατο, quod *pro* ἀμφιέσατο. ſcil. duplex ε eſt loco ει, & quaſi ſyllabicum augmentum verbi a vocali incipientis.) Vid. ad *v.* 320.

Ἀλεξάνεμος, ε, ὁ, ἡ, ventos arcens. ab ἀλέξω, arceo: & ἄνεμος, ventus. χλαῖνα ἀλεξάνεμος, *i. e.* ἡ ἀλέξεσα, *i. e.* ἀποσοβῦσα, τὸ ἐξ ἀνέμων ψύχος, ἡ βοηθῦσα κατὰ ἀνέμων, pallium. ein Mantel wieder Wind und Kälte.

Μάλα πυκνὴν, *v.* 521.

v. 530.

Νάκη, ης, ἡ, pellis villoſa, præcipue ovis; ein wollig zottig Fell. dicta quaſi ἀνάκη, quia in talibus antiquitus ἀνέκειντο ὑπνῦντες.

Ἀν

'Αν δὲ νάκην ἕλεῖ' (*pro* ἀνείλετο) αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο, Suſtulit autem & tulit ſecum hoc villoſum αἴγειον δέρμα Eumæus, ut per noctem incubaret ei.

Νάκην αἰγὸς εὐτρεφέος, pellem capræ pinguis, qua ſe munit vir adverſus ventum & frigus. Vid. ad *Od.* I. 425.

v. 531.

Ἕλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, Sumſitque acutam lanceam. ἄκοντες εὔξεστοι, *v.* 225.

Κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, canum propulſatricem & hominum, ſi nocere aliqui vellent. Ἄρεως ἀλκτῆρα, Martis vindicem: qui fortiter vindicat damnum in præliis acceptum, *Il.* Ξ. 485. & λιπέσθαι ibi eſt, ſuperſtitem relinquere, ſe mortuo. eſt ergo ibi ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητής, vindex cædis; qui & ἀμύντωρ dicitur. ſic Ἄρεως ἀλκτῆρες, depulſores belli & hoſtium: abactores & expulſores hoſtilium armorum, *Il.* Σ. 213. *coll.* 100. ἀρῆς ἀλκτῆρα, mali propulſatorem.

v. 532.

Βῆ δ' ἴμεναι κείων, Ibat autem cubiturus, κοιμηθησόμενος. ut ergo præſens ſit pro futuro. Vid. ad *Od.* Θ. 315.

Σύες ἀργιόδοντες, ſupra *v.* 416.

v. 533.

Ἰωγὴ, ῆς, ἡ, quod ulteriorem progreſſum impedit, eine Bedeckung wowieder. *item* quod vocem repercutit & reſonare facit; & *in genere*, ubi progreſſus fluidi cujusdam impeditur: nam eſt ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere proceſſum fluidi notat; ſic tamen, ut ex verbo ἄγνυμαι τὸ γ ineſſe videatur: ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ δύναται ἐνδοτέρω.

Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, quod aliis verbis exprimit *Od.* E. 443. ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, aderat (ἐπῆν) tegmen a vento. ut ergo ἰωγὴ ſit ἡ σκέπη.

IN O. ODYSSEÆ.

V. 1.

Ἐυρύχορον Λακεδαίμονα, *Od.* N. 414.

V. 3.

Νόςυ ὑπομνήσυσα, Reditus admonitura. ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς, & memorem eum fecit patris, *Od.* A. 321.

Ὀτρυνέυσα νέεσθαι, hortatura eum, ut rediret domum

V. 5.

Ἐν προδόμῳ, *Od.* Ξ. 5.

Μενελάυ κυδαλίμοιο, *Il.* Δ. 100. υἱάσι κυδαλίμοισι, *Od.* Ξ. 206.

V. 6.

Μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ, molli domitum ſomno.

V. 7.

Ὀυχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, non ſomnus tenebat dulcis.

V. 8.

Νύκτα δι' ἀμβροσίην, *Od.* I. 404.

Μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν ἐνὶ θυμῷ, ſollicitudines de patre excitabat in animo; vigilare faciebat ipſe curas ſuas de patre: ipſe cubabat, ſed curas ſuas quaſi ſtare erectas faciebat. ὕπνος, λύων μελεδήματα θυμῦ, *Il.* Ψ. 62. ἀνὴρ τοιῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ, talis vir, habens in animo ſollicitudines; *Od.* Δ. 650.] *Barneſius* aliique vertunt, *curas de patre excitabat.* Sed ad vocis ἔγειρεν ſignificationem rectius (ut opinor) interpreteris, *curæ de patre* eum e ſomno *excitabant*; ſive *inſomnem reddebant.* Vide ſupra ad *Od.* Z. 48. CLARK.

V. 10.

Καλὰ ſæpe eſt *adverbialiter* pro καλῶς. ita *Il.* Z. 326. Θ. 400. N. 116. Ω. 388.

Ουκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, jam non pulchre procul a domo diu circumvagaris. ἀλαλήμενος, *Od.* Ξ. 122.

V. 11.

Κτήματα προλιπὼν, Poſſeſſiones relinquens, im Stich laſſend. ita *Od.* Γ. 314.

V. 12.

Ὑπερφίαλοι, *Od.* Ξ. 27.

Μή

Μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι, *pro* καταφάγωσι, i. e. καταδαπανήσωσι, damit ſie dir nicht alles das deine aufzehren. Conf. PALAIR *Obſervat. in Luc. XV:* 30. ὁ καταφαγών σου τὸν βίον.

v. 13.

Κτήματα δασσάμενοι, Bona dividentes. ita *Od.* Γ. 316.

Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, tu autem fruſtraneum iter ieris. ita *ibid.*

v. 14.

Ὄτρυνε τάχιστα, mone eum, & ut feſtinet roga.

Βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, *Od.* Γ. 311.

v. 15.

Πεμπέμεν, *ſc.* σὲ, Ut te dimittat.

Ἀμύμονα μητέρα, inculpabilem matrem, Penelopen.

Ὄφρ' ἔτι οἴκοι — μητέρα τέτμῃς, ut adhuc domi — matrem invenias, antreffeſt. τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν, er traf ſie zu Hauſe an, *Od.* Ε. 58. εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἐν μεγάροισιν ἔτετμεν, ſi vivum eum deprehendiſſet, *Od.* Γ. 256. ἐν γήραϊ ἔτετμε, quem ſenectus occupavit, *Od.* Α. 218.

v. 16.

Πατήρ τε κασίγνητοί τε, paterque fratresque, *ſc.* Penelopes.

Κέλονται, hortantur eam, jubent & auctores ei ſunt.

v. 17.

Εὐρυμάχῳ γήμασθαι, Ut Eurymacho nubat.

Εὐρύμαχος, nobilis ex Ithaca, procorum cum Antinoo princeps: filius Πολύβου, ingenio mitior, ſed ſimul callidior aliis. Et is maxime putabatur ducturus Penelopen.

Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι, is enim ſuperat omnes Procos donis. *pro* ὑπερβάλλει. ſic *Il.* Ψ. 276. ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, ſcitis, quantum duo equi mei exſuperent alios virtute. *pro* ὑπερβάλλουσι. Vid. ad *Od.* Ξ. 528.

v. 18.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, ich vermehre ſehr. ἐξώφελλεν ἔεδνα, auxit dona, quæ ſponſæ dari ſolent: de Eurymacho, qui plura donabat Penelopæ, quam alii proci.

Ἔεδνα, *Od.* Θ. 318.

v. 19.

Σεῦ ἀέκητι, te invito. Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, *Od.* M. 290. Μή νυ τι — δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται; Ne tibi quid tuarum rerum — domo efferatur.

v. 21.

Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, illius vult domum augere & adjuvare, deſſen Haus will ſie in Aufnahm bringen. ἀλλὰ δὲ οἶκος ὀφέλλετο, *Od.* Ξ. 233.

Ὅς κεν ὀπυίοι, qui eam duxerit uxorem; non vero prioris mariti; der ſie heirathet. ſic *Od.* B. 336. οἱ δ᾽ ὀπυίοντες, *Od.* Z. 63.

v. 22.

Παίδων — προτέρων, Liberorum — ex priori conjugio. ἀνδράσι — προτέροισιν, *Od.* Θ. 223.

Κουριδίοιο φίλοιο, *ſc.* ἀνδρός. Vid. ad *Od.* Ξ. 245.

v. 23.

Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, Non amplius memor eſt mortui, ſie denket nicht mehr an den Verſtorbenen.

Οὐδὲ μεταλλᾷ, und fraget nicht nach ihm. Vid. ad *Od.* Ξ. 378.

v. 24.

Σὺ γ᾽ ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα, tu, veniens domum, ipſe committere potes omnia. παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι, *Od.* H. 149.

v. 25.

Δμῳάων, (*ſc.* ἐκείνῃ,) ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, Inter ancillas, (ei,) quæ tibi optima videtur eſſe.

v. 26.

Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, inquit Minerva ad Telemachum; *i. e.* ipſe, prudens princeps, ad ſe Donec tibi oſtendant Dii venerabilem uxorem & con ſpicuam præſtantia, Donec tibi exhibeant Dii dignam uxorem, bis ſie dir eine würdige Gemahlin zuweiſen.

Κυδρός. Λητώ, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, *Od.* Λ. 579.

v. 27.

Ἄλλο δέ τοι γε ἔπος ἐρέω, Aliam autem tibi rem dicam, Monet Telemachum Minerva de inſidiis, quas ei pro reverſuro inſtruxerant: tum docet etiam rationem, qu illi

illas declinare poſſit, atque adeo auxilium ei tacite adverſus procos polliceatur. SPOND.

Σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, & tu probe cape eam, repone eam in animo, animum adverte. σὺ δὲ σύνθεο, *Il.* A. 76. Z. 334. pro σύνθεσο. aor. 2. imperat. Med. & priori loco eſt pro συμφώνει, conveni mecum in hac re, tritt mir bey: immo, conventionem & pactum fac. In altero loco eſt, animum adverte, adjunge te meis dictis. τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο θυμῷ βουλήν, *Il.* H. 44. & ſermo ibi eſt de conſilio Deorum, *i. e.* ἔγνω τὴν βουλὴν Θεῶν, διὰ μαντικῆς τέχνης. pro συνέθετο. ſic. φρεσὶ σύνθετο ἀοιδήν, mente comprehendebat cantum, mente adplicabat ſe ad hanc cantionem, ἐπιμελῶς ἤκουε, *Od.* A. 328. οἱ ἄλλοι σύνθεσθε Ἀργεῖοι, diligenter attendite, una reponite animo veſtro, *Il.* Γ. 84.

v. 28.

Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, Procorum tibi ſufficientes *vel* ſatis multi fortiſſimi inſidiantur, *aut* in inſidiis poſiti ſunt pro ἐπιτηδέες, *contr.* ἐπιτηδεῖς. ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν ἐπιτηδές, congregemus in navem remiges ſufficientes. pro ἐπιτηδεῖς, *contracto* ex ἐπιτηδέας, *Il.* A. 142.

Ἐπιτηδής, έος, ὁ, ἡ, lubens & ſufficiens ad ſtudioſe agendum & intendendum ſe viresque ſuas: idoneus. hinreichend, hinlänglich. ex ἐπὶ, ad, & τίω vel τάω; unde eſt τίνω & τείνω, tendo: ut notetur id, quod pertingit uſque ad efficiendum quid.

Ἀριστεύς, *Od.* Ξ. 218.

Λοχόωσιν, Vid. *ibid.* 181.

v. 29.

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, In freto inter Ithacam, & Samum eminentem ſupra mare, *vel* & ſaxoſam: im Canal, wo du durch muſt, *ſcil.* paſſen ſie auf dich. Sed Telemachus, præſentiens hoc, cum nave ſua non ad urbem Ithacam reverſus eſt, ſed ab altera parte inſulæ, ante quam ad fretum illud accederet, appulit navem, & pedeſtri itinere ad villam, inde ad urbem, rediit. ita *Od.* Δ. 671.

Παιπαλόεις, *Od.* Λ. 479.

v. 30 — 32.

Od. N. 426 — 428.

v. 33.

Ἑκὰς νήσων ἀπέχειν (infin. pro imperat.) — νῆα, procul ab inſulis remove — navem in itinere tuo. & ejus oppoſitum eſt προσέχειν, prope tenere & habere; nam πρὸς notat ἐγγύτητα, ἀπὸ vero remotionem: ſimul *h. l.* ſuadet ei περιοδεῦσαι (per ambages facere) τὸν πλοῦν, καὶ μὴ κατ' εὐθὺ (recta via) πλεῦσαι.

Ἐνεργία νῆα, *Od.* M. 166.

v. 34.

Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, Simul *vel* Pariter autem nocte navigare memento, *aut* naviga: nam eſt infin. pro imper.

Ὁμῶς, *Od.* Ξ. 156.

Πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, mittet autem tibi ventum ſecundum a puppi, *vel* a tergo navis. οὖρος, *Od.* M. 167.

v. 35.

Ἀθανάτων, ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε, Immortalium, quicunque te cuſtoditque, tueturque. Vid. ad *Od.* Ξ. 107.

v. 36.

Πρώτην ἀκτὴν, ad primum littus. ἀκτὴ, *Od.* N. 234.

v. 37.

Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι, Navem quidem ad urbem mitte: infinit. loco imperat.

v. 38

Πρώτιστα, ante omnia, *Od.* N. 404.

v. 39.

Ibid. 405.

v. 40.

Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι, ibi autem noctem dormire, ſopotes: nam eſt infin. pro imperat. ex more græco. νύκτα μὲν ἀέσαμεν, (*pro* ἠέσαμεν, aor. 1. ab ἀέω,) per noctem dormivimus, ἀνεπνεύσαμεν, wir ruheten aus, ἐκοιμήθημεν, *Od.* Γ. 151. & 490. ἔνθα δὲ νύκτα ἄεσαν, ibi per noctem quieverunt.

Τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω, mitte eum celeriter in urbem.

v. 41.

Περίφρονι Πηνελοπείῃ, *Od.* Λ. 445.

v. 42.

v. 42.

Οὕνεκά οἱ σῶς ἐστὶ, Quod ei incolumis & ſalvus es. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, *Od.* E. 305.

v. 45.

Λὰξ ποδὶ κινήσας, Telemachus Piſiſtratum Neſtoridem dormientem excitans. ſic *Il.* K. 158. Neſtor, Diomedem humi dormientem. λὰξ ποδὶ eſt unum idemque, pede: ſed quæſtio eſt, an pede excitantis, mit dem Fuß; an pede excitandi, beym Fuß; an utrumque ſimul, ut excitans pede ſuo moverit pedem excitandi Nobis videtur media horum explicatio verior, ut excitans manu attigerit pedem excitandi: ſic enim civilitas Heroum & agilitas poſtulat, ut credamus, inclinato corpore non gravatum eſſe vigilantem, pedem dormientis manu ſua tangere; & quidem pedem, qui ſenſibilior manu dormientis eſſe ſolet: vel, quia mos ita erat excitandi dormientem; da er den andern beym Bein ein wenig gerüttelt oder angeſtoſſen.

v. 46.

Ἔγρεο, imperat *pro* Ἐγείρεο, Evigila. ſic *Il.* K. 159.

Μώνυξ, υχος, Epith. *equi*, qui habet ungulam perpetuam: ad differentiam aliorum ζώων πολυωνύχων, καὶ διχηλῶν. Vid. ad *Il.* E. 236. & 581.

v. 47.

Ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, *i. e.* ἵνα ὁδεύσωμεν; & deeſt præpoſitio διὰ) ut tranſeamus per viam. ſic *Il.* Ω. 264. Vid. etiam ad *Od.* N. 83.

v. 49.

Οὔπως ἐστὶν, es gehet nicht an, *Od.* Λ. 157.

Ἐπειγομένους περ ὁδοῖο, valde feſtinantes ad iter ingrediendum. ſic & *Od.* A. 309. ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, *coll.* 315. ob du gleich ſehr groſſe Luſt haſt, je eher je lieber zureiſen. & *Od.* Γ. 284.

v. 50.

Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, Noctem per tenebricoſam agere equos currui junctos, *i. e.* vehi, in der finſtern Nacht zufahren. νὺξ δνοφερὴ, *Od.* N. 269. ἐλάαν, *Od.* M. 124.] Conjicit Dna. *Dacier* hoc eadem accidiſſe nocte, quam ſupra depingit Poëta: Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ

σκοτομήνη

σκολομήνιοι &c. Ξ. 457. ideoque hoc in loco noctem δνοφερὴν appellatam exiſtimat: ſcilicet ut dicat Piſiſtratus, *nocte tam obſcura & intempeſta iter nullo modo inſtituendum eſſe.* Sed male. Neque enim Epitheton δνοφερὴ omnino noctem intempeſtam, aut ſolito obſcuriorem, denotat; ſed omni nocti in univerſum tribuitur; neque, ut de eadem ipſa nocte hæc intelligantur, ulla videtur ratio. Revera hoc dicit Piſiſtratus, *noctem*, (*non* iſtam *utique*, *ſed* omnem) *ad iter faciendum, tempus eſſe omnino inidoneum.* CLARK.

Τάχα δ' ἔσσεται Ἠώς, cito autem aderit Aurora.

v. 51.

Ἐπιδίφριος, ꞇ, ὁ, ἡ, qui ſuper curru eſt *aut* ponitur. ex ἐπὶ & δίφρος, ꞇ, ὁ, currus.

Μέν', (*pro* μένε,) εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ, exſpecta, donec dona proferat & proponat, talia, quæ in curru reponi & vehi queant.

v. 52.

Δουρικλειτὸς, haſta, *i. e.* bello & pugnando, clarus. Epith. *Menelai.* Vid. ad *Il.* E. 55.

v. 53.

Μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ, verbis mitibus cohortatus te dimittat a ſe.

Μύθοις ἀγανοῖσι, verbis humanitate plenis. εὐχωλῇς ἀγανῇσι, *Od.* N. 357.

Παραυδήσας, allocutus, παραμυθησάμενος, προσειπὼν, παρηγορῶν, παραινῶν. Vid. ad *Od.* Λ. 487.

v. 54.

Τꞇ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα, Etenim hoſpes memor eſt dies omnes. μηδέ με τꞇτων Μίμνησκ', *Od.* Ξ. 168. 169.

v. 55.

Ἀνδρὸς ξεινοδόκꞇ, Vid. ad *Od.* Θ. 543.

Ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, qui benevolentiam præbuerit. ita *Il.* Γ. 354.

v. 57.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε, Vid. ad *Od.* Ξ. 410.

v. 58.

Καλλίκομος, pulcra coma ornatus. *h. l.* Epith. *Helenæ.*

v. 60.

v. 60.

Σπερχόμενος, Feſtinans. σπερχομένη, Od. N. 115. Χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλόεντα δῦνεν, tunicam circa corpus admirabilem induit. ῥήγεϊ σιγαλόεντι, *ibid.* 118.

v. 61.

Φᾶρος, *Od.* N. 67. & 108.
Μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις, Vid. ad *Od.* Ξ. 528.

v. 62.

Βῆ δὲ θύραζε, ivit autem foras.

v. 64.

Ὄρχαμε λαῶν, *Menelaë.* Vid. ad *Od.* K. 538.

v. 66.

Ἐέλδομαι, *Od.* Ξ. 42.

v. 68.

Οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω, non te diu hic detinebo, ich will dich hier nicht lang aufhalten.

v. 69.

Νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ, nam improbo & alium, qui ſic facit; ergo ipſe ſic non fecerim. Διὸς, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, *Od.* Ξ. 284.

v. 70.

Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Hoſpites accipienti, qui vel nimis benigne faciat; vel nimis benigne tractet, *ſc.* hoſpitem. ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα, *Od.* Λ. 431.

v. 71.

Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, Vel nimis auſtere & inimice; Vel nimis odioſe. Docet ergo, nusquam τὸ ἄγαν locum habere debere.

Ἐχθαίρω, *Od.* Λ. 559.

— — — *ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.*

— — — *omnia moderata & temperata ſunt meliora.*

πάντων μέτρον ἄριστον. nam qui nimis bene facere cupit hoſpiti, odioſus fit ei.] C'eſt ce vers d'*Homere*, comme *Euſtathe* l'a fort bien remarqué, qui a donné lieu au proverbe, que les Philoſophes ont enſeigné après lui: Μηδὲν ἄγαν, *ne quid nimis*, rien de trop. DAC. Vide eundem verſum *Od.* H. 310.

Αἴσιμος, *Od.* Ξ. 433.

v. 72.

v. 72.

Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ', (*pro* ἐστι,) Æqualiter ſane pravum eſt. *pro* ἴσως.

Ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire jam Hoſpitem abire juſſerit.

v. 73.

Ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, qui feſtinantem detinet.

v. 74.

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, Oportet hoſpitem, dum apud nos eſt, benigne tractare; abire volentem autem, libenter dimittere; inſtructum neceſſariis ad iter longius.

v. 75.

Vide ad *v.* 51.

v. 77.

Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν, Prandium in ædibus parare.

Ἅλις ἔνδον ἐόντων, cum affatim in domo ſint in promtu; ex iis copiis, quæ in domo ſunt.

v. 78.

Κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, de convivio hoſpitali, quod datur hoſpiti honeſto & honoris & utilitatis ejus cauſa: *vel*, in quo lautitia excipientis, & utilitas excepti hoſpitis, æque eminet.

Ἀγλαΐα, ας, præſtantia, nobilitas, honeſtas, dignitas in cultu. Vorzug, ausnehmendes Weſen, Staat. ἵππος ἀγλαΐηφι πεποιθώς, præſtantia ſua fretus equus generoſus, *Il.* Z. 510.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *in genere* notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat & prodeſt, & quo frui poſſumus. *in ſpecie* cibus ab ὀνίω, ſcribi deberet ὄνεαρ, ſed ε Jonice eſt productum: & ὀνέω eſt ὠφελέω.

Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, beydes, eine Ehre und Anſehnlichkeit, und eine Erquikung gegen die Reiſe. Prius reſpicit hoſpitem activum, poſterius paſſivum jam abeuntem; quanquam & prius ad τὸν ξεινοδοχηθέντα, honorifice tractatum hoſpitem. Ceterum ſermo eſt de lauto convivio, quo abiturus ſplendide reficitur.

v. 79.

Δειπνήσαντας, *i. e.* τὸ τοὺς ξείνους δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι

εἰς

εἰς ὁδὸν, ὄνειαρ μέν ἐςι τῷ ξεινοδοχηθένλι, διὰ τὸ φαγεῖν: κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα τῷ ξεινοδοχήσανλι. Ergo duplex utilitas emergit ex ſumto cibo, antequam hoſpes paſſivus ſe dat in viam.

Ἴμεν, *pro* ἰέναι, ire.

Ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* Ε. 46. additur πολλὴν, quod notat multitudinem locorum peragratorum in terra non finienda terminis.

v. 80.

Εἰ δ' ἐθέλεις τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα κ. τ. λ. Si vero vis obire per Græciam, & huc illuc te convertere, tunc ipſe te comitabor. Solebant nobiles homines obire terras, ad colligendas ex donatione opes, etſi non rogantes.

v. 81.

Ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, & ſubjungam tibi equos, *ſc.* ſub jugo.

v. 82.

Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, Ad urbes autem hominum te ducam. deeſt εἰς vel πρός.

Οὐδέ τις ἡμέας Ἄυλως ἀποπέμψει, neque quiſquam nos Sic, inanes, dimittet.

v. 83.

Ἄυλως, *Od.* Ξ. 151.

Δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, ſed dabit aliquid ſaltem ferendum, er wird uns wenigſtens eines von benannten Stücken geben mitzunemmen.

v. 84.

Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, Aut aliquem tripodum ex bono ære bene factorum, aut lebetum. Vid. ad *Od* Ν. 13.

Εὔχαλκος. ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, ſub galea ex firmo & ſolido ferro facta, *Il.* Η. 12.

v. 85.

Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, Aut duos mulos, ein Geſpann, ξυνωρίδα. nam εἰ Ἥρωες οὐκ ἐκελήτιζον τότε: & equos jam recuſaverat Telemachus ut in Ithaca inutiles.

Ἠὲ χρύσειον ἄλεισον, aut aureum poculum. ἄλεισον. *Od.* Θ. 430.

v. 86.

Πεπνυμένος, ſpiritu & perſpicacia præditus. Epith. *Telemachi.* ita *Od.* Α. 213.

v. 88.

Νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ', *pro* ἡμέτερα, *ſc.* δώματα, redire ad noſtra.

'Ου γὰρ ὄπισθεν Ὄυρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, non enim poſt me Cuſtodem abiens *vel* proficiſcens reliqui ſuper poſſeſſiones meas.

v. 89.

Ὄυρον — ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, Inſpectorem & cuſtodem — facultatibus *ſeu* bonis meis, *i. e.* Φύλακα. eſt hic in notione propria. Neſtor ſapiens & conſilio provido pollens, vocatur οὖρος Ἀχαιῶν, *Od.* Γ. 411.

v. 90.

Διζήμενος, quærens. νόστον δίζηαι, *Od.* Α. 99.

v. 91.

Κειμήλιον, *Od.* Ξ. 326.

v. 94.

Supra *v.* 77.

v. 95.

Ἀγχίμολον, *v.* 57.

Ἐτεωνεὺς, έως, ὁ, nobilis Spartanus, intimus miniſter Menelai, valde fidus: filius Βοήθου, unde dictus Βοηθοίδης.

v. 96.

Ἐπεὶ ὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτῦ, quia non procul habitabat ab eo.

v. 97.

Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε, Hunc ignem accendere jubebat.

v. 98

Ὀπτῆσαί τε κρεῶν, Attica phraſis: Aſſareque *partem aliquam* carnium earum. ὤπτησαν, *Od.* Ξ. 431

Ὁ δ' ἄρ' ὐκ ἀπίθησεν, is vero obſecutus eſt. *Od.* Ε. 43.

v. 99.

Ἀυτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Ipſe autem in conclave intravit egregie olens ex accenſis odoribus. Vid. ad *Il.* Γ. 382. Ζ. 288.

v. 100.

V. 100.

Μεγαπένθης, εος, ὁ, filius Menelai, quem, abſente Helena, ex nobili miniſtra genuerat: dictus, quia tunc ἔγα πένθος ἦν τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ. *Od.* Δ. 10 - 12.

V. 101.

Ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο, ubi ei gazæ repoſitæ erant.

V. 102.

Δέπας — ἀμφικύπελλον, *Od.* N. 57.

V. 104.

Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Helena vero acceſſit ad arcas. φωριαμῶν ἐπιθήματα καλὰ ἀνέῳγεν, κ. τ. λ. arcarum opercula pulcra aperuit, Priamus, *Il.* Ω. 228.

Φωριαμος, ου, ὁ, arca, in qua veſtes ſervantur, ἡ πεπλοδοχὸς χηλὸς, ἡ κιβωτός. Poſſis putare, eſſe compoſitum ab ἀυλοῦσι τὰ φάρεα ἀμᾶσθαι, i. e. συνάγεσθαι. Simplicius tamen ad τὸ φᾶρος refertur: ein Kaſten zu Leinen- und Kleider-Werk.

V. 105.

Πέπλοι παμποίκιλοι, pepla valde varia arte & ornatu: ut notetur πλῆθος variegationis & artis adhibitæ. ita *Il.* Z. 289.

Οὓς κάμεν αὐτή, i. e. καμοῦσα ἔτευξε, quæ elaboravit ipſa. *propr.* quæ moleſto aut fatigante labore affecta, laſſata, fecit.

V. 106.

Τῶν (*ſc.* πέπλων) ἕν' ἀειραμένη (in *Medio* vere ſignificatu, intranſitive,) Ἑλένη φέρε, Horum unum ſumens Helena adtulit.

Δῖα γυναικῶν, *Od.* Δ. 305.

V. 107.

Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, Quod pulcherrimum erat operibus variis ei intextis. *Il.* Z. 294.

V. 108.

Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, Stella autem velut candore ſuo refulgebat; & ſermo eſt de veſte muliebri candida & pulcra. ita *Il.* Z. 295.

Ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, *ſc.* ὁ πέπλος ἐκεῖνος, jacebat ultimus, i. e. ἔσχατος καὶ ἰδιάζων, ὡς ἐκκριτός. παρὰ νείατον ὄρχον, ad poſtremum ordinem, in horto, *Od.* H. 127.

v. 109.

Βὰν δ' ἰέναι προτέρω, Iverunt autem ulterius. βὰν, *Il.* Α. 209.

Ἕως ἵκοντο Τηλέμαχον, donec acceſſerunt ad Telemachum.

v. 110.

Ξανθὸς Μενέλαος, *Od.* Α. 285.

v. 111.

Ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ſane reditum, ut tibi optas, Sic tibi Jupiter perficiat. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, *Od.* N. 381.

v. 112.

Ἐρίγδουπος, Epith. *Jovis*, tonantis in nubibus, *Il.* Ε. 672.

v. 113.

Κειμήλια, *v.* 101.

v. 114.

Κάλλιστον καὶ τιμηέστατον, δῶρον δώσω, pulcherrimum & pretioſiſſimum, donum dabo. τιμήεις, *Od.* N. 129.

v. 115.

Κρητῆρα τετυγμένον, craterem bene elaboratum, *Od.* Δ. 615.

v. 116.

Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, auro autem labra ſuperfuſa, ſuperinducta, ſunt, *ibid.* 616.

v. 118.

Ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε — με, ejus domus in ſe habuit me, περιέσχε καὶ ἐσκέπασέ με. ita *ibid.* 618.

v. 119.

Τεὶν, *ib.* 619.

v. 121.

Κρητῆρα φαεινὸν, craterem ſplendide politum, *Il.* Γ. 247.

v. 123.

Καλλιπάρῃος, pulcris genis, formoſo vultu. Epith. *pulcra fœmina*, a parte hac ad totum. *h. l.* Epith. *Helenæ.*

v. 125.

Τέκνον φίλε, *Attice*, & ad ſenſum, quaſi diceret, υἱὲ φίλε. ita *Od.* Β. 363.

v. 126.

Μνῆμ' (Μνῆμα) Ἑλένης χειρῶν, In memoriam Helenæ manuum,

ianuum, ex quibus id donum accepiſti. σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔςω, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι, ſerva hoc apud e, ut ſit memoria ſepulturæ Patrocli, *Il.* Ψ. 619. ubi δῶρόν τι ſic vocatur, datum in memoriam ejus rei.

Πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ad tempus conjugii multis rotis expetendi. ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, *Od.* Λ. 274.

v. 127.

Σῇ ἀλόχῳ φορέειν, *ſc.* τὸν πέπλον, Ut tua conjux hunc peplum induat.

Τείως, usque ad id tempus, bis dahin. *Od.* Δ. 90. 91.

v. 129.

Οἶκον ἐϋκτίμενον, Ad domum bene conditam.

v. 131.

Τὰ μὲν (δῶρα) ἐς πείρινθα τίθει, Hæc in alveum currus ponebat data. ἅμαξαν ὁπλίσαι, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, inſtruere currum, & alveum ligare ſuper eo, *Il.* Ω. 190.

v. 132.

Θηήσατο. *Od.* Η. 134.

v. 133.

Κάρη ξανθὸς, quod attinet caput, *i. e.* comam, flavus.

v. 134.

Ἑζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε, Sedebant autem deinde ambo in ſedilibus pulcris: hîc Synonymia eſt manifeſta. Vide ad *Od.* Κ. 233.

v. 135 — 139.

Od. Κ. 368 — 372.

v. 140.

Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα (*pro* κρέατα) δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, Juxta autem Boëthoedes carnes dividebat, ſecabat, & tribuebat partes. Hinc eſt ὁ δαιτρὸς, ſector carnium aſſatarum, der Tranchirer, Zerleger.

v. 141.

Ὠινοχόει δ' υἱὸς Μενελάου, Vinum autem infundebat filius Menelai. Vid. ad *Il.* Α. 598. Δ. 3. *Od.* Δ. 233.] Ex hoc loco docet *Athenæus*, *Lib* X. (ut eſt etiam a *Giphanio* notatum,) olim etiam nobiliſſimos pueros, *i. e.* τοὺς εὐγενεστάτους παῖδας, pincernarum officio defunctos: quod idem etiam de Euripide commemorat: ex quo etiam Sappho

Larichum fratrem ſuum laudabat, quod Mitylenæis in Prytaneo vinum miniſtraret. Apud Romanos etiam, *inquit*, hujusmodi miniſterio pueri nobiliſſimi funguntur in publicis populi ſacrificiis. SPOND.

v. 142. 143.

Od. Ξ. 453. 454.

v. 146.

Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου, Exegerunt autem ex veſtibulo & porticu valde ſonante.

Πρόθυρον, *Od.* Ξ. 34.

Αἰθούσης ἐριδούποιο, *Od.* H. 345. πολυμαῶν ἐριδούπων, *Od.* K. 515.

v. 148.

Οἶνον — μελίφρονα, *Od.* N. 53.

Ἐν χειρὶ — δεξιτερῆφι, manu — dextra.

v. 149.

Ὄφρα λείψαντε κιοίτην, *i. e.* ἀπέλθοιεν, ut, libatione facta, proficiſcerentur ambo. ita *Il.* Ω. 285.

v. 150.

Δειδίσκομαι, *idem quod* δειδίσκομαι, data manu dextra excipio aliquem, *Od.* Γ. 41.

Δειδισκόμενος δὲ προσηύδα, nam propinabat ei.

v. 151.

Χαίρετον, ὦ κούρω, Valete, adoleſcentes ambo.

v. 152.

Εἰπεῖν, *pro* Εἴπετε, *ſc.* χαίρειν, Dicite ei ſalutem meis verbis.

Ἦ γάρ ἔμοιγε, πατὴρ ὥς, ἤπιος ἦεν, inquit Menelaus de Neſtore: indulgebat enim mihi, adhærebat mihi, ut pater (utpote multo ſenior Neſtor,) filio.

v. 153.

Ἕως — πολεμίζομεν, Quamdiu; eo omni tempore, quo — pugnabamus.

v. 156.

Καταλέξομεν, narrabimus.

Αἲ γὰρ ἐγὼν ὥς — Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ Εἴποιμ', utinam ego ſic — Ulyſſi in domo Narrate poſſim!

v. 158.

Παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, a te nactus amici-

tiam

tiam omnem, da ich von dir lauter Freundſchaft, lauter liebes und gutes genoſſen, allen guten Willen.

v. 160.

Ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ſupervolavit dextra avis, a dextra parte miſſum augurium.

v. 161.

Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι, Aquila album anſerem ferens ungŭibus.

Πέλωρον, eximium & valde magnum: quæ magnitudo anſeris in hoc augurio notabat τὸ τῶν μνηστήρων ὑπερφίαλον. δεινοῖο πελώρου, *Od.* Λ. 633.

v. 162.

Ἥμερος, ἥμερα, ἥμερον, manſuetus, cicur, mitis, lenis, zam, gelind, gütig. Scribitur & ἵμερος, *Dor.* ἅμερος, & ἥμερος, & *Attice* eſt gen. communis. Ab ἱμείρω; nam mitia & manſueta appetuntur ab homine, & viciſſim appetunt & amant hominem. ἥμερον χῆνα, anſerem cicurem. additum ἀργὴν, album, oſtendit, ἥμερον eſſe gen. comm.

Ἐξ αὐλῆς, ex corte, domeſticum.

Ἰΰζοντες ἕποντο, clamantes inſequebantur aquilam, cum interfeciſſet anſerem. ἰΰζουσιν ἀποπροθεν, conantur leonem eminus clamore abigere, *Il.* P. 66.

v. 164.

Δεξιὸς ἤϊξε, Dextera ruit: de aquila volante.

v. 165.

Πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, omnibus in mentibus animus exhilaratus eſt. ἰαίνετο κηρὸς, *Od.* M. 175.

v. 166.

Ἤρχετο μύθων, *Od.* A. 334. Τοῖσι, His verbis.

v. 167.

Φράζεο, Conſidera & diſpice. ita *Od.* Δ. 71.

v. 168.

Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε Θεὸς τέρας, An nobis hoc oſtenderit Deus indicium. Vid. ad *Il.* B. 324. 318.

v. 169.

Μερμήριξε, deliberavit, cogitavit ſtudioſe. φρεσὶ μερμηρίξας, *Od.* A. 203.

Ἀρηΐφιλος, a Marte amatus. *Menelai* Epith. Vid. ad *Il.* Β. 778.

v. 170.

Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, Quomodo ei juſto modo reſponderet prudenter ſimul tamen ineſt notio interpretandi ſignum cœlo miſſum. ſic enim eſt *Il.* Μ. 228. ὧδέ κε ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ſic ſane interpretans reſponderet vates; & θεοπρόπος eſt ὁ εἰπὼν τὸ ἐκ Θεοῦ.

Κατὰ μοῖραν, recte, ſic ut ad rem pertineret: immo & , ſecundum verum fatum, quod portendebatur hoc augurio.

Νοήσας, ut intelligens monita fatorum, als ein der Sach Verſtändiger, mit Einſicht.

v. 171.

Τανύπεπλος, *Helenæ* Epith. Vid. ad *Od.* Μ. 375.

Τὸν δ' Ἑλένη — ὑποφθαμένη —, Hunc autem præveniens reſponſione, φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως καὶ ἀγχίνοιαν, cum contra Menelaus diu hæreret: erat enim Helena valde ſolers & perſpicax. ὑποφθὰς, præveniens, *Il.* Η. 114. Ὀρέστης αὐτὸν κτεῖνεν ὑποφθάμενος, *Od.* Δ. 547. nam improviſam aliquam præventionem notat hoc compoſitum.

v. 172.

Μαντεύσομαι, vaticinabor.

Ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, ſicut animo Immortales indent. Vid. ad *Od.* Α. 201.

v. 173.

Ὡς τελέεσθαι ὀΐω, ſicut factum iri puto.

v. 174.

Ὡς ὅδε (αἰετὸς) χῆν' ἥρπαξ, Sicut hæc (aquila) anſerem rapuit,] Nous avons déja vû dans *le ſecond Livre* deux Aigles partis de la montagne ſignifier Ulyſſe & Telemaque. On peut voir là l'explication de ce prodige. C'eſt ici la même choſe. L'Aigle parti de la montagne, c'eſt Ulyſſe, qui, après avoir été long temps errant, arrive à ſa maiſon de campagne & de là à Ithaque, & cette Oie domeſtique qu'il tient dans ſes ſerres, ce ſont les Pourſuivants. Comme cette Oie ne fait que manger dans la baſſe-cour & eſt enfin tuée; de même les Pourſuivants,

ſuivants, après avoir paſſé pluſieurs années à faire bonne chere dans le Palais, ſeront enfin tuez par Ulyſſe. DAC.

Ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, nutritum (anſerem) in domo. ἄλλοισιν δὲ συας πάλυς ἀτιτάλλω, *Od.* Ξ. 41.

v. 175.

Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τόκος τε, Veniens ex monte, ubi generatio ejus & partus: ubi ejus pulli ſunt in nido; wo er hecket und junge hat. de aquila.

Τόκος. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε, τόκον τε, ſciſcitans domum & natos, *Il.* Η. 128. πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε, τόκον τε, omnium hominum ſervare progeniem & natos, *Il.* Ο. 141. i. e. omnes homines, & quidem *h. l.* ex Diis creatos cum fœmina humana. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, de vacca, quæ nondum unquàm peperit, *Il.* Ρ. 5. Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον, ejus inhibuit & morata eſt partum, ne jam parere poſſet, *Il.* Τ. 119.

v. 176.

Κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, mala multa paſſus, & ad multa loca errore delatus. ita *Od* Δ 81. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, *Od.* Ξ. 380. quanquam tamen avulſum ἐπὶ poſſit eſſe præpoſitio ad γαῖαν.

v. 177.

Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, Domum redibit, & puniet. *Od.* Ξ. 163.

v. 178.

Οἴκοι, Domi *eſt*, & in patria.

Μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει, Vid. ad *Od.* Ξ. 110. & 218.

v. 180.

Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, κ. τ. λ. *Od.* Θ. 465.

v. 181.

Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, Θεῷ ὡς, ἐυχετοώμην, *pro* ἐυχετοίμην, Ita tibi & illic, ut Numini alicui, gratias acturus eſſem. ſic & *Od.* Θ. 467.] Hinc colligi poſſe exiſtimo, pleroſque *Deos* a veteribus *confictos* ob accepta ab illis beneficia: ecce enim, Telemachus Helenæ, ſi vera vaticinari eam compererit, divinos honores pollicetur, immo ſe eam pro Dea habiturum. Quod neque illis

 tempo-

temporibus neque ſequentibus novum fuit, ut ſatis conſtat ex tot Deunculorum (ut ita loquar) ἀποθεώσει, qua veterum monumenta plus ſatis ſunt referta. Vide *Syntagm. Deorum Gyraldi*, & *Mytholog. Natalis a Comit.* SPOND. Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; *Od.* Ξ. 189.

v. 182.

Ἦ, Dixit.

Ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν, equis flagellum incuſſit, er peitſchete die Pferde an. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, ſcutica aſſidue verberabat ſuper humeros, *Il.* Ψ. 500.

v. 183.

Ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πόλιος μεμαῶτες, Ruebant in campum per urbem ardentes, equi. δεξιὸς ἤϊξε, ſupra *v.* 164.

v. 184.

Παννημέριος, *Od.* M. 24.

Οἱ δὲ παννημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, Ii vero toto die quatiebant & motitabant jugum ſuum, currentes in itinere, ad currum juncti. ita *Od.* Γ. 486.

Ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, jugum utrimque in cervicibus habentes.

v. 185.

Od. Λ. 12.

v. 186.

Φηρὴ, ῆς, & Φηραὶ, ῶν, αἱ, urbs Meſſeniaca in Peloponneſo, ad mare.

Διοκλῆς, έος, ὁ, princeps græcus, dives, ab Alpheo fluvio deducens genus: cujus duos filios occidit Æneas, Pheræ erant ſedes ejus principalis.

v. 188.

Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, Ibi autem per noctem quieverunt. Vide ſupra ad *v.* 40.

Ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, *Od.* Γ. 490.

v. 191.

Supra *v.* 146.

v. 192.

Μάστιξεν δ' ἐλάαν, *Od.* Ζ. 82.

Τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, non inviti autem currebant hi duo equi. ita *Il.* E. 366.

v. 195.

Πῶς κεν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας Μῦθον ἐμόν; wollteſt du wol das, was ich dir ſagen will, über dich nehmen, und es mir zugefallen würklich thun? & res illa, quam vult fieri, eſt v. 199. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας, Od. N. 133.

v. 196.

Διαμπερὲς, allerdings und völlig. Vid. ad Od. Ξ. 11.

Εὐχόμεθ', profitemur, Od. I. 263.

Ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος, hoſpites autem omnino ſumus Ex amicitia, quam patres noſtri inter ſe coluerunt. i. e. ἐσμὲν ξένοι πατρῷοι.

v. 197.

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, æqualis, ejusdem ætatis. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμὲν, atqui & æquales ætate ſumus.

v. 198.

Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, ſc. ἡμᾶς, inquit ad Neſtoreum filium Telemachus: Et hoc iter etiam magis in amicitiam veram nos immittet. ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (Θεοί σοι) ἐσθλὴν, Od. Z. 181.

v. 199.

Μή με παρὲξ ἄγε νῆα, Ne me ducas præter navem, führe mich nicht am Schiff vorbey,] μή με παρὰ τὴν φέρουσαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν ναῦν, ἐπ' ἄλλην ὁδὸν ἐπαγῃς. Schol.

Ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, Od. K. 266.

v. 200.

Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Ne me ſenex invitum moretur & detineat domi ſuæ. τρίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέχει, Od. Λ. 548.

v. 201.

Ἱέμενος φιλέειν, Cupiens me amice tractare.

Χρεών, τὸ, id quod utile eſt, & quod oportet. Eſt neutrum Atticum ex declinatione ſecunda, ipſum tamen indeclinabile.

Ἐμὲ δὲ χρεὼν θᾶσσον ἱκέσθαι, utile enim eſt & oportet me quam primum venire, quo volo.

v. 202.

Ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, ſuo conſultabat cum animo, deliberabat, conſultabat ſecum, er überdachte bey ſich.

ὅτι αὐτῷ συμφράσσατο βυλὰς Θέτις, quod cum eo contulerat conſilia Thetis, *Il.* A. 537. τίς Θεῶν συμφράσσατό σοι βυλάς; quis Deorum communicavit tecum conſilia; hat dir die Einſchläge gegeben, *Od.* Δ. 462.

V. 203.

Ὅππως ει καλὰ μοῖραν ὑποχόμενος τελέσειεν, Quomodo ei hoc in ſe ſuſciperet, & perficeret apto modo; Quomodo id ei reciperet in ſe, & re vera præſtaret: nam multi multa pollicentur quidem, ſed parum effectui dant.

V. 204.

Od. K. 153.'

V. 206.

Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνη ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, locutio Elliptica, feſtinantem deſcribens; *i. e.* ex curru ſumebat pulcra illa donaria, & navis puppi imponebat ea. ἐξαίνυτο, *ſc.* ἐκ δίφρυ, ἐπὶ νηὶ, *ſc.* τιθεὶς αὐτά. ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν, eripuit vitam, *Il.* Δ. 531. φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν, *Il.* E. 155.

V. 209.

Σπυδῇ νῦν ἀνάβαινε, *ſc.* εἰς νῆα, Cum feſtinatione nunc conſcende navem. σπυδῇ, *Od.* N. 279.

V. 212.

Οἷος ἐκείνυ θυμὸς ὑπέρβιος, Qualis ejus eſt animus valde vehemens: de Neſtore, qui Telemachum non ſit a ſe tam cito dimiſſurus, ſi reſciſcat, eum adeſſe. Ergo notatur animus non deſiſtens ab incepto, donec pervincat, ψυχὴ βιαία: & φράζει Πεισίστρατος φιλικὴν βίαν, reſpiciendo ad, ὔ σε μεθήσει, non remittet a te; ſimulque ad iram ex amico corde proficiſcentem ὑπέρβιον, *Od.* Ξ. 92 & 95.

Ὀυ σε μεθήσει, non te deſtituet, er wird ſich nicht unbekümmert um dich laſſen: ὐκ ἀμελήσει σε. & ſequuntur breves poſitiones feſtinantis. eſt in genere: non dimittet te a ſe, er wird dich nicht ſo weglaſſen. vel: er wird nicht nachlaſſen, nicht ablaſſen, rogando non deſiſtet.

V. 213.

Αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἶσιν, ipſe vocaturus te domum ſuam huc ibit. ſic ἔβη καλέων ἀυὸν, ibat invitaturus ad convi-

convivium eum, *Od.* Δ. 532. Τηλέμαχον καλέουσα, Telemachum advocatura, *Od.* N. 413.

Εισεῖται, veniet, πορεύσεται. παλιν ἔισομαι, retro ibo, *Il.* Ω. 462. ἔισομαι ἐξ ἁλόθεν, e mari exibo, *Il.* Φ. 335.

Ουδέ σε φημὶ Αψ ἰέναι κενεόν, neque te puto Reverſurum inde eſſe inanem; non habentem dona. Alii pro σὲ legunt ἑ, *eum*, ut ſenſus ſit: puto eum, patrem meum, non fruſtra reverſurum eſſe hinc, ſed amice iraſcendo & minitando coacturum eſſe te, ut ſecum venias in urbem. & veriſimilis omnino videtur hæc lectio, ſi addas ſequentia.

V. 214.

Κενεός. αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, turpe ſane, diu hic hærere, & inanem reverti domum, *i. e.* μὴ πράξαντα τὸ τέλος, ὗ ἕινεκεν ἦλθε, wann er den Zweck nicht erreichet, um deſſen willen er gegangen iſt, *Il.* B. 298. Vide etiam ad *Od.* K. 42.

Μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, valde enim iraſcetur omnino, *ſc.* te ſic abiiſſe ab eo jam κενεόν. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, *Il.* A. 139.

Ἔμπης, *Od.* Ξ. 481.

V. 215.

Ἔλασεν — ἵππυς κ. τ. λ. *i. e.* vectus eſt curru in urbem.

Καλλίτριχας ἵππυς, pulcros pilos habentes equos. ita *Od.* Γ. 475. καλλίτριχα μῆλα, *Od.* I. 336. & 469.

V. 218.

Ἐγκοσμέω, intus ordino & diſpono. ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' — νηΐ, adornate, inſtruite & apte diſponite, omnia armamenta & inſtrumenta — in navi: inquit Telemachus navigaturus.

V. 219.

Ἀμβαίνωμεν, pro ἀναβαίνωμεν, *ſc.* εἰς νῆα.

Ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, *i. e.* ἵνα περήσωμεν διὰ κελεύθυ τῆς κατὰ θάλασσαν. Vid. ſupra ad *v.* 47.

V. 221.

Ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, *Od.* N. 76.

V. 222.

Ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, Et ſane ille hæc ſedulo curabat, his occupatus erat.

Ἔυχετο.

Εὔχετο. θῦε δ' Ἀθήνῃ, vota fecit: ſacrificavitque Minervæ.

v. 223.

Νηὶ παρὰ πρύμνῃ, Vide ſupra ad. v. 206. & ad *Od.* M. 411.

Σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ, *i. e.* ſubito apparuit ei. ſic *Od.* N. 221.

v. 224.

Τηλεδαπὸς, *Od.* Ξ. 415.

v. 225.

Γενεήν, genus quod attinet.

Μελάμπους, οδος, ὁ, filius Amythaonis, vir valde potens & dives.

Ἔκγονος *h. l.* notat τὸν ἀπόγονον ἐκ τοῦ γένους: nam erat quartus a Melampode primo. Vid. ad *Od.* Λ. 235.

v. 226.

Μητέρι μήλων, *Pyli* Epith. gregibus ovium nobilis.

v. 227.

Ἀφνειὸς (ἐν) Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα, Dives *ſeu* Opulentus inter Pylios valde eximie *vel* eminenter. nam neutrum plurale eſt *Adverbialiter* intelligendum; & δώματα ναίων, ſimpliciter eſt, habitans, civis. ἔξοχα, ſupra v. 70. 71.

v. 229.

Νηλεὺς, έως, ὁ, pater Neſtoris, rex Pyli, filius Crethei & pulcræ Τυροῦς. Ortus ejus deſcribitur *Od.* Λ. 234. *ſqq.*

Ἀγαυότατον ζωόντων, glorioſiſſimum, excellentiſſimum viventium; erant enim aut reges, aut certe regium genus omnes.

v. 230.

Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *Od.* Ξ. 292.

v. 231.

Εἶχε βίῃ, Detinuit vi injuſta, *ſc.* opes ejus.

Τέως, aliquamdiu, eine ziemliche Weile. Vid ad *v.* 127.] ἕως τοῦ τελειωθῆναι τὸν ἐνιαυτόν. *Schol.*

Φύλακος, ου, ὁ, rex ἐν Φυλάκῃ olim; & urbs ab eo nomen cepit.

v. 232.

Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, Vinculo in duro vinctus erat.

Κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, duros dolores patiens.

v. 233.

v. 233.

Εἵνεκα — ἄτης — βαρείης, Cauſſa — labis — gravis, wegen des ſchweren Vergehens. Vid. ad *Od.* M. 372.

v. 234.

Δασπλὴς, ῆτος, ὁ, & δασπλῆτις, ιος, ἡ, graviter & vehementer appropinquans & percutiens. a πλήσσω, præpoſita particula intenſiva δα, interſerto σ ob Euphoniam. Θεὰ δασπλῆτις Ἐριννὺς, *i. e.* ἡ ἄγαν πλήσσουσα. Alii a πελάζω derivare malunt, cum eadem partic. δα, ut ſit, valde & cum efficacia multa accedens & propinquans. Poſſit & concipi compoſitum ex ἡ δαὶς, fax, & πελάζω, appropinquo; vel πλήσσω, percutio: ut ſit, ἡ ταῖς δαϊσὶ πλησιάζουσα, cum facibus ardentibus accedens.

v. 235

Ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, is quidem effugit mortem.

Ἤλασε, *i. e.* ἀπήλασε, abegit.

Βοῦς ἐριμύκους, boves valde mugientes. Vid. ad *Il.* Υ. 497.

v. 236.

Φυλάκη, *Od.* Λ. 289.

Ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus eſt *ſeu* puniit factum improbum; & ſequitur novus Accuſativus, Νηλῆα, ut ſit: Neleo procuravit ſatisfactionem pro eo, quod paſſus fuerat.] Vox τίομαι apud Poëtam, Voce *Media*, ſæpe de injuria, ſæpe de injuriæ auctore *ulciſcendo* uſurpatur. Vide *Il.* Γ. 208. Χ. 20. *Od.* Γ. 306. Ψ. 31. Hic autem videtur ἐτίσατο ad utrumque ſimul referri. Ceterum *Scholiaſtes* ſententiam ita exponit: Καὶ ἐτιμωρήσατο τὸν Νηλέα, ὑπομείνας ἔργον χαλεπόν. CLARK. Ordinaria σύνταξις eſt, τίσασθαί τινά τινος, v. c. φόνου, ἀδικίας: ſed locum habet etiam Accuſativus, & τίσατο Νηλῆα ἔργον ἀεικὲς eſt, *a Neleo ſumſit pœnam injuriæ.* ERN.

Ἔργον ἀεικὲς, factum iniquum. ἀεικέα πήρην, *Od.* N. 437.

v. 238.

Ἠγάγετο πρὸς δώματα, Deducebat ſponſam fratris ad fratris domum. ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα, *Od.* Ξ. 211.

v. 239.

Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, *Il.* B. 287.

Τόθι, ibi.

Τίθ

τόθι γάρ νυ οἱ αἴσιμον ἦεν Ναιέμεναι, ibi enim ei fatale erat, *vel* a fato ei conſtitutum erat Habitare. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, ſupra *v.* 71.

v. 241.

Ὑψερεφὲς θέτο δῶμα, alte concameratis conclavibus inſtructam poſuit domum. Vid. ad *Od.* N. 5.

v. 244.

Λαοσσόον Ἀμφιάρηον, *i. e.* τὸν λαὺς σόοντα, *i. e.* διώκοντα κατ' ἀνδρείαν, qui exercitus hoſtiles agitat, ſuosque commovet per fortitudinem ſuam. Eſt ergo *h l.* Epith. *boni & ſtrenui imperatoris:* nam & in pace tamen populus debet exerceri in armis. Poſſit tamen etiam eſſe, ὁ σώζων λαὺς, διὰ μαντικῆς, nam erat egregius vates, & bonus pater patriæ.

v. 245.

Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων, Quem ex animo amabat Jupiterque Ægiochus, & Apollo] Jupiter en le rendant un très-grand Prince, très-conſideré & très reſpecté; & Apollon en le rendant un très-grand Devin. Voilà les premieres marques qu'il reçut de l'affection de ces Dieux. Homere ne les explique pas; il ne fait mention, que de la derniere, que nous allons voir. DAC.

Περὶ κῆρι, *Od.* H. 69.

v. 246.

Παντοίην φιλότητ', Omnem quod attinet amorem, Varia quod attinet amoris divini dona: fuit enim magnus rex, bellator, vates, muſicus.

Οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν, neque pervenit uſque ad ſenectutem, er hat kein hohes Alter erreichet, ὁ καλεγήρασε.] Oratio ſtructa eſt more veteris ſimplicitatis. E periodica ratione eſt: Quem vehementer quidem amarunt Jupiter & Apollo; neque tamen ad ſenectutem pervenit: ſive, Quem quanquam vehementer &c. tamen ad ſenectutem non pervenit. ERN.

v. 247.

Γυναίων εἵνεκα δώρων, de Ampliarao. Uxor ejus Ἐριφύλη, quam ὁ Πολυνείκης, princeps Thebanus, aureo monili corru-

corruperat, perſuaſit ei, ut ad mortem ab ipſo proviſam, Thebas proficiſceretur. Sic & *Od.* Λ. 520.

V. 251.

Ἵν' ἀθανάτοισι μέτείη, ut Immortalibus intereſſet.

V. 253.

Θῆκε μάντιν αὐτὸν, Fecit eum vatem.

Βροτῶν ὄχ' ἄριστον, hominum longe præſtantiſſimum. *Od.* N. 297.

V. 254.

Ὑπερησία, ας, ἡ, urbs Argivorum, ἀπὸ Ὑπέρηντος, υἱοῦ Λυκάονος.

Ὃς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο, Qui in Hypereſiam migravit. ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, qui olim in Dulichium migraverat, *Il.* B. 629. Eſt & *Activum* in uſu, ἀπονάω, migrare facio, deduco, reduco. αὐτοὶ κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι, remigrare faciant, *Il.* Π. 86.

V. 256.

Ἐπῆλθε, advenit.

V. 257.

Τηλεμάχου πέλας ἵστατο, prope Telemachum conſtitit. χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, *Od.* K. 51?.

V. 260.

Ἐπεί σε θύοντα κιχάνω, *coll.* 258. τὸν δ' εὗρε κιχάνε σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, Eſt ergo θύειν libare vinum & precari. In Poëta θύειν nuſquam eſt pro σφάζειν: nam hic ſignificatus eſt Recentiorum. Ex illa antiqua enim notione libandi, & primitias offerendi de cibis capiendis, facta eſt generalior notio rei cujuslibet ſacræ faciendæ, e. gr. ſuffiendi, mactandi victimam, &c.

V. 261.

Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Supplico per res divinas *ſeu* per ſacra & Deum, *coll.* 222. *ſqq.* & 260. ex quo apparet, θύος eſſe nomen generale cujusvis rei divinæ factæ. in ſpecie autem notat θυμίαμα ſacrum, aut libamentum. πρὸς ναὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσι, ad templum vade cum re divina; quæ poſſunt eſſe θυμιάματα, ſuffimenta, vel λοιβαὶ, libationes, *Il* Z. 270.] ὑπὲρ ταύτης τῆς θυσίας καὶ τοῦ δαίμονος, ἢ θύους· ἀντὶ τοῦ, τῆς θυσίας τοῦ δαίμονος. *Schol.*

V. 262.

V. 263.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, Dic mihi interroganti vera, νημερτὲς ἐνίσπε, *Od.* Μ. 112.

Μηδ' ἐπικεύσῃς, neque celes. οὐκ ἐπικεύσω, *Od.* Ξ. 467.

V. 264.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν, κ. τ. λ. *Od.* Ξ. 187.] Il fait toutes ces interrogations pour découvrir, ſi ce jeune Prince n'eſt point parent de celui qu'il a tué; car en ce cas, au lieu de demander d'aller avec lui, il le fuiroit par les raiſons qu'il va dire. DAC.

V. 266.

Od. Ξ. 192.

V. 268.

Ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ, periit triſti morte. ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ, *Od.* Κ. 51.

V. 270.

Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Veni, ut certior fierem de patre diu abſente. ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, *Od.* Ξ. 321.

V. 271.

Θεοειδής, Epith. *Theoclymeni.*

V. 272.

Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν] ὡς ὁρᾷς, μόνος φεύγω. *Schol.* Male. Refertur enim iſtud οὕτω ad id, quod dixerat *Telemachus*, *v.* 267. 270. nempe ex Ithaca patria ſe illuc profectum: ut hic dicat *Theoclymenus*, *Ita ſe quoque e patria illuc veniſſe.* CLARK.

V. 273.

Ἔμφυλος, ου, ὁ, ἡ, ad eandem gentem *vel* tribum pertinens. ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον, tribulem occidens, φυλέτην, ὁμόφυλον. ex ἐν & φῦλον, ου, τό, tribus, pars populi, populus: ein Volk, ein Geſchlecht. eſt idem fere quod ἡ φυλή.

Πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε, ἔται τε, multi autem fratres, & amici, *ſcil.* illius a me interfecti. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, percontantes de filiis, vel fratribus, vel notis ſibi civibus, *Il.* Ζ. 239. & 262. ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσι, defendens cives tuos, o Hector. ἔται καὶ ἀνεψιοὶ *Il.* I.

I. 460. ubi ἔται ſunt πάντες οἱ συνήθεις, omnes famires & amici, ἀνεψιοὶ vero, cognati. Vid. etiam ad Δ. 3.

V. 274.

Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, Vide ſupra ad v. 239. hinc & ec regio Neptuno erat ſacra; nam equus eſt Neptuni ıimal.

Μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί, valde autem potentes ſunt chivi. ὅθι κρατέουσιν Ἠπειοί, Od. N. 275.

V. 275.

Ὑπαλεύομαι, idem quod ἀλεύομαι, vito declinando.

Τῶν (pro ἐκ τῶν) ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, φεύγω, Ab his vitans mortem & fatum atrum, Fuio: ne afferatur mihi mors ab iis.] Parmi les Hebreux, es parents de celui qu'on avoit tué, de propos déliberé ıu autrement, avoient le droit de tuer le meurtrier uelque part qu'ils le trouvaſſent juſqu'à ce qu'il fût arıvé à une des Villes qui avoient été données pour aſyle. 'ropinquus occiſi homicidam interficiet, ſtatim ut apprehenderit um interficiet. Num XXXV. 19. Si interfector extra fines Irbium, quæ exulibus deputatæ ſunt, fuerit inventus, & ercuſſus ab eo, qui ultor eſt ſanguinis, abſque noxa erit, qui um occiderit. ibid. 26. Les Grecs avoient preſque la mê ne Juriſprudence. Les parents du mort avoient auſſi e droit de tuer le meurtrier juſqu'à ce qu'il ſe fût purjé, en accompliſſant le temps de l'exil, ou qu'il eut té expié de quelqu'autre maniere. DAC.

V. 276.

Ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, quia ſane mii fato impoſitum eſt per homines vagari, vel ab aliis d alios homines oberrare. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, Od. Ξ. 359.] Car le meurtrier devoit ſe condamner luinême à l'exil pendant un certain temps marqué. EAD.

Ἀλάλημαι. Vid. ad v. 10.

V. 277.

Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, pro ἔφεσαι, aor. I. imperat Med. Sed me navi impone, i. e. ἐπιβίβασον, κάθισον με ἐπὶ νηός. Vide ad Od. N. 274 & Ξ. 295.

V. 263.

Εἰπέ μοι ἱεμένῳ νημερτέα, Dic [illegible] uga mea ſupνημερτὲς ἔνισπε, *Od.* M. 112 [illegible] *Od.* Λ. 529.

Μηδ' ἐπικεύσῃς, nequ [illegible]

[illegible] os enim me perſequi

Τίς ᾗ πόθεν εἰς ἀ [illegible]

tes ces interro [illegible]

Prince n'eſt po [illegible] νηός, Nequaquam te

cas, au lieu [illegible] bebo a nave mea. σφίας κῆδε

par les raiſon [illegible] v. 276.

[illegible], ad quatuor ſubſtantiva jungi

Od. Ξ. [illegible] ἀσπίδα, φρένας. Vid. ad *Od.* Γ. 10

v. 281.

Ἀπίφ [illegible] me, ſonnm mit.

ἐνὶ πόν [illegible] ἔχωμεν, und dort ſollſt du

[illegible] ſo gut wir nur können: ut ergo in

Ἠ [illegible] ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης. χαῖρε, ξεῖνε,

fier [illegible] , *Od.* Α. 123.

Ξ. [illegible] ἔχωμεν, ſo gut wir es haben. οἷα πάρεςι, *Od.*

Ξ. 443.

V. 282.

[illegible] — ἔγχος, *i. e.* αὐτῷ, *pro* αὐτοῦ, er nahm ihm den Spieß ab, amice τὸ τοῦ ξείνου ἔγχος: nam hoſpiti advenienti demebatur haſta, & reponebatur honoris cauſa.

V. 283.

Τὸ (ἔγχος) ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεός, eam (haſtam) in tabulato navis extendit, *i. e.* depoſuit. Vid. ad *Od.* N. 74.

V. 286.

Τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν, *Od* B. 418.

V. 288.

Ὅπλων ἅπτεσθαι, Inſtrumenta nautica apprehendere, eaque aptare, *ibid.* 423.

Τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο, illi autem ſtudioſe parebant. ἐσσυμένως δόρπον ἕλοντο, *Od.* Ξ. 347.

V. 289.

Ἱςὸν — εἰλάτινον, Malum — abiegnum, *Od.* B. 424.

Μεσόδμη, ης, (*ibid.*) quaſi μεσοδομή, *per Sync.* παρὰ τὸ, μέσον δεδομῆσθαι, quod in medio eſt inædificatum: trabs magna, colligans alias in medio inſerta. In navi eſt trabs illa pertuſa, cui inſeritur malus.

V. 290

V. 290.

Ἵστασαν ἀείραντες, Erexerunt elevantes, *ſc.* malum.
Κὰδ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, ad proram & puppim ru-[illegible]us alligarunt, ut firmior ſtaret. ita *Od* B. 425. locus maxime luculentus eſt *Od.* M. 409. 410.

V. 291.

Ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, bene tortis & complexis loris ex corio bubulo, ἐυκλώστοις, mit wohl geflochtenen Riemen. ea lora in navi erant ad vela in altum trahenda. ſic *Od.* B. 426.

V. 292.

Ἴκμενον οὖρον, *h. l.* paullo vehementiorem, commodum tamen, ventum notat. *Od.* M. 149.

V. 293.

Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, Validum, vi accidentem, rapidum & ſtridulum, irruentem per aërem. Ventus notatur, qui celeriter ferat navem, & celeri navigationi aptus. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, rapidus ſuperne ingruens, *Il.* B. 148. Vide etiam ad *Il.* Π. 385.

V. 294.

Ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ut celerrime Navis ad finem ſuum perveniret currens. deeſt ὁδὸν, finire poſſet viam ſuam. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, *Od.* E. 242.
Θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Od.* M. 236. & 240.

V. 295.

Supra *v.* 185.

V. 296.

Ἡ δὲ (ναῦς) Φερὰς ἐπέβαλλεν, *i. e.* παρὰ Φερὰς ἐυστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔθεεν, ἔπλεεν, es lief glücklich an der Gegend von Pheræ vorbey, curſum tenuit e regione illius loci, non appulſa eſt ibi navis, ſed curſum tantum tenuit ad regionem ejus loci, & deinde ultra prænavigavit, es richtete den Lauf gegen Pheræ.
Ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ, impulſa Jovis vento ſecundo.

V. 297.

Ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, ita *Od.* N. 275. Vide & ſupra ad *v.* 274.

V. 298.

Νήσοισιν ἐπιπροέηκε, ad inſulas curſum navis direxit.

 κεῖνον

κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροέηκα, illum ad naves dimiſi, navibus eum dimiſi, *Il.* P. 708. Σ. 58. ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, viros, qui ſupplicarent tibi, ad te miſit præſtantiſſimos, *Il.* I. 516. Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν, contra eum dirigere ſagittam & mittere, *Il.* Δ. 94.

Νήσοισιν — θοῇσιν, *pro* θοαῖς, ad inſulas — in acutum deſinentes & longas.

v. 299.

Ὁρμαίνων, Inquietus animo, Dubius, Iter cœptum cum ſtudio proſequens.

Ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἤ κεν ἁλῴη, an mortem effugere poſſet, an caperetur morte: ſive effugiat mortem, ſive capiatur a morte. ὑπὸ τῷ θανάτῳ. eſt ergo *Metaphorice*, vom Tod erobert und erbeutet werden. ἤ κεν ἁλῴη, ἤ κε φύγοι, *Od.* Ξ. 183. 184.

v. 300.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ] Redit Poëta, unde digreſſus eſt ſupra Ξ. 533. CLARK.

v. 301.

Δορπείτην, Cœnabant ambo.

Παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι, & juxta eos cœnabant viri alii, qui Eumæo erant. ἐξ οὗ δορπέομεν, *Od.* Θ. 539.

v. 302.

Supra *v.* 143.

v. 303.

Συβώτεω πειρητίζων, *Od.* Ξ. 459.

v. 304.

Εἰ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, Num eum adhuc humanite[r] amare, & bene ei facere velit, An eum diutius libenter tractare velit. ἐνδυκέως, *Od.* Ξ. 337.

Μεῖναί τε κελεύοι, & manere diutius apud ſe jubeat. hinc apparet, vim tantum moleſtam eſſe hoſpiti, non vero invitationem ad manendum.

v. 305.

Αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, Ibi in villa. *coll.* 300 ἐν κλισίῃ, quod eſt idem. & *propr.* σταθμὸς eſt ſtabulum pecorum: *ſed* ὡς ἐκ μέρους ſic vocatur totus ὁ ἀγροτικὸς οἶκος.

Ἦ ὀτρύνειε πόλινδε, An eum hortaturus eſſet ad eundum in urbem.

v. 307.

v. 307.

Ἤῶθεν, *Od.* Ξ. 512.

Προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, ad urbem volo *ſeu* cupio abire.

v. 308.

Πτωχεύω, mendico, ich gehe betteln, bettle. πτωχεύσων, mendicaturus, ἐπαιτήσων.

Ἵνα μή σε καταδρύχω καὶ ἑταίρους, (σοὺς,) ne te conſumam edendo & bibendo, & ſocios tuos: nam hoſpes nimis diutinus attenuat & atterit rem familiarem per ſe tenuem. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, hæc ego ſpectans animo, (*ſc.* ut defenſores urbis habeam vos,) donis præbendis & commeatu attero & exhaurio populum meum: inquit Hector ad copias auxiliares exteras, ich beſchwere und erſchöpfe mein Volk mit Abgaben und Proviant-Lieferungen und Einquartierungen; nam populus conferre ad bellum, & tecto cibariisque juvare copias exterorum ſociorum, cogebatur, *Il.* P. 225.

v. 309.

Ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, *i. e.* συμβούλευσον. pro ὑπόθεσο, ὑπόθεο, ὑπόθου, *Jonice.* gib mir guten Rath und Lehre. πρόφρων ὑποθήσομαι, *Od.* E. 143.

Ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον, ſimul viæ ducem bonum mihi da.

v. 311.

Πλάγξομαι, Circumibo, ut mendicus.

Αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ſi forte quis ſitulam vini, & fruſtum panis, porrigat. *h. l.* κοτύλη eſt μικρὸν ποτήριον ἢ ἐκπώματος εἶδος, & ſimul τὸ ἔσω αὐτοῦ ὑγρὸν ſic vocatur. κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχε, *Il.* X. 494. Vide etiam ad *Il.* E. 306.

Πύρνον, ου, τὸ, panis, fruſtum panis; vel, ex uſu antiquo, panis parvus rotundus integer. Eſt pro τὸ πύρινον, *ſc.* σιτίον, panis triticeus. nam *propr.* eſt adjectivum; unde & ὁ πύρνος (pro πύρινος, *ſc.* ἄρτος) in ſingulari dicitur. Eſt ergo ab ὁ πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum: frumentum. in ſpecie ſic dicitur panis egeno porrigendus. κοτύλην καὶ πύρνον, poculum parvum (einen Trunk) & fruſtum panis.

v. 314.

Μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην, ad procos inſolentes accederem, & inter eos verſarer.

v. 315.

Εἰ μοι δεῖπνον δοῖεν,] *Ut videam, ut experiar, an mihi cœnam dent* Vel, *ea ſpe, ut mihi cœnam dent.* CLARK.

Ὀνείατα μυρία, *Od.* K. 9.

v. 316.

Δράω, facio opus, ago, miniſtro ſtrenue, διακονέω, ὑπηρετέω. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, ττι θέλοιεν, ſtatim ſane bene miniſtrarem inter illos, quodcunque vellent. Eſt pro δράοιμι, *contr.* δρῷμι, & diſtracto circumflexo per inſertum ο, cui adjungitur id ante ſubſcriptum jota, δρώοιμι, *i. e.* διακονοίην, ὑπηρετοίην.

v. 317.

Σὺ δὲ σύνθεο, tuque attende. Vide ſupra ad *v.* 27.

v. 318.

Ἕκητι, *adv.* volente aliquo, dedito aliquo alicui rei fiendæ. *item* per. durch, mit Gunſt, mit Willen. Ἑρμείαο ἕκητι, Mercurii gratia, aus deſſen Gnad und Gunſt.

— — — ὅς ῥά τε πάντων

Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει.

— — — *qui utique omnium*

Hominum operibus gratiam & gloriam præbet.]

Comme Mercure eſt le ſerviteur & le miniſtre des Dieux, on a feint qu'il étoit le patron & le Dieu de tous ceux qui etoient au ſervice des autres, & que c'étoit par ſa faveur que chacun réüſſiſſoit dans toutes les fonctions de ſon état. DAC. Conf. etiam ALTM. *Meletem. Philol.-Crit. Tom. I. p.* 169. 170.

v. 320.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ, famuli opus, ἡ ταπεινὴ διακονία. à δρηστὴρ, ῆρος, ὁ, miniſter, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. quod a δράω, *v.* 316.

Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος, Opere faciendo non mecum contenderit mortalis alius, im arbeiten ſoll es mir wohl keiner zuvor thun. & in ſequentibus nominantur ejusmodi opera.

V. 321.

Πῦρ εὖ νῆσαι, Ignem bene accumulare, *i. e.* candentes carbones ſub acervo cineris abſcondere, ut ad uſum poſteri diei adſit ignis. res ipſa ergo convenit cum ἐννῆσαι πῦρ, *i. e.* καλύψαι καὶ ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ. poteſt & eſſe, bene accumulare, impoſitis lignis, ut ardeat luculenter. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem multo auro & ære onerato, *i. e.* σωρευσάτω, er mag häuffig beladen, *Il.* I. 137. & 279. νῆας νηησάσθαι ἅλις χρυσοῦ. νήεον (*pro* ἐνήεον) ὕλην, coacervabant ligna, ſie legten Holz auf einander, ut conſtruerent rogum, *Il.* Ψ. 139. ἐπὶ ἀπήνης νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, in curru componebant redemtionis pretia pro Hectore, ſie luden reichlich auf, *Il.* Ω. 276.

Δανὸς, ἡ, ὸν, ad urendum aptus.

Διακεάζω, diffindo. ex διὰ & κεάζω, findo.

Διὰ ξύλα δανὰ κεάσσαι, *i. e.* ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸ δαίεσθαι, trocken Brenn-Holz zuſpalten; diffindendo ligna ſicca.

V. 322.

Δαιτρεῦσαι, Structorem *ſeu* Diviſorem carnium aſſatarum agere. δαιτρεύσων, *Od.* Ξ. 433.

Ὀπτῆσαι, aſſare. ſupra *v.* 98.

Οἰνοχοῆσαι, vinum infundere, *Od.* Α. 233.

V. 323.

Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παρα δρώωσι χέρηες, Qualia apud nobiliores præſtant *vel* miniſtrant humiliores. pro δράουσι, contr. δρῶσι, & per interſertum ω ob metrum, non vero ο, diſtracto circumflexo. Præpoſitio poſtpoſita retrahit accentum: nam ut compoſitum verbum, παραδρώωσι, ſcribere, vetant vetuſti Critici. Vide ad *v.* 316.

Οἷά τε, *v.* 281. οἷά κ'.

Χέρηες, pro χερείονες, *Jonice.* & vide τοὺς ταπεινοὺς, & quaſi χειρουργοὺς, in oppoſ. ad ἀγαθοὺς, eminentiores dignitate. ὅτι χερείω φωτὸς, *Od.* Ξ. 176.

V. 324.

Ὀχθήσας, indignatus, *Od.* Ε. 407.

V. 325.

Τίη; cur tandem?

Τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; cur tandem tibi in animo iſta ſententia & id conſilium Eſt? wie kommſt du auf die Gedanken?

v. 326.

Ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι, certe tu omnino cupis illic perire.

v. 327.

Εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, Si procorum vis te ingerere turbæ *vel* ingredi cœtum.

v. 328.

Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, Quorum injuria & vis uſque ad ſupremum cœlum pertingit,] *Dna. Dacier* ita explicat: „dont la violence & l'inſolence „ſont ſi grandes, qu'elles ne reſpectent pas les Dieux, „& qu'elles attaquent le Ciel même.„ Male: Hoc enim dicere vult Poëta; nempe, „*Tantam fuiſſe Procorum* „*ſuperbiam, totque indigna facinora; ut eorum fama ad om-* „*nium aures perveniſſet. Quorum* (uti reddit *Spondanus*) „*tanta ſit protervia, & injurias aliis inferendi conſuetudo, ut* „*ejus fama etiam ad cœlum uſque pervenerit.*„ Sic *Il.* Θ. 192. ἀντίθεα Νεστορίην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. CLARK. Ne hoc quidem opus eſt: οὐρανὸν ἵκειν eſt formula exprimens magnitudinem inuſitatam, ex eo, quod maxima menſura magnitudinis eſt ſpatium a cœlo ad terram, ut bene *Longinus* de Eride Homerica. ERN.

Σιδήρεος, firmus. *cœli* Epith.

v. 329.

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, *idem qui* δρηστὴρ, in ſenſu miniſteriali.

Οὐ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, *ſc.* μνηστήρων: Non ſane tales ſunt miniſtri illorum, qualis tu es. & pueri delicati ad menſam deſcribuntur.

v. 330.

Νέοι, juvenes.

Χλαίνας εὖ εἱμένοι, *i. e.* ἐνδεδυμένοι.

v. 331.

Λιπαροὶ κεφαλὰς, nitidi quod attinet capita, *i. e.* totas perſonas eorum.

v. 332.

V. 332.

Ὑποδράω, ſubminiſtro, adminiſtro.

Οἱ σφιν ὑποδρώωσιν, Qui illis miniſtrant, Qui miniſtri orum ſunt. *pro* ὑποδράουσιν. (Vid. ad *v.* 323.) Sermo eſt le elegantibus pueris & miniſtris procorum.

Ἐΰξεστοι τράπεζαι, bene politæ menſæ.

V. 333.

Σίτου καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, ſie ſind ſchwer und dichte voll beſetzet. βρῖθον ταρσοὶ τυρῶν, *Od.* I. 219.

V. 334.

Μίν', *pro* μίνε, exſpecta.

Οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι, nemo enim moleſtiam ſentit ob te præſentem, nemini moleſtus es, tua præſentia. ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, certe enim & labor cupiditasque eſt, tædio longo confectum reverti in patriam, *Il.* B. 291. ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, offenſus tumultu, *Od.* A. 133. πρίν κεν ἀνιηθεὶς, prius ſane, tædio confectus, *Od.* Γ. 117. εἰ δὲ ἔτι ἀνιήσει πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν, ſi porro vexabit diu nobiles adoleſcentes, *Od.* B. 115. & hujus dicti ἀπόδοσις vel reticetur minaciter, vel ſequitur demum *v.* 125. *ſq.*

V. 337.

Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσει, *pro* ἕσει. Ille te induet quod attinet veſtes, tunicam & togam.

V. 338.

Od. Ξ. 517.

V. 341.

Ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς, quod me recreaſti & ad finem venire feciſti ex vagatione & miſeria gravi: ad quietem venire me feciſti: requieſcere me facis ex oberratione & ærumna gravi.

Ἄλη, *Od.* K. 464.

V. 342.

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, circumvagatio. a πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, errans, vagans.

Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν,

Circumvagatione autem egena nihil eſt deterius hominibus.]

Qui ſua mala exponunt, iis nulla graviora autumant, immo cetera ludum præ iſtis habenda exiſtimant. Sic

 Ulyſſes,

Ulyſſes, cum ille jam variis & graviſſimis erroribus ſit agitatus, nihil pejus homini illis accidere poſſe pronunciat. Cujus rei cauſſam nos ita exquirimus. Cum enim patrio ſolo homini nihil debeat eſſe carius, qui illo privari cogitur, ſine dubio rem patitur miſeram: qui vero non ſolum illo privatur, ſed inſuper innumeris calamitatum, dum hinc inde incertus peregrinatur & mendicat Ulyſſeo modo, fluctibus obruitur, ille miſerrimam demum vitam agit. —— Quid ergo cenſeas de calamitoſo peregrino? quid, inquam, de Ulyſſe Homerico cenſeas? quid pronuncies? Illud ipſum Ulyſſeum:

Πλαγκτοσύνης δ' ὐκ ἔςι κακώτερον ἄλλα βροτοῖσιν.

Aliud *porro* eſt ſtatuendum de illa peregrinatione, quæ animi gratia ad inſpiciendos exterarum gentium mores ſuſcipitur; ut *primo Libro* jam docuimus. SPOND.

v. 343. 344.

Ἀλλ' ἕνεκ' ὐλομένης γαςρὸς κακὰ κήδε' ἔχυσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος.

Sed ob perniciosum ventriculum (qui ob famem multa mala facere cogit) *malos labores & ſollicitudines ſuſtinent Viri, ad quemcunque pervenerit circumvagandi neceſſitas, & varium malum, & dolor.*]

Videtur excuſare ſuperioris inſtituti ſui rationem, quo ſe in tantum vitæ periculum, ut docuit Eumæus, conjiciebat, quod nimirum viri egeni & miſeri pernicioſa ſæpe ineant conſilia, & nihil non tentent, ut ſe tandem ſuis malis eripere poſſint: ut *h. l.* ſe facturum fuiſſe ex Eumæo didicit. IDEM.

v. 344.

Ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος, nam hæc tria ſolent eſſe conjuncta vitæ erroneæ. ἄλη, *v.* 341.

Πῆμα ſæpiſſime eſt πάθημα, caſus adverſus, calamitas.

v. 345.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, Nunc vero quia me retines apud te. pro ἰσχανάεις, *contr.* ἰσχανᾷς. ἰσχανόων Φιλότητος, *Od.* Θ. 288.

Μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας, & mihi auctor es, ut exſpectem illum apud te.] *Barneſius* vertit: *Meque manere, talem* quem vides, *jubes.* Sed potius vertendum crediderim: *Manereque me illum* (nempe *Telemachum*) *jubes.* CLARK.

v. 347.

v. 347.

Ον καλέλειπεν ἰὼν, quem reliquit, cum proficiſceretur ic ad Trojam.

Επὶ γήραος ὀδῷ, in ingreſſu ſenectutis. ἐῤ' ἵκελα γήραος ο, ſupra v. 246.

v. 348.

Ειπε ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο; An adhuc vivant ſub e.

v. 350.

Ορχαμος ἀνδρῶν, Vid. ad Od. Ξ. 22. O. 64.

v. 351.

Supra v. 266.

v. 352.

Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ, Jovi autem vota facit ſemper.

v. 353.

Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, Ut anima e corpore pereat, ut moriatur, ſc. precatur ſibi. Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι, Ξ. 117.

v. 354.

Εκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, Nimium quann enim luget filium abſentem. ἐκπάγλως, Od. Λ. 559.

v. 355.

Κουριδίης ἀλόχοιο, Vid. ad Od. Ξ. 245.

Λαέρτης ὀδύρεται κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος, Laertes dolet uxorem ſuam prudentem, quam olim virginem adoſcens duxerat.

Η ἑ μάλιςα Ηκαχ' ἀποφθιμένη, quæ eum maxime Gere fecit, cum moreretur ea: de Laerte, cum ei moretur uxor.

v. 356.

Ηκαχ', pro Ηκαχε ἀποφθιμένη, Contriſtavit eum mor-i, die ihn durch ihren Tod ſehr betrübet hat. μέγα δ' ηχε λαὸν Αχαιῶν, valde triſtem fecit populum & exerum eorum, cum caderet ipſe, Il. Π. 822. ὄ κε θανόντι ὧδε ἀκαχοίμην, non ſane ſic gemerem, ſi vel morus eſſet, Od. Α. 236. αὐτοῦ κε ἔνθα ἀκάχοιτο καθήμενος, illic ſane ibi triſtaretur ſedens ſolus, Il. Θ. 207.

Αποφθιμένη, mortua. ἀπέφθιτο, ſupra v. 268.

Εν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, in cruda ſenectute poſuit, i. e. ſenem

ſenem eum fecit triſtitia & mœrore ante annos: ut notet ἄωρον πέπανσιν, παρὰ καιρὸν, ὡσεὶ καρπός τις πεπανθεὶς κατασαπεὶς: ſicut pomum maturum quidem videtur, ſed non eſt, quando a verme interno eſt adroſum; cum alia ſana poma circa illud ſunt plane acerba adhuc. Sed ὁ ὠμογέρων aliud notat, *ſc.* τὸν πρόπολιον, qui canos habet in vegeta ſua ætate. ὀπλαλέα τε καὶ ὠμὰ κρέα, *Od.* Μ. 396.] Πρὸ ὥρας γηρᾶσαι ἐποίησεν, διὰ τὴν ἐπ' αὐτῇ λύπην. *Schol.* Ceterum *Euſtathius* in Commentario citat, ὠμῷ γηραϊ δῶκεν. CLARK. Non bene vertitur: *in cruda ſenectute.* Nam *cruda ſenectus* eſt vegeta, quæ vires & alacritatem retinet, quæ opponitur *effœtæ*: unde ὠμογέρων, apud Homerum, *Il.* Ψ. 791. ſenex, qui adhuc validus eſt. Senſus eſt: & ante tempus ſenem fecit, ſenectutem maturavit. ERN.

v. 357.

Ἡ δ' ἄχεϊ ᾧ παιδὸς ἀπέφθιτο, Illa autem luctu ob filium ſuum periit.

Κυδάλιμος, ſupra *v.* 5.

v. 358.

Λευγαλέῳ θανάτῳ, de ſuſpendio. Vide ad *Od.* Ε. 312.

Ὡς μὴ θάνοι, tali morte ne pereat; ſuſpendio enim ſe ipſa necaverat.

Ὅς τις ἔμοιγε — φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι, quicunque mihi — carus ſit, & amica faciat mihi.

v. 360.

Ἀχέουσά περ ἔμπης, licet dolens omnino. ἔμπης hic aſſiduitatem & diuturnitatem notat. Vid. ad *v.* 214.

v. 361.

Μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *Od.* Γ. 69.

v. 362.

Κτιμένη, ης, ἡ, ſoror Ulyſſis.

Τανύπεπλος, *Ctimenæ* Epith. Vide ad *v.* 171.

v. 363.

Ἴφθιμος, *Od.* Μ. 452.

Τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων, quam poſtremam peperit natorum. ὁπλότατος, *Od.* Λ. 282.

v. 364.

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, Cum ea in uno loco educatus ſum.

ὀλίγον

Ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα, pauxillum autem me mi-
s æſtimabat, ſie hielte mich nur gar wenig geringer.
ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σεῖο φέρτερος εἴην, utinam, quan-
m ſum inferior te, tantum præſtantior te eſſem: in-
ior dignitate, fortior factis, Il. Π. 722. ἐλαυνων ἥσσο-
ἵππους, deteriores & minus eminentes equos, Il.
322.

v. 365.

Ἐπεὶ ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω, poſtquam ad
bertatem exoptatiſſimam pervenimus ambo. πολυηράτου
γάμου ὥρην, ſupra v. 126.

v. 366

Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, Eam virginem poſtea in
num nuptum elocarunt.

Καὶ μυρί' ἕλοντο, ſc. ἕδνα, & innumera dona accipiebant.

v. 368.

Ἀμφιέσασα —, ſc. hera me. Od. E. 264.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum: quod Homerus
ulto ſæpius vocat τὸ πέδιλον.

v. 369.

Ἀγρόνδε προΐαλλε, In agrum me miſit; ut ibi habita-
m. προΐαλλε συβώτης ἀεὶ σιάλων τὸν ἄριστον, Od. Ξ. 18.
Κηρόθι, Od. A. 207.

v. 370.

Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι, Nunc vero mihi hæc de-
nt. Notat ergo hoc verbum propr. defectu aliquo la-
oro, alligatus ſum defectui alicui. ich bin bedürftig. ἦ
ι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; num jam & auro indiges? Il. B.
9. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, multum inferior es
is viris, es fehlet bey dir noch viel bis zu ſolchen Män-
ten, i. e. ehe du ein ſolcher wirſt, Il. E. 636. μάχης
ἐπιδεύομαι, in pugnando deeſt mihi aliquid, in pugnan-
ſum inferior aliis, Il. Ψ. 670. οὐ γάρ τι μάχης ἐπε-
ύετ' Ἀχαιῶν, non ſane pugnando inferior erat Achæis,
Ω. 385.

v. 371.

Ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ, ſed mihi ipſi
em meam ruſticam augent & fortunant beati Dii, ſie
nen meine Arbeit. Vid. ad Od. Ξ. 66.

Ὡς

Ὠι ἐπιμίμνω, Vid. *ibid.*

V. 372.

Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα, De l
comedi & bibi, & dedi venerabilibus, *ſc.* hoſpitibus
mendicis, ἀνδράσιν αἰδῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέ
nam *h. l.* τὰ αἰδοῖα non debent intelligi, ut improbi h
mines explicare conantur, licet alibi, ſi quis Sarda
palus loquens induceretur, ſic poſſet intelligi. Co
BOS *Ell. Gr. ſub voce* Ξένος.

V. 373.

Μείλιχον — ἔπος, ſuave — verbum, ſie gibet einem l
erquickend Wort. πᾶσιν γὰρ ἐπίςατο μείλιχος εἶναι, de
troclo: er wuſte ſich gegen jedermann holdſelig zu
weiſen, *Il.* P. 671. ſic de eodem *Il.* T. 300.

Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης ἐ μείλιχόν ἐςιν (licet, poſſibile
ἀκῦσαι Οὔτ' ἔπος, ὔτε τι ἔργον. ἀκῦσαι pertinet ad ἔπος:
ἔργον ſubſtituendus alius infinitivus, e. c. ἰδεῖν, ἢ μα
ἢ γνῶναι, aut ſimilis his.

V. 374.

Κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, *Od.* B. 45.

V. 375.

Μέγα δὲ δμῶες χατέυσιν Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, V
autem & omnino ſervi egent facultate Cum domina
quendi hoc tempore: omnino privati ſunt ea facult
& deſiderant eam. μάλα περ χατέοντιν ἱλέσθαι, *Od.* N.

V. 376.

Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαςα πυθέσθαι, Coram
gina ſua loqui, & omnia explorare, *ſc.* ſervi vald
rent hac libertate.

V. 378.

Οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, qualia animum ſer
ſervis exhilarant. πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, *v.* 165

V. 380.

Ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, ſic parvulus tu,] Non hic v
iſtud ἄρα, ſed vim habet in connectenda ſententia
eo, quod præceſſit *v.* 362. Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν,
CLARK.

V. 381.

Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων, Mul
rem

:us es a patria & parentibus tuis, du biſt weit ver-
en. νῆσω ἀποπλαγχθέντας, Od. M, 285.

v. 382.

A. 369.

v. 383.

·ράθετο πόλις, everſa & direpta eſt urbs. Vid. ad
. 316.

λις ἀνδρῶν εὐρυάγυια, Ex h. l. apparere videtur,
s urbes antiquiſſimis temporibus latis plateis fuiſſe
atas. Troja ſine nomine proprio velut κατ' ἐξοχὴν
m ſic appellatur Od. Δ. 246.

v. 385.

μωθέντα, te ſolum relictum, te ſolum verſantem.
, μή τι πάθῃσι μονωθεὶς, Il. Λ. 470.

v. 386.

ρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, pro ἔλαβον, Hoſtes navi-
ivenientes ceperunt te.

ρασαν, vendiderunt transportatum: nam in eadem
captus ejuſmodi nullo modo erat vendibilis; hinc
:nam transferri, ibique vendi debebat. κεῖθι δέ μ'
ιάσῃσι, Od. Ξ. 297.

v. 387.

δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, & ille dignum pretium pro te
, emit te ſibi. Vid. ibid.

v. 389.

H. 243.

v. 390.

ῖ νῦν ξυνίει, loquitur Eumæus ad hoſpitem: Quiete
percipe ea, quæ me interrogas, In ſilentio nunc
el auſculta, vernimm in der Stille. σιγῇ, Od. N. 76.
ει, Od. Θ. 241.

πεο, delectare, oblectare, vel oblecta te interim,
:go narro. Od. Ξ. 443. τέρπεο τοῖσδε.

v. 391.

ε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι, i. e. μάλα μακραί. σῖτος ἀθέσ-
Od. N. 244.

μὲν εὕδειν, licet cubitum ire.

v. 392.

v. 392.

Ἔςι δὲ τερπομένοισιν ἀκυέμεν, Fieri etiam commode poteſt, ut inter oblectandum audiamus nos invicem.

v. 393.

Πρὶν ὥρη, Ante tempus.

Καταλέχθαι, *per Sync.* pro καταλέγεσθαι, decumbere, cubitum ire. ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, *Od.* Ξ. 520.

Ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, moleſtus *ſeu* tædii plenus etiam eſt multus & nimius ſomnus, viel ſchlafen iſt auch verdrieſlich. ἀπεχθὲς ἄκαιρον ἀνίην, *Od.* M. 223.] Le bon Eumée débite ici un Aphoriſme de Medecine, mais un Aphoriſme que l'experience enſeigne. Le trop long ſommeil fait le même effet que les trop longues veilles; car il épuiſe & diſſipe les eſprits. *Hippocrate* a dit encore plus fortement qu'*Homere:* Le ſommeil & les veilles, quand ils ſont exceſſifs, ſont une maladie. *Aphoriſm. Liv. VII.* DAC. Vid. etiam LENNEP *Animadv. ad Coluth. p.* 121.

v. 394.

Ὅτινα, *Jon.* & *Poët.* pro ὅντινα, quem, quemcunque. ſic *Od.* Θ. 204.

v. 395.

Εὑδέτω ἐξελθών, exeat cubitum.

v. 396.

Ἀνακτόριος, ία, ιον, herilis, ad herum pertinens. ab ἄναξ, ακτος, ὁ, dominus.

Ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν (pro ἀνακτορίαις, *i. e.* δεσποτικαῖς) ἑπέσθω, una cum porcis herilibus exeat, paſtum *ſcil.*

v. 398.

Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα, Ærumnis noſtris invicem narrandis oblectemus nos.

Κήδεσιν — λευγαλέοισι, Laboribus & ærumnis — periculoſiſſimis. λευγαλέῳ θανάτῳ, ſupra *v.* 358.

v. 399.

Μνωομένω, Nos ambo in memoriam revocantes nobis, Recordando ſecure. ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ, qui mihi, recordanti ejus, inviſum facit ſomnum & cibum. pro μναομένῳ, *contr.* μνωμένῳ, *Poëtice* interſerto ο, *Od.* Δ. 106.

— — μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ,
Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη, — —
— — etiam in ærumnis, earumque recordationibus, diverticulum animi invenit homo,
Qui multa paſſus eſt, — —

μετέρπομαι, poſſit per Tmeſin eſſe, ut notet, poſt oble-me, poſt fruor, reſpicio rem actam cum voluptate; ut ſenſus ſit: Exantlati & præteriti labores ſunt jucun-memoratu.] Alii: μετὰ γάρ. καὶ ἐν ἄλγεσι. Seneca: e fuit durum pati, Meminiſſe dulce eſt. Herc. Fur. 56. Habet enim præteriti doloris ſecura recordatio ectationem. Cicero ad Familiares, Lib. V. Epiſt. 12. id ſi etiam jucunda memoria eſt præteritorum malo-? — Vulgo enim dicitur, Jucundi acti labores. Nec le Euripides — Suavis laborum eſt præteritorum me-ria. Cicero, de Finibus. Lib. II. §. 32. Vide & Ga-eri Annotat. in Antonin. Lib. VIII. §. 36. CLARK.

V. 400.

Ὅστις πόλλ' ἐπαλήθη, qui circum multa loca vagatus ſit. trum eſt adverbialiter. Vide ad v. 176.

V. 401.

Supra v. 389.

V. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, Inſula quædam Syria nomi-ur. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι, Od. I. 366.
Συρία, ας, ἡ, inſula, una τῶν Κυκλάδων, quæ & ἡ Σῦ-, patria Eumæi, obſcurior reliquis. Ex ea fuit & ερεκύδης, Præceptor Pythagoræ. Sita eſt ſupra Delum.

V. 403.

Ὀρτυγία, ας, ἡ, eadem quæ ἡ Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων. ροπή, ῆς, ἡ, converſio, abitio, fuga. nam τρέπεσθαι at &, vertere tergum, vertere ſe ad aufugiendum. τροπαὶ ἠελίοιο, i. e. κειμένη πρὸς τροπὰς ἡλίου, i. e πρὸς δυτικὰ μέρη τῆς Ὀρτυγίας, ſita ad eas partes Ortygiæ, bus Sol a nobis abit, ad occidentem. Ergo τρέπεσθαι itur & ἐπὶ τοῦ δύνειν, de occaſu Solis: ut apparet ex, quod de Sole dicat Poëta alibi, ἀπουρανόθεν προτράπηται. t meridiem Sol nobis quaſi tergum obvertit & abit a is; ſicut ante meridiem facie obverſa accedit ad nos.

RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Append.* §. *XIV. An alicujus horologii Homerus meminerit.* Cum Eumæus ſubulcus conditionem ac fortunam ſuam Ulyſſi ſub forma ſenis mendici apud ſe diverſanti patefaceret, narraretque, ſe advectum ad Laërtem ex inſula *Syria*, hanc *ſupra Ortygiam* ait *ſitam eſſe, ubi ſunt Solis converſiones*, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. Quod vero cenſuit *Euſtathius* ſignificari *h. l.* ſitam eſſe Syriam ad Occidentem, reclamat *Bochartus*, oſtenditque falſam hujuſmodi interpretationem. Eumæo enim loquenti in agro Ithacæ Syria una ex Cycladibus non erat ad Occaſum, ſed ad Orientem ſita. Veriſimilior igitur altera eſt *ejusdem Euſtathii* explicatio, quod ſcil. in Syria antrum eſſet, ubi *converſiones Solis* oſtenderentur. Si id habeatur verum, hoc plane horologii ſolaris vetuſtiſſimum omnium eſt teſtimonium. Syria nomen habuiſſe fertur a Phœnicibus, qui videntur feciſſe in eo antro quadrantem, quo notarentur ſolſtitia, non autem horæ; nam primum horologium ſolare horas deſignans occurrit in hiſtoria Achazi anno centeſimo viceſimo ſexto poſt *Homerum*. Aliqui auctorem quadrantis in Syria faciunt Pherecydem ducentis poſt *Homerum* annis; ſed *Heſychius Mileſius* teſtatur non fuiſſe auctorem, ſed peritum factum eſſe ex aliquo libro Phœnicum, quem reperit. Ceterum *Homerus* facit Horas portarum cœli cuſtodes. Videntur nomen ducere ab Horo, qui Sol eſt. Antequam eſſent horologia ſolaria, aliaque, conſuevere horas definire Veteres operibus ſive agreſtibus, ſive etiam forenſibus. Vid. etiam CLERICI *Art. Crit. Tom. I. P. II. S. I. C. XIV. Reg. XIII.* §. 5.

v. 404.

Περιπληθὴς, έος, ὁ, ἡ, plenus multitudine hominum extraordinaria & admirabili, πολυάνθρωπος: nam περὶ auget ſupra modum. ex περὶ & πλῆθος, εος, τὸ, multitudo plena numeri.

Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, Non nimis abundans vel frequens hominibus, nicht ſo gar ſehr volkreich. ſic νήπιος λίην τόσον, doch gar zu ſehr einfältig, *Od.* Δ. 371.

v. 405.

Εὔβοτος, ου, ὁ, ἡ, pecoribus alendis aptus, wo gute Weide

iſt. paſcuis abundans in ſpecie tamen, bubus
is aptus, gut vor Rindvieh. εὔβοιος, εὔμηλος.
am non opus eſſe videtur ſpeciali determinatione
am εὔβοτος eſt antecedens, paſcuis bonis abun-
εὔμηλος eſt conſequens, ergo, pecoribus alendis
da terra.

-ος, ου, ὁ, ἡ, bonus paſcendis ovibus. Epith re-
ertilis, a ſpecie aliqua pecorum. in genere talis
icitur εὔβοτος, bona paſcendis pecoribus. εὔβοιος,
de inſula Syria.

ληθής, έος, ὁ, ἡ, vino abundans, vini ferax,
h.

-υρος, Od. Ξ. 335.
unt laudes omnes terræ armento, pecore, vino,
o, abundantis.

v. 406.

, Jon. πείνη, ης, ἡ, fames. a πείνομαι, nam &
ies eſt magna moleſtia, & cogit ad operas fa-

δ' ὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος, Fa-
em nunquam ad populum ingreditur, neque ul-
s morbus. Salubritas & felicitas inſulæ hic præ-
& conjungit Poëta πεῖναν cum νόσῳ. quia ex fa-
umque ſequitur morboſitas. hinc & apud Heſiodum
λοιμός juncti.

v. 407.

— ςυγερή, Morbus — contriſtans, & gravis,
i adfinis. ςυγερὴν ὁδὸν, Od. Ξ. 235.
τις ἄλλη Νοῦσος ἐπὶ ςυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν,
llus alius Morbus odioſus invadit homines, &
facit. coll. 406. ἐσέρχεται, quod notat idem. Vid.
N. 60.

v. 408.

ηράσκωσι, quando conſenuerunt.
κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων, in civitate homines. Vid.
I. 307.

v. 409.

ἀργυρότοξος Ἀπόλλων] C'eſt pour dire qu'ils meu-

 rent

rent en un moment ſans aucune maladie, & comme par un doux ſommeil. DAC.

V. 410.

Κατέπεφνεν, occidere ſolet eos Apollo & Diana, i. e. placida morte moriuntur ex ſenectute.

V. 411.

Δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, in duas autem partes omnia diviſa ſunt, ſc. inter has duas urbes omnis ager in duas æquas partes. κτήματα δασσάμενοι, ſupra v. 13.

V. 412.

Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε, In his vero ambabus pater meus rex erat.

V. 413.

Ἐπιείκελος ἀθανάτοισι, ſimilis Diis, *Il.* Α. 265.

V. 414.

Φοίνικες ναυσίκλυτοι, *Od.* Ν. 166.

V. 415.

Τρῶκται, Vafri lucrorum ſtudioſi, Phœnices. Vid. ad *Od.* Ξ. 289.

Μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ, innumeras agentes elegantes merces in navi nigra.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, luſus puerilis; quod puer facit per luſum, & quo luſitans delectatur, Kinderſpiel. παῖς ποιῇ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, facit ludens quædam opera ex infantili ſimplicitate, e. c. ſi murum aut vallum ædificat ex arena, &c. *Il.* Ο. 363. *Deinde* etiam ſic vocantur omnia ea opera, quibus carere poſſumus, & quibus delectantur leves animi; Spielwerk, ſchöne bunte Sachen. Sic Eumæus ſeverus vocat *h. l.* omnes elegantias minutulas, quibus foeminæ gaudent, μυρία ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ, mercatores, advehentes navi innumera ludicra, κόσμια, φαῦλα μὲν ἀθύρματα ὄντα, ταῖς μέν τοι γυναιξὶ σπουδαῖα, quale eſt ille χρύσεος ὅρμος, *v.* 459. *ſqq.* Ab ἀθύρω, circumcurro luſitans, actuoſus ſum pueriliter. nam *propr.* de pueris hoc verbum dicitur. ab α intenſ. & θύω, feror cum impetu aliquo, curſito; interſerto ρ. Eſt ergo, ago pueriliter ſine conſilio ulteriori.

V. 417.

Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, præſtantium operum perita, *Od.* Ν. 289.

V. 418.

v. 418.

Πολυπαίπαλος, ο, ὁ, ἡ, verſutus, aſtutus, vafer. Φοίνικες πολυπαίπαλοι, Phoenices valde vafri, verſutiſſimi, calliſſimi: utpote negotiatores per omnia maria omnesque terras iis temporibus. in ſenſu tamen mitiſſimo accipiendum Epith. ingenioſiſſimi: nam *Homerus* non ſolet male dicere; multo minus, ſi de gente tota, eaque nobili, ſermo eſt. ex πολὺς & παιπάλη, ης, ἡ, *propr.* λέπτυλον ἄλευρον, pollen, fein Mähl. *deinde* & τέφρα, cinis tenuis. quod a πάλη, ης, ἡ; quod iſta duo noat: a quo per reduplicationem & productionem primæ ſyllabæ fit παιπάλη. *Metaph.* de aſtutia ponitur, *eſſe.*

Ἠπεροπεύω, *Od.* Λ. 400.

v. 419.

Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη, *pro* ἐμίγη, Cum ea, cum veſtes lavaret, quidam primum coiit. De ancilla nobili, quæ veſtes lavabat ad mare, ibique a nautico homine ad Venerem illiciebatur: & hæc hanc lavationem δουλικῶς peragebat. Vid. ad *Od.* Ζ. 93.

v. 420.

Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη τις πρῶτα πλυνούσῃ, cum lavante ad littus maris primum concubuit aliquis ex navi. μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην, ſupra *v.* 314.

Τά τε φρένας ἠπεροπεύει κ. τ. λ. quæ res, *ſc.* Venereæ, decipiunt mentes fœminarum, *vel* in fraudem inducunt & corrumpunt animum mulierum, ut tali viro adhæreant nimis.

v. 421.

Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, κ. τ. λ. *Od.* Λ. 433.

v. 422.

Ἐιρώτα, Interrogabat.

v. 423.

Πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ, *Od.* Κ. 111. & 549.

v. 424.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, urbs celeberrima Phœniciæ.

Πολύχαλκος, Epith. *Sidonis*, ubi multæ erant nobiles officinæ fabriles metallicæ: ſimul & per æs fortaſſe indicatur

dicatur pecunia, qua abundare poterat iſta urbs ob purpuram ſuam egregiam, quæ per omnem orbem in ſummo erat pretio una cum Tyria purpura. Poſſit ſimul & intelligi ἡ ὀχυρὰ, ἡ ϛεῤῥὰ, ob munitiones ſuas: ſed primum præſtat. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, *i. e.* ϛεῤῥὸν, *Il.* E. 504. *Od.* Γ. 2 qui alibi ob eandem incorruptibilitatem dicitur σιδήρειος: ſimul &, quia ſidera in eo firmiter adfixa hærent, ex opinione ſenſuali.

v. 425.

Ῥυδὸν, *adv.* affluenter, abundanter. dicitur & ῥύδην. a ῥύω, *idem quod* ῥέω, fluo.

Ῥυδὸν ἀφνειοῖο, admodum divitis, τῦ χύδην πλυτῦντος καὶ ἐπίῤῥοιαν πλύτυ ἔχοντος.

v. 426.

Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, Sed me abripuerunt Taphii.

Ληΐστωρ, ορος, ὁ, *idem qui* ληϊϛὴρ, ῆρος, ὁ, prædator, ein Beuthemacher. ληΐϛορες ἄνδρες, piratæ, prædones.

v. 427.

Ἀγρόθεν ἐρχομένην, Ex agro redeuntem.

Πέρασσαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες, vendiderunque me huc ducentes. Vid. ad *v.* 386.

v. 428.

Ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, & ille emit me ſibi. Vid. ad *v.* 387.

v. 429.

Ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ, qui coierat cum ea clam.

v. 430.

Ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο, nobiscum domum poſſes ire.

v. 432.

Ἦ γάρ ἔτ' εἰσὶ, certe enim vivunt adhuc.

Ἀφνειοὶ καλέονται, habent famam divitum: ſunt divites, & eo nomine celebrantur.

v. 434.

Εἴη κεν καὶ τῦτ', das mag dann auch ſeyn. pro ἔϛαι.

Εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ſi mihi volueritis quidem, nautæ.

v. 435.

Ὅρκῳ πιϛωθῆναι, Jurejurando mihi fidem dare, πίϛιν δῦναι δι' ὅρκυ, mihi fide digni & certi fieri juramento interce-

ite, wann ihr durch einen Eid euch bey mir zumachen wollet. dato jurejurando fidem de vobis nam πιςῶσθαί τινι eſt, fidum exiſtimari alicui. ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιςώσαντο, manus ſuas invi- iebant ambo, & fidem ſibi dederunt, ſie gaben urch zuverläßige Verſicherung, *Il.* Z. 233. χεῖρὶ λαβόντες ἐπιςώσαντο ἔπεσιν, manu manum ejus pre- es fidem dederunt verbis, *Il.* Φ. 286.
ναί μ' οἴκαδ' ἀπαξέιν, vos illæſam me domum du- ſſe. ἀπήμων, *Od.* N. 174.

v. 436.

νυον', ὡς ἐκέλευεν, jurabant, ſicut juſſit. Vid. ad 303.

v. 437.

ησάν τε τὸν ὅρκον, und dieſen Eid völlig abgelegt *ibid.* 304.

v. 439.

ῦν, *i. e.* ἐν σιγῇ μένετε, Sinite omnia tecta & ta- : & eſt formula Elliptica imperandi ſilentium; ἴχετε τὸν μῦθον. Alii legunt: Σιγῇ νῦν, *ſc.* ἔςω. ξυνίει, ſupra *v.* 390.

v. 440.

ήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ, occurrens aut in via publica. νος ἄλλος ὁδίτης, *Od.* A. 126.

v. 441.

ἐπὶ κρήνῃ, Aut forte apud fontem, quando peto.

v. 442.

ι, eloquatur, indicet.
οἰσσάμενος καταδήσῃ, & ne ille, ſuſpicans aliquid igiens, vinciat me. Vid. ad *Od.* K. 258.

v. 443.

ἐν ἀργαλέῳ, ſupra *v.* 232.
δ' ἐπιφράσσετ' (*pro* ἐπιφράσσεται, fut. 1. Med. cum duplicato,) ὄλεθρον, nam is vobis ſtruet mor- id. ad *v.* 423.

v. 444.

ἐν φρεσὶ μῦθον, tacete de re tota; nam eſt πα- ἐπὶ μνηςηριασμῷ.

Ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, i. e. ἐπισπεύδετε τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν, & feſtinate emtionem viaticorum in navem, ut ea dato pretio, & permutando merces veſtras contra ea, cito comparetis: feſtinate emtionem mercium in hoc itinere comparandarum, beſchleuniget eueren Handel. ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, ſupra *v.* 428

Ὀδαῖος. ἐπίσκοπος ὁδαίων, *Od.* Θ. 163.

v. 445.

Νηῦς πλείη βιότοιο, navis plena opum, voll Güter geladen.

v. 447.

Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν, Afferam enim & aurum.

Ὑποχείριος, ου, ὁ, ἡ, qui ſub manum venit.

Ὅττις χ' (*pro* κε) ὑποχείριος ἔλθῃ, ſi quod mihi ſub manus venerit. *coll.* 465 — 469. nam ſermo eſt de ancilla, fugam parante, quæ compilare vult dominum, quacunque ratione poteſt.

v. 448.

Ἐπίβαθρον, ου, τὸ, merces, quæ datur ob vecturam in navi, Fahrgeld, Transportgeld, ναῦλος, μισθὸς ἐπιβάσιος νηός.

Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην, Et aliud etiam pretium pro vectura lubens ſane dederim.

v. 449.

Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, Filium enim viri boni & nobilis in domo educo: inquit ancilla honeſta: Φωτὸς ἐῆος, *Od.* Ξ. 505.

Παῖδα — ἀτιτάλλω, Puerum — nutrio, ich warte einen kleinen Sohn. χῆνα ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ, ſupra *v.* 174.

v. 450.

Κερδαλέον παῖδα, Ingenioſum puerum & facetum; *immo* &, qui prodeſſe vobis poſſit, ſi venderetis eum. κερδαλέος κ' εἴη, *Od.* N. 291.

Κερδαλέον δὴ τοῖον, Catum ſic & curioſum, *ſc.* ut ſolent eſſe pueri ingenioſi.

Ἀμαρτοχάω, una curſito, ich will immer mit lauffen.

Παῖδα, ἀμαρτοχόωντα θύραζε, puerum, una curſitantem foras. *pro* ἀμαρτοχῶντα, diſtracto circumflexo; ἀκολουθοῦντα;

θηλικὸν, der überall mit gehen will. etiam, δυνάμενον ἅμα σὺν ἐμοὶ τρέχειν, qui valet una ire. a τρέχω.

v. 451.

Ὁ δ᾽ ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι, is puer vobis, ſi vendatis eum, ſatis magnum pretium inveniat: care vendere eum poſſitis. ἐπείγετε δ᾽ ὦνον ὁδαίων, ſupra v. 444.

v. 452.

Ἄλφοι ὑμῖν μυρίον ὦνον, inveniat vobis copioſum lucrum. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, pretium centum boum ego a te venditus tibi peperi: inquit captivus nobilis ad victorem ſuum, Il. Φ. 79.

Ὅπη περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ubicunque vendideritis transportatum ad peregrinos, quocunque transvexeritis eum ad extraneos. λάβον ἠδ᾽ ἐπέρασσαν, ſupra v. 386. Vid. & ad v. 427.

Πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Vid. ad Od. Α. 43.

v. 455.

Ἐμπολέω, quod & ἐμπολάω, vertendo & permutando acquiro, emo & vendo, mercaturam emendo & vendendo exerceo. Nam id teneat lector, πολεῖν & πωλεῖν eſſe unum idemque verbum, ex contextu determinandum propius.

Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, In navi ſua cava multum lucri, multum opum, permutando merces comparabant ſibi; nam ſermo eſt de mercatoribus. Eſt pro ἐνεπολάοντο, contr. ἐνεπολῶντο, qui circumflexus eſt diſtractus per inſertum o, & augmentum omiſſum Jonice. ut ergo appareat, h. l. eſſe formam ἐμπολάομαι.

v. 456.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, Sed quum jam cava navis onerata erat illis ad revertendum inde in patriam ſuam; & ſermo eſt de mercatoribus: ἐβαρύνετο φόρτῳ, gravis erat & preſſa onere, voll Ladung war. Alii legunt, ἤχετο, ab ἄχομαι. nam & τὸ ἄχος notat onus. λίαν ἄχθομαι (διὰ vel κατὰ τὸ) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, Il. Ε. 361. & 354. ἀχθομένην ὀδύνῃσιν, valde afflictam doloribus; & ſermo eſt de Venere vulnerata; i. e. ſociis Æneæ, valde cæſis, dum eripiunt Ducem ſuum ex periculo. ἤχθετο γὰρ κῆρ, dolebat enim animo.

Il. Λ. 274. ἤχθετο γὰρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, *ſc.* βλέπων, vel διὰ, dolebat enim certe & graviter ferebat, eos a Trojanis ſuperatos eſſe, *Il.* Ν. 352.

Ἄχθομαι, & ἀχθέομαι, moleſtia premor, gemo, ich bin beſchweret. ab ἄχομαι, interſerto θ. non de moleſtia animi ſola ponitur, ſed & de onere quovis, *e. c.* ſi navis oneratur mercibus. & hæc poſterior notio eſt orta ex priori, quæ eſt, doleo, premor.

v. 457.

Καὶ τότ' — ἄγγελον ἧκαν, Et tunc — nuncium miſerunt.

Ἀρ] *uti ipſis præceperat Mulier*, ſupra *v.* 446. CLARK.

v. 458.

Πολυΐδρις, ιος, ὁ, ἡ, multarum rerum peritus, multa peritia inſtructus, πολύπειρος, συνετός. ex πολυς & ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, peritus, probe ſciens.

Ἤλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις, Venit vir verſutus, callidus.

v. 459.

Χρύσεον ὅρμον ἔχων, Aureum monile habens, venale *ſcil.* ὅτων ὅρμου μέτρον ἵκωνται, *Od.* Ν. 101.

Μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, quod electris conſertum erat, una incluſum & diſtinctum erat *vel* compoſitum artificioſe electris, quæ ſine dubio erant Zierrathen von Börnſtein, die in das güldene Halsband eingeſetzet und befeſtiget waren. ἤλεκτρον, *Od.* Δ. 72.

Μετείργω, una implico & includo. ὅρμος μετὰ ἠλέκτροισιν ἔερτο, *pro* μετέερτο, quod *pro* μετέερκτο, monile una implicatum & pictum erat electris, es war beſetzt mit Börnſtein.

v. 461.

Χερσὶν ἀμφαφόωντο, *pro* ἀμφαφῶντο, Manibus contrectabant, & ſic ſalutabant lætæ. ἐν μὲν τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι, *Od.* Θ. 215.

Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, oculis adſpectabant, ſie beſahen es.

v. 462.

Ὦνον ὑπισχόμεναι, Emtionem & pretium pollicentes fœminæ nobiles pro merce exhibita; *vel* Emtionem ſuſcipientes in ſe, *i. e.* cupientes emere. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, ſupra *v.* 451.

Ὑπισχόμεναι ὦνον. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, *Od.* Ν. 380.

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, ille autem innuit ei oculis clam. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας, *Od.* N. 133. Σιωπῇ, *ibid.* 309.

v. 463.

Ἤτοι ὁ καννεύσας (*pro* καταννεύσας) κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει, Poſtquam id ſignum nutu dediſſet, cavam ſuam ad navem abiit.

v. 465.

Ἐνὶ προδόμῳ, In atrio. ſupra *v.* 5.

Ἠμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας] Δέπα eſt e Schol. ed. Ald. atque haud dubie melius. Non enim unum δέπας in menſis pluribus. ERN.

v. 466.

Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, der vornehmen Gäſten. Vide ad *Od.* I. 7.

Οἵ μευ πατέρ' ἀμφιπένοντο, qui circa meum patrem verſari ſolebant. Μενέλαον ἀμφεπένοντο, curabant eum, vulneratum, *Il.* Δ. 220.

v. 467.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, Illi quidem igitur in conſilium in forum prodierant, *ſc.* Principes ex domo, ubi convivati fuerant. θῶκοι, *Od.* M. 318.

Πρόμολον, *pro* προέμολον, prodierunt. ὁ δὲ προμολὼν ἴδε το, procedens ex domo vidit, *Od.* Δ. 22.

Δήμοιό τε φῆμιν, ubi conveniebatur fabulandi cauſſa. Sic dicit τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν in publico & per ora hominum; ut conſpiciantur a populo. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, *Od.* Ξ. 239.

v. 468.

Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα καταkρύψασ' (*pro* καταkρύψασα) ὑπὸ κόλπῳ Ἔκφερεν, de ancilla nobili, fugitiva, & herum ſuum exſpoliante his poculis tribus.

Ἄλεισον, ſupra *v.* 85.

Καταkρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ, occultans furtum in ſinu.

v. 469.

Ἔκφερεν, Aſportavit furto, *ſc.* tria pocula, ſie nahm mit, diebiſcher weiſe, cum ipſa fugeret.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ, incogitantia, defectus rationis firmæ,

firmæ, Unverſtand, Mangel des Nachdenkens. ab ἀφρων, ονος, ὁ, ἡ, incogitans, negligens, unachtſam. *Il.* Υ. 183.

Ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι, ego, cum eſſem infans, ſequebar eam incogitanter, aus Unverſtand: eam comitabar ex dementia.

v. 470.

Supra *v.* 295.

v. 472.

Ὠκύαλος, *Od.* Μ. 182.

v. 473.

Ἀναβάντες, in altum provecti.

Ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, navigabant humidas vias. in oppoſ. ad iter ξηρᾶς ὁδοῦ: & hoc per ἐπέπλεον jam ſatis videri poſſit determinatum; ſed Poëta amat copiam & ſynonyma, majoris vis cauſſa. ita *Od.* Δ. 842.

v. 474.

Νῶι ἀναβησάμενοι, Poſtquam nos impoſuerant in navem.

Ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν, Jupiterque ventum bonum miſit.

v. 475.

Ἐξῆμαρ, *Od.* Ξ. 249.

Ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, navigabamus noctes pariter ac dies.

v. 477.

Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις, Deinde mulierem quidem ſubita morte percuſſit Diana.

v. 478.

Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', *pro* πεσοῦσα, fœmina, apoplexia ſubita correpta, cecidit de tabulato navis cum ſtrepitu in locum ſentinæ. *coll.* 480. ubi nautæ eam deinde in mare projecerunt mortuam.

Ἄντλος, *Od.* Μ. 411.

Ἐνδούπησε ἄντλῳ πεσοῦσ', ſentinæ incidit. & ponitur conſequens ſonus pro antecedente lapſu ipſo. μέσσῳ δ' ἐνδούπησε, *ibid.* 443.

Κήξ, ηκός, ἡ, eſt ὄρνεον θαλάσσιον, χελιδόνι παραπλήσιον, ſubinde iens ſub aquas & emergens, fulica.

'Ω

Ὡς εἰναλίη κήξ, de homine, qui pronus incidit in ꝗuam: ſicut marina fulica; avis ex mergorum genere. νάλιαι κορῶναι, *Od.* E. 67.

v. 479.

Φώκη, *Od.* Δ. 404.
Φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, Vid. ad *Od.* E. 473.

v. 480.

Ἔκβαλον, Ejecerunt mortuam e navi.
Ἐγὼ λιπόμην, *Od.* N. 286.

v. 481.

Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε —, Vid. ad *Od.* E. 110.

v. 482.

Ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, Vid. ad *Od.* 452.

v. 485. 486.

Od. Ξ. 361. 362.

v. 487.

Ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεύς, Sed me tibi quidem ad malum addidit egregium bonum upiter: & eſt proverbium, quando σύμμικτα τινι τὰ ... βίον, ſic tamen, ut bonum fere præponderet; hîc ... Ulyſſes videtur queri, ſe mera habere mala, cum ... teri tamen ad malum admixtum ſit aliquid valde boni.

v. 488.

Πολλὰ μογήσας, Vid. ad *Od.* Γ. 232.

v. 489.

Ἠπίου ἀνδρὸς δῶμαθ' ἀφίκεο, Benigni & indulgentis viri ad domum veniſti: inquit perſonatus Ulyſſes ad Eumæum, pro ſervo venditum olim ſibi, de ſe ipſo, ad ignorantem, quis ſecum loquatur. ἤπιος, ſupra *v.* 152.

v. 490.

Ἐνδυκέως, Humaniter & apte, *v.* 304.
Ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον, vivisque bonam vitam.

v. 491.

Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, Poſtquam apud multas hominum civitates & populos circumvagatus ſum. ... ἀλήθης, *Od.* Ξ. 362.

v. 492.

v. 493.

Καδδραθέτην, *pro* καταδραθέτην, Dormiebant an καταδραθον, *Od.* Θ. 296.

Μίνυνθα, *Od.* Λ. 500:

v. 494.

Ἐπὶ χέρσυ, ad littus cum eſſent.

v. 495.

Λύον ἱςία, ſolvebant vela.

Κὰδ δ' ἕλον ἱςὸν, & demittebant malum. *pro* καθὶ χερσὶ καὶ ὀφθαλμὺς ἑλέειν, *Od.* Λ. 425.

v. 496.

Τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, ipſamque navem ſtationem egerunt *vel* protruſerunt remis. ſic *Il.* Α. 4

v. 497.

Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, Ancoras autem ejecerunt, qua littore inſigebantur: de navigantibus, & ad portum cedentibus ita *ibid.* 436.

Κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, & funes alligarunt, quor ope navis ad ancoras in littore infixas alligabatur. *ibi*

v. 499.

Δεῖπνον τ' ἐντύνοντο, Jentaculumque apparabant. λυχ δ' ἔντυνον ἀοιδὴν, *Od.* Μ. 183.

Κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον, Vid. ad *Od.* Θ. 470.

v. 500.

Supra *v.* 302.

v. 503.

Ἀγρὸνδ' ἐπελεύσομαι, agrum obibo.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, paſtor; qui præeſt pecori paſcen

Ἀγρὸνδ' ἐπελεύσομαι, ἠδὲ βοτῆρας, in agrum ibo, ad paſtores.

v. 504.

Ἑσπέριος δ' εἰς ἄςυ — κάτειμι, Veſperi autem in u bem — diſcedo, ad urbem maritimam ex agro monta deſcendam. ἑσπέριοι, *Od.* Ξ. 344.

Κάτειμι. κατιόντα, *Od.* Ν. 267.

Ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, poſtquam videro mea rura. τὰ γεωργ καὶ ποιμενικὰ ἔργα. *coll.* 503.

v. 50

v. 505.

Ἠῶθεν, ſupra *v.* 307.

Ὀδοιπόριον, ου, τὸ, merces *vel* donum pro comitatu via.

Ὑμῖν ὀδοιπόριον παραθείμην, Δαῖτ' ἀγαθὴν κ. τ. λ. Telemachus loquitur ad voluntarios ſocios ſuos, qui eum in Peloponneſum, & inde rurſus domum, comitati fuerunt; quibus pollicetur convivium loco mercedis alicui; ἀμοιβὴν (eine Erwiederung und Vergeltung) ὑπὲρ πλεῦσαι, pro navigandi opera. Sic πᾶν δῶρον ὑπὲρ συνουσίας appellari poteſt.

Παραθείμην, ſi Grammaticam conſulis, eſt aor. 2. opt. Med. poteſt tamen & eſſe aor. 2. ind. Med. pro παρεθέμην, abjecto augmento, & producto ε antepenultimæ.

Ὀδοιπόριον παραθείμην, ich will euch was auf die Reiſe ſetzen.

v. 506.

Οἴνου ἡδυπότοιο, vini, cujus potus eſt ſuavis, *Od.* B. 340.

v. 507.

Supra *v.* 271.

v. 508.

Πῆ γὰρ ἐγὼ — ἴω; Quo enim ego — eam?] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur; *ſcio, quid mihi faciendum ſit; Quonam* ENIM *&c.* MARK.

Φίλε τέκνον, Theoclymenus ſenex Telemacho. *v.* 125.

v. 509.

Κραναὸς, ὴ, ὸν, quod multa *quaſi* capita & eminentia ſaxa habet; aſper, ſaxoſus. a τὸ κράνον, ου, caput. berglich, ſteinig, rauh. Κραναὴ Ἰθάκη, *i. e.* τραχεῖα. nam fuit inſula valde ſaxoſa & montana. ita *Od.* A. 247.

Ἰθάκην καλὰ κοιρανέουσιν, in Ithaca ſunt nobiles, dominantur rerum familiarium. ita *ibid.* Vid. etiam ad *Od.* 377.

v. 510.

Ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, recta ad matrem tuam eam & tuam domum.

V. 512.

"Αλλως μέν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε (*i. e.* εἰς ἡ δῶμα) κελοίμην Ἔρχεσθ', Aliâs (ſi aliter res eſſent meæ, ac ſunt) te ego &, ad nos, juberem, U ſonſt würde ich —. aber.

V. 513.

Ου γάρ τοι ξενίων ποθὴ, non enim tibi donoru ſpitalium deſiderium, *i. e.* defectus erit *vel* futuru

V. 514.

Χεῖρον, Pejus *erit.*

Ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, quoniam tibi ego ero, *i. e.* tibi opem ferre non potero.

V. 515.

Ου μὲν γάρ τι θαμὰ μνηςῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ φαίνεται, enim crebro procis in domo Se conſpiciendam da lope, ſie läßt ſich ſelten vor ihnen ſehen.

Θαμὰ, ſæpe, *Od.* Α. 209.

V. 516.

Φαίνεται, Apparet.

Ἀπὸ τῶν, ſeorſum ab his.

(ἐν) Ὑπερωΐῳ, *in* ſuperiori ædium parte. *Od.* Α.

Ἱςὸν ὑφαίνει, telam texit.

V. 517.

Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, Sed tibi aliu rum indicabo, ich will dich zu einem andern weiſe dir einen andern ſagen, dir einen andern Mann ſen, præſ. pro fut. Ἀλκινόῳ δὲ μάλιςα πιφαυσκομένο N. 37.

V. 518.

Δαΐφρων, ſupra *v.* 355.

V. 519.

Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, Quem nunc Itl ſes velut Deum aliquem ſuſpiciunt, ſicut Nume quod intuentur. Vid. ad *Od* Α. 483.

V. 520.

Μέμονέν τε μάλιςα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, in animoqu bet maxime, Se matrem meam ducturum eſſe. καὶ δὲ αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσασθαι, promtus ſum & ipſe pu cum viro, *Il.* Ε. 482. πῶς μέμονας πόλεμον καταπ

qu

modo conſtituiſti, wie haſt du dir vorgenommen, Gefechte zu enden, *Il.* H. 36. Vid. etiam ad *Il.* I. 247.

v. 521.

κὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν, *i. e.* τὴν βασιλείαν, regnum, königliche Würde. Vid. ad *Od.* A. 174.

v. 522.

εὺς — (ἐν) αἰθέρι ναίων, Jupiter — *in* æthere habi- i. ponitur hîc pro ſummo cœlo. & *phyſice* Jupiter aër ſuperior, ſicut Juno aër inferior.

v. 523.

ι καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, An & s ante nuptias & loco earum efficiet malum diem, mori ipſos faciet.

v. 524.

ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ſupra *v.* 160.] Cet Oiſeau par- ant tout à coup, lorſque Telemaque achevoit ce qu'il it de dire, ne pouvoit pas manquer d'être un au- e des plus marquez. On voit bien, que la Colombe igne les Pourſuivants timides, & qu'Ulyſſe eſt de- ié par l'Autour. DAC.

v. 525.

ίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, Accipiter, Apollinis ox nuncius. κίρκος, *Od.* N. 87.

v. 526.

ιλλε πέλειαν, Deplumabat columbam. τίλλοντό τε χαί- , *Od.* K. 567.

έλεια, *Od.* M. 62.

ατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε, pennas autem ſtravit ad ter- a: de accipitre, columbam diſcerpente inter volandum.

ραζε, *Il.* M. 156.

v. 527.

Μεσσηγὺς, *Od.* H. 195.

v. 528.

ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσσας, a ceteris ſociis ſevocans. L ad *Od.* M. 33.] Car il ne vouloit pas, que perſon- entendit l'explication, qu'il alloit donner de cet au- re, de peur qu'on ne le divulgât dans la Ville, & e les Pourſuivants n'en profitaſſent, pour ſe mettre à vert. DAC.

v. 529.

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ —, *Od.* Λ. 246.

v. 530.

Οὐ τοι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, Vid. ad *Od.* Β. 372.

v. 531.

Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα, vides, οἰωνὸν eſſe non ſimpliciter *avem*, ſed & σημεῖον μαντικόν: ἔγνων αὐτὸν σημαντικὸν καὶ μαντευτικὸν ὄντα. hinc οἰωνίζεσθαι, vaticinari. ergo *h. l.* ἔγνων, ὡς οἰωνίζεταί σοι ὁ ὄρνις οὗτος.

Ἐσάντα, *Od.* Λ. 141.

v. 532.

Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς (*Jon.* pro γένους) βασιλεύτερον ἄλλο, Veſtro autem non eſt genere magis principale aliud. Alii legunt, γένος. Sunt quidem & alii nobiles —, ſed veſtrum genus eſt iis omnibus nobilius. ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, inquit Agamemnon, *i. e.* πλεόνεσσιν ἀνάσσω, ich bin ein gröſſerer Herr, als er, *Il.* Ι. 160.

v. 533.

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, In civitate Ithacenſi.

Ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, *ſc.* ἔσεσθε, ſed vos potentes & principes civitatis ſemper eritis: δεσπόται, ἐγκρατεῖς. nam καρτερός τινος eſt ὁ ἄρχων αὐτοῦ. ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, *Od.* Ξ. 116.

v. 535.

Αἲ γὰρ τοῦτο — ἔπος τετελεσμένον εἴη, Utinam hoc — verbum verum fieret!

v. 536.

Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητα —, Ita cito cognoſceres amicitiam &c.

v. 537.

Ὡς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι, ut aliquis te videns beatum prædicare *ſeu* felicem appellare poſſet. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην, ſie begegneten einander im reiſen, *Il.* Η. 22 υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο, filio Priami obvius fiebat, hoſtiliter, *Il.* Φ. 34. ſed amice eſt *Od.* Δ. 367. οἴῳ ἐέρροντι συνήντετο, ſoli miſere vaganti occurrit.

Μακαρίζω, beatum prædico.

v. 538.

Ἦ, Dixit.

Πελειας.

γιος, ε, ὁ, nobilis Ithacenſis. fidus Telemacho.

v. 539.

ιος, ε, ὁ, nobilis Ithacenſis, — pater Πειραίε, hic vocatur Κλυτίδης, per Sync. pro Κλυτιάδης.

δέ μοι (καὶ ἄλλα) τά περ ἄλλα μάλιστα Πείθη ἐμῶν ἑτά- tu etenim mihi aliis etiam in rebus maxime Obſe- meorum ſociorum.

v. 540.

ῃ, præſ. ind. Med. Attica contractione, ex πεί- Jon. πείθεαι, extruſo ſigma, Attice πείθῃ.

v. 542.

υκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, infinit. pro imperat. ſic mandat Telemachus de hoſpite. Vid. ad v. 304. O.

v. 543.

ρικλυτὲς, Piræi Epith.

v. 544.

γάρ] Ne de meo obſequio dubites; ſi ENIM &c. RK.

v. 545.

δε δ' ἐγὼ κομιῶ, (fut. 1. Attic.) i. e. ἐπιμελείας ω. ἐκομίσσατο, Od. Ξ. 316.

ιων δέ οἱ ἐ ποθὴ ἔσαι, es ſoll ihm an nichts fehlen, zur Bewirthung eines fremden Gaſts gehöret. ſupra ad v. 513.

v. 547. 548.

. M. 145. 146.

v. 549.

σὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Od. Β. 44.

v. 550.

λετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, Sumſitque haſtam ad defenſum ſe aptam, & quæ fortem adjuvat. ita Od. Α. 99. καχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, acutam ferrea cuſpide. ita ibid. etiam ad Od. Ε. 235.

v. 551.

νὸς ἀπ' ἰκριόφιν, Vid. ſupra ad v. 283.

v. 552.

ἀνώθω, ſurſum trudo.

Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, *i. e.* ἀνωθήσαν- ναῦν ὕψοῦ ἐν νότῳ, ὥστε πλεῖν, protrudentes navem tum mare, navigabant verſus urbem: ut ergo h notio τοῦ, ἀπὸ χθαμαλωτέρων ἀνάγειν τι εἰς ὑψηλότερ

Ὡς ἐκέλευσεν Τηλέμαχος] Nempe ſupra *v.* 502. Cl

V. 554.

Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, de celeri paſ ſita vox προβιβῶντα: nam τὸ βιβᾷν magnos ſemp ſus connotat.

Πόδες φέρον, de curſu συντόνῳ. *h. l.* de ſtrenua c tione in ambulando: nam ſtrenue iens vel curren movet tantum pedes, ſed aufertur ab illis quaſi al *Il.* O. 405.

Ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν, donec venit in cortem, au Vieh-Hof.

V. 555.

Ὕες μάλα μυρίαι, quas ſupra determinate nume rat, ἑνακοσίας, (fortaſſe legendum ἑξακοσίας) καὶ ἑξή

V. 556.

Ἧισι συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, inter quas ſub Bonus ut erat pernoctabat, ἐνδιέτριβεν. ἔνθα δ' ἀνὴρ πελώριος, *Od.* I. 187.

Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, heris ſuis benevolus, φιλῶν ἄνακτας, iisque ex animo deditus, Eumæus. ἐμοῖς δ ἤπια εἶδεν, ſupra *v.* 39.

IN Π. ODYSSEÆ.

V. 1.

δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσεὺς κ. τ. λ. quia circa caſam ruſticam etiam plura erant ſtabula: hinc & de plurali loquitur Poëta.

ῖος ὑφορβὸς, ob fidem ſingularem, aliasque virtutes.] ad *Od.* Ξ. 3. CLARK.

V. 2.

ντυνοντ' ἄριστον, ſie machten das Frühestück zurechte. ad *Od.* O. 499.

αμένω πῦρ, cum ambo ignem accendiſſent. μηρὰ δὲ ις, *Od.* N. 26.

V. 3.

πεμψαν νομῆας ἅμ' — σύεσσι, Dimiſerunt, Emiſerunt a paſtores cum — ſuibus.

ἀγρομένοισι σύεσσι, *Od.* Ξ. 25.

V. 4.

λέμαχον δὲ περίσσαινον (*pro* περιέσαινον) κύνες, Telemum autem circum motitabant caudas canes, motis s adulabantur. οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν, Κ. 215.

ες ὑλακόμωροι, *Od.* Ξ. 29.

V. 5.

ἀω, latro: de canibus *propr.* ponitur.

δ' ὕλαον προσιόντα, ſie bellen den ankommenden an.

V. 6.

νοντας κύνας νόησε, Motitantes caudas canes vidit. ad *Od.* K. 217.

ί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, & circum aures ejus ſonanus ambulantis alicujus. *coll.* 10. ubi δοῦπος eſt idem. , *Il.* K. 532.

ί — ἦλθε, circumſonuit, *ſcil.* αὐτόν, *i. e.* ἠκούσθη. Vid. ad *Od.* I. 362.

V. 9.

ριμος, ε, ὁ, ἡ, notus, ein bekannter. eſt vox ges: ἑταῖρος notat ſpecialius.

'Ελεύσεϑαι ἐνϑαδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, quod inde colligit, quia canes eum non adlatrant.

V. 10.

Ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω, pedum autem ſonum audio. coll. 6. δοῦπον ἄκουσα, Od. M. 202.

Ὑπακούω, Od. Ξ. 485.

V. 11.

Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε κ. τ. λ. Nondum totus dictus erat ſermo, quum &c.

V. 12.

Ἔστη ἐνὶ προϑύροισι, Stetit ad januam primam.

Ταφὼν δ' ἀνόρουσε, attonitus autem exſiliit, er erſchrak und ſprang auf. ſic & Il. I. 193. Ψ. 101.

V. 13.

Ἄρα] Ut fieri ſolet re inopinata perculſis. CLARK.

Ἐκ — οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, Ex — ejus manibus ceciderunt vaſa, in quibus vinum aqua miſcebatur.

Τοῖς ἐπονεῖτο, quibus occupatus erat. ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, Od. O. 222.

V. 14.

Κιρνὰς (partic. præſ. a κίρνημι) — οἶνον, Infundens — vinum. οἶνον ἐκίρνα, Od N. 53.

Ὁ δ' ἀντίος ἦλϑ' ἄνακτος, er gieng ſeinem Herrn entgegen.

V. 15.

Κύσσε (pro Ἔκυσε) δέ μιν (Eumæus Telemachum, reducem a peregrinatione) (κατὰ) κεφαλήν τε, καὶ ἀμφω φάεα καλὰ, Oſculatusque eſt eum, quod attinet caputque, & ambos oculos pulchros. κύσσε γόναϑ' ἑλὼν, Od. Ξ. 279.

V. 16.

Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, Vid. ad Od. A. 390.

V. 15. 16.

Hoſpites adventantes oſculo excepti. Chiron advenientibus Argonautis apud Orpheum, Argon. v. 398.

Ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτας ἕκαστον,
Modeſte aſſurrexit, oſculatusque eſt ſingulos.

Sic Apulejus, Mileſia I. ſeu Lib. I. Metamorph. Amplexusque ac comiter deoſculatus: Mi Luci, ait, ſat pol diu eſt, quod

uod intervisimus te. Erat autem moris, varias corporis artes deoſculari, præcipue caput, oculos, humeros, ıanus; uti factum ab Eumæo, adventante Telemacho.

Κυσσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. — — — —
Oſculatusque eſt ipſius caput, & ambo lumina pulcra,
Manusque ambas. — — — —

[oc modo & famuli Ulyſſem complexi, *Odyſſ. XXI. 224.*

Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Et oſculati ſunt amplectentes caputque & humeros.

ıſeque viciſſim

— — κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε,
— — *capita & manus deoſculatus eſt.*

EITH. *L. III. C. XIII.* §. *II.* add. LOMEI. *Dier. Genial. lec. I. Diſſ. X. de Oſculis. p.* 365.

v. 17.

Φίλα φρονέων, Vid ad *Od.* H. 15.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει, Sicut vero ater ſuum filium bene volens amplectitur. *coll.* 21. ἀντα κύσεν περιφὺς, ut ergo ex *h. l.* maxime pateat vis ῦ ἀγαπάζειν & ἀγαπᾷν. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι ξείνους, *d.* H. 33.

v. 18.

Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης, Vid. *ibid.* 25.

v. 19.

Τηλύγετος, ου, ὁ, ἡ, *propr.* dicitur de natis, cum pa-·es jam ſunt ſenes, & quaſi extra tempus gignendi: πατρὶ γεννηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γεννᾷν καὶ ἐξώτερω, ein im ɔathen Alter gezeugtes Kind, τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, e. πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντος. & quia apud ſenes patres poſt ıles natos non eſt ſpes plurium; hinc τηλύγετος notat &, όνος υἱὸς, μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, ein einziges Kind. 'oteſt nonnunquam & *impropr.* eſſe, ὁ τῆλε ὄντι τῷ ατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν, der gebohren der aufgewachſen iſt, da der Vater in fernen Orten war. 'onitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐν θηλείαις μόνου ἄῤῥενος παιδὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἄῤῥεσι μιᾶς μόνης θυγατρὸς, wann ein einziger Sohn nach vielen Töchteren, oder eine einzige Tochter ach vielen Söhnen, gebohren iſt; & talis filius vel

filia,

filia: διὰ τὸ μονῆρες τῦ γένυς, τηλύγετος quaſi, tarde & poſt longum ſpatium nati, ſunt τοῖς γονεῦσι. ſic *Il.* I. 143. 285. de Oreſte, ὅς' μοι τηλύγετος τρέφεται, qui mihi unicus nutritur, μονογενὴς ἐπὶ θηλείαις, unicus natus poſt filias. Vide etiam ad *Il.* Γ. 175. *Od.* Δ. 11. *Il.* N. 470.

Τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, cujus filii educandi cauſa ipſe olim multos dolores & curas pertulerit. Deſcribitur filius πεπαιδευμένος, in quem pater multos labores impenderit πολλὰ μογήσας, *Od.* O. 488.] *Euſtathius* interpretatur, παῖδα πεπαιδευμένον· Τοιῦτος γὰρ (inquit) παῖς, ἐφ' ᾧ πολλὰ μογήσει πατήρ. Sed ſimplicius, ut opinor, & ad vocis ἄλγεα ſignificationem rectius exponas, *filium, de quo pater perpetua ſolicitudine maximisque animi angoribus affectus fuerat.* CLARK.

v. 21.

(καλὰ) Πάντα κύσεν (Telemachum Eumæus) περιφύς, Ubique eum oſculabatur amplexus: ubi mos erat oſculum figere, *ſc.* in frontem, manus, &c.

Περίφυμι, *idem quod* περιφύω, *Od.* I. 141.

Ὡς ἐκ θανατοιο φυγόντα,] *Spondanus* iſtud ἐκ θανάτου de Procorum inſidiis, quas jam tum evaſerat *Telemachus*, dictum intelligit. Verum, ut opinor, non de hoc præcipue jam loquitur Poëta, ſed in univerſum de inopinato Telemachi in Ithacam reditu, quem deſperabat *Eumæus*. Atque ita ipſe *Eumæus*, *v.* 23. ὖ σ' ἔτ' ἔγωγε Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πυλονδε. CLARK.

v. 22.

Ὀλοφυρόμενος, de Eumæo, cum ſubito conſpiceret herum ſuum incolumem, de quo deſperaverat: voll inniger Regung und mit Freuden-Thränen. Vid. ad *Od.* N. 221.

v. 23.

Γλυκερὸν φάος, dulcis lux: de homine amato.

v. 24.

Ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, poſtquam navigaveras in Pylum.

v. 25.

Φίλον τέκος, inquit Eumæus ad herilem filium. *coll.* 23. ſic Menelaus ad Telemachum, *Od.* Δ. 611.

Ὄφρα σε θυμῷ Τέρψομαι (*pro* Τέρψωμαι) εἰσορόων, ut te ſpectans

ns animo Recreer, ut te contuens animo Deleƈter,] ipſe *animo oblectem*, *te intuens*. Hæc videlicet pri- & maxime propria, Vocis *Mediæ* ſignificatio. Vide ad E. 491. & I. 296. CLARK.

V. 26.

ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα, nuper ex aliis locis reducem, aliunde domi exiſtentem, daß du aus der Frem- eder zu Hauſe biſt ſeit heute.

V. 27.

μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας, Non ſæpe agrum obis, & paſtores, du geheſt nicht hin, eſiheſt ſie. Vid. ad *Od.* O. 503.

εὰ, *Od.* O. 515.

V. 28.

δημεύω, ſum apud populum meum & in patria: ιω Μάντριβω.

ἐπιδημεύεις, inquit paſtor ad Telemachum, quem at, quod agros ſuos non obeat, ſed ſemper in co & in urbe verſetur.

γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ, ſic enim lubuit animo tuo. ύ τοι εὔαδεν εὐνὴ, quandoquidem tibi placet cubile ncubitus, *Il.* Ξ. 340.

V. 29.

σορόω, adſpicio. μνηστήρων προσορᾶν ὅμιλον, procorum ere cœtum, eique intereſſe, mit anzuſehen.

ηλον ὅμιλον, pernicioſam turbam, abſumentem & ζοντα (viſui ſubducentem) facultates domeſticas s. Vid. ad *Od.* Θ. 309.

V. 31.

ττα, Telemachus, ἀδελφικῶς quaſi, προσφωνεῖ hac ieta honorifica voce Eumæum ſibi fidiſſimum, etſi n, cum hic illum vocaſſet φίλον τέκος, v. 25. ſic les compellat ſenem Phœnicem, ſibi pro cuſtode uaſi datum a patre, *Il.* I. 603. Eſt ex Dialeƈto vo- ere idem notans, quod πάππας; ſic tamen, ut & junior ſic blande appellet fratrem majorem natu: & in genere junioris ad ſeniorem eſt προσφώνησις κή.

v. 34.

Ὀδυσσῆος δέ πυ εὐνὴ χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, Ulyſſis autem cubile, Ob defectum incubantium, vacat otiolum, & habet araneas. Vides, εὐνὴν *in genere* eſſe locum, ubi quis cubat.

v. 35.

χήτει ἐνευναίων, Ob defectum incubantium: ἐν χήτει τῶν ἐγκοιμητρῶν. σοὶ δὲ ἔσσεται ἄλγος χήτει τοιοῦδε ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, tibi autem erit calamitas ex defectu viri talis, qui poſſit arcere a te ſervitutem, *Il.* Z. 463.

χήτει ἐνευναίων, Defectu incubantium: niſi potius eſt, quia nullæ ad incubandum res ſunt in eo lecto, ut εὐνὴ, cubile, hic ſit in lato ſenſu poſitum pro toto, cui deſunt ſuæ partes multæ; weil keine Betten in der Bettſtelle ſind. αὐλῆς ἐνευναιον, *Od.* Ξ. 51.

Ὀδυσσῆος — εὐνὴ — κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, Ulyſſis — lectus — otioſus jacet habens malas *ſeu* turpes araneorum telas: στερουμένη εὐνὴ τῶν ἐγκοιμωμένων, γέμει ἀραχνίων, *h. e.* ἠμέληται, non curatur. nam ſolent οἱ ἀράχναι ἱςουργῶν ἐν τόποις ἀμελουμένοις. hinc ortum proverbium: κακὰ ἀράχνια ἔχει τοῦτο, poſitum ἐπὶ τῶν πάντη ἀμελουμένων σκευῶν. ſic *Catullus* de crumena ſua. & *Heſiodus* Ἐργ. 463. ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. & alius Poëta, optans pacem ſtabilem, precatur, ut aranei filis ſuis cooperiant arma omnia. ἠύτ' ἀράχνια λεπτὰ, *Od.* Θ. 280.

v. 36.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, *Od.* O. 350. & 388.

v. 37.

τετληότι θυμῷ, *Od.* Λ. 180.

v. 38. 39.

Od. N. 337. 338.

v. 40.

Od. O. 282.

v. 41.

Εἴσω ἴεν, introiit.

Ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, tranſiit lapideum limen, *Od.* Θ. 80.

v. 42.

Τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεὺς, Huic autem ſedem adeunti cedere loco volebat pater, Huic vero acce-

accedenti *vel* advenienti de ſellà cedebat pater, *i. e.* διὰ τιμὴν τȣ̃ ἐπιόντος, ἀναςὰς ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας. οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξεαι ἀθανάτοισιν, *Od.* M. 117] Verbum hoc eſt proprium in hac re; quo & uſus eſt *Xenoph.* Memor. S. II. 3. Sed alia conſtructione: λόγῳ ὑπεῖξαι, cui ſimile ibid. οὐδὲ παραχωρῆσαι πρεσβυτέρῳ. At Homericum plane uſurpavit Plut. in Apophth. ERN.

V. 43.

Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, Telemachus autem ex altera parte prohibebat *vel* retinebat eum, cedere volentem. Vide ad *Od.* K. 442.

V. 44.

Ἧσ' (*pro* Ἧσο) ὦ ξεῖν', bleibe ſitzen: inquit regius juvenis ad ignotum mendicum.

Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην, nos autem & alibi inveniemus locum ſedendi: inquit Telemachus ad perſonatum mendicum ſurgere ſede ſua volentem; & hoc præſens, ut in re certo futura, habet vim futuri. δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον, *Od.* N. 407.

V. 45.

Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, Villa in ruſtica noſtra, quæ & τὸ συσίον dicitur.

Πάρα (*pro* πάρεσι) δ' ἀνὴρ,] *Eumæus* videlicet, *v.* 46.

Ὃς καταθήσει, *ſc.* ἐμοὶ ἕδρην, qui ponet mihi ſellam.

V. 46.

Αὖθις ἰὼν, retrogreſſus.

Ἂρ] *ut juſſerat Telemachus.* CLARK.

V. 47.

Τῷ δὲ συβώτης χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, huic autem (hero ſuo ſeſſuro) ſubulcus Subſtravit virides frondes, & pellem villoſam ſuper eas, er legte ihm grünes weiches Geſtrüppe unter, und darüber ein Fell: & id ἀγροικώτερον, ex more ruſticæ & heroicæ vitæ ſimplicis.

Χεῦεν ὕπο, Vid. ad *Od.* Ξ. 49.

Χλωρὰς ῥῶπας, recentia & mollia virgulta. χλωρὸν δέος, *Od.* M. 243.

Ῥῶπας, *Od.* Ξ. 49.

Κῶας, ατος, τὸ, pellis villoſa, præcipue ovis. a κέω, *i. e.*

i. e. κεῖμαι. δέρμα ἐνθετηθὲν εἰς τὸ κεῖσθαι, aptum ad recumbendum vel reſidendum in eo.

v. 49.

Κρειῶν πίνακας, carnium lances: quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etſi aurum & argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. πίνακάς τε κρειῶν, *Od.* M. 67.

v. 50.

Ὀπταλέος, *Od.* M. 396.

Τῇ προτέρῃ, *ſc.* ἡμέρᾳ, heſterno die: & hunc proxime præteritum diem vocamus etiam τὴν προτεραίαν, den vorigen Tag.

Ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες, quas (carnes) heſterno die reliquas fecerant (übrig lieſſen) edentes vel cœnantes.

v. 51.

Σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν, Panem autem alacriter apponebat in patinis latis. ſic & *Od.* A. 147.

Ἐσσυμένως, *Od.* O, 288.

v. 52.

Od. Ξ. 78.

v. 53.

Ibid. 79.

v. 54 55.

Od. O. 142. 143.

v. 57.

Ἄττα, ſupra *v.* 31.

v. 58.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; *Od.* Ξ. 189.

v. 59.

Vid. *ibid.* 190.

v. 60.

Vid. *ibid.* 199.

v. 63.

Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι, Et dicit, ſe per multas hominum civitates circumagitatum. quanquam *h. l.* non ad verbum, ſed ad ſolum nomen, pertinere videtur præpoſitio. ἧκ' λᾶαν ἐπιδινήσας, *Od.* I. 538.

v. 64.

Πλαζόμενος, Circumerrans.

Ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, ſic enim ei adſignavit talia fortuna & fatum. τὰ μὲν ἄρ πυ ἐπέκλωσαν Θεοὶ ἐυ7οί, Od. Λ. 138.

v. 65.

Ἀποδρῆναι, aufugio.

Θεσπρωτῶν ανδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς, poſtquam Theſprotorum virorum ex navi fugit; qui eum captivum pro ſervo ducebant.

v. 66.

Ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, Od. Ξ. 381.

Ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω, ſc. νῦν αὐτὸν, ego autem tibi eum tradam & commendabo. ἕεδνα, ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, Od. Θ. 319.

v. 67.

Ἕρξον, ὅπως ἐθέλεις, Fae, quomodo vis.

Ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι, ſupplicem autem tibi ſe dixit eſſe. ἱκέτην πελαπείριον, Od. Ξ. 511.

v. 69.

Ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, certe valde multas curas mihi in animo meo cientem rem dixiſti: dein reden machet mir Kummer und Unruhe im Gemüthe. Jam ita accidit viris bonis, qui juvare volunt, ſed non poſſunt, quando iis occaſio oſtenditur benefaciendi. εἰ δὲ θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, Od. Θ. 272.

v. 70.

Ὑποδέξομαι, excipiam.

v. 71.

Οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, nondum manibus meis confido me Virum arcere poſſe.

v. 72.

Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, Virum arcere. ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ, Od. Λ. 573.

Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, ſi quis prior impetum faciat, *aut* dura inferat, *vel* inferre conetur. ita *Il.* Ω. 369. Vid. etiam ad *Od.* E. 147. & 485.

v. 73.

Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, Matri autem

autem meæ biſariam animus in pectore cogitabat. μερμήριξε, *Od.* Ο. 169.

Δίχα, *Od.* Ο. 411.

v. 74.

Ἢ αὐτῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, An illic apud me maneat.

Καὶ δῶμα κομίζῃ, & domum hanc procuret.

v. 75.

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, Lectumque reverita mariti, reverens conjugalem torum: ergo reverentia animi prohibet eam, nubere alii viro.

Δήμοιό τε φῆμιν, populique ſermones: & hæc eſt ea νέμεσις, das Verdenken der Leuthen, qua impeditur, ne nubat alteri. Vid. ad *Od.* ο. 467.

v. 76.

Ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται —, An jam ſe applicet —.

v. 77.

Μνᾶται, Ambiat. *contr.* ex Μνάηται.

Πλεῖςα (*ſc.* ἕδνα) πόρῃσιν, plurima (*ſc.* dona ſponſalia) det.

v. 80.

Ξίφος ἄμφηκες, enſem ab utraque parte aciem habentem, (zweyſchneidig.) ἀμφηκες φάσγανον, *Il.* Κ. 256.

Ποσσὶ πέδιλα, pedibus ejus calceos.

v. 81.

Od. Ξ. 517.

v. 82.

Κόμιςον ἐνὶ ςαθμοῖσιν, cura eum in villa, behalte ihn auf dem Gut, und ſorge für ihn.

Ἐρύξας, detinens eum. ἐρύξω, *Od.* Ο. 68.

v. 83.

Σῖτον ἄπαντα, cibum omnigenum. *Alii*, σῖτον, ἄπαντα, cibaria, omnia *ſc.* alia neceſſaria. ut ἄπαντα non ſit maſculinum, ſed neutrum plurale, brevitatis cauſa, & colligat ante dictas duas res, & ſimul omnia alia neceſſaria, jam non nominata, quibus fortaſſe opus eſſe poſſit: mit einem Wort, alles nöthige.

v. 84.

Ἄπαντα, Ἔδμεναι, omnia Ad edendum neceſſaria, alles eſſen.

Ὡς

Ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους, ut ne te conficiat & ſocios. Vide ad *Od.* Ο. 308.

v. 85.

Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηςῆρας ἐῷμι Ἔρχεσθαι, Eo *vel* Illuc autem ſane non eum ego ad procos ſiverim ire.

Ἐῷμι, *pro* ἐάσοιμι, συγχωρείην, ſinam.

v. 86.

Λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, nimis enim inſolentem contumeliam exercent, nimis enim improbam petulantiam & inſolentiam exercere ſolent. ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, *Od.* Θ. 166.

v. 87.

Μή μιν κερτομέωσιν, ne eum acerbe ludant & exagitent: in ſenſu duriori; nam loquitur hîc Telemachus, metuens, ne pater ſuus perſonatus, & ſub mendici ſpecie, contumelioſe ludatur a procis petulantibus. σε δὲ κερτομέοντα οἴω ταῦτ' ἀγορευέμεναι, *Od.* N. 326.

v. 88.

Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι, Efficere autem & promovere aliquid, difficile eſt nimis. πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, & efficere omnino nihil valebis, du wirſt ſchlechter dinge nicht vermögen, etwas dadurch zugewinnen, und deine Abſicht auszuführen, inquit Jupiter ad iratam Junonem, *Il.* A. 562. Alio contextu eadem verba ſunt *Od.* B. 191.

Μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα, inter plures exiſtentem.

v. 89.

Ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, Virum etiam fortem,] Plus Telemaque trouve difficile & impoſſible même l'entrepriſe de reſiſter aux Pourſuivants, plus il releve la prudence & la valeur d'Ulyſſe, qui non ſeulement leur reſiſtera, mais qui les fera tous perir. DAC.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι, quoniam multo potentiores ſunt: de multis viris, collatis ad paucos. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, *Od.* I. 276.

v. 91.

Ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐςὶν, quandoquidem & mihi regerere aliquid fas eſt, wenn es denn auch mir erlaubt iſt, etwas hierauf zu erwiedern mit Worten; da

doch

autem meæ bifariam animus in pectore, Wort hierauf
μήριξε, *Od.* O. 169. εὔχομαι εἶναι, ich bi
Δίχα, *Od.* O. 411. ich etwa ſchlechter wär

V. 74.

Ἡ αὐτῷ παρ' ἐμοί τε μένῃ, ...
Καὶ δῶμα κομίζῃ, & do ... μενος φίλον ἦτορ, Certe m
... ... or, das friſſt mir das He
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος ... *Il.* X. 339. τόν γε κυνες τι
verens conjugalem tr... 259.
hibet eam, nubere ... v. 93.
Δήμοιό τε φῆμιν, ... Qualia — dementiæ plena: d
νέμεσις, das Wort ... tiam improbiſſimam procorum
nubat alteri. ... ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. Qualia (
... moliri. Vide ſupra ad *v.* 86.
Ἡ ἤδη ἄρ' ... pro μηχανᾶσθαι. μηχανόωντας ἀτάσ

Μνᾶται ... V. 94.
Πλεῖστ' ... σοῦ ἀέκητι, *Od.* O. 19.
lia) de ... V. 95.
... ὑποδάμνασαι; an ſponte ſubigeris & ſup
... *v.* 214.
tem ... V. 96.
... λαοὶ Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, an te populu
... ita *ibid.* 215.
... ἑπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ, obedientes voci divinæ,
... oraculo alicujus Dei; nam ſæpe populi de
... principem ſuum ob oraculum aliquod ſuperv
... divino juſſu. *ibid.*] Τυλέςι χρησμῷ. πολλάκις γὰρ
... τοὺς βασιλεῖς, μαντείας ἐπιγινομένης. *Euſtath.*
v. 215. *Spondanus* aliam hic affert explicationem,
... intelligatur de rumore mortui Ulyſſis; quo a
ſubditi hæredem illius, Telemachum, tanti non fe
... ei auxiliarentur. Sed, ut opinor, minus
CLARK.
Ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ. ἐπισπόμενοι μένει σφῷ, *Od.* ...
& 274 ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ὀμφή. Θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, & divina ill
cutio eum circumfundebat, *i. e.* totum eum occ
rat animo, *Il.* B. 41. & *h. l.* ea ὀμφὴ fuerat ὄνειρος.

θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς, hæc ex indicatione Deorum didicerit, es aus einer Göttlichen Anſage vernehmen wird, *Il.* Υ. 129.

V. 97.

Ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι; Num quid deſunt tibi fratres? Numquid eos accuſas? οἷς μή ἐπιχραῦσί σοι, ut non aſſiſtentibus tibi? *coll.* 115. 117. ut ergo & Dativum rei, de qua querimur, adſciſcat. ἐπιμέμφεται εὐχωλῆς, ſuccenſet nobis ob votum non factum aut præſtitum, *Il* A. 65. τέο (*pro* τίνος) δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι; cujus rei cauſa ſtomacharis? quid quereris deeſſe tibi jam? *Il.* Ξ. 225.

V. 98.

Οἷσί περ ἀνὴρ Μαρναμένοισι πέποιθε, quibus vir Pugnantibus confidere & bono animo eſſe ſolet.

Καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, etiam ſi magna, *i. e.* bellica, contentio oriatur: καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται, ein groſſer Streit ſich erhebet, oder erheben ſollte.

V. 101.

Ἔλθοι ἀλητεύων, Veniat ex circumerratione. Sed hunc verſum abjiciunt ſagaciores, ut ab aliena manu ſcioli alicujus interpoſitum: & omnino urbanius multo eſt, ſi poſt αὐτὸς ponas colon; nam ipſe hîc loquitur Ulyſſes, perſonatus licet & hoc ita eſſe, quivis rei poëticæ & argutæ gnarus quovis ſacramento contendet. Dele ergo hunc ineptum verſiculum. ὃς δ' ἂν ἀλητεύων, *Od.* Ξ. 126.

Ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, adhuc enim etiam ſperare licet, noch laſſet ſichs hoffen.

V. 102.

Ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, *pro* ἀποτάμοι κάρηνόν μου, caput meum abſcindat hoſtis. ita *Il.* E. 214.

V. 103.

Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, Niſi ego illis infortunium omnibus fierem.

V. 105.

Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο (*pro* δαμάσαιντο) μοῦνον ἐόντα, Si autem me multitudine ſua ſuperarent ſolum.

πληθὺς *h. l.* ſimpliciter *numeroſitatem* notat: nam proci non erant homines gregarii, ſed Ἀχαιοὶ, *i. e.* nobiles.

V. 106.

Βυλοίμην — Τεθνάμεν, Potius optarem, Mallem — Mori.

V. 107.

Ἦ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι, quam ſemper hæc indigna & turpia facta videre.

V. 108.

Ξείνυς τε ϛυφελιζομένυς, δμωὰς τε γυναῖκας Ῥυϛάζοντας κ. τ. λ. prius participium eſt Paſſivum: Hoſpitesque vexatos duriter, ἰϛυμμένως ἐλισσομένυς καὶ ἐλελιτ]ομένυς: alterum participium eſt Activum, notans procos, qui violant ancillas. Et ſic in ſequentibus Paſſivum & Activum iterum alternatim ponit, emphatice, ut ſignificet, quid alii patiantur, quid alii faciant, indignis modis. ὐ γὰρ ἔοικεν ἀθάνατον Θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα ϛυφελίζειν, non enim par eſt Deum ſic hominum cauſa duriter tractare, ſo zuplagen, *Il.* Φ. 380. τρὶς δέ οἱ ἐϛυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδα Ἀπόλλων, duriter pepulit ei clypeum, *Il.* E 437. ϛυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, *ſc.* ἡ ἐγχείη, haſta miſſa duriter impetiit & percuſſit eum irruentem, διέσυσε, der Spieß begegnete ihm gar hart, *Il.* H. 261. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλα ἀσπίδας ἐϛυφέλιξε, multi lapides magni clypeos impetierunt & concuſſerunt, *Il.* Π. 774. σή με ἄλοχος ϛυφέλιξε, πάτερ, tua conjux, pater, me tam aſpere tractavit, *Il.* Φ. 512. τὸν ἐκ δαιτὸς ἐϛυφέλιξε, hunc ex convivio exturbavit, *Il.* X. 496. ἐξ ἑδέων ϛυφελίξαι, ex ſedibus deturbare duro impulſu, *Il.* A. 581. atque ibi deeſt ἀπόδοσις, poſſet ſane, ſo könnte er dich aus der Wohnung herabſtoſſen. ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα ϛυφελίξῃ, ut quando ventus nubes agitat vehementer, *Il.* A. 305.

V. 109.

Ῥυϛάζοντας ἀεικελίως δμωὰς γυναῖκας, Tractantes indigne ancillas. Notat hîc τὺς ἐνεργῦντας βίαν εἰς τὰς δμωάς, καὶ τὺς ἑλκυσμὸν ποιῦντας, contrectantes eas, & ad ſe neſcio in quæ latibula trahere vi volentes, Veneris cauſſa. maximeque reſpicit id ancillas innoxias, & reſiſtentes huic injuriæ. Ergo ῥυϛάζειν in ſpecie notat βίαιον ἑλκυσμὸν γυναικῶν. πολλὰ ῥυϛάζεσκέν σε περὶ σῆμα Πατρόκλυ, crebro raptavit

raptavit te, Achilles Hectorem mortuum, circa tumulum Patrocli, *Il.* Ω. 755.

Ἀεικελίως ῥυςάζοντας, indignis modis vexantes. ἀεικελίως, *Od.* Θ. 231.

V. 110.

Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, Et vinum prorſus effuſum ex doliis in crateras, & inde in pocula: vinum quaſi patiens inducit: nam conſulto variat Poëta *h l.* Activum & Paſſivum. *coll.* 108. 109 ξείνες ςυφελιζομένες, hoſpites male vexatos. δμωὰς τε γυναῖκας ῥυςάζοντας, *ſc.* μνηςῆρας, & procos intueri violantes indigne ancillas καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, vinumque exhauſtum. καὶ σῖτον ἔδοντας αὐτὰς, & panem comedentes eos: qui Accuſativi pendent ab ὁρᾶσθαι, videre coram. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ', ferrum penitus effudit viſcera vel inteſtina ex alvo vulnerati, *Il.* N. 507. 508. P. 314. 315. quibus locis Poëta ἀςείως effuſionem inteſtinorum in terram ex alvo aperta adſimilat fuſioni aquæ ex vaſe altero in alterum; & quidem penitus.] Vide ſupra ad Δ. 359. Porro cum ἀφυσσόμενος & ἀφυσσάμενος ſemper alibi apud Poëtam ſenſu *Activo* uſurpantur: legendum hic crediderim, διαφυσσομένες. quod & cum præcedente Ῥυςάζοντας, & cum ſequente ἔδοντας, multo aptius congruet. Sed exſpectandi Codices. CLARK. Accedit, quod ἀφυσσομένες οἶνον melius convenit cum ſeq. καὶ σῖτον ἔδοντας. ERN.

V. 111.

Μὰψ, Temere, *Od.* Γ. 138.

Αὔτως, ſic, *Od* O. 83

Ἀτέλεςον, ſine ullo fine aut effectu: ſo für die lange Weile, ohne Ende, bey einer Sach, die nie ausgemachet wird. Poſſit quidem ad σῖτον trahi, & exponi: cujus pretium non ſolvitur, unbezahlet. ſed rectius ad participium pertinet hoc neutrum adverbialiter poſitum. Vid. ad *Od.* Θ. 571.

Ἀνήνυςος, ε, ὁ, ἡ, quod confici non poteſt, ἀτέλεςος. cujus finis nullus apparet, wovon kein Ende iſt, und gemachet wird. ex α priv. & ἀνύω, finio, conficio, perficio.

Ἀνηνύςω ἐπὶ ἔργῳ, in re, quæ nunquam ad finem venire poteſt, *ſc.* ob procationem, cujus finis nullus fit.

v. 113.

Od. Ο. 266. & 351.

v. 114.

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος] Reſpondet Telemachus, tiorem facit hoſpitem, quo pacto has injurias a invitus cogatur perpeti. Hoc enim concluditur, ex tribus illis cauſſis, quas *antea* Ulyſſes propoſ ille duas tantum poſteriores ſuſtulit, prima relicta: latius exponit, cum docet, quomodo ille ſolus to cis reſiſtere non poſſit. Porro Eumæum in urben tit, reditum ſuum Penelopæ renunciaturum. SPO

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, N totus populus odio meo dignus infeſtat me. *coll.* 96. ἐχθαίρουσί σε ἀνὰ δῆμον. poſſit *h. l.* intelligi: non populus odio proſequens infeſtat me: non omnis p lus eſt infenſo & odii pleno animo in me; & idec rum ſe præbet mihi. nam μοὶ pertinet proprie ad ἀπ θαι, quod notat, inviſum eſſe, &, odii plenum Nicht das geſammte Volk haſſet und drüket mich.

Ἀπεχθόμενος. Vid. ad *Od.* Κ. 74. 75.

Χαλεπαίνει. Vid. ſupra ad *v.* 72.

v. 115. 116.

Vide ſupra ad *v.* 97. 98.

v. 117.

Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε (*pro* ἐμόνωσε) Κρον Sic enim ſemper noſtram familiam ſolitariam fecit Ju ter, ut ſemper unum tantum hæredem haberet, enim voluit Jupiter, ut in domo noſtra ſemper u tantum eſſet filius, non plures ſimul: & id deinde tres generationes enumerat, *v.* 118 - 120. σέ γε μ θέντα, *Od.* Ο. 385.

v. 120.

Οὐδ' ἀπόνητο, er iſt meiner nicht froh worden, οὐδ ἐμοῦ ὠφελήθη, ὡς εἰκὸς ὠφελεῖσθαι πατέρας ὑπὸ τέκνων. V ad *Od.* Λ. 323.

v. 121.

Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ, Ideo nunc mici valde multi ſunt in domo: de procis.

v. 122.

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, Quotquot enim nobiles in his inſulis potentia & opibus valent. ita *Od.* Α. 245. ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι, *Od.* Ξ. 60.

v. 123.

Ὑλήεντι Ζακύνθῳ, *i. e.* ὕλην ἐχούσῃ πολλὴν, ut generalis notio τῆς ὕλης intelligatur, & innuatur inſula aquoſa & mollis ad producenda multa virgulta & fruticeta & ſtirpes. Ceterum Maſculinum *Jonice* poſitum, pro ὑληέσσῃ. χῶρον ἀν' ὑλήεντα, *Od.* Ξ. 2.

v. 124.

Ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν, Vid. ad *Od.* Ο. 509.

v. 125.

Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, ita *Od.* Α. 248.

Τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt autem & abſumunt mihi rem familiarem. ita *ibid.* μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, *Od.* Κ. 177.

v. 126.

Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, Illa autem neque recuſat odioſas ſibi nuptias. ita *Od.* Α. 249.

Οὔτε τελευτὴν Ποιῆσαι δύναται, neque tamen conſummationem earum Facere poteſt: εἰς τέλος ἄγειν τὸν γάμον οὐκ ἐθέλει, ſie will ſie nicht vollziehen. *ibid.*

v. 127.

Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν, inquit Telemachus de procis: *i. e.* φθείρουσι, iſti interim, edentes & epulantes quotidie, abſumunt mihi rem familiarem. ita *ibid.* 250. ſic, οἶνον φθινύθουσιν, *Od.* Ξ. 95.

v. 128.

Τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτὸν, cito ſane & me ipſum perdent, ſie werden bald mich ſelbſt aufreiben. ita *Od.* Α. 251. νῆα διαῤῥαίουσι, *Od.* Μ. 290.

v. 129.

Ταῦτα Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, *i. e.* ἐν δυνάμει, vel &, ἐν ἐξουσίᾳ, Θεοῦ, in poteſtate Dei, qui nondum dedit hæc, ſed adhuc tenet. etiam, de quo Deus adhuc eſt invocandus. Poteſt & intelligi: permiſſum hoc ſit Deo, & commiſſum; ſicut donaria reponi ſolebant ſuper genua ſedentis ſimulacri. Etiam: in Deorum poteſtate hæc ſunt, & adhuc ignota nobis. Vid. etiam ad *Od.* Α. 267.

V. 130.

Ἄττα, ſupra *v.* 57.

Σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, tu vero vade celeriter.

Ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, Vid. ad *Od.* N. 406.

V. 131.

Εἴφ', (*pro* Εἰπὲ,) ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, Dic, quod ei ſalvus & incolumis adſim. εἶφ', *Od.* I. 279.

Σῶς, *Od.* Θ. 42.

V. 132.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῦ μενέω, At ego hic manebo te.

Σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι, tu autem huc reverti, *ſc.* memento: nam eſt infin. pro imperat.

V. 133.

Τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν Πευθέσθω, ſed ne quis aliorum nobilium juvenum id Audiat & reſciſcat, daß es ja ſonſt niemand höre: nam ſoli Penelopæ eum id nuntiare jubet.

V. 134.

Πευθέσθω. ἦλθον πευσόμενος πατρὸς, *Od.* O. 270.

Πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται, multi enim contra me mala ſtruunt. ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, ſupra *v.* 93.

V. 136.

Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, una ſententia tribus terminis exprimitur. Novi, intelligo, hæc ſane intelligenti præcipis. Jubes eum, qui & ipſe id perſpicit, & in animo habet: & tali facile præcipitur.

V. 137.

Od. O. 382.

V. 138.

Ἐι καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, An & Laërti eadem via nuntius eam, An & ad Laërtem nuntius ire debeam.

V. 139.

Δυσμόρῳ, Miſero. *Od.* H. 270.

Ὃς τείως μὲν, qui tamdiu, eo uſque. *coll.* 142. bis dahin. ὁ δὲ τέως μὲν, *Od.* O. 231.

Ὀδυσσῆος (*ſc.* ἕνεκα) μέγ' ἀχεύων, ob Ulyſſem valde dolens.

V. 140.

v. 140.

Ἐποπτεύω, inſpicio, præſum ſpectator operæ, ich habe Aufſicht.

Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, Opera ut præfectus inſpiciebat. *Jon.* pro ἐπώπτευε, quod eſt idem, ac ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, Aufſicht über die Arbeiter haben.

v. 141.

Πῖνε καὶ ἦσθ', (*pro* ἦσθε, ab ἔσθω,) ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι, Bibebat & edebat, quando ei libebat.

v. 142.

Ἐξ οὗ (*ſc.* χρόνου) σύ γε ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, Vide ſupra ad *v.* 24.

v. 143.

Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως, Nunquam eum dicunt ediſſe & bibiſſe ſic, *ſc.* ut ante ſolebat, *vel* ut mos eſt humanus. μὰψ αὔτως, ſic ſine ulla ratione, ſupra *v.* 111.

v. 144.

Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, Noch auf die Landwirthſchaft acht gegeben habe, Aufſicht auf die Landarbeit gehabt habe. Neque opera inſpectaſſe. *pro* ἐπιδεῖν. ἔργα ἐποπτεύεσκε, opera ruſtica inſpiciebat, ut recte fierent, *v.* 140.

v. 145.

Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς, contabeſcit autem circum oſſa cutis. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, *v.* 127.

v. 147.

Ἄλγιον, *i. e.* λυπηρόν ἐστι, τὸ οὕτω τὸν γέροντα πάσχειν, das iſt kläglich, elend, betrübt. τῷ δ' ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ περὶ τείχεος ἧμιν μάχεσθαι, huic enim valde triſtificum erit & grave, ſi voluerit juxta murum nobiſcum pugnare, *Il.* Σ. 278. ἄλγιον, durum, *i. e.* ἀλγεινόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, *Od.* Δ. 292.

Ἄλγιος, ία, ιον, mœroris & doloris plenus. Adjectivum a τὸ ἄλγος deductum.

Ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ſed omnino eum omittemus: quo eleganti ſignificatu Germani ſuum immer ponunt; wir wollen ihn immer ſeyn laſſen, und jetzt nicht von ihm ſprechen. κεῖνον μὲν ἐάσομεν, *Od.* Ξ. 183.

Ἔμπης, *Od.* Ο. 360.

v. 148.

Ἀυτάγρετος, ου, ὁ, ἡ, ſi quis ipſe ſibi conciliat rem. ex αὐτὸς & ἀγείρω.

Ει γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, Si enim aliquo modo eſſent hominibus omnia ex ſuo arbitrio eligenda: tunc ego patrem meum mihi omnium primum reducerem; nunc avo poſſum multo minus opitulari. Ergo directa gnome eſt: οὔπως πάντα βροτοῖς αὐτάγρετα.

v. 149.

Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, *ſc.* ſi homines ipſi poſſent fortunæ dona ſumere, Tunc ſumeremus nobis præ omnibus aliis reditum patris ad nos: eligeremus nobis, ut maxime optandum, patris reditum. ἴσω νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων, *Od.* Ζ. 311.

v. 150.

Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, Sed tu, quando nuntiaſti, redito.

v. 151.

Μηδὲ κατ' ἀγροὺς πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον, neque per agros circumi ad illum: nam eſt infin. pro imperat. πλαζόμενος, *v.* 64.

Ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν, *pro* εἰπὲ, & pendet ejusmodi infinitivus, pro imperativo poſitus, ab omiſſo μνήσθητι, *memor eſto*, aut tali aliquo.

v. 152.

Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν, *Jon.* pro ὀτρύνειν, Ancillam promamcondam ut mittat eo; ut nuntiet Laërtæ: nam hæc Euryclea erat fidiſſima domeſticorum. ταμίη, *Od.* Ο. 138.

Ὅττι τάχιστα, quam celerrime.

v. 153.

Κρύβδην, heimlich, *Od.* Λ. 454.

v. 154.

Ἦ, Dixit.

Ὦρσε συφορβὸν, ire juſſit ſubulcum.

Ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα, de Eumæo, ituro in urbem: unde intelliguntur τὰ ὑποδήματα, quæ cum πεδίλοις ſunt idem. Vid. ad *v.* 80.

V. 155.

Ἀνεσάμενοι δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλά ἴεν, Vid. ad *Od.* O. 549.

V. 156.

Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος, neque ſane Minervam Latebat, cum ex ſtabulo ruſtico iret Eumæus: Vidit eum Minerva.

V. 157.

Δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, *Od.* N. 288.

V. 159.

Ἀντίθυρον, ου, τὸ, quod contra januam eſt, januæ oppoſitum e regione. καὶ ἀντίθυρον κλισίης, *i. e.* ἀντικρὺ τῆς θύρας.

V. 161.

Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς,

Si enim Dii apparent cuidam, non ſtatim omnes, qui adſunt, ſimul iſtam apparitionem conſpiciunt.

Vid. ELSN. *Obſ. S. Tom. I. ad Act. IX.* 7. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐνεοὶ, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες. nec non ad *Od.* H. 201.

V. 162.

Οὐχ ὑλάοντο, κύνες, Vide ſupra ad *v.* 5.

V. 163.

Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, notat ποιὸν κλαυθμὸν κυνῶν, qualem ſonum flebilem edunt canes, ſi conſpiciunt quid, quo terrentur: ein Günſeln des Hundes. Eadem vox ponitur de infante vagiente.

Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, canes cum ſono, terrorem ſignificante, fugiebant in alteram partem aulæ. quod περιττολογεῖ Poëta, apparente Dea. & quia ea Dea nihil erat, niſi prudens conſilium Ulyſſis, perſonam deponere volentis ad tempus: hinc vides, hoc eſſe merum Poëticum additamentum. Quidam tamen antiquorum *h. l.* intelligi malunt ποππυσμόν τινα καὶ ποιὸν ἦχον, ὃν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Sed eam expoſitionem contextui non ſatis convenire, judicarunt alii accuratiores antiqui. Eſſe nomen a κνυζέω, *vel* άω, apparet.

Κνυζηθμῷ — φόβηθεν, *pro* ἐφοβήθησαν, die Hunde winſelten, und liefen anderswohin auf die Seite, apparente

rente Dea: ἔφυγον εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ. quod Poëta ex opinione vulgi addit, quaſi canes ſentiant ſpectra, nec latrent ea.

V. 164.

Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, Illa autem (Minerva) oculis ei innuit, nutuque eo evocavit eum e domo.

V. 165.

Παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, extra magnum ſepimentum aulæ, ſed tamen & prope illud. μή με παρὲξ ἄγε νῆα, *Od.* O. 199.

Τειχίον, ου, τὸ, murus vel paries vel ſeptum circa aulam: munitio. Non eſt deminutivum, ſed derivativum, notans quodvis ſepimentum circa aulam aut villam. ἐκ δ' ἦλθεν (*pro* ἐξῆλθεν δὲ) μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exiit autem domo, & extra munitionem aulæ, non procul tamen ab ea.

V. 168.

Σῷ παιδὶ ἔπος φάο, tuo filio rem indica. præſ. imperat. Med. *pro* φάεσο, φάεο, φάο, entdecke dich ihm.

Μηδ' ἐπίκευθε, neque cela. μηδ' ἐπικεύσῃς, *Od.* O. 263.

V. 169.

Μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε, procis mortem & fatum ſtruentes ambo. aor. 2. partic. quaſi τεκτήναντε, in ſenſu Metaphorico, ex τεκτονικῇ petito.

V. 170.

Ἔρχησθον προτὶ ἄστυ, Eatis ad urbem.

V. 171.

Οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, neque ego ipſa Procul a vobis abero, *i. e.* juvabo vos. ἐπεί τοι ἐγὼν μὴ ἀπέσσομαι, *Od.* O. 514.

Μεμαυῖα μάχεσθαι, promta ad pugnandum.

V. 172.

Χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, *Od.* N. 429.

V. 173.

Φᾶρος — ἐϋπλυνὲς, *ibid.* 67.

V. 174.

Δέμας δ' ὄφελλε καὶ ἥβην, corpus autem ei augebat & juvenilem ſtatum, ſie machte, daß er ſtärker und jünger ausſahe: compactiorem & ſucci pleniorem, & juniorem

niorem videri fecit eum. κείνῳ βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, *Od.* O. 21.

V. 175.

Μελαγχροιὴς, έος, ὁ, ἡ, *idem quod* μελανόχροος, ου, ὁ, ἡ. nigricante colore in cute, von ſchwärzlicher Haut, ſchwarzbraun. fuſco colore: & hic color eſt heroicus, braunlich und ſchön.

Ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, Rurſus autem fuſcus colore fiebat, *ſc.* Ulyſſes, in ſuam propriam formam reſtitutus ex diſſimulatione. Hinc & τλήμων Ulyſſes dicitur, nam firmiora putantur corpora nigricantia, quam albida.

Γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν, genæ autem, quæ ante rugoſæ videbantur, extendebantur nunc, & plenæ reddebantur.

Γναθμὸς, *Il.* N. 671.

Τάνυσθεν, *pro* ἐτανύσθησαν, extendebantur, *ſc.* buccæ, ne eſſent rugoſæ amplius. *i. e.* ἐπαχύνθησαν οἱ πρὸ τούτου ῥυσοί. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν ἵπποι, in loris extenſi ſunt equi; nam antea, quia lateralis equus tertius, jugalibus duobus adjunctus, conciderat vulneratus, etiam hos jugales turbaverat; ſed, abſciſſo eo, rurſus redibant illi duo equi ad ſtatum ſuum in loris, quibus currum trahebant, rectum & ordinatum, ut deinde & ἐπιτεταμένως currere poſſent: ſie ſtuhnden wieder gerad geſtrecket, und in die Höhe, *Il.* Π. 475.

V. 176.

Κυάνεαι — ἐθειράδες, Nigri — pili, Ulyſſis in capite & barba. κυανέην νεφέλην, *Od.* Ξ. 303.

Ἐθειρὰς, άδος, ἡ, *idem quod* ἔθειρα, ας, ἡ, coma, cæſaries, Haupthaar. juba, die Mähne.

Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, Nigricantes autem facti ſunt pili circa mentum.

Γένειον, *Od.* Λ. 582.

V. 177.

Ὣς ἔρξασα, poſtquam ſic feciſſet.

V. 178.

Θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, der Sohn erſchrak über ihn voll Verwunderung. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, *Od.* K. 63.

V. 179.

v. 179.

Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, er wendete erſchrocken die Augen ab, verens, ne hic Deus aliquis eſſet,] Comme Telemaque étoit encore enfant quand Ulyſſe partit pour Troye, il ne peut le reconnoître. C'eſt donc avec raiſon qu'une metamorphoſe ſi ſubite & ſi merveilleuſe lui perſuade, que ce n'eſt pas un homme, mais un Dieu. DAC.

Ταρβήσας, Conturbatus. μηδέ τι θυμῷ τάρβει, *Od.* H. 51.
Ἑτέρωσε βάλ' (*pro* βάλεν) ὄμματα, alio deflexit oculos, in alteram partem conjecit oculos, in aliam partem flectebat oculos, er ſahe weg, er ſahe anderswohin, ſahe auf die Seite. ἑτέρωσε φοβηθεν, in alteram diverſam partem fugiebant canes, ſupra *v.* 163.

Μή Θεὸς εἴη, *de peur, que ce ne ſoit un Dieu*] Je m'étonne qu' *Euſtathe* ne ſoit point entré ici dans le veritable ſens de ces paroles. Ce que Telemaque dit eſt fondé ſur la crainte qu'avoient les premiers hommes quand ils voyoient quelqu'un des Dieux. Ils ſe croyoient ſi indignes de cette vûë, que quand cela leur arrivoit, & Dieu ſe manifeſtoit alors aſſez ſouvent aux hommes, ils ſe croyoient menacez de la mort, ou de quelque grand malheur. Nous en avons pluſieurs exemples dans l'Ecriture Sainte. Les Iſraëlites diſent à Moïſe: *Loquere tu nobis, & audiemus; non loquatur nobis Dominus, ne forte moriamur.* Exod. XV: 19. *Videnſque Gedeon, quod eſſet angelus Domini, ait: heu, mi Domine Deus, quia vidi angelum Domini facie ad faciem. Dixitque ei Dominus: pax tecum, ne timeas, non morieris.* Jug. VI: 22. Dans le même Livre des Juges, XIII. 22. Manué aiant vû l'Ange monter au ciel avec la flamme qui s'élevoit de l'autel, dit à ſa femme: *Morte moriemur, quia vidimus Deum.* C'eſt la même crainte qui fait que Telemaque croiant voir un Dieu, *détourne la vûë*, & dit: *Soyez-nous propice*, & enfin, *Epargnez-nous.* DAC.

v. 181.

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν, In alia ſpeciè mihi, hoſpes, te oſtendis jam, ac paullo ante: Alius mihi videris jam, quam ante: Alius mihi & totus muta-

mutatus in conſpectum venis jam, quam ante, du ſieheſt ganz anders jezt aus, als vorher. ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, alia tali in re, *Il.* Δ. 258.

Νέον eſt ergo ſæpe Germanorum nun, nunc, jam. Vid. ſupra ad *v.* 26.

v. 182.

Καί τοι χρὼς οὐκ ἔθ' (*pro* ἔτι) ὁμοῖος, & tibi eſt cutis habitu & colore jam non ſimilis, ac paullo ante erat. Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς, minuitur autem circa oſſa corpus, ſupra *v.* 145.

Ὁμοῖος. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, *Od.* Θ. 14.

v. 184.

Ἀλλ' ἵληθ'; (*pro* ἵληθι,) At propitius ſis, quisquis Deorum es. ſic & *Od.* Γ. 380. ἀλλά, Ἄνασσα, ἵληθι, *Jon.* pro ἵλαθι, at, o regina Minerva, propitia eſto.

Ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρά, ut tibi grata demus ſacrificia. κεχαρισμένα εἰδώς, *Od.* Θ. 584.

v. 185.

Χρύσεα δῶρα τετυγμένα, *i. e.* ἐσκευασμένα χρυσῷ. κρητῆρα τετυγμένον, *Od.* O. 115.

Φείδεο δ' ἡμέων, (*pro* ἡμῶν,) parce autem nobis, & clemens propitiusque eſto: inquit Telemachus ad creditum Numen. πεφιδοίμην, *Il.* I. 277.

v. 187.

Τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; cur me Diis confers, & ſimilem putas? δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί, ſupra *v.* 157.

v. 189.

Βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, *Od.* N. 310.

v. 190.

Υἱὸν κύσε, filium oſculatus eſt, Telemachum Ulyſſes.

Κὰδ (*pro* κατά) δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, perque genas Lacrymam demittebat humi.

v. 191.

Χαμᾶζε, *Il.* Γ. 29.

Πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί, *ſc.* τὸ δάκρυον; antea enim cohibuerat lacrimas perpetuo, nec fleverat. μάρνασθαι νωλεμὲς αἰεί, pugnare ſine requie interpoſita, *Il.* I. 317.

v. 192.

V. 192.

Ου γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι, nondum enim fi ei facta erat, ſuum patrem eſſe hunc.

V. 193.

Ἐξαῦτις, Iterum, *Od.* M. 122.

V. 195.

Ἀλλά με δαίμων θέλγει, ſed me Deus Faſcinat qui & in ſtuporem conjicit; er bleudet mich; ut non ἀπάτην, er machet mir ein Blendwerk, ut deinde ſequatur ἐπίτασις ὀδυρμοῦ. Vid. ad *Od.* Ξ. 387.

Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, *Od.* A. 213.

V. 196.

Ου γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο, (pro μηχανάοιτο, *contr.* μηχανῷτο,) Non enim ſane mortalis tal conaretur, *vel* efficere poſſet. πολλοὶ γάρ ἐμοί κακὰ μηχανόωνται, ſupra *v.* 134.

V. 197.

Ὧι αὐτοῦ γε νόῳ, Suo ipſius quidem conſilio.

Ὅτε μὴ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, niſi Deus ipſe accedens juvaret.

V. 198.

Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον, ἠδὲ γέροντα, Facile volens f cere poſſit juvenem, & ſenem.

V. 199.

Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, Certe enim modo *vel* paul ante eras ſenex. & ſequitur Νῦν. Eſt ergo hic Roma norum *modo*, vor einem Augenblick. Vid. ad *v.* 181.

Ἀεικέα ἕσσο, turpes *aut* inhoneſtas veſtes indutus er ἀεικέα ἔργα, ſupra *v.* 107.

Ἕσσο, indutus eras. *pro* εἷσο, plusq. perf. Paſſ. cuj prima perſona eſt εἵμην.

V. 200.

Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, Nunc vero Diis ſimilis es.

V. 202.

Ου σε ἔοικε —, non te decet] Confirmat Telemachum Ulyſſes de ſua præſentia, & ne eum diutius hac tam ſubita ſua mutatione ſuſpenſum remoretur, monet eum, hoc eſſe Minervæ factum: atqui Diis cœleſtibus facile eſſe hoc præſtare, e quorum numero eſt etiam

Mine

Minerva. His ergo perſuaſus Telemachus patrem agnovit, & præ gaudio ejus videndi profuſe lacrymatus eſt. SPOND.

Πατέρ' ἔνδον ἐόντα, patrem, qui in domo eſt. Vid. ſupra ad *v.* 26.

V. 203.

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, Neque mirari nimium, neque admirari : *vel* Neque mirari ſupra modum, neque obſtupeſcere, *ſc.* eam ob cauſam, quod tandem domi eſt : neque debes putare, quaſi Deus aliquis tibi ſub ejus nomine appareat. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, nequaquam te reprehendo hoc meo clamore, ich begehre dich weder zu tadeln mit vielem Geſchrey, noch auch anzumahnen, οὔτε κελεύω, neç vitupero nec hortor te clamoſe. *Il.* Δ. 359. Apparet ex his locis, hoc neutrum adverbialiter poni *Metaphorice*, ut notet in genere μέγα, nimis, impenſe, mit viel Weſen, das man wovon machet.

Περιώσιος, ου, ὁ, ἡ, a περιαύω, circumſono, circa clamo: ut a θαυμάζω, fut. άσω, eſt θαυμάσιος : ſic a περιαύω eſt περιαύσιος, &, extruſo υ, περιώσιος ; mutatio τοῦ αυ in ωϋ eſt Jonica. Notat ergo τὸν ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, qui circum auditur, περιβόητος.] Περισσὸν κατὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὅσιον, γίνεται περιώσιον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. *Schol.*

Ἀγάασθαι, pro ἀγάεσθαι, *contr.* ἀγᾶσθαι. & diſtracto circumflexo per inſertum α, ἀγάασθαι. Vid. ad *Od.* Ε. 119. & 122.

V. 205.

Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, Sed hic ego talis, quem vides coram.

Πολλά τ' ἀναλὰς, multisque toleratis. ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, *Od.* Ξ. 47.

V. 207.

Ἀθηναίης ἀγελείης, *de Minerve qui preſide aux aſſemblées des peuples*] C'eſt ce que ſignifie cette Epithete ἀγελείης, qu'on donnoit à Minerve, pour faire entendre que c'eſt la Providence de Dieu qui conduit les peuples. DAC.

V. 208.

V. 208.

Ἥ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει, Quæ me talem facere ſolet, prout vult, *ſc.* Minerva, *i. e.* prudentia & & ars mea: Quæ me ita transformat; inquit Ulyſſes, depoſita perſona ad breve tempus, ut ſe indicaret filio ſuo, *coll. ſeqq.*

V. 209.

Ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, Aliàs quidem mendico ſimilem.

V. 211.

Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι, Facilis enim eſt res Diis. ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, *Od.* Λ. 145.

V. 212.

Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι, Aut honeſtare hominem, aut adfligere & vilem facere: Aut extollere & honoratum facere mortalem, aut deteriorem & turpem & inhoneſtum facere, herrlich oder ſchlecht zumachen.

Κυδαίνειν ergo præcellentiam ſignificat tributam. & *h. l.* id fiebat per tributam formam majeſtaticam: cum nimirum Ulyſſes, aperiens ſe filio, perſonam turpem deponeret. Semper ergo ἐπὶ τιμῆς, & in optimo ſenſu ponitur hoc verbum; ſicut omnia reliqua ad κῦδος pertinentia: notatque etiam, lætificare. κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, *Od.* Ξ. 438.

Κακῶσαι, klein und ſchlecht zumachen. ſicut nunc *h. l.* διὰ τοῦ κατ' εἶδος αἴσχους, ob turpem ſpeciem externam. κεκακωμένος ἅλμῃ, *Od.* Ζ. 137.

V. 214.

Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, Circumamplexus totum patrem bonum lugebat, Circumfuſus patri egregio, clare teſtabatur deſiderium lacrymas fundens. ut ergo *h. l.* acrem ſenſum affectus ſubiti notet: nam Telemacho non ſperanti exhibetur pater deſideratiſſimus.

Ἀμφιχυθεὶς plus eſt, quam περιφύς.

Δάκρυα λείβων, Od. Θ. 86. & 93.

V. 215.

Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, Ambobus autem ipſis deſiderium ciebatur luctus. *pro* ὑπώρετο. Vide ad *Od.* Α. 113.

V. 216.

v. 216.

Κλαῖον δὲ λιγέως, Vid. ad *Od.* Λ. 390.

Ἀδινώτερον, largius & impenſius. ἀδινὸν μυκώμεναι, *Od.* Κ. 413.

Ἤ τ' οἰωνοὶ φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ, quam aves &c. Vides hîc genus, cum additis duabus ſpeciebus.

v. 217.

Φῆναι, Aquilæ. φήνῃ εἰδομένη, Ἀθήνη, *Od.* Γ. 372.

Αἰγυπιοὶ, vultures maximi. *Il.* Η. 59. Π. 428.

Οἰωνοὶ ſunt genus ſuperius, aves carnivoræ, quarum plurimæ ſunt ſpecies: φῆναι vero ſunt ſpecies τῶν αἰγυπιῶν. *præterea* iſtæ aves magnæ valde ſunt φιλότεκνοι.

Γαμψώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, curvis unguibus armatus. Epith. *avium carnivorarum* ita *Il.* Π. 428.

Τέκνα de *brutis* quoque ponitur. ita *Il.* Β. 311. στρουθοῖο νήπια τέκνα. ἐλάφοιο νήπια τέκνα, *Il.* Λ. 113. τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, de equis ex famoſiſſima equa natis, *Il.* Τ. 400.

v. 218.

Ἀγρότης, ου, ὁ, homo ruri vivens, ruſticus homo

Ἐξείλοντο τέκνα, exemerunt e nido pullos, ausgenommen haben die Jungen, & læti ὡς ἐξαίρετά τινα ἔλαβον.

Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ — ἐξείλοντο, nam tunc, ob στέρησιν τέκνων, valde flebilem ſonum edunt iſtæ aves.

Πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, antequam volatiles fierent, ehe ſie flügge waren, πτῆναι δυνάμενα, ἐκπετήσιμα.

v. 219.

Ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον, mixto lætitiæ ἐλέῳ, miſericordia mixta gaudio: nam recordabantur prægreſſi duri. Vid. ad *Od.* Θ. 531.

v. 220.

Ἔδυ φάος ἠελίοιο, occidiſſet lumen ſolis. ita *Il.* Ψ. 154.

v. 221.

Προσεφώνεεν, allocutus fuiſſet.

v. 223.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, ſupra *v.* 58.

v. 224.

Vid. *ibid.* 59.

v. 226.

Ἀληθείην καταλέξω, Vid. ad *Od.* H. 297. Λ. 506.

v. 227.

Φαίηκες — ναυσίκλυτοι, *Od.* O. 414. Φοίνικες ναυσίκλυτοι.

v. 228.

Πέμπουσιν, datis navibus & comitibus deportant.

Ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, de Phæacibus. Vid. ad *Od.* M. 40.

v. 230.

Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, Expoſuerunt me e navi in Ithacam. κατθέσαν, *Od.* N. 284.

Ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα, donaverunt autem mihi pretioſa dona.

v. 231.

Ἅλις, affatim, *Od.* O. 94.

Ἐσθῆτά θ᾽ ὑφαντήν, *Od.* N. 136.

v. 232.

Ἐν σπήεσσι, unam illam ſpeluncam magnam in plurali effert. Vid. ad *Od.* K. 404.

Θεῶν ἰότητι, *h. l.* Deorum favore. Vid. ad *Od.* Ξ. 198.] Atqui unius tantum Minervæ conſilio id factum eſſe, *antea* vidimus. Et tamen Ulyſſes pluralitatem Deorum *hic* adhibet. An quod Minerva, Dea illa prudentiæ, nihil faciat, quod Jovi reliquæque Deorum turbæ non placeat? Sane quicquid beneficii illa in Ulyſſem contulit, Diis probantibus, uno excepto Neptuno, factum eſt, ut *Lib. I.* videbamus. SPOND.

Ἐν σπήεσσι — κέονται, in ſpelunca quadam jacent depoſita. Vid. ad *Od.* Λ. 340.

v. 233.

Ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης, conſiliis *ſeu* præceptis Minervæ, ὑποθήκαις. ita *Il.* O. 412.

v. 234.

Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν, Ut inimicorum de cæde conſultemus: de cæde hoſtium, & eſt Dativus incommodi.

v. 235.

Μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, procos numerans recenſe.

v. 236.

v. 236.

Ὄφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί,] La pruden-ce veut qu'un homme connoiſſe les ennemis qu'il a à combattre, & non ſeulement qu'il en ſache le nombre, mais qu'il en connoiſſe la qualité, afin qu'il prenne ſur cela ſes meſures. DAC.

v. 237.

Vid. ad *Od.* Κ. 50.

v. 238.

Φράσσομαι, Diſpiciam.

Ἤ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι, an nos duo potuerimus pares eſſe reſiſtendo illis, an nos duo poſſimus reſiſtere, impugnare. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, difficilis eſt Jupiter, cui occurratur & reſiſtatur, *Il.* Α. 589. χαλεπή τοι ἐγὼ (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, inquit Juno ad Dianam: difficilis, tibi ego ſum, occurri mihi robore, *Il.* Φ. 482.

v. 239.

Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, Nos duo ſoli ſine aliis.

Ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, an & alios quærere, conquirere, debeamus: ſicut nos dicimus, eine Hülfe auftreiben, ausfindig machen.

v. 241.

Ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, ſane de te magnam famam ſemper audiebam.

v. 242.

Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, Quod manus attinet, te bellatorem eſſe, Manibus te ſtrenuum eſſe. αἰχμητής, *Od.* Λ. 558.

Ἐπίφρονα (κατὰ) βουλήν, te valde prudentem, quod conſilium attinet, *vel* conſilio. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, mit Verſtand und ſorgfältigem Rath, *Od.* Γ. 128.

v. 243.

Λίην μέγα εἶπες, nimis magnum dixiſti. ſic *ibid.* 227.

Ἄγη μ' ἔχει, obſtupeſco. ita *ibid*

Οὐδέ κεν εἴη, nec ſane poſſibile eſſet.

v. 245.

Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς, κ. τ. λ. ἀτρεκές, *h. l.* adſeverandi vox. Procorum autem non eſt unica decas

certe, re vera, aut duæ tantum decades, ſed multo plures decades. ἐξ ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμα ἔσευα βαλὼν, ex utroque re vera elicui ſanguinem, feriens ſagitta, *Il.* E. 208.] *Euſtath.* ἀτρεκὲς, ἤγουν ἀληθῶς καταμόνας. Numeris additum verbum reſpondet latino *omnino*. Sicut ἀριθμὸς ἀτρεκὴς eſt ἀκριβῶς λεγόμενος, numerus plenus, non qui craſſe dicatur. Vide *Foeſii* Lex. Hippocr. in ἀτρεκέως. ERN.

Δεκὰς, *Il.* B. 126.

V. 246.

Τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμὸν, ſtatim autem cognoſces hîc numerum. Vide ad *Od.* B. 40.

V. 247.

Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο] Centum hic & octo procos enumerat Poëta, cum Famulis octo, præter Præconem & Cantorem. Unde totus omnium numerus (uti notavit *Barneſius*) centum atque octodecim. CLARK.

V. 248.

Κοῦροι κεκριμένοι, *i. e.* ἔκκριτοι, Juvenes ſelecti. κούρους κεκριμένους, *Od.* N. 182.

Δρηστὴρ, ῆρος, ὁ, miniſter, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. a δράω, facio. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕποντα, ſex miniſtri, qui tot procis ſufficiebant ad apparandas epulas. *coll.* 253.

Ἕπονται, adſunt iis.

V. 249.

Πίσυρες, *Od.* E. 70.

V. 250.

Φῶτες Ἀχαιῶν, viri Achivorum.

V. 253.

Δοιὼ θεράποντε —, *i. e.* δαιτροί. & ex hoc vocabulo apparet, eos non fuiſſe ſervos, ſed ipſos quoque nobiles.

Δαήμονε δαιτροσυνάων, periti rei diſſectoriæ in conviviis. δαήμονες ὀρχηθμοῖο, *Od.* Θ. 263.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ, ars diviſoria in conviviis. δαήμων δαιτροσύνης, *i. e.* δαιτρὸς, qui peritus eſt ſecandi aſſata, ſimul & aſſandi.

V. 254.

εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, His ſi omnibus occurre-
hoſtiliter, His ſi cum omnibus concurremus. οὐ γὰρ
ἤντησα οὐδ᾽ ἴδον, non ego adfui, neque vidi, ich bin
zu ihm geweſen, habe auch nicht geſehen, Il Δ.
Od. Δ. 201. ἢ οἱ ἔπειτα ἤντησε, die ihm entgegen
Il. Ζ. 399. ἀντήσεις μάχης, er ſollte Kampfs genug
nmen, haberet, quicum pugnaret, Il. Η. 158. &
οἱ δ᾽ ἤντεον ἀλλήλοις, obvii erant ſibi. δαίτης ἠντήσατε,
ulum occurriſtis forte fortuna, Od. Γ. 44. ὅπως ἤν-
ὀπωπῆς, quomodo incideris ſpectando, wie du dem
anen begegnet biſt, i. e. wie du es mit deinen Au-
funden haſt, Od. Γ. 97. Δ. 327.
ον ἐόντων, in domo congregatis. πατὴρ ἔνδον ἐόντα,
v. 202.

V. 255.

ὑπικρος, ου, ὁ, ἡ, valde amarus & acerbus.
πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι, ſc. δείδω. neutra
dverbialiter, pro πολυπίκρως καὶ αἰνῶς. Vereor, ne
magno noſtro luctu, ulciſci coneris injurias nobis
; Vereor, ne valde amaris & miſeris modis vim,
paras contra procos, luas; (bezahlen müſſeſt),
um eſt, ne luctuoſo tibi & gravi modo violen-
rum illis rependere coneris. Vid. ad Od. Λ. 117.
ών, poſtquam rediiſti domum tuam.

V. 256.

ντωρ, defenſor, auxiliator, qui arcet malum a
, Od. Β. 326.
ηρίξαι, excogitare.

V. 257.

ζευ, Diſpice. Φράσσομαι, ſupra v. 238.
εν τις νῶιν ἀμύνοι, pro ὅς κεν ἡμῖν ἀμύνοι, qui pro
& nobiscum pugnet, qui ſane nobis adſit auxi-
& propugnator.
φρονι θυμῷ, favente animo. πρόφρων, Od. Ξ. 406.

V. 259.

δὲ σύνθεο, Od. Ο. 317.

V. 260.

κε, Cogita : Delibera tecum. Il. Α. 83.

v. 261.

Ἐι καὶ νῶϊν Ἀθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ, Ἀρκέσει, an a nobis Minerva, una cum Jove patre, Arcebit mortem a procis intentatam. *coll.* 263. Boni iſti duo ſunt defenſores malorum. ὅτι τάγε αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, nequaquam iſta prohibuerunt ab eo triſtem interitum, *Od.* Δ. 292.

v. 263.

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, *idem quod* ἀμύντωρ, ſupra *v.* 256.

Ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις, Boni, optatiſſimi & præſtantiſſimi, ſane ſunt iſti duo adjutores, quos dicis. Jupiter *ſcil.* & Minerva.

v. 264.

Ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, In alto quanquam in nubibus ſedentes, *ſc.* Jupiter & Minerva, *h. e.* regalis noſtra dignitas, & ſapientia.

v. 265.

Ὥτε καὶ ἄλλοις Ἀνδράσι τε κρατέουσι, καὶ ἀθανάτοισι Θεοῖσι, qui & aliis Hominibus imperant, & immortalibus Diis: de Jove & Minerva; & verbum plurale poſitum ad præcedentem dualem pronominis. μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί, *Od.* Ω. 274.

v. 267.

Ου μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον Φυλόπιδος, Non hi duo diu ſine pugna erunt, Non illi duo diu a pugna aberunt.

Ἀμφὶς φυλόπιδος, ſine pugna, ſeparati a pugna, procul a pugna: χωρὶς καὶ πόῤῥω τῆς μάχης.

v. 268.

Φυλόπιδος κρατερῆς, Pugna vehementi. φύλοπις, *Od.* Λ. 313.

v. 269.

Ὁππότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν — μένος κρίνηται Ἄρηος, *i. e.* ὅτε πολεμῶμεν, quando pugnamus, & ferro decernimus. σύμμιξις πολέμου γένηται, quando pugnabimus cum illis. τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος, καὶ πῶς κεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται: τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι, ὅτε νίκη ἑτεραλκὴς γένηται.

v. 270.

Ἔρχευ — Οἴκαδε, abi — Domum. Vid. ad *Od.* Α. 250.

Ἀμ'

Ἀμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, cum prima luce, *Od.* O. 395.

v. 271.

Μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν, *Od.* O. 314. & 375.

Μνηστῆρσιν — ὁμίλει, cum procis eſto una.

v. 272.

Ἐμὲ — ὕστερον ἄξει, me — poſteriorem, poſt te, ducet eo. *coll.* 270. eſt tamen *h. l.* neutrum, nam reſpondet τῷ νῦν, er wird mich nach führen.

v. 273.

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι, Mendico perdito ſimilem, & ſeni. κήδεσιν λευγαλέοισι, *Od.* O. 398.

Πτωχῷ ἐναλίγκιον, ſupra *v.* 209.

v. 274.

Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι, Si autem me indigne tractabunt. ξεῖνον ἀτιμῆσαι, *Od.* Ξ. 57.

v. 275.

Τετλάτω, Toleret.

Κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, male affecto me per vim eorum, *vel* ſi male tractor.

v. 276.

Ἤν περ καὶ διὰ δῶμα (ἐκ) ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Etiamſi vel per domum pedibus prehenſum trahant extra domum.

v. 277.

Ἢ βέλεσιν βάλλωσι, Vel jaculis *aut* telis jaculentur in me.

Σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι, *pro* ἀνέχου, tu autem, ſpectans id, ſuſtine: tu vero id intuere æquo animo. οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, *Od.* H. 32.

v. 278.

Ἀνωγέμεν, pro ἀνώγειν, & eſt infin. pro imperat.

Παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων, jube eos, ut finem faciant amentiæ: hortare eos, ut deſiſtant ab hac irrationalitate. οὔ σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, non tibi opus eſt hac inadvertentia, dieſe Unbedachtſamkeit iſt dir nicht gut, *Il.* H. 110.

v. 279.

Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν, Blandis verbis hortans: παραινῶν. μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, *Od.* O. 53.

v. 280.

Οἱ δέ τοι οὐχὶ πείσονται, illi vero tibi non obtemperabunt,] Homere dit ici bien clairement que quand les méchans touchent au moment où ils vont être punis de leurs crimes, l'endurciſſement volontaire eſt monté à ſon comble, & qu'il n'y a plus lieu au repentir. DAC.

Δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ, ſane enim illis inſtat dies mortis, jam enim ipſis adeſt fatalis dies, ὄλεθρος ὁ ἀποκείμενος. hoc alibi (ex. c. *Il.* Φ. 100.) vocatur μόρσιμον ἦμαρ. τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι, *Od.* Ο. 239.

v. 281.

Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, *Od.* Λ. 453.

v. 282.

Πολύβουλος, ου, ὁ, ἡ, multi conſilii, von viel Einſicht und klugem Rath. Epith. Ἀθηνᾶς, *i. e.* φρονήσεως. Vid. etiam ad *Il.* Ε. 260.

v. 283.

Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, Innuam tibi ego capite.

v. 284.

Ἀρήϊα τεύχεα, inſtrumenta bellica: ad differentiam aliorum utenſilium.

v. 285.

Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου, In interiorem partem alti thalami. μυχῷ ἄντρου, *Od.* Ν. 363.

Καταθεῖναι, infinit. pro imperat.

Καταθεῖναι ἀείρας, depone auferens ſublata.

v. 286.

Μάλα, omnino, prorſus.

Μαλακοῖς ἐπέεσσι, *Od.* Κ. 70.

v. 287.

Παρφάσθαι μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι, pro Παρφάσθαι, qui infinit. Med. eſt pro imperat. & involvit notionem παραλογισμοῦ, ſi quem verbis a vera re aliorſum abducimus: Alloquere procos mollibus verbis ſic, ut ducatur animus eorum præter rem ipſam in opinionem a vera diverſam; Rede ihnen zu mit freundlichen Worten, und mache ihnen weiß. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, matri autem ego

go ſuadeo, *Il.* A. 577. εἴ τινα, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποείρξεις πολέμοιο, ſi quem alium, verbis inducens, averteris a pugnando, παραλογισάμενος αὐτὸν πιθανότητι λόγων, hm zuredend, *Il.* M. 249. ſic, αἴ κε νεώτερον ἄνδρα. (Comparat. pro Poſitivo, ut ſæpiſſime apud Poëtam) παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris adoleſcentem, ſuadens ei verbis, ad iraſcendum & graviter igendum, *i. e.* παραπείσας, παραινέσας, *Od.* B. 189. hoc παρὰ *Poëtice* mutatur in παραί. σὺ τόνγε ἐπέεσσι παραιφάμενος, *Il.* Ω. 771. ubi notat παραμυθίαν φιλικήν. tu illum verbis admonens. Duplicem ergo vim habet hoc verbum, ut notet vel ſimpliciter τὴν πειθὼ ἐκ παραινέσεως: vel ut connotetur τὸ, παράγειν λόγοις καὶ παραλογίζεσθαι, nitiſſimo tamen ſenſu.

Ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, ποθέοντες, quando forte te interrogent, deſiderantes, *ſc.* ea arma: ut ergo ποθεῖν ſæpe ſimpliciter ſit, ſentire, quod non adſit jam id, quod adeſſe ante ſolebat, etwas vermiſſen, *i. e.* merken, daß es nicht mehr da iſt.

v. 288.

Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', pro κατέθηκα, extra fumum ſepoſui: ἔξω καπνοῦ. Nam in ejusmodi conclavibus erat ſæpe multus fumus, ab igne in medio accenſo. Ceterum ἐκ καπνοῦ *proverbialiter* dicitur, ut notet ἐπιμέλειαν rei illius, ſi quis eam non ſinit fumo quaſi fuſcari. contra, καπνοῦ προκεῖσθαί τι, aut ἐν φεψάλῳ κρέμασθαι, notat ἀμέλειαν, & ſunt idem: nam οἱ φέψαλοι καὶ φεψάλυγες ſunt σπινθῆρες proprie, ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, Funken, die in die Höhe fahren vom brennenden Holze: ὡς οὐκ ἂν εἴη μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι, cum quibus neceſſario etiam fumus attollitur.

Ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει, ihnen nicht mehr ähnlich ſahen. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ, *Od.* I. 191.

v. 290.

Καταικίζω, duriter & deformiter tracto aliquem, deformo, turpo, ich mache unſcheinbar, richte übel zu.

Ἀλλὰ κατῄκισται, Sed deformia facta ſunt, *ſc.* arma, τὰ τεύχεα, fœdata ſunt fumo & pulvere.

Ὅσσον (*pro* ἐπὶ ὅσσον) πυρὸς ἵκετ' αὐτμή, quouſque (ſo weit als) tetigit illa arma ignis vapor.

Πυρὸς αὐτμὴ, *i. e.* ὁ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, der Rauch. κνίσσης ἡδὺς αὐτμὴ, *Od.* Μ. 369.

V. 291.

Πρὸς δ', Et inſuper. ita *Od.* Ε. 255.

Ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, adhuc mihi hoc etiam majus in mentem dedit Saturnius.

V. 292.

Οἰνόω, vino impleo. in vinum quaſi verto, inebrio. Paſſivum vel Medium, οἰνόομαι, inebrior, inebrio me.

Ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, rixam ſurgere facientes inter vos.

V. 293.

Ἀλλήλους τρώσητε, Vos invicem lædatis, βλάψητε, einander Schaden thun möchtet. μήπως ἵππους τε τρώσῃς, *i. e.* βλάψῃς, daß du den Pferden nicht Schaden thueſt, *Il.* Ψ. 341. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, anguſtiæ enim, ubi damnum acceptum iri puto, βλαβήσεσθαι, *Il.* Μ. 66.

Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε, Ne vinolenti, contentionem excitantes inter vos, Vos invicem vulneretis.

Καταισχύνω, deturpo, deformo, ich verunziere.

Μήπως καταισχύνητε δαῖτα, ne turpe & fœdatum faciatis convivium.

V. 294.

Μνηστὺν, *i. e.* τὴν τῆς Πηνελόπης μνηστείαν. παύσεσθαι μνηστύος ἀργαλέης, ceſſaturos eos eſſe a procatione moleſta, *Od.* Β. 199.

Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ipſum enim ferrum attrahit ad ſe virum. *i. e.* πρόχειρος εἰς μάχην ἀνὴρ, παρακειμένου σιδήρου: &, ὥσπερ ἡ μαγνῆτις τὸν σίδηρον, οὕτως αὐτὸς τὸν θυμούμενον, iratum. der Anblik des Gewehrs machet dem zornigen Mann Luſt, es zugebrauchen; es ziehet ihn an ſich, als ein Magnet. ἐφέλκετο ἔγχος, trahebat ſecum haſtam, vulneratæ manui infixam, *Il.* Ν. 597. Paſſive poſitum eſt, *Il.* Ψ. 696. ἦγον αὐτὸν ἐφελκομένοισι πόδεσσιν, ducebant eum, pedibus pone tractis præ infirmitate, da die Füſſe des unter den Armen geführten Manns nur nachſchleppeten, nicht aber traten.

Αὐτὸς,

Αὐτὸς, *ſua ſponte*, *ſuapte vi.* ERN.

Σίδηρος, materia pro materiato, pro *gladii*, *haſtæ*, *arma.*

V. 295.

Δύο φάσγανα καὶ δύω δοῦρε, duos gladios & duas haſtas.

V. 296.

Καλλιπέειν, *pro* Καταλιπεῖν, & ſimul eſt infin. pro imperat.

Δοιὰ βοάγρια, duo ſcuta.

Βοάγρια, ίων, τὰ, ſcuta, intra quæ miles ſe colligit, & quibus ſe tutatur: clypei, coriis bubulis inducti, quibus milites ſe conſervant. a βοῦς, bos. *item* corium bubulum; & ἀγείρω, colligo, conjungo. Poſſis & ab ἡ βοὴ, prælium, compoſitam vocem putare, ut ſint τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, ſumta ad pugnam. βοάγρια πολλὰ καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίαις, multa ſcuta & galeæ deciderant in arenas, *Il.* M, 22. Modo ne putes, ex βοῦς ἄγριος, bos ferus & agreſtis, compoſitum nomen: nihil enim abſurdius.

Χερσὶν ἑλέσθαι, manibus capienda, ut nos capiamus ea.

V. 297.

Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, Ut re divina facta, ſumamus *vel* ſumere poſſimus iſta arma. Quanquam & *h. l.* poſſit eſſe, Ut irruentes, propere vadentes. ab ἐπὶ, ad, & θύω, curro, propere moveo me: nam impetu & celeritate opus erat. Τρῶες ἐπιθῦσαι, *i. e.* ἐφορμῶσι, *Il.* Σ. 175. Quanquam hoc verbum in hoc ſignificatu trahant multi ad ἰθύς. ab ἐπὶ & ἰθύω, recta contra ſto. *Deinde* ἐπιθύω eſt &, vota facio, precor, facta libatione.

V. 298.

Τοὺς δέ κ' ἔπειτα Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς, illos autem poſtea Pallas Minerva faciet boni conſilii impotes, & providus Jupiter: nam re vera ita terrebantur poſtea, cum Ulyſſes ſe iis oſtenderet, ut præ torpore incerti quid agerent, plurimi caderent aliquamdiu: er könnte mit ihnen umſpringen nach ſeinem Willen, ehe ſie ſich wozu entſchloſſen. ἀλλά με δαίμων θέλγει, ſupra v. 195.

V. 299.

Supra *v.* 281.

V. 300.

v. 300.

Ει ἐτεόν γ', *Od.* N. 328.

Καὶ αἵματος ἡμετέροιο. ſic αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, ex bona ſtirpe & ſemine es, *i. e.* σπέρματος, *Od.* Δ. 611.] Apte hoc dicitur ad ingenium Ulyſſis. Siquid a calliditate & taciturnitate ingenii mei traxiſti natura, quia vere filius meus es, ERN.

v. 301.

Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, Ne quis poſtea Ulyſſem audiat domi eſſe reducem. ἔνδον ἐόντα, ſupra *v.* 254.] Le ſecret eſt la ſource de tous les grands ſuccès dans les affaires difficiles. Auſſi une des grandes qualitez d'Ulyſſe, qui étoit ſi éloquent, c'étoit la taciturnité & le ſecret, & c'eſt à cette qualité ſeule qu'il veut reconnoître ſon fils. DAC.

v. 303.

Μήτε τις οἰκήων, Nec aliquis domeſticorum in genere.

v. 304.

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' — ἰθὺν,] Senſus eſt: Sed ſoli hoc nos ſciamus, ut facilius cognoſcamus ingenium & ſenſus mulierum &c. ERN.

Οἶοι σύ τ', ἐγώ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν, ſoli, tu & ego, mulierum domeſticarum, ipſiusque Penelopes, cognoſcamus ſtudium, inclinationem, quo tendant animo ſuo, τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν αὐτῶν. ihre Neigung und Richtung des Gemüths. ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, *Od.* Θ. 377.

v. 305.

Καί κέ τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν, *pro* πειρηθείημεν, & aliquem ſervorum etiam exploremus.

v. 306.

Ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δείδιε θυμῷ, ubi aliquis nos ambos honorat *vel* curat & reveretur animo. *coll.* 307. οὐκ ἀλέγει, quod eſt oppoſitum τῷ τίειν.

v. 307.

Ὅτις οὐκ ἀλέγει, *ſc.* ἡμῶν, qui noſtri curam nullam habet, der nach uns nichts fraget. οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς ἀλέγουσιν, κ. τ. λ. *Od.* I. 275.

Σὲ δ' ἀτιμᾷ, teque non honeſtat, & debita reverentia erga te non utitur. εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι, ſupra *v.* 274.

Τοῖον ἐόντα, te, tam magnum & ſapientem jam, & veneratione dignum: & oſtendit ſimul amorem ſuum, cui dolet, ſi talis filius ſpernatur.

V. 310.

Γνώσεαι ἐμὸν θυμὸν, Cognoſces meum animum.

Χαλιφροσύνη, ης, ἡ, remiſſio & negligentia in curando & cogitando. a χαλίφρων, mente & cogitatione remiſſus, & languidus, & negligens. quod a χαλάω, laxo, remitto: (cui opponitur, intendo, ἐντείνω,) & φρήν. Eſt ergo pro χαλασίφρων.

Οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν, non enim ſocordiæ me tenent.

V. 311.

Οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἴω Ἡμῖν ἀμφοτέροισι, non iſtud commodo futurum puto Nobis ambobus, es wird uns das nicht vortheilhaft ſeyn. & ſenſus hujus loci eſt: Si tu velis obire ſervos mares, & villas eorum, longum id erit; interim vero, dum tu ſic obambulas, proci omnia tua exhaurient epulando: tenta potius ancillas in domo noſtra, ſervos autem omitte in præſentia. ἀκερδές ἐστι τὸ, πειρᾶσθαί σε τῶν ἀνδρῶν, ὧν οἱ πλείους ἔξω τῆς νήσου, περὶ τὴν ἤπειρον: ἐν ὅσῳ γὰρ αὐτὸς μετέρχῃ τὰ ἐκείνων ἔργα, (ſtabula eorum & res, quibus operam dant) ἐν τούτῳ οἱ μνηστῆρες τὰ κατ' οἶκον ἐκκενώσουσι. Vides ſimul, Poëtam innuere tecte, Ulyſſem valde adjutum fuiſſe opera mulierum, quas per nutricem ſuam diſponi ad loca apta curaverat, ne quis procorum elabi aut clamorem foras ciere potuerit. εἰδότες ἄμφω κέρδε', *Od.* N. 297.

V. 312.

Σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, ich bitte dich wohl zu überlegen. Eſt *h. l.* modeſtiæ formula, ne ipſe conſilium dediſſe videatur; & eſt pro, σὺ δὲ φράζου, εἴτε συμφέρον, εἴτε καὶ μὴ, ὅπερ ἂν ἐγὼ εἴπω, ἢ καὶ, ὅπερ σὺ εἶπας περὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι τῶν ἀνδρῶν. Φράζευ, ſupra *v.* 257.

V. 313.

Δηθὰ γὰρ αὔτως εἶσῃ, Diu enim hoc modo cognoſces; multum

multum temporis abibit, ſi ſic voles cognoſcere omnes. pro ἔτας. Φαγέμεν καὶ πιέμεν ἄυλως, ſupra *v.* 143.

Εἴσῃ, *Atticè*, pro εἴσεαι *Jonico*, & hoc pro εἴσεαι, cognoſces, γνώσῃ καὶ νοήσεις. εἴσεαι, ſupra *v.* 246.

Ἑκάστου πειρητίζων, ſingulos ſeparatim explorans. *coll.* 319. συβώτεω πειρητίζων, *Od.* O. 303.

Εἴσῃ ἑκάστου πειρητίζων Ἔργα μετερχόμενος,] Malim ἑκάστου referre ad ἔργα. Ita ſenſus erit: *Diu enim tentando incaſſum errabis, facta uniuscujusque inſpiciens.* Saltem id etiam in ἔργα rurſus intelligendum eſt. ERN.

V. 314.

Ἔργα μετερχόμενος, Villas & rem ruſticam circumobiens & viſitans: *coll.* 318. κήρυσιν μετελθὼν, *Od.* Z. 222.

Ἔργα, *Od.* O. 504.

Ἕκηλοι, *Od.* Ξ. 91.

V. 315.

Χρήματα δαρδάπτουσιν κ. τ. λ. Vid. *ibid.* 92.

V. 316.

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, Sed omnino te mulieres ego cognoſcere & diſcere jubeo,] Car étant toutes enſemble expoſées à ſes yeux, il pouvoit facilement & ſans perdre aucun temps examiner leur conduite; au lieu que les autres domeſtiques étant diſperſés dans ſes maiſons de campagne, il falloit un temps infini pour les tâter. DAC.

Δεδάασθαι, præſ. infin. Med. pro δαίεσθαι, abjecto iota, & facta contractione, eaque rurſus diſtracta per inſertum α, cum reduplicatione Jonica ab initio.

V. 317.

Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, Quæ te honore debito privant: de ancillis Ulyſſis. νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, *Od* Ξ. 506.

Νηλιτής, έος, ὁ, ἡ, non peccaminoſus, non ſceleratus, non deflectens ab officio. Eſt compoſitum nomen a νη negandi particula, & ἀλιτέω, pecco. Qui κατ' ἀντίφρασιν vocem hanc poſitam autumant, pro, valde ſceleſtus; ii & analogiæ vim adhibent, & contextum Homericum minus attendunt.

Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν, Duæ ſiunt claſſes ancillarum, quæ herum abſentem honorant officioſe;

&

hæ ſunt νηλιτεῖς, quæ & νηλίτιδες alibi dicuntur; & ıæ non honorant eum, ejusque domum.

V. 318.

Ἀνδρῶν δ' ὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ ςαθμὲς ἐθέλοιμι Ἡμέας πει- ζειν, Viros autem ego per villas nolim Nos tentare, ıomodo adfecti ſint animo erga nos. *coll.* 314. ubi θμοὶ dicuntur ἔργα, γεωργικὰ nimirum, Wirthſchaft f dem Lande.

V. 319.

Ἡμέας πειράζων ἀνδρῶν, Nos pertentare viros, quo ſint imo. ὣς φάτο πειράζων, *Od.* I. 281.

Ἀλλ' ὕςερα ταῦτα πένεσθαι, ſed poſtea hæc laborare, 8 darum nachher bekümmeren, ſed hæc ultimo loco tare, de his laborare poſt omnia. ἐμὲ ὕςερον ἄξει, ſu- I *v.* 272.

Πένεσθαι. δαῖτα πένεσθαι, *Od.* Ξ. 251.

V. 320.

Ει ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας, Si quidem vere jam ti ſignum ex Jove. *ſc.* illud τέρας, ex quo incitatus ſti, Jovem defenſorem fore nobis: nam ſi illud non o certum eſt, tunc ſervi noſtri ſunt tentandi, & alii ɔiſcendi ſocii; ſin certum & firmum, tunc ad viros ›iciendum nobis magnopere non eſt, & mulieres meſticæ tantum ſunt explorandæ.] Car ſi ce prodige ıt de Jupiter, on doit avoir cette confiance qu'il au- on effet, ainſi il n'eſt pas neceſſaire de prendre des ures ſi éloignées; il faut s'aſſeurer ſeulement de ce : la prudence ne permét pas de negliger. DAC.

Ει ἐτεόν γε, ſupra *v.* 300.

έρας, *Od.* O. 168.

V. 322.

Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς, in Ithaca appulſa eſt navis, e an an der Inſel. χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, A. 163.

Νηῦς εὐεργής, *Od.* M. 166.

V. 324.

λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, *Od.* K. 125.

V. 325.

Νῆα — ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Navem — in ſiccum ſubdu- ant. ſic *Il.* A. 485.

V. 326.

v. 326.

Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν — θεράποντες, Arma autem militaria, ſimulque alia utenſilia ad iter apta mari, ipſis aſportarunt — miniſtri, ſie haben ſie weggetragen nach Hauſe. καί μιν ἔπειτα Κόωνδε ἀπένεικας, & eum deinde verſus Coon inſulam deportaſti, *Il.* Ξ. 255. ubi ſermo eſt de navigante, qui ventis aufertur ad aliam regionem, quam quam petebat curſu. ſic & *Il.* O. 28.

Τεύχεα, ſupra *v.* 284.

Ὑπέρθυμοι θεράποντες, nobiles miniſtri, die edlen Gehülfen.

v. 327.

Ἐς Κλυτίοιο, in Clytii *domum.* Vide ad *Od.* O. 539.

v. 328.

Κήρυκα πρόεσαν, *Od.* Θ. 399.

v. 331.

Ἄστυδ' ἀποπλείειν, Ad urbem navigare. ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλειον, *Od.* Θ. 501.

v. 332.

Ἰφθίμη βασίλεια, Potens regina.

Τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι, teneras lacrymas funderet.

v. 333.

Συναντήτην, Occurrerunt ſibi invicem.

v. 340.

Ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, poſtquam omne ſibi mandatum nuntiavit. *coll.* 130. *ſqq* da er ſeine ihm aufgegebene ganze commiſſion beſtellet hatte. poſtquam omne, quod mandatum ei erat, expoſuit verbis; nachdem er ſeine aufhabende Sach völlig beſtellet mit Worten. Κέρκης μὲν ἐφημοσυνης λανθανομην, *Od.* M. 226

Ἀπέειπε. μνηστήρεσσιν απειπέμεν, *pro* απειπεῖν, procis interdicere domo ſua, κωλύσαι καὶ λογοις ἀποτρέψασθαι, edicere illis liquido, ne diutius verſentur in domo, *Od.* A. 91. & 373. ἵνα ὑμῖν μῦθον απηλεγέως αποείπω, qui locus illuſtrat priorem: ut vobis ſermonem, quem in *mente* habeo, audenter & fortiter *verbis* exponam.

v. 341.

Λίπε δ' ἕρκεά τε, μέγαρόν τε, reliquit autem aulam, & palatium. *i. e.* ἀνεχώρησε καὶ μακρὰν γέγονε τῦ οἴκυ, *coll.* 343.]

Ἕρκεα

intellige *veſtibulum*, *aulam* ante ædes regias. Vid. ιέγα τειχίον αὐλῆς. ERN.

ς. ἕρκος ὀδόντων, *Od.* K. 328.

v. 342.

·ῆρες δ' ἀκάχοντο, κατηφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, Proci au-iſtes fiebant, & adfligebantur animo: dolebant, iittebantur animo; es that ihnen im Herzen wehe, e erſchraken. utrumque verbum fere notat idem, λύπην. ἢ ἡ μάλιςα ἤκαχ' ἀποφθιμένη, *Od.* O. 356. φησαν τ' ἐνὶ θυμῷ. ςῆ δὲ κατηφήσας, ſtabat vultu ı, er ſtuhnd erſchroken, Hector, cum haſtam irri-ciſſet, nec jam haberet aliam, qua ſe defenderet ille, *Il.* X. 293.

v. 343.

ἐκ μέγα τειχίον αὐλῆς, ſupra *v.* 165.

v. 344.

δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο, illic autem ante ſedebant. ἑδριόωντο, *Od.* H. 98.

v. 345.

ν — ἦρχ' ἀγορεύειν, Ad hos — cœpit loqui.

v. 346.

ιέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεςαι Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε, nagna res ſtupendo modo effecta eſt Telemacho, ud. *coll.* 347. Vid. ad *Od.* Δ. 663.

v. 347.

εν δέ οἱ ἐ τελέεσθαι, wir dachten, es wurde ihm elingen; es wurde von ihm nicht können möglich)t werden.

v. 349.

δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, Inque eam (navem) gemus remiges marinos, τὲς περὶ τὴν ἅλα πονε-ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς, *Od.* M. 251.

v. 351.

ω πᾶν εἴρηθ', Nondum totum dictum erat.

v. 352.

φθεὶς ἐκ χώρης, Converſus ex eo loco, ubi erat; iens ex eo loco,] Χώρα eſt non modo locus, quis ſedendo, jacendo occupat, ſed etiam habi-rporis in ſedendo, jacendo: unde *mutare locum* eſt

etiam manentis in loco, ſed mutantis habitum corporis, ut *h. l.* convertendo ſe. Contra κατὰ χώρην ἔχειν eſt quieſcere, ſe non commovere. ERN.

Λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, ſupra *v.* 324.

V. 353.

Ἱςία τε ςέλλοντας, *i. e.* συςέλλοντας, Velaque contrahentes. ἐννέα νῆας ςεῖλα, *Od.* Ξ. 248.

V. 354.

Ἡδὺ δ' ἄρ ἐκγελάσας, *h. l.* eſt riſus exterior, ſed præ indignatione, er lachete äuſſerlich, aber vor Verdruß, daß der Fang nicht gerathen war. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ, *Il.* Ζ. 471.

V. 355.

Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν, Ne jam legationem aliquam dimittamus.

Οἵδε γὰρ ἔνδον, dann ſie ſind wieder zu Hauſe. ἔνδον, ſupra *v.* 301.

V. 356.

Ἢ ἴδον αὐτοὶ, aut conſpexerunt ipſi.

V. 357.

Νῆα παρερχομένην, Navem prætervectam.

Τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, eam autem, *ſc.* navem prætergreſſam, non potuerunt adſequi, καταλαβεῖν.

V. 360.

Supra *v.* 326.

V. 361.

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, Ipſi vero in forum ibant omnes ſimul, ad conventum aliquem inter ſe coibant; non præciſe in forum, ſed aliquo, ubi ſoli illi congregari poſſent, & conſultare. Ut ergo appareat notio generalis, congregatio hominum qualiſcunque.] Videtur hoc moris fuiſſe apud veteres, ut redeuntibus vel nunciis vel iis, qui ad aliquod negotium, quod omnium intereſſet, peragendum demandati erant, ſtatim & e veſtigio concionem haberent: quod *h. l.* vides a procis uſurpatum. Peculiaris autem fuit concio, & procorum ſolum, reliquis omnibus, tam juvenibus, quam ſenibus, remotis: hoc eſt, ni fallor, Ithacenſibus ipſis, ne ea exaudirent, quæ contra eorum dominum

hactenus

hactenus erant machinati; fruſtra tamen, quia re infecta jam ii, qui hanc provinciam ſuſceperant, reverterunt. SPOND.

Οὐδέ τιν' ἄλλων] MS. a *Tho. Bentleio* collatus, οὐδέ τιν' ἄλλον. Atque ita in Commentario citat *Euſtathius*. CLARK. Sic & ed. Rom. Idque prætulerim: nullum alium neque de juvenibus, neque de ſenibus, qui non eſſet de numero procorum & ſociorum. ERN.

v. 362.

Μεταΐζω, una ſedeo.

Οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων (*pro* Εἴαον) — μεταΐζειν, nec quenquam alium Sinebant — una ſedere.

v. 364.

Ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, Vide ad *Od.* N. 321.

v. 365.

Ἤματα μὲν σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας, Die quidem ſpeculatores ſedebant in jugis altis *ſeu* in locis editis.

Σκοπὸς, *Od.* Δ. 524. & Λ. 343.

Ἐπ' ἄκριας. δι' ἄκριας, *Od.* Ξ. 2.

Ἠνεμόεις, *Od.* I. 400.

v. 366.

Αἰὲν ἐπασσύτεροι, Semper ſuccedentes ſibi: Semper ſic, ut alius alii immediate ſuccederet, daß immer einer den andern ablöſete. Poſſit tamen & eſſe, denſi, πυκνότεροι, ſic ut non nimium eſſet intervallum loci inter has diſpoſitas hinc inde ſtationes ſpeculatorum. & αἰὲν pertinet ad ἵζον. οἱ λαοὶ θνῆσκον (*pro* ἔθνησκον) ἐπασσύτεροι, homines moriebantur denſi, & unus ſtatim poſt alium, ſie ſturben hauffenweiſe, *Il.* A. 383. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, omnes, alterum ſtatim poſt alterum, dejecit ad terram, *i. e.* occidit, er legte ſie, einen nach dem andern, zu Boden, *Il.* Π. 418.

Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, *Il.* A. 592.

v. 367.

Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, Nunquam in littore per noctem dormivimus: ἐκαθευδήσαμεν.

v. 368.

Ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν, exſpectabamus auroram divinam.

v. 369.

Τηλέμαχον λοχόωντες, Telemacho inſidiantes. Vid Od. O. 28.

Ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες Αὐτόν, ut occideremus interc entes Eum; ut interficeremus, ſi deprehenderin Ipſum. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, Od. O. 353.

v. 370.

Τὸν δ' ἄρα τείως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων, hunc tem interim jam deduxerat domum fortuna ſua faven:

Τείως, ſupra v. 139.

v. 371.

Οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον, ei conſultemus miſe mortem.

v. 372.

Μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι, neque nos effugiat.

v. 373.

Τούτου γε ζώοντος, Eo vivente, Hoc vivo.

Οὐ γὰρ ὀΐω, — ἀνύσσεσθαι (ob metrum *pro* ἀνύσεσθ τάδε ἔργα, non enim arbitror, — perfectum iri has ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, Od. O. 294.

v. 374.

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, ſciens, peritus, prudens.

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, inquiunt pr de Telemacho.

v. 375.

Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, Cives aut non amplius omnino nobis gratificantur, Populares a tem nullam prorſus benevolentiam jam nobis præſtan nam amant domum regiam. μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρ matri ſuæ gratificans & amorem teſtans ſuum, Il. A. 57 ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, gratificantes ei au lio ſuo & benevolentia, Od. Γ. 164.

Οὐκ ἔτι πάμπαν, ganz und gar nicht.

v. 376.

Ὁμηγυρίζω, una congrego in unum conventum. a ὁμήγυρις, ιος, & εως, ἡ, conventus, congregatio, I Υ. 142.

Πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν, antequam ille cives convocet in concionem. nimirum ὁμηγυρίσασθαι

τινας

αὐτοὶ, congregant ipſi ſe & conveniunt. ὁμηγυρίζονὲ ὑπ' ἄλλων, contrahuntur in unum ab aliis.

v. 377.

γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, nequaquam enim quidı remiſſurum eſſe eum puto, er wird nicht nach. ὤ σε μεθήσει, Od. O. 212.

v. 378.

λ' ἀπομηνίσει, pro μηνίσει, Sed iraſcetur. abundat erı Homero hæc præpoſitio ad hoc verbum, ſicut in καλακοιμηθήτω, pro κοιμηθήτω, Il. I. 427. ἀπομηνίγαμέμνονι, iratus ei, Il. B. 772. ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, :am coquente, Il. I. 426.

ιει δ' ἐν πᾶσιν, & dicet inter omnes.

v. 379.

ος αἰπὺς, cædes ultima, die völlige klägliche Ermor. ſic Od. Δ. 843.

νεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπλομεν, Quod adverſus eum m gravem componebamus, Quod ei cædem gravem mus inſidioſe. βοείας ῥάψε (pro ἔῤῥαψε) θαμειὰς, ıas pelles compoſuerat ſpiſſas, er hatte unter dem Bleche Ochſenhäute dichte über einander gefüget, Il. ι6. & ſine dubio compreſſionem arctam innuit hoc ım. εινάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπλομεν, pro ἐῤῥάπλομεν, ıovem annos illis mala cudebamus & ſtruebamus, . 118.

δ' ἐκίχημεν, nec deprehendimus eum. τὴν δ' ὐκ ἐδύυχῆναι, ſupra v. 357.

v. 380.

δ' ὐκ αἰνήσεσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, Et illi non proıt audientes mala facinora.

v. 381.

τι κακὸν ῥέξωσι, ſcil. δείδω, Vereor, ne malum dent

ἡμέας ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης, & nos ejiciant in ım, ſc. probi cives Ithacenſes: proci ſic loquentes :untur, timentes id.

v. 383.

λὰ φθέωμεν (pro φθῶμεν, aor. 2. ſubj.) ἑλόντες, At

 accele-

acceleremus & occupemus, interficientes eum. *pro* interficere conantes. ἔφθης πεζὸς ἰὼν, *Od.* Λ. 58.

Ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, in agro, procul ab urbe.

v. 384.

Βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν, Victum autem ipſi & poſſeſſiones teneamus *vel* tenebimus.

v. 385.

Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, Dividentes per æquas partes inter nos.

Οἰκία δ' αὖτε κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, domum autem Illius matri daremus poſſidendam. de domo regia ſermo eſt, ut Penelope ibi reſideat, & ut novus maritus ejus ſit rex.

v. 386.

Ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι, Vid. ad *Od.* O. 21.

v. 387.

Ἀφανδάνω, diſpliceo.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, Si autem vobis hic ſermo & hæc res diſplicet.

v. 388.

Πατρώϊα πάντα, omnia, quæ pater habuit.

v. 389.

Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις — ἔδωμεν, Ne ei deinceps nos adeo frequentes huc congregati facultates ſuas comedamus. & ſequitur: Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι. ἅλις tamen hîc potius ad χρήματα pertinet: bona ei abunde comedamus.

Θυμηδης, ἐος, ὁ, ἡ, animo gratus & ſatis faciens. Ejus oppoſitum eſt θυμαλγὴς, animum crucians. χρήματα θυμηδέα, opes ſufficientes & gratas. Ex θυμὸς & ἦδος, εος, τὸ, delectatio, jucunditas, ἡδονή.

v. 390.

Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, Hic congregati *vel* convenientes: *intranſitive. Tranſitive* vero eſt *Od.* N. 14.

v. 391.

Μνάσθω, Ambiat ſponſam.

Ἐέδνοισι διζήμενος, donis *ſeu* dotibus datis quærens eam ſibi. ἔεδνα, *Od.* O. 18.

Διζήμενος, *ibid.* 90.

v. 392.

Γήμαιθ᾽, *pro* Γήμαιτο, Nubat ei.

Ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι, qui plurima donaverit, & a fato deſtinatus ei maritus venerit. hic verſus eſt Φήμη τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως: λελοξευμένη (ambigue dicto) τοῦ, πόροι, quod poteſt *Attice* intelligi pro ἔπορε, ut intelligatur Ulyſſes, qui olim ſponſus plurima donaverat Penelopæ ſuæ.

Μόρσιμος. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, *Od.* K. 175.

v. 393.

Οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *Od.* N. 1.

v. 394.

Τοῖσιν δ᾽ Ἀμφίνομος] Nulla eſt tam depravata hominum ocietas, in qua plerumque unus aut alter pernicioſa jus conſilia non impediat; quod in hoc negotio etiam ontigit. Quanquam enim unus Antinous illud conſiium de Telemacho interficiendo propoſuiſſet, tamen oterat fieri, ut in unum omnes reliqui conſpirarent: uemadmodum antea etiam de ſtruendis ei inſidiis conenſerant, niſi hic Amphinomus obſtitiſſet, cujus ſenentiæ poſtmodum ut rectiori & æquiori ſubſcripſerunt. POND.

v. 396.

Ὅς ῥ᾽ ἐκ Δουλιχίου — Ἡγεῖτο μνηστῆρσι] „Hic ergo Amphinomus principem locum inter procos obtinuit, ducisque officio defunctus eſt; quam auctoritatem nunc quoque patefecit, cum illud Antinoi conſilium refellit & improbat.„ *Spondan.* Atqui non *omnibus* procis præſſe dicitur hic *Amphinomus*, ſed iis ſolummodo ducem uiſſe, qui ex *Dulichio* venerant. Vide ſupra ad *v.* 247. n univerſum certe Procorum omnium principes & dues depinguntur *Antinous* & *Eurymachus*: Ἀντίνοος δὲ κάθηστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής, Ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ᾽ ἔσαν ἔξοχ᾽ ἄριστοι. Supra Δ. 628. CLARK.

Δουλιχίου πολυπύρου, *Od.* Ξ. 335.

Ποιήεις, ubi lætæ ſegetes ſunt. *Od.* Z. 124.

v. 397.

Ἡγεῖτο μνηστῆρσι, Dux erat & princeps procorum.

v. 398.

Φερτοὶ γὰρ κέχρηνΤ ἀγαθῇσιν, de optimo inter peſſimos procos, Amphinomo. Vide ad *Od.* Ξ. 421.

v. 399.

Od. H. 158.

v. 401.

— — δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐςι
Κτείνειν. — — — — —

— — *res enim periculi & timoris plena, & reverentia debitæ adverſa eſt, regium hæredem* ſeu *regiam ſobolem Interficere.* — — — — —

Magnam habitam regii generis rationem, liquet ex hac oratione Amphinomi. FEITH. *L. II. C. I.* §. *III.*

v. 402.

Ἀλλὰ πρῶτα Θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, ſed primum Deorum interrogemus voluntatem.

Magnam profecto *vim* habuerunt apud priſcos *oracula* in *conſtituendo imperio.* — —. Atque hæc cauſa, cur Amphinomus cenſeat conſulendam Jovis Dodonæi voluntatem, antequam Telemacho, regis filio ac heredi, necem inferant. Nimirum, quia a Jove regnum tribui credebant. &c. FEITH. *L. II. C. I.* §. *IV.*

v. 403.

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιςες, Si comprobaverint & fieri permiſerint id Jovis magni jura, Si enim forte comprobaverint id Jovis magni effata: ut ergo & *oracula* denotet vox θέμιςες, quibus, quid fieri debeat, conſtituitur. *coll.* 402. nam θέμιςες *in genere* ſunt τὰ νομοθετήματα. Alii *h. l.* legunt: Διὸς μεγάλοιο τομουροι, *i. e.* μαντεῖαι, ſi comprobaverint id Jovis ſortes & oracula. Sed meliores hanc vocem *h. l.* reſpuunt. οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιςας, *Od.* I 215.

v. 404.

Κτενέω, *pro* κτενῶ, interficiam.

Τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω, aliosque omnes jubebo, *ſc.* id facere, ut Telemachum interficiant: aliis omnibus auctor ero faciendi id.

v. 405.

Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι Θεοί, Sin autem prohibeant id Dii.

col.

toll. 403. ubi αἰνεῖν eſt oppoſitum, conſentire, probare: ut ἀποἐρωπᾶν ſit, averſari, avertere inde homines: wann uns die Götter das verwehren. ἡμεῖς αὐτὸν ἀπὸἐρωπῶμεν ὀπίσσω, nos eum avertamus retro: faciamus, ut is ſe convertat & retro cedat, *Il.* Υ. 119. δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, avertebant ſe canes illi a leonibus, ne mordere eos vellent, *Il.* Σ. 585.

Παύσασθαι ἄνωγα, deſiſtere jubeo, davon abzuſtehen.

v. 406.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *Od.* N. 16.

v. 408.

Ἑκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν, ſedebant in politis ſedibus.

v. 409.

Ἀλλ' ἐνόησε, aliud cogitavit.

v. 410.

Μνηστήρεσσι φανῆναι, Procis ſe oſtendere, in conſpectum eorum prodire.

Ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι, nimiam *vel* inauditam injuriam (einen übermachten Uebermuth) firmiter tenentibus. ita *Od.* A. 368. Vide etiam ſupra ad *v.* 315.

v. 411.

Πεύθετο γὰρ ὃ παιδὸς — ὄλεθρον, ſie hatte in Erfahrung gebracht, daß ihr Sohn umgebracht werden ſolle.

v. 412.

Ὃς ἐπεύθετο βουλάς, qui audierat conſilia eorum inter eos agitata. ita *Od.* Δ. 677.

v. 413.

Ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, *Od.* A. 362.

v. 415.

Od. Θ. 458.

v. 416.

Ἄντα παρειάων σχομένη — da ſie vor die Wangen gezogen hatte, Genis ſuis prætendens, obvelans. ita *Od.* A. 334.

Λιπαρὰ κρήδεμνα, i. e. λευκὰ καὶ λεῖα, καὶ εὐαφῆ, qualia gerunt αἱ τρυφῶσαι. ſed Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* N. 388.

v. 417.

Ἀντίνοον δ' ἐνένιπεν, Antinoum vero gravibus verbis

 alloque-

alloquebatur & reprehendebat. τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου υἱὸς, *Il.* Π. 626.

v. 418.

Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, inquit Penelope ad principem procorum: Antinoë, injuriam fovens, & ſtructor malorum: nam audierat, eum filio ſuo mortem ſtruere.

Κακομήχανε. δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, inquit Helena de ſe ad Hectorem: quæ impudenter tam multa mala ſtruxi, *Il.* Z. 344.

v. 419.

Μεθ' ὁμήλικας, inter æquales. αὐτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμὲν, *Od.* O. 197.

v. 421.

Μάργος, η, ον, inſanus, unſinnig. vehementer operoſus inſano modo. Eſt enim ab ἀργὸς, celer, vehemens, acer; præpoſito μὴ, *quaſi* μήαργος, quod præfixum notat vehementiam culpabilem & doloſam, ſicut Romanorum *ve* in *vecors*. μάργε, homo amens, μαινόμενε.

Τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ῥάπτεις; cur tandem tu Telemacho mortemque exitiumque Moliris? inquit Penelope ad procum.

v. 422.

Ῥάπτεις. ὕνεκα οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, ſupra *v.* 379.

Οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, neque rationem habes ſupplicum, eorumque, qui ſupplices exceperunt. nam *h. l.* ἱκέτης eſt duplici ſenſu; ſicut alibi, & alia notione, eſt ξεῖνος, qui hoſpitem activum & paſſivum notat. ἱκέτης enim eſt, & qui venit præſidium quærens; & is, ad quem itur, quique præſidio eſt. *coll.* 424. hinc dicit etiam, quod fas non ſit, alterum τῶν ἱκετῶν alteri mala ſtruere, *v.* 423.] Fortaſſe intelligas, *Penelopen* hic per iſtud ἱκέτας ſe ipſam & filium denotare, *Antinoo* videlicet ſupplices factos, ne quid ipſis mali ſtruat. CLARK.

Ἱκέτης. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι, ſupra *v.* 67.

Ἐμπάζεαι. ὁ δὲ (Ζεὺς) οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν, *Od.* I. 553.

Οἶσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος, quibus utique Jupiter Teſtis & adjutor & manutenens: ut *h. l.* maxime proprie poſitum

ım nomen.] Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ſupra d. I. 270. CLARK.

v. 423.

Ὅσιος, ίη, ιον, divino mori conveniens, ſanctus. Deinde *in genere* bonis moribus & juſtis conveniens. In oëta ſolum occurrit fœmininum, *Elliptice* & *Jonice* quaſi ubſtantivum poſitum, ἡ οσίη, jus, fas, mos, Deo placens res.

Οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec eſt pium, τὺς ἱκέτ, activum & paſſivum, mala ſuere ſibi invicem. ὁσίη, βυλὴ, *i. e.* ὐχ ὅσιόν ἐςι πρᾶγμα. neque fas eſt, vos obis mala ſtruere. *coll.* 422.] Οὐ θέμις ἐςίν. *Schol.* MSS. pud *Barneſium.* Τὸ δὲ, ὐδ' ὁσίη, ἀντὶ τῦ, ὐδ' ὅσιον, ἐλλεῖφθαι δοκεῖ. Λείπει γὰρ τὸ βυλὴ, ἢ τοιόνδε τι· ἵνα λέγῃ, ὐκ ἔςιν ὁσία δίκη, ἢ βυλὴ, ἢ πρᾶξις, τὸ τὺς ἱκέτας ἐπτεῖν ἀλλήλοις κακά. *Euſtath.* Ita infra X. 412. Οὐχ ὁσίη ιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. Vide *Gatakerum*, *de ovi Inſtrumento Stilo*, *Cap.* 33. CLARK.

v. 425.

Δῆμον ὑποδδείσας, Populum veritus: nam valde terriilis eſt ὁρμὴ δημοτική.

Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, hic eſt pluralis ad ſenſum; nam ῆμος ſunt multi. Vide ad *Od.* Ξ. 282.

v. 426.

Οὕνεκα ληϊςῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν —, Quoniam prædatores inſequens Taphios —, Quod piratis adhærens Taphiis —, amicus piratarum, ſectans & comitans eos. ισπόμενοι Θεῦ ὀμφῇ, ſupra *v.* 96.

Ληϊςῆρσιν. ληϊςῆρες, *Od.* I. 254.

v. 427.

Ἤκαχε Θεσπρωτὺς, Læſerat & malo adfecerat Theſprotos. μνηςῆρες δ' ἀκάχοντο, ſupra *v.* 342.

Ἄρθμιος, υ, ὁ, ἡ, amicus, benevolus, conjunctus; κατὰ φιλίαν ἡρμοσμένος. ab ἄρω, apto, conjungo.

Οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, hi vero erga nos benevoli & amici erant.

v. 428.

Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, καὶ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, quæ utraque phraſis eadem eſt. Hunc volebant perdere, & deſtru-

deſtruere vitam ejus. ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν, ſupra *v.* 369.

— Ἀποῤῥαίσαι φίλον ἦτορ. ἔστι ἀέκοντα βίῃ κτήματ' ἀποῤῥαίσει, qui vi perdat fortunas inviti, *Od.* Α. 404.

V. 429.

Κατὰ ζωὴν φαγέειν — πολλὴν, *pro* καταφαγεῖν, prorſus abſumere victum — multum. μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι, *Od.* Ο. 12.

Ζωή, Vid. ad *Od.* Ξ. 96. & 208.

Ζωὴν — μενοεικέα πολλὴν, ad vitam neceſſaria — placentia multa. τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, *ibid.* 232.

V. 430.

Ὀδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, Ulyſſes retinuit, & cohibuit, er hielte ſie zurück und ab. ita *Od.* Δ. 283.

Ἱεμένους περ, quantumvis cupidos, licet valde volentes & concitatos.

V. 431.

Τοῦ νῦν οἶκον — ἔδεις, Illius nunc rem familiarem — abſumis: τὰ ἐν οἴκῳ, ut poſitum ſit τὸ περιέχον *pro* περιεχομένῳ. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες. οἶκον ἐμὸν, ſupra *v.* 127. 128.

Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (neutrum adverbialiter) ἔδεις, Ejus nunc domum comedis, nullo pretio reſtituto pro abſumtis, nullo pro cibis & poculis ſoluto pretio. *pro* ἀτίμως, *i. e.* δωρεάν, προῖκα, μὴ καταβαλὼν (*i. e.* τὸ τίμημα, den Werth, die Bezahlung) τῶν ἐσθιομένων. du zehreſt ſein Haus aus ohne Gegenvergeltung und Erſetzung. ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, cum hic ſum nullo in pretio & ſine æſtimatione, *Il.* Α. 171. ἀτιμότερον δέ με θήσεις, magis parvi *vel* nullius momenti me facies, cum jam ſim inhonoratus, *Il.* Π. 90. μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, *Il.* Α. 516.

Μνάᾳ δὲ γυναῖκα, & ambis uxorem ejus. pro μνάεσαι, μνάεαι, μνάῃ, μνᾷ, & diſtracto circumflexo per interſertum α.

V. 432.

Ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, me autem valde ſuſpirare facis, me vero valde triſtem reddis. τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, *Od.* Λ. 485.

V. 433.

v. 433.

ἀ σε παύσασθαι κέλομαι, At ſerio hortor, ut deſinas.

v. 436.

σει, *Od.* N. 362.] Subdola hac oratione Euryma- (quem non ita pridem vidimus nuptias Penelopæ eliquis omnibus ſibi potuiſſe polliceri) Penelopæ um & iratum animum lenit, & meliora eam ſpe- ubet de ſuo Telemacho, qui de vita non ſit peri- ırus, donec ſibi ipſi vita ſuppetat. Non eſſe enim :o benevolentiæ, qua ipſum Ulyſſes in pueritia lectebatur, oblitum, ut Telemachum odio proſe- r: proinde minatur ei mortem, qui vim Tele-) inferre aggredietur. Hæc Eurymachus, διὰ κρυ- ύπτυλως καὶ ἐσχηματισμένως, ut ait *Euſtathius*, protu- ‌uod ipſe Poëta docet, cum ſubjicit: τῷ δ' ἤρτυεν ὄλεθρον. SPOND.

τοι ταῦτα μετὰ Φρεσὶ σῇσι μελόντων, (ita *ibid.*) *h. l.* , *pro* σοὶ, eſt amphibolia aliqua: nam re vera ʼult: *nobis* curæ erit, quomodo occidatur Telema- *coll.* 448.

v. 438.

κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱεϊ χεῖρας ἐποίσει, Qui Telemacho ilio manus violentas inferet. ὅ τις σοὶ χεῖρας ἐποίσει, 89.

v. 439.

ζῶος γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Vivo quidem ε in terra vidente: quamdiu ego in terra viſu ; quod mortuo aut deliquium animi patienti vel lormienti opponitur: ſo lang mir die Augen offen ., Ita *Il.* A. 88.

v. 440.

ε γὰρ ἐξερέω, Sic enim edicam & indicabo. μὴν τετελεσμένον ἔσται, & ſane perfectum erit, eve-

v. 441.

ια κελαινὸν, *Il.* A. 303.

ψά οἱ αἷμα — ἐρωήσει περὶ δουρὶ, Statim ei ſanguis — cum magno impetu circa haſtam meam. ita *ibid.* ίφος) μὲν ὑπαί' ἐρωεῖ, *Od.* M. 75.] Il ſemble qu'il diſe

diſe qu'on verra bien-tôt couler le ſang de celui qui a tentera à la vie de Telemaque : mais dans la verité il veut dire, que l'on verra bien-tôt couler le ſang de Telemaque lui-même. DAC.

V. 442.

Πτολίπορθος, *Ulyſſis* Epith.

V. 443.

Γούνασιν οἷσιν ἐμὲ ἐφεσσάμενος, *pro* ἐφισάμενος, genibus ſuis me imponens, da er mich auf ſeinen Schoos geſetzet. & re vera ἡ βρεφοκομία (das Kinder-warten) & παιδοτροφία multum obligat ſanos ad φιλοστοργίαν. id docet Eurymachus.

Κρέας ὀπτὸν, carnem aſſam. νῶτα βοὸς πίονα — ὀπτὰ *Od.* Δ. 66.

V. 444.

Ἐπέχων οἶνον ἐρυθρὸν, præbere ſolebat mihi vinum rubrum, er hielt mir rothen Wein vor den Mund zu trinken; & ſermo eſt de puerulo, cui quis dat bibendum. ſic οἶνον ἐπισχὼν, *Il.* I. 485. ubi quoque ſermo de infante, qui nondum firmiter tenere poteſt poculum & cui alius id admovet ori.

V. 445.

Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν, Ideo mihi Telemachus omnium multo cariſſimus eſt: inquit procus ſubdolus.

V. 446.

Οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα, neque ipſum mortem vereri juſſi, ich habe ihm geſagt, er ſolle nicht vor dem Tode förchten. οἱ δὲ μάλα ἔτρεμον ἔδεισαν, *Il.* H. 151. ὅπως ἵπποι μὴ τρομεοίατο θυμῷ, equi conſternarentur & paverent, *Il.* K. 492.

V. 447.

Ἔκ γε μνηστήρων, A procis ſane,] Non *a procis*, ſed *a procis quidem*, vel *utique.* ERN.

— — θάνατον θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι,

— — *mortem autem divinitus conſtitutam nemo poteſt effugere.*]

maxime conſiſtit diſſimulatio & ὑπουλία illa Euryma-
Ambigue enim dicit, Telemacho nihil eſſe a pro-
ericuli, ſed a Deo quidem poſſe ipſum timere.
bus enim modis id potuit intelligi: vel ob præſti-
n ſingulis hominibus a Deo vitæ finem, pro com-
i moriendi lege; vel quod ad conſilium Amphinomi
exerit, quo ſuadebat, ut divina jura rogarentur,
ım fas eſſet Telemachum interficere. Quaſi ergo
t Eurymachus: Si hoc illa divina jura permiſerint,
:ocis etiam ipſis interfectum iri Telemachum. Prio-
ſenſum Penelopæ intelligendum reliquit, poſterio-
ipſe penes ſe abdidit. Et hæc eſt, ut dixi, mera
.ία, ſi me ita Græci patiuntur loqui. SPOND. Vide
Od. I. 411.

v. 448.

ς φάτο θαρσύνων, Sic dixit animum ei addens. θάρ-
τ' ἐπέεσσι, *Od.* N. 323.
ῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei autem ſtruebat ipſe mor-
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε, *Od.* Λ. 438.

v. 449.

μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα, Vide ad *Il.* B. 514.
περώϊα σιγαλόεντα, *i. e.* τὰ ἐμποιοῦντα σιγὴν τῷ βλέποντι
τὸ θαυμαστὰ εἶναι, τὰ ἐκπληκτικά. *vel* ſic vocantur,
ibi ſilentium erat a turba alia. ita dicitur habitatio
:lopes in ſuperiore parte ædium: die vortreflichen
ıner im obern Stock des Pallaſts. χιτῶνα σιγαλόεντα,
O. 60.

v. 452.

σπέριος, *Od.* O. 504.

v. 453.

ι δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο, hi vero cœnam
ioſe apparabant, ſie machten ſich munter dran, und
iteten das Abendbrod. ἐπισταδὸν, *Od.* N. 54.
ιπλίζοντο δόρπον. ὡπλίζετο, *Od.* Ξ. 526.

v. 454.

ῦν ἱερεύσαντες, Sue mactato. Vide ad *Od.* Ξ. 414.
νιαύσιος, ε, ὁ, ἡ, res unius anni, res in unum an-
ı durans. *item* annuus, quovis anno rediens. σῦς
ἐνιαυ-

ἐνιαύσιον, porcus unius anni, ein jährig Schwein. ἐνιαυτὸς, ῦ, ὁ, annus.

v. 456.

Ῥαβδῳ πεπληγυῖα, de Minerva mutante Ulyſſem πλήξασα; niſi quod lenior tactus innuitur hac f forma, lenius & lentius ſonante. Vide ad Od. κ.

v. 457.

Λυγρὰ εἵματα, viles & miſeræ veſtes. λυγρὸν ὄλε ſupra v. 371.

Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροὶ, ſc. αὐτὸν, Laceras tem veſtes circumdedit ei circa corpus, Minerva, prudentia ipſius.

v. 458.

Ἐσάντα ἰδὼν, in faciem intuens, ins Geſicht ſeh Od. ο. 531.

v. 459.

Μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο, neque in pectore contin rem, ſed enunciaret, μὴ ἐ φυλάξοι τὸ μυστήριον καὶ κ καλὰ νῦν, und es nicht bey ſich behielte.

v. 461.

Τί δὴ κλέος ἔς' ἀνὰ ἄςυ; quæ fama eſt in urbe? Φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν; was hat man für Zeitung der Stadt? was höret man da neues?

v. 462.

Μνηςῆρες ἀγήνορες, Od. β. 235.

Ἦ ῥ' ἤδη μνηςῆρες — ἔνδον ἔασιν Ἐκ λόχε; Num j proci — redierunt Ex inſidiatione?

v. 463.

Ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα; an adhuc me obſ vant inſidioſe domum revertentem? ut in itinere ceptum me interficiant. εἰρύαται νῆες, Od. ξ. 265.

v. 465.

Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, Non cu erat mihi iſta percontari & interrogare, ich bekümme mich nicht darum, darnach zufragen; ſondern ich ei nur wieder weg. Vid. ad Od. ο. 361.

v. 46

v. 466.

αταβλώσκω, pervado curioſe. ex κατὰ & βλώσκω, ac-
o, eo, venio curioſus.

ἄςυ καταβλώσκοντα, Me per urbem curioſe pervaden-
ι: qui Accuſativus pendet a præcedente Infinitivó
ελλῆσαι, ut percontarer curioſe, obiens. Poſſit tamen
recte ſcribi καταβλώσκοντι, ad præcedens μοι.

Γάχιςά με θυμὸς ἄνωγεν, ich hatte einen Trieb.

v. 468.

Ομηρέω, convenio, occurro, συναντάω. una occurro
coincido. ab ὅμηρος, ε, ὁ, qui ſimul contingit, qui
te una eſt. *Deinde* & pignus fidei, obſes. Ut ab
ς fit οἰνηρὸς, ab ὀϊςυπος οἰσυπηρὸς: ſic ab ὁμὸς fit *per*
nthesin ὅμηρος, a quo eſt verbum ὁμηρέω, *i. e.* συναν-
. Eſt ergo: qui ſimul cum aliquo datur & eſt.

Ωμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς Κήρυξ, Con-
diebatur autem, & eodem tempore mecum venie-
eo, nuncius celer a ſociis (tuis, o Telemache,)
eco: ὁμῦ γέγονε, er traf mit mir zuſammen, er hatte
n wie ich ein Gewerbe, und begegnete mir, an deine
utter.

v. 469.

Ος δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν, qui primus id tuæ
atri nunciavit: nam ἔπος ſæpenumero *rem* dicendo
platam deſignat.

v. 471.

Υπὲρ πόλιος, ſuper urbe, in colle ſupra urbem elato.
Ἑρμαῖος λόφος, erat locus natura editus, non procul
be. Alii ſcribi jubent Ἕρμαιος, quia ſit nomen pro-
ium loci, diſtinguendum a mero adjectivo per ac-
ntum. Multi intelligunt *h. l.* ejusmodi λόφον, in quo
bant σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διαςασιν μιλιασμῦ ἢ
ςαθμῦ, ein Platz zum Meilen-Stein: & Mercurius
t præſes viarum; unde & dictus ὁ ἐνόδιος apud *Theo-
it. Id. XXV.* 4. *ſqq.* Alii intelligunt λόφον ἢ σωρὸν λί-
ων, nam lapides ex via remotos colligebant in acer-
um, & Mercurio ſacrabant; ut inde ejusmodi acer-
us diceretur ἕρμαιος λόφος. Id certe conſtat, ἑρμαῖος

 eſſe

eſſe merum adjectivum, ἑρμαῖος vero notare locum aliquem Mercurio ſacrum, ſicut τὸ Ἀθήναιον, Τύχαιον, &c. vel & ἔυρημά τι τυχηρόν.

Ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐςὶν, ubi ſummum jugum eſt collis illius, qui Hermæus vocatur. Ex illo vertice vidi id procul fieri. λόφος, *Od.* Λ. 595.

V. 472.

Ἦα κιὼν, Eram iens. poteſt & *h. l.* eſſe, ibam iens, *i. e.* veneram.

V. 474.

Βεβρίθει (*ſc.* ἡ ναῦς, & eſt plusq. perf. Med.) δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν, denſe ſtipata intus & ad oras ſuas erat ſcutis & haſtis, es war voll davon, es war die ſchwere Menge drinnen. σῖτε καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνε βεβρίθασιν, *Od.* O. 333.

Ἀμφίγυος, ε, ὁ, ἡ, Epith. *haſta*, quæ ſuperne & inferne habet ferrum, & quaſi duplices artus, quibus & ſtare, terræ infixa, & pugnare quaſi manu, poſſit. Vid. etiam ad *Il.* N. 147.

V. 475.

Καὶ σφίας ὀΐσθην τὰς ἔμμεναι, Et eos ſuſpicabar eſſe illos, ἐνόμιζα. Differt ergo ab οἶδα, addito hîc: nam οἶδα eſt πρὸς ἀκρίβειαν, ὀΐσθην vero πρὸς νόμισιν. ἐδέ τι θυμῷ ὀΐσθη δόλον εἶναι, neque ullo modo ſentiebat fraudem ibi eſſe, *Od.* Δ. 453. πατὴρ αὐτίκα ὀϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater illico ſuſpicans & ſentiens valde deteſtabatur me hoſtili prece, *Il.* I. 453.

V. 476.

Μείδησεν, *Od.* N. 287.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, *i. e.* ὁ Τηλέμαχος. Ea eſt circumlocutio principis venerabilis. ita *Od.* B. 409.

V. 477.

Ἀλέεινε δ' ὑφορβὸν, devitabat autem ſubulcum. *ſc.* ne is id animadverteret. σὸν αἰεὶ θυμὸν ἐπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω, *Od.* N. 148.

V. 478.

v. 478.

παύσαντο πόνε, cum a labore ceſſarant, da ſie r Arbeit fertig waren: de opera parandæ cœnæ. A. 467.
ονλό τε δαῖτα, pararantque convivium. ita *ibid.*

v. 479.

ι τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, neque ſane appeti- erat quid in hoc æqualiter omnibus præbito con- ita *ibid.* 468.

v. 480.

πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, poſtquam potus & eſiderium expleverunt. *ibid.* 469.

v. 481.

ήσαντο, καὶ ὕπνε δῶρον ἕλοντο, *i. e.* ἀνέπεσον, ἕιτα ν, ſie legten ſich nieder und ſchliefen.
ε δῶρον ἕλοντο, ὕπνος hîc perſonificatur, donans l, quietem placidam nimirum. ita *Od.* I. 709.

IN P. ODYSSEÆ.

V. 2.

Vide ad *Od.* Π. 154. 155.

V. 4.

Ἔιλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, *Od.* Ο. 550.

Ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, haſtam; quæ ei aj erat ad amplectendum manu, quæ manui ejus congru bat; ein Spieß, den er mit der Hand gut umfaſſen u halten könnte, der ſich ihm in die Hand paſſete. ita Γ. 338. ſic &, δῦρα, ἅ οἱ —, *Il.* Π. 139. nam ha Achillis craſſior graviorque erat, quam ut manus P trocli eam apte caperet aut regeret.

V. 5.

Ἄςυδε ἱέμενος] Proprie: *ad urbem properans*, geſtie ad urbem ire, ut videret matrem, domum, & qu eſſet rerum conditio. ERN.

V. 6.

Ἄντα, *Od.* Π. 31. 57. 130.

V. 7.

Ὀυ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀίω κλαυθμοῦ, non eni eam prius remiſſuram puto A fletu: ſie wird nicht eh ablaſſen zu weinen.

V. 8.

Κλαυθμοῦ τε ςυγεροῖο, A fletuque triſti.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctuque lacrimis pleno. ita O Α. 801.

V. 9.

Πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται, ante quam me ipſum vide

Σοὶ γ' ὧδ' ἐπιτέλλω, tibi ſic mando, injungo facien dum.

V. 10.

Τὸν ξεῖνον δύςηνον ἄγ' ἐς πόλιν, Hoſpitem infelicen duc in urbem. δύςηνον ἐόντα, *Od.* Ν. 331.

V. 11.

Δαῖτα πτωχεύῃ, Panem ſuum mendicet. πτωχεύσων, *Od* Ο. 308.

V. 12.

Πύργον καὶ κοϊλύλην, *Od.* O. 311.
Οὐπως ἐςὶν, *ibid.* 49.
Ἐμὲ δ' ὄπως ἐςὶν ἅπαντας Ἀνθρώπυς ἀνέχεσθαι, fieri enim
n poteſt, ut ego omnes Homines excipiam & ſuſti-
ım, daß ich alle Leuthe ertrage und erhalte, qui ſa-
:ni ſunt.

V. 13.

Ανθρώπυς ἀνέχεσθαι. σὺ δ' ἑισορόων ἀνέχεσθαι, *Od.* Π. 277.]
:χεσθαι cum Accuſ. *h. l.* eſt alere, ſuppeditare quæ
:ant. Similiter cum Genitivo dixit *Lucian.* Dea Syr.
12. ἱκετῶν ἀνέχεσθαι, *ſupplicibus veniam dare:* hoc enim
unt. ERN.
Ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ, cum ſufferam dolores animo.
: περ eſt πέρι, ſupra quam ſatis eſt. Nam non fieri
:eſt, ut ego excipiam hoſpitio & ſuſtineam omnes,
n ipſe ſatis ſuperque curarum & ærumnarum in ani-
habeam. Et prudenter loquitur Telemachus, diſſi-
lans ſe ſcire, quis ſit hic hoſpes, & cujus rei cauſſa
urbem duci ipſe velit hoſpes.

V. 14.

Ὁ ξεῖνος δ' εἰ περ μάλα μηνίει, Hoſpes autem ſi vel
xime iraſcatur. Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, ab altera
te iraſcebatur, ἐχολῦτο, *Il.* A. 247.
Ἄλγιον αὐτῷ Ἔσσεται, ei hæc ira ipſi dolores creabit,
ı mihi; ira ipſum moleſtia afficiet, ego eam iram
ıime curabo. ἄλγιον, *Od.* Π. 147.

V. 15.

Ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' (*pro* φίλα) ἀληθέα μυθήσασθαι, certe
m ego adſuevi, *vel* ſoleo, *vel* moris mihi eſt, vera
ui, es iſt gewiß meine Art.

V. 17.

Φίλος, amice, *Od.* Γ. 313.
Οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, neque ſane ipſe mo-
hic, *ſc.* ἐν τῷ ἀγρῷ, & detineri cupio, ich wünſche
ſelber nicht, hier aufgehalten und behalten zu werden.
ισσον ἐνὶ ςαθμοῖσιν ἐρύξας, *Od.* Π. 82.
Μενεαίνω. δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι, *Od.* N. 30.

V. 18.

Πτωχῷ βέλτιόν ἐςι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγρὺς, δαῖτα πτωχεύειν, Mendico aptius & ſcopo ejus convenientius eſt per urbem, quam per agros, Cibum mendicare, der Bettler trifts in der Stadt mit dem bettlen beſſer, als auf dem Dorfe.

V. 19.

Δαῖτα πτωχεύειν, i. e. ζητεῖν πτωχικῶς. Vid. ſupra ad v. 11.

V. 20.

Ὀυ γὰρ ἐπὶ ςαθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non enim ſum amplius ea ætate, ut poſſim apud villas pecuariæ verſari perpetuo; *vel* ut poſſim ruri vivere & opus facere: ὐκ εἰμι τοιαυτης ἡλικίας, ὥςε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' αγρὺς, ὡς δια δηλαδὴ γέρων ὢν καὶ ἐκ ἰξιχύων ποιεῖν. perſonatus enim, ſenior ac imbecillior videbatur, ac erat. πατρὸς τηλίκυ, ὥσπερ ἐγών, patris ea ætate, qua ego ſum, der ſo bey Jahren iſt, wie ich, *Il.* Ω. 487. ἐπεὶ ὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, non amplius es ea ætate, cui conveniat negligentia & incuria, *Od.* A. 294.

V. 21.

Ὥς' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, Ut præcipienti villico in omnibus obtemperare poſſem, (ich bin nicht mehr von den Jahren,) daß ich dem befehlenden Voigte in allem Folge leiſten könnte.

Σημάντορι, *h. l.* in re ruſtica ſic vocat τὸν ἐπιςάτην. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, milites ſilentio reveriti duces ſuos in agmine, *Il.* Δ. 431. ὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος, equis duobus non deerat rector, *Il.* Θ. 127. σημάντορος ὐ παρεόντος, i. e. ἐπιςατῦντος τοῖς θρέμμασιν, *Il.* O. 325. ubi ſermo eſt de grege boum vel ovium, cui præſens non eſt paſtor vel villicus.

Πάντα πιθέσθαι σημάντορι, in omnibus parere imperanti.

V. 22.

Ἀλλ' ἔρχευ, Sed vade tu, quo vis.

V. 23.

Ἐπεί κε πυρὸς θερέω, quando ab igne caluero. *pro* θερῶ, diſtracto circumflexo. Eſt ergo fut. 1. Act. nam notum eſt, omnia fere verba græca activa ſæpe & intranſitive notare. Alii quidem id *h. l.* pro aor. 2. ſubj. Paſſ.

Paſſ. habent, ſed præter neceſſitatem. Ceterum ad Genitivum πυρὸς deeſt διά. quando calefecero me per ignem. μὴ τάχα ἄςυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται, i. e. θερμανθῇ διὰ πυρὸς, i. e. καυθῇ, quod eſt παρακολούθημα ἁλώσεως πόλεως, calefiat, exuratur, igne; quod eſt conſequens expugnationis urbis, *Il.* Z. 331. ἵνα ὅκε νῆες πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, comburantur, καίωνται, *Il.* Λ. 666. & deeſt his locis διά.

Ἀλέη, ης, ἡ, vitatio, evitatio, ἀποφυγή. *Deinde* &, calor magnus ſolis, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότης. quo ſenſu eſt ab α intenſ. & ἡ εἵλη.

Ἀλέη τε γένηται, & calor ſolaris erit. οὐδ' ἀλέη, neque devitatio ulla, mortis, *Il.* X. 301.

V. 24.

Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά, Cum moleſtia enim hæc veſtimenta habeo lacera.

V. 25.

Στίβη ὑπηοίη, Ros matutinus, Pruina matutina, quæ ſub auroram naſcitur, ἡ ἑωθινὴ πάχνη: nam erat jam autumnus præcipitans. ςίβη, *Od.* E. 467.

Ὑπηοῖος, η, ον, ſubmatutinus, πρωϊνός. ex ὑπὸ & ἠοῖος, η, ον, matutinus.

Ἕκαθεν δέ τοι ἄςυ φάτ' (*pro* φατὲ) εἶναι, procul autem hinc urbem dicitis eſſe: ex longinquo. ἕκαθεν, *Il.* B. 456. E. 791.

V. 27.

Κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, Rapide pedibus progreſſus. ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, *Od.* Ξ. 33.

Κακὰ δὲ μνηςῆρσι φύτευεν, *ibid.* 110.

V. 28.

Δόμους εὖ ναιετάοντας, ad ædes bene habitabiles.

V. 29.

Ἔγχος - ἔςησε - πρὸς κίονα μακρὴν, de adveniente peregre in domum regiam. ita *Od.* A. 127. Vid. etiam ad *Od.* Θ. 66.

V. 30.

Ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, *Od.* Π. 41.

V. 31.

Τροφὸς, οῦ, ἡ, nutrix, *vel* & fœmina, quæ præfecta eſt educationi infantis. *Od.* B. 361. Δ. 742.

v. 32.

Κῶεα καςορνῦσα ἐπὶ θρόνοις, Pelles ſternens *vel* Vellera ſubſternens in ſellis. κῶος, *Il.* I. 657. & *Od.* Γ. 38.

Καταςόρνυμι, *idem quod* καταςορέω, *Od.* N. 73. Poteſt hanc formam fieri putare ex ςορέω, ςόρνω, ςορνύω, ςόρνυμι; ſicut ab ὄρω fit ὄρνω, ορνύω, ὄρνυμι. hinc eſt participium ςορνυς, ῦσα, υν. καςορνῦσα pro καταςορνῦσα, *per Sync.*

Θρόνοις ἐπὶ δαιδαλέοισι, ſellis in artificioſe factis. Vid. ad *Od.* K. 315.

v. 33.

Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν, Lacrimis autem deinde obortis præ gaudio, obviam properabat ei.

v. 34.

Ἠγερέθοντο, *Od.* A. 227.

v. 35.

Καὶ κύνεον (*pro* ἐκύνεον) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, Et oſculabantur amplectentes caputque & humeros. Sermo eſt de ancillis honeſtioribus, cum gratulatione excipientibus peregre reducem Telemachum, herum ſuum. & vide δυλικὸν φίλημα, caput, *i. e.* frontem ſuperiorem, & humeros, ubi veſtibus erant nudi. Cognati & nobiliores oſculabantur frontem & oculos. Eumæus extra ordinem, ut frater & Ἄττα a Telemacho tempore miſero dictus, oſculabatur oculos Telemachi. καὶ κύνει (*pro* ἐκύνει), ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, Agamemnon, redux a Troja in patriam: ἐφίλει, προσεκύνει, oſculabatur patriam ſuam, ſine dubio manu prius admota ori ſuo, & deinde telluri; ſicut mos erat adorandi in ſacris. adorabat ergo ut Deam. niſi forte & ipſo ore: ſicut Cæſar deinde Africam terram, e navi excidens. Sed prius præſtat. *Od.* Δ. 522.

Ἀγαπαζόμεναι. ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα — ἀγαπάζει, *Od.* Π. 17.

v. 37.

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, Dianæ ſimilis.

Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Vide ad *Od.* Θ. 337.

v. 38.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, *pro* ἀμφίβαλε τὸν υἱὸν τοῖς πήχεσι.

v. 39.

V. 39.

Κύσσε δέ μιν (filium ſuum Penelope) (κατὰ) κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Vide ad *Od.* Π. 15. 16.

V. 40.

Ὀλοφυρομένη Penelope alloquitur filium ſibi reſtitutum inopinato: ut ergo & hîc affectus miſerationis lætitia tenerrima mixtus appareat.

V. 41. 42.

Od. Π. 23. 24.

V. 43.

Λάθρῃ, ἐμεῦ ἀέκητι, Genitivus ad utrumque adverbium pertinet: Clam me, & invita me: inquit mater ad Telemachum. λάθρῃ, *Od.* O. 429.

Ἐμεῦ ἀέκητι, ſine meo conſenſu. ἀέκητι σέθεν, *Od.* Π. 94.

Φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, ut de patre aliquid audias. ita *Od.* Ξ. 179.

V. 44.

Κατάλεξον, Narra.

Ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo incideris ſpectando; wie du dem Anſchauen begegnet biſt, *i. e.* wie du es mit deinen Augen gefunden haſt. quomodo contigerit tibi viſus ejus, quid de eo videris. & eſt periphraſis τὰ, τί ἴδες, quid videris: nam ὀπωπὴ eſt ἡ θέα, ſpectatio, conſpectus. ita *Od.* Γ. 97. Δ. 327.

V. 46.

Μή μοι γόον ὄρνυθι, ne mihi gemitum cie.

V. 47.

Μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, neque mihi cor In pectoribus commove, *ſc.* ad lugendum.

Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον, elapſo licet mortem & ultimum exitium. φόνον αἰπὺν, *Od.* Π. 379.

V. 48.

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, (*i. e.* λουσαμένη) καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, Sed lota, puris corpori veſtimentis ſumtis. ita *Od.* Δ. 750.] On voit toujours dans Homere qu'on ne ſe preſentoit point devant les Dieux pour leur adreſſer des prieres, qu'après s'être purifié, & avoir pris ſes habits les plus propres qu'on eût, pour ne paroître de-

 vant

vant eux que dans un état décent & dans la pureté qu'ils demandent. DAC.

V. 49.

Vide ad *Od.* Λ. 751.

V. 50.

Ἔυχεο πᾶσι Θεοῖσι, Comprecare omnes Deos, Vove omnibus Diis.

Τεληέσσας ἑκατόμβας Ῥέξειν, Vide ad *Od.* N. 350.

V. 51.

Ἄικε πόθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ, ſi quando Jupiter facta iſta velit rependere facientibus, ſicubi Jupiter repenſa facta facere velit, wiedervergoltene und beſtrafte Handlungen. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, inquit Hecuba, precans, ut Achilles ſibi daretur occidendus: tunc retributoria facta fierent pro filio meo Hectore; ἀντιτιμωρητα, ἀντίποινα, ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου, contra punita, repenſa, *Il.* Ω. 213.

V. 53.

Ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι, qui me illinc una ſecutus eſt huc venientem.

V. 54.

Ἀντίθεοι ἕταιροι, *Od.* Ξ. 247.

V. 55.

Ἠνώγεα, juſſi.

V. 56.

Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν ξεῖνον, *Od.* O. 542.

V. 57.

Ἄπτερος, ου, ὁ, ἡ, non alatus, non pennis præditus: ſi cum α *privat.* compoſitum intelligas. Sed, ſi cum α *intenſ.* vel *copulat.* valde celer, valde alatus.

Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, & ei erat hic ſermo non talis, qui avolaret. *vel*, erat ei hic ſermo talis, qui celeriter penetraret in animum ejus, nec intercideret.

V. 61.

Ἄρ] *Proinde* —. Connectit nimirum ſententiam cum eo, quod præceſſit *v.* 52. Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε &c. CLARK.

Δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει] Διὰ βεβήκει non eſt ſimpliciter *ivit*, ſed *magno gradu*, *propere ivit.* ut διαβὰς eſt μακρὰ βιβάς.

. Niſi quis malit δὴ, quod cum ἔπειτα libenter t *Homerus.* ERN.

v. 62.

ες πόδας ἀργοὶ, *Od.* B. 11.

v. 63.

·πεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, A Deo n autem immenſam ei gratiam ſuperfudit Minerva. *l.* Θ. 18.

v. 64.

δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, Hunc autem :s homines congregati accedentem cum admiratione ıbant: quia per annos viginti nulla ſolennis ἀγορὰ ocata erat; & quia poſt tantum intervallum ado- ıs Telemachus regiam dignitatem ſibi vindicabat. *d.* B. 13.

v. 65.

ηστῆρες ἀγήνορες, *Od* Π. 462.

·ερέθοντο, ſupra *v.* 34.

v. 66.

·λ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, Optata & ſta dicentes, & mala mentibus occulte ſtruebant. βυσσοδομεύων, *Od.* I. 316.] Quanta eſt, quæſo, ho- m nequitia, qui aliud clauſum in pectore, aliud e promtum habent; & cum alicui male velint, ei n verbis benevolentiam ſuam mentiuntur. Eum ſe de atque inferos odiſſe Achilles diceret. Quid ergo rocis ſentias, qui miſero Telemacho ita blandiun- cum tamen ei moliantur mortem? Eos quanti fece- docuit Telemachus, cum eos reliquit, & ad veteres ac longe ſinceriores amicos, Mentorem, Antiphum alitherſem ſe contulit. SPOND.

v. 67.

τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον, is horum (pro- m) quidem deinde vitabat magnum conventum *vel* :ſſum. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, Ξ. 400.

v. 68.

ι Μέντωρ ἧστο, ubi Mentor ſedebat.

v. 69.

v. 69.

Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι, qui ei, ſi initium quæras amicitiæ, jam inde a patre ejus erant amici conjunctiſſimi jure ſodalitatis. ἔχειν πατρώϊα πάντα, *Od.* Π. 388.

v. 70.

Τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα, illi autem interrogabant ſingula. πέρας ἁλὸς ἐξερεείνων, *Od.* M. 259.

v. 71.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος — ἦλθεν, *pro* ἐπῆλθεν, His autem Piræus — ſupervenit, über dieſe kam noch.

Δουρικλυτὸς, *Piræi* Epith.

v. 73.

Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', neque vero adhuc diu Telemachus ab hoſpite remotus manebat. ἢ καὶ νέος ἐτράπετ' αὐτῆς, *Od.* H. 263.

Ἀλλὰ παρέστη, ſed acceſſit. Eſt oppoſitum ἑκὰς τράπετ', avertebat ſe ſeorſum: & Telemachus hic honorat hoſpitem advenientem, ut veniente eo non ſedeat, βασιλικῶς, ſed occurrat φιλικῶς.

v. 75.

Αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ſtatim mitte meam ad domum ancillas.

v. 76.

Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, Ut tibi dona illa mittam vel remittam: nam aſſervanda ei data erant.

v. 78.

Οὐ γάρ τ' ἴδμεν, non enim ſcimus,] Refertur iſtud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne nimis feſtinas; non ENIM &c.* CLARK.

Ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, wie die Sachen laufen werden.

v. 80.

Λάθρη κτείναντες ἐμὲ, Ex inſidiis & improviſo occidentes me: cum non poſſunt vi aperta. λάθρη, ſupra *v.* 43.

Πατρώϊα πάντα δάσονται, paterna omnia divident inter ſe. Vide ſupra ad *v.* 69.

v. 81.

Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε, Ipſum habentem te malo iſtis frui, quam aliquem horum:

ut

notet ἐπαπολαύειν κληρονομικῷ δικαίῳ, jure hæreditatis
i aliqua re. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, ut omnes
antur rege ſuo: & eſt *Ironice* dictum, pro, ut ma-
ɔ fructum capiant ex rege malo, *Il.* Α. 410 Talis
utio eſt in Sacris, *Proverb. I:* 31. οἴω μιν ἐπαυρήσεσθαι,
:o, eum ſatiatum iri, ſine caſu rei. *i. e.* ἑαυτῷ καὶ ἂν
νοῦ ἐπαπολαῦσαι αὐτὸν οἴομαι. & εὐφήμως & urbane ita
tum, molli vocabulo duro ſenſu, *Il.* Ζ. 353 καὶ εἰ
ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, etiam ſi vel paullulum guſtaverit,
nn er auch nur wenig davon koſtet, *Il.* Λ. 391. &
uitur ibi de ſagitta, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, quæ frui quaſi vult
mano ſanguine. ſic & *Il.* Ν. 649. μή τις χρόα χαλκῷ
ύρῃ, ne quis corpus ejus ferro guſtaret: ubi elegan-
& poëtice circumſcribit τὸ, σιδήρῳ πλῆξαι. & vocat
ρεῖν, *i. e.* ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ, ὡς
ε ἔμψυχος ἂν ὁ χαλκὸς ἐθέλῃ ἀπολαύειν. ſic & *Il.* Λ. 572.
ντα πολλὰ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο,
: fuhren in die Erde,) λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, ubi de
:is ſuaviter loquitur, quaſi veſci cupientibus corpori-
humanis: ehe ſie den Leib zukoſten bekamen. Eadem
ba ſunt *Il.* Ο. 316. Sed in ſenſu proprio eſt *Il.* Σ. 302.
(κτεάτων, bonorum,) τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν
ɔn. pro ἐπαύρειν) ἤπερ Ἀχαιοὺς, his quemvis melius eſt
i, quam Achæos. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, *i. e.* προσ-
ῆσαι λίθῳ, quod εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ' ἀφέλειαν dicit
υρεῖν, koſten, *i. e.* berühren, ἀπολαύειν εἰς κάκωσιν,
Ψ. 340.

V. 82.

Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω, ita *Od.* Β. 165.

V. 83.

Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων, Tunc
num mihi læto fer iſta domum lætus ipſe: nam
ıc neque tu lætaris, nec ego.

V. 78 — 83.

Donatio *mortis cauſa* ea facta eſt conditione, ut, ſi
eat donator, res donata poſſeſſione perpetua a dona-
io retineatur; ſin ſuperſtes ſit, reſtituatur: ut videre
hoc Telemachi & Piræi exemplo. quod in hanc ſen-
tiam laudat *Juſtinianus Inſtitut. de Donationibus, Lib. II.*
Tit.

Tit. VII. & *Martianus* JCtus *Digeſtis de mortis cauſa Donationibus*, ſeu *Lib. XXXIX. Tit. VI.* FEITH. *Lib. II. Cap. XI. §. V.*

v. 84.

Ξεῖνον πολυπτίεριον, hoſpitem peregrinum miſerum, ærumnoſum. ἱκέτην πολυπτίεριον, *Od.* Ξ. 511.

v. 85.

Δόμους ἐυ ναιετάοντας, ſupra v. 28.

v. 86.

Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε, Pallium quisque ſuum depoſuerunt in ſellis: utpote lavatum ituri. Vide ad *Od.* Ο. 134.

v. 87.

Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας λούσαντο, ita *Il.* Κ. 576.

v. 88.

Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, Vid. ad *Od.* Δ. 49.

v. 89.

Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον, (*pro* ἀμφέβαλον,) ἠδὲ χιτῶνας, ita *ibid.* 50. *Od.* Κ. 451.

v. 90.

Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, E balneo utique egreſſi in ſellis reſidebant.

v. 91 — 95.

Od. Ο. 135 — 139.

v. 96.

Μήτηρ δ' ἄντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, Mater autem e regione ſedebat ad columnam conclavis. generaliter hic σταθμὸς videtur notari pila vel columna fulciens lacunar in medio conclavi, ein Pfeiler im Saale.

v. 97.

Κλισμῷ κεκλιμένη, In ſella repoſito corpore. ἀλλ' ἀνακεκλιμένη, *Od.* Ν. 234.

Λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα, Vide ad *Od.* Η. 105.

v. 98. 99.

Od. Π. 54. 55.

v. 100.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, *Od.* Κ. 224.

V. 101.

Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Vide ſupra ad *v.* 49.

V. 102.

Λέξομαι εἰς εὐνήν, Componam me in lectum, ich will mich ins Bethe legen, zu Bethe, κοιμηθήσομαι.

Εὐνὴ στονόεσσα, lectus dormitorius, qui mihi gemituum locus eſt ob viduitatem. στονόεσσαν αὐτὴν, *Od.* Λ. 382.

Εὐνή μοι στονόεσσα τέτυκται, cubile meum gemitus plenum eſt.

V. 103.

Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, εὐνή, Semper lacrimis meis madefactum, cubile. μοχλὸν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, *Od.* I. 397.

Ἐξ ἕ, *ſc.* χρόνε.

V. 104.

Οὐδέ μοι ἔτλης — εἰπέμεν, nam ſuſtinuiſti mihi non — dicere.

V. 106.

Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, Reditum tui patris aperte & ex certo dicere. σάφα, *Od.* B. 31.

V. 108.

Od. Π. 226.

V. 111.

Ἐνδυκέως ἐφίλει, Vide ſupra ad *v.* 56.

V. 112.

Χρόνιος, ια, ιον, diuturnus, ſerus, poſt longum tempus.

Ἐλθόντα (υἱὰ) χρόνιον νέον ἄλλοθεν, (filium) Qui modo venit aliunde poſt longum tempus.

V. 113.

Ἐνδυκέως ἐκόμιζε, Curabat & tractabat me accurate.

Κυδάλιμος, *Od.* O. 357.

V. 114.

Ὀδυσσῆος — οὔποτ' ἔφασκε Ζωῦ, οὐδὲ θανόντος, de Ulyſſe — nunquam dicebat Vivo, neque mortuo.

V. 115.

Ἐπιχθονίων τευ (*pro* τινὸς) ἀκῦσαι, ab ullo in terris verſante audiviſſe. Vid. ad *Od.* Θ. 479.

V. 116.

v. 116.

Ἐς Ἀτρείδην, ad Atridem.

v. 117.

Ἅρματα κολλητὰ; Il. Δ. 366.

v. 119.

Θεῶν ἰότητι μόγησαν, Vide ad Od. Ξ. 198.

v. 120.

Εἴρετο, Interrogabat. Od. I. 251.

Βοὴν ἀγαθὸς, bonus & præſtans in pugnis, ein tap rer Held. Menelai Epith.

v. 121.

Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην —, Cujus rei indigus aut q cupiens veniſſem —, was zu meinem Nutzen und Di ſeye, daß ich gekommen. χρηΐζοντι κολλοῦντι, Od. Λ. 339.

Ὅτευ, Jon. ob metrum ὅττευ. ὅττεό σε χρὴ, Od. Λ. 1

v. 124.

Ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς] Voici dix-huit v qui ſont repetez & qu'on a vûs dans le IV. Liv. Té maque n'avoit garde de les oublier, car ils devoi faire un grand plaiſir à Penelope: premierement ils apprennent qu'Ulyſſe n'eſt pas mort, & qu'il n'eſt retenu dans l'île de la Nympne Calypſo, & cela gré lui & avec une vive douleur; ſecondement ils ren ment une prophetie qui donne un rayon d'eſperanc cette Princeſſe; & enfin ils contiennent ſon éloge, ce qu'elle a reſiſté aux pourſuites de ces lâches. ſi dignes de ſucceder à un Prince comme Ulyſſe, d ſi grande réputation. DAC.

Κρατερόφρων, Ulyſſis Epith. ita Od. Δ. 333. Vid. & Od. Λ. 298.

v. 125.

Ἤθελον εὐνηθῆναι, Volebant cubare, ἐν εὐνῇ, in c conjugali. Od. Δ. 334.

Ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, ibid.

v. 126.

Ἐν ξυλόχῳ — λέοντος, in luſtro — leonis, in c leonis in denſa ſilva. ibid. 335.

v. 127.

Νεβροὺς κοιμήσασα, ἔλαφος, Catulos ſeu Hinnulos cubare faciens, cerva. ibid. 336.

N

Νηηγενέας γαλαθηνὲς, *ibid.*

v. 128.

Κνημὲς ἐξερέῃσι, Juga quærit, ſuchet die Höhen im Walde, colles inveſtigat. & eſt id ſuaviter dictum, quaſi de λογικῷ τινὶ, ἐρωτᾷ, ἐξερευνᾷ, quaſi percontando quærat. *ibid.* 337.

Ἄγκεα ποιήεντα, valles herboſas, *ibid.*

v. 129.

Ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν, in ſuum ingreditur cubile.

v. 130.

Ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν, inviſam mortem infert, *ibid.* 339.

v. 134.

Φιλομηλείδης, ε, ὁ, princeps Lesbius. Nominis ratio eſt; ut Ἀριςείδης ab ἀριςεύς, Βασιλείδης a βασιλεύς, ſic hic a Φιλομηλεύς. Solebat provocare hoſpites ad certamen: & ſic interfectus eſt ab Ulyſſe. *ibid* 343

Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν, cum Philomelide luctatus eſt, *ib.*

v. 135.

Κὰδ δ' ἔβαλε (*pro* κατέβαλε) κρατερῶς, Et dejecit eum fortiter, *ibid.* 344.

Κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί, nam ſic ſolent cognati aut cives congaudere, *ib.*

v. 136.

Μνηςῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, cum procis concurreret Ulyſſes: nam eſt *h. l.* bellica vox. ita *ibid.* 345.

v. 137.

Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, Omnes brevis fati fierent & amararum nuptiarum: ſermo eſt de procis, ſi rediturus eſſet Ulyſſes; ſicut deinde & accidit. ita *ibid.* 346.

v. 139.

Οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, ὐδ' ἀπατήσω. παρὲξ pertinet ad παρακλιδὸν, neben ausbeugend. παρεκκλίνων τὲ ἀληθὲς, παραλαλῶν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς: παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τὲ ἀληθὲς, von der Wahrheit neben abweichend. *ibid.* 348.

Παρακλιδὸν, *adv.* deflectens, declinans prope. *in ſpecie*, a vero ſic declinans, ut tamen vero ſit ſimile.

v. 140.

Γέρων ἅλιος νημερτὴς, ſenex marinus omnia rectiſſime conjectans, *i. e.* Proteus, optimus ἐν μαντικῇ τέχνῃ. *ibid.* 349.

v. 141.

Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, utrumque verbum notat idem. ich will dir kein Wort davon verhehlen. *ibid.* 350.

v. 142.

Κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα, *Od.* Λ. 592.

v. 143.

Ἥ μιν ἀνάγκῃ ἴσχει, quæ eum cogens Detinet. ita *Od.* Ε. 15.

v. 145.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, *ibid.* 16.

v. 146.

Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Qui & eum deducant per lata dorſa maris. *i. e.* τὴν ἐπιφάνειαν, ſuperficiem. Vid. etiam ad *Od.* Γ. 142.

v. 148.

Ταῦτα τελευτήσας νεόμην, Cum hæc feciſſem, redibam.

Ἔδοσαν δέ μοι οὖρον Ἀθάνατοι, dederunt autem mihi ventum ſecundum Immortales.

v. 150.

Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, ei autem animum in pectore commovit.

v. 152.

Γύναι αἰδοίη, uxor veneranda.

v. 153.

Ὅς' οὐ σάφα οἶδεν, der weiſt nichts gewüſſes. σάφα, ſupra *v.* 106.] Menelas a pourtant propheti[s]é qu'Ulyſſe de retour dans ſon Palais mettra tous les Pourſuivants à mort. Mais cette grande promeſſe peut plutôt paſſer pour un ſouhait, que pour une prophetie: car il n'a parlé que par un tranſport d'imagination, & ſes paroles n'ont été fondées ſur aucun ſigne viſible que les Dieux lui euſſent envoié, au lieu que ce que ce Devin prédit ici a pour garent Apollon lui-même, qui a envoié cet oiſeau d'où il a tiré cet augure. DAC.

Ἐμοῖο

Ἔμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, Vide ad *Od.* Π. 259.

v. 154.

Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, Vere enim tibi vaticinabor. ἀτρεκέως, *Od.* Π. 113. & 137.

Οὐδ᾽ ἐπικεύσω, ſupra *v.* 141.

v. 155. 156.

Od. Ξ. 158. 159.

v. 158.

Ἥμενος, ἢ ἕρπων, Sedens alicubi tacite, aut κρύφα βαδίζων, clam repens: οὐ καὶ ὀρθὸν βαδίζων. ἕρπον μὲν ῥινοὶ, *Od.* M. 395.

Τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, hæc audiens & ſpeculans mala facta. nam habet notionem etiam explorandi & ſpeculandi: Nachrichten einzuziehen. ſic, ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας, ſocios dimiſi euntes ad explorandum, zum kundſchaften, *Od.* I. 88.

v. 159.

Μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει, Vide ſupra ad *v.* 82.

v. 160.

Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν — ἐφρασσάμην, Tale ego augurium — animadverti. Vid. ad *Od.* O. 531.

Ἐύσσελμος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *navis:* bonis tranſtris inſtructus. per tropum, a parte ad totum, bene ædificata & inſtructa navis.

v. 161.

Ἐφρασσάμην, obſervavi, agnovi.

Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν, Telemacho dixi alta voce. ὁμόκλας δὲ θεοῖσι μετ᾽ ἀθανάτοισι γεγώνευν, *Od.* M. 370.

v. 163 — 165.

Od. O. 535 — 537.

v. 168.

Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, Diſcis & jaculis mittendis delectabantur, *ſc.* proci: de certamine ludicro, quis quam longiſſime jacere poſſit. ita *Od.* Δ. 626.

v. 169.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In pavimento denſe facto aulæ; ut notetur τὸ μὴ φύσει τοιοῦτο, ἀλλὰ σκευασθὲν εἰς γυμνάσιον, planum factum, & fortaſſe ſtratum ſolum, ad exercitia corporis ibi inſtituenda. *ibid.* 627.

Ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον. ubi & aliâs ſua petulantia fruebantur. Non ſtudio ſerio exercebantur, ut alii Heroës ſolebant, ſed petulanter ludebant inter ſe, ad ſpeciem exercitationis. *ibid.*

v. 170.

Δειπνηςὸς, ῦ, ὁ, hora ad cibum capiendum conſtituta ὁ καιρὸς τῦ δείπνυ, Eſſens-Zeit.

Ὅτε δὴ δειπνηςὸς ἔην, cum aderat hora epulandi.

v. 173.

Ἥνδανε, Gratus erat.

Καί σφιν παρεγίνετο δαιτὶ, & ipſis aderat in convivio.

v. 174.

Ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις, poſtquam omnes delectati ſatis eſtis animo certaminibus ludicris. ſic, eodem contextu, ἐτέρφθησαν, *Od.* Θ. 131.

v. 175.

Ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα, ut apparemus convivium. ἐντύνοντ' ἄριστον, *Od.* Π. 2.

v. 176.

Ου μὲν γάρ τι χέρειον, ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, Non enim malum eſt, in tempore ſolito *ſeu* tempeſtive prandium ſumere.

Ἐν ὥρῃ, *i. e.* κατὰ καιρὸν, wann es Zeit iſt.

v. 179.

Supra *v.* 86.

v. 180.

Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλυς καὶ πίονας αἶγας, Hi autem mactabant oves magnas & pingues capras.

v. 181.

Ἱέρευον δὲ σύας σιάλυς, Mactabant porro ſues pingues, porcos ſaginatos. Vid. ad *Od.* Ξ. 19. & 41.

Βῦν ἀγελαίην, bovem gregalem. Vid. ad *Od.* Κ. 410.

v. 182.

Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, Vide ſupra ad *v.* 175.

v. 183.

Ὤτρυνον τ' — ἰέναι, Feſtinabant, Incitabant ipſi ſe — ire.

v. 184.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, ſupra *v* 100.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, Eumæus, *Od.* Π. 36.

v. 185.

v. 185.

Ἐπεὶ — πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις, quia propoſitum tibi firmiter habes in urbem ire. μενεαίνω, ſupra *v.* 17.

v. 186.

Ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμὸς, ſicut jubebat dominus meus. καί γ' αὖτ' ἐπιτέλλω, ſupra *v.* 9.

Ἦ σ' ἂν ἔγωγε — ὁμοκλαί] Verba iſta accipienda in parentheſi. Quoniam ire vis in urbem, atque ita juſſit dominus, (nam ego quidem &c.) age vero eamus, properemus. ERN.

v. 187.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, *h. l.* cuſtos. a ῥύειν, *i. e.* φυλάσσειν. ὁ φύλαξ.

Αὐτοῦ βουλοίμην σε σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Hîc potius optarem te ſtabulorum cuſtodem & ſervatorem eſſe.

v. 188.

Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, Sed illum vereor.

Δείδια, μή μοι ὀπίσσω νεικείῃ, timeo, ne me deinde objurget.

v. 189.

χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί, graves enim & timendæ dominorum funt increpationes,] C'eſt ce que doit penſer tout ſerviteur fidelle. Homere eſt tout plein de ces préceptes indirects. DAC.

Ὁμοκλὴ, ῆς, ἡ, hortatio clamoſa, inclamatio. *propr.* eſt, quando multi ſimul clamant, hortantes vel territantes. ab ὁμοῦ, ſimul; & κέκλεσθαι, ut patet ex *Il.* Π. 147. μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν, in pugna ſuſtinere atrocem clamorem hoſtium territantium, & ſe ad invadendum acriter cohortantium. *Deinde* & de uno, multis clamoribus adloquente, ponitur. ἔχεν αὐτὸν τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ, cepit eum tremor ex inclamatione atroci illius viri, Lycurgi, *Il.* Ζ. 137.

v. 190.

Ἴομεν, *Jon.* pro ἴωμεν, eamus.

Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ, jam enim proceſſit maxime Dies, es iſt ſchon hoch am Tage. & ejusmodi dies in autumno, menſe Novembri noſtro, qui tunc revera erat, non diu moratur occaſum. μόλω, & μολέω,

volo aliquo, peto locum, propero, accedo. præt. perf. Act. μεμόληκα ſolet mutari in μέμβλωκα.] Τὸ πλεῖςον τῆς ἡμέρας παρεληλυθεν. *Schol.*

V. 191.

Ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔςαι, ad veſperam frigidius tibi erit. ῥίγιον *h. l.* in ſignificatu proprio: πρὸς ἑσπέραν ῥιγιόνη ἐκ τῆς ψύχεως. τό δι καὶ ῥίγιον ἔςαι, *Il.* Α. 325. ubi in Metaphorico: μᾶλλον φρικτὸν αὐτῷ ἔςαι τὸ πρᾶγμα. & 563. τόδε σοὶ καὶ ῥίγιον ἔςαι.

Ποτὶ ἕσπερα, *i. e.* πρὸς τὰ ἕσπερα μέρη τῆς ἡμέρας, ἢ καταςήματα, gegen die Abendzeit.

V. 193.

Od. Π. 136.

V. 194.

Σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, tu autem deinde duc me & præi viam omnino, uſque ad illum ex hoc loco: duc perpetuo, præi totam viam. διαμπερὲς, *Od.* Ο. 196. Ἡγεμόν', *Od.* Κ. 445.

V. 195.

Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον — Σκηρίπτεσθ', Da vero mihi, ſicubi tibi baculus validus — Quo innitar in ambulando: inquit Ulyſſes perſonatus ad Eumæum. *coll.* 199. ubi idem vocatur σκῆπτρον. ῥόπαλον, *Od.* Λ. 574.

Ῥόπαλον τετμημένον, baculum abſciſſum ex arboreto, & politum. præt. perf. Paſſ. τέτμημαι eſt *per Sync.* a verbo ταμέω, quod fit ex fut. 2. ταμῶ.

V. 196.

Σκηρίπτεσθ', *pro* Σκηρίπτεσθαι, Inniti. *coll.* 203. gib mir einen Stock, mich daran zuſtützen im gehen. *Vid. ad Od.* Λ. 594.

Ἀρισφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, qui valde facile cadere facit, ubi facilis eſt lapſus. ex ἄρι, valde, & σφάλλω, everto, cadere facio.

Ἐπειὴ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδὸν, quoniam dicitis, valde facile ad lapſus impellentem eſſe viam: τραχεῖα καὶ πάνυ σφάλλουσαν, ὡς κινδυνεύειν πίπτειν τὸν ὁδοιπόρον, wo der Wanderer leicht ſtraucheln und fallen kan. contra quod periculum popoſcit ſibi firmum aliquem ſcipionem, quia

iter erat arduum & deinde præceps; der Weg gieng oft ſteil Berg ab, utpote in regione montana & l.

ἰδὸς, ῦ, ἡ, *Æolice* eſt pro ὁδός. ἀρισφαλέ' ἔμμεναι viam eſſe ejusmodi, qua quis facile labi poſſit.

V. 197.

Dixit.

κέα — πήρην, *Od.* N. 437. ἀεικέα ῥωγαλέην, ſupra 131.

V. 198.

N. 438.

V. 199.

ῳ] *Prout poſtulaverat Ulyſſes*, ſupra *v.* 195.

σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, ei proficiſcenti ſcipionem ntem ei & aptum dedit. ἔχει ἄλοχον θυμαρέα, habet em aptam animo ſuo, *Il.* I. 336. *coll.* 342. 343. igitur ex animo ipſe quoque fovet.

πτρον, *v.* 195. idem dicitur ῥόπαλον.

V. 200.

βήτην, Hi duo iverunt.

ορες ἄνδρες, *Od.* Ξ. 102.

V. 201.

ιτ', (pro Ῥύατο, quod pro Ἐρύοντο, *per Sync.* Ἔρυτο, verſo υ in α, & abjecto augmento; ſie bewacheten) ἰν, Cuſtodiebant villam. ſic, τεῖχος μὲν ῥύατ' ἐφε-ς, murum cuſtodiebant ſuperſtantes & ſervabant, 515.

ωθι μένοντες, domi manentes, die zurück blieben.

V. 202.

Π. 273.

V. 203.

πτόμενον, Nitentem baculo inter eundum, quaſi infirmus. *coll.* 196. αὐτῷ σκηπτόμενον, *Il.* Ξ. 457.] es non conſentiebant in h. v. aliis explicantibus πτόμενον, aliis ſimulantem mendicum & diſſimulan-teram perſonam. Sed illud prætulerim. ERN.

δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Vid. ad *Od.* Π. 457. ο, indutus erat. plusq. perf. Paſſ. pro εἷτο. ita *Il.* Ψ. 67.

Y 4 V. 204.

v. 204.

Στείχοντες ὁδὸν κάτα, euntes per viam. ςείχω, *Od.* Λ. 17.

Ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν, per viam clivoſam & aſperam. παιπαλοεις, *Od.* Ο. 29.

v. 206.

Τυκτὴν κρήνην, Elaboratum fontem, τὴν χειροποίητον. ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ſupra *v.* 169.

Καλλίρροον. Vide ad *Od.* Ε. 441.

Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, *Od.* Η. 131. Vide & ad *Od.* Κ. 105.

v. 208.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος, Circum vero alnorum aquaticarum erat nemus.

Αἴγειροι, *Od.* Ι. 141. Κ. 510.

Ὑδατοτρεφης, εος, ὁ, ἡ, ab aquis auctus & nutritus. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων, nam amant humida loca.

Ἄλσος, *Od.* Κ. 350. & 509.

v. 209.

Πάντοσε κυκλοτερὲς, Quoquoverſum forma circulari; ad differentiam τῦ ημικυκλίυ, überall zirkelförmig. διὰ τὸ τίμιον τῦ τοιύτυ σχήματος. Vides ergo, & lucos ſacros fuiſſe rotundos. κυκλοτερὲς τόξον ἔτεινε, arcum tendebat, ut fieret rotundus ſuperne, *Il.* Δ. 124.] Pourquoi Homere remarque-t-il ici cette figure de ce bois, en nous diſant qu'il étoit *parfaitement rond*, πάντοσε κυκλοτερές? *C'eſt*, comme dit fort bien Euſtathe, *que la figure ronde étoit celle que les Anciens eſtimoient le plus; ils la regardoient comme ſacrée: c'eſt-pourquoi ils faiſoient leurs autels ronds, leurs tables rondes.* DAC.

Κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ, frigida autem defluebat aqua. *pro* καταῤῥέεν.

v. 210.

Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, Ex alta petra. ſic, ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, *Od.* Β. 147.

Βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων, ara autem ſupra ædificata erat Nympharum, in capite ejus petræ. ἐφύπερθε, *Od.* Ι. 383.

v. 211.

Νυμφάων] Cum Ithaca inſula fuerit, ac proinde aquis referta,

referta; & aquarum Numina apud Veteres exiſtimatæ ſint Nymphæ: veriſimile eſt, Nymphis multum honoris & cultus tribuiſſe Ithacenſes, maxime vero Ulyſſem. Antea enim antrum Nymphæum vidimus, nunc denuo ſacellum earundem, in quo ipſis omnes viatores ſacrificaſſe dicuntur. Ubi vides adhuc umbram pietatis, cujus uſu ne in ipſa quidem peregrinatione carere voluit ἀνηθὴς illa antiquitas. SPOND.

'Επιῤῥέζω, ſupra facio. ex ἐπὶ & ῥέζω, facio.

"Οθι πάντες ἐπιῤῥέζεσκον (*Jon.* pro ἐπέῤῥεζον) ὁδῖται, in qua (ara) omnes ſacrum faciebant viatores.

Πάντες — ὁδῖται, omnes — prætereuntes: eſt ergo generale nomen de omni, qui viam facit. ὁδιτάων ἀνθρώπων, *Od.* N. 123.

V. 212.

Ἔνθα σφέας ἐκίχαν', *pro* ἐκίχανε, Ibi eos invenit, er traf ſie unter wegs an. κιχάνω, *Od.* O. 260.

Μελανθεὺς erat ſervus Ulyſſis, filius Δολίου, præfectus magno caprarum gregi, ſub ſe habens alios ſervos paſtores. Studebat quam maxime rebus procorum, & maxime fidebat Eurymacho. In Epiro habebat ſedem ſuam & opus: ſed ob ἑορτὴν celebrandam venerat eo tempore in Ithacam, ſicut & Philoetius. Eſt exemplum ſervi infidelis, & ſuperbi, & contumelioſi: & ἀγλαΐα ejus vel ex eo apparebat, quod duos ſervos ſequentes ſe adducebat ſecum.

V. 213.

Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, Capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus. οἷν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν, *Od.* Λ. 33.

Αἰπόλια, *Od.* Ξ. 101.

V. 214.

Δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, duo autem una ibant paſtores.

V. 215.

Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, Illos autem conſpicatus increpavit.

V. 216.

Ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς ἔπος, Minax & indignum verbum, Horrendam & indignam vocem; ſi cogitas ſervum, qui

ea uſus eſt contra herum ſuum Ulyſſem, præſentem ſed perſonatum.

Ἔκπαγλον· χείμων ἔκπαγλος, *Od.* Ξ. 522.

Ἀεικής. ἀεικέα πήρην, ſupra *v.* 197.

Ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος, commovebat autem cor Ulyſſis. Vide ſupra ad *v.* 150.

V. 217.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, Nunc quidem certe omnino malus malum ducit, es leitet gewiß ein Taugenichts den andern. ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, *Od.* Λ. 617.

V. 218.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,

Ut ſemper ſimilem ducit Deus ad ſimilem!

wie bringet doch das Schikſal immer gleich und gleich zuſammen.] Quamvis hoc in malam partem interpretetur Melanthius, ſententia eſt nihilominus vera, ex ſimilitudine morum contrahi amicitias, quarum impius hic Melanthius auctorem agnoſcit Deum, ſed impie, cum Deus amicitias improborum non amet: quos enim ſeparatim odit, eos ne conjunctos quidem amat, nedum iis auctor eſt contrahendæ ſocietatis. Quod autem ſimilitudo morum & initium & vinculum ſit amicitiæ firmiſſimum, docebit ſatis *Ariſtot. VIII. Ethic.* Firmiſſimum inquam, quoad probos; contra vero, quoad improbos. Eſt enim minus diuturna ac ſtabilis eorum concordia. Οἱ δὲ μοχθηροὶ, inquit Philoſophus, τὸ μὲν βέβαιον οὐχ ἔχουσιν. οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς διαμένουσιν ὅμοιοι ὄντες. ἐπ' ὀλίγον δὲ χρόνον γίγνονται φίλοι, χαίροντες τῇ ἀλλήλων μοχθηρίᾳ. Vide *Platonem in Lyſide.* Proverbium illud, κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν, huc pertinet. Vide *Eraſmum in Adagiis.* SPOND.

In hoc verſu ὡς priore loco *admirantis* vim habet: in poſteriore idem valet, quod πρός. POSS. *Synt. p.* 239.

V. 219.

Μολοβρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, eſt ὁ ἀγύρτης, καὶ μολὼν αὐτὸς ἐπὶ βορὰν, ein Landſtreicher, ein Bettler, der ſein Futter bey andern ſuchet. paraſitus, ein Schmarozer, qui cibi cauſa ventitat ad alios. Eſt a μόλω, vel μολέω, advenio, eo: & ἡ βορὰ, vel ὁ βορὸς, per *Sync.* ein Herumlaufer, der zufreſſen ſuchet.

Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ; Quo tandem iſtum ſectatorem ciborum ducis?] Videtur dolere Melanthius, quod alius præter procos bona Ulyſſis conſumat, quod facturum hunc egenum judicat, unde eum voracem appellat, & conviviorum deſtructorem : quod etiam ægre laturos procos intelligit, quibus cum ipſe bene velit, ideo etiam conatur hunc ab eorum acceſſu prohibere. SPOND.

Ἀμέγαρτε συβῶτα, ad Eumæum : invidia non digne ſubulce, ὁ εὐτελὴς καὶ ἄζηλος, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσοι τοῦ συβαλεῖν: imo & ἀχρεῖος, non pro re magna habendus, καὶ διὰ τὴν ἀτεχνίαν ἀμέγαρτος. du Taugenichts, du Unnützer. Pertinet hæc, ſicut plurima alia, inter voces ſubtiles, vix ſibi pares in aliis linguis habentes; & cogitationum plus, quam aptæ verſionis, præbentes. ὅρμας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν, *Od.* Λ. 399.

V. 220.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν, Mendicum miſerum *ſeu* moleſtum, den beschwerlichen Bettler : nam hæc eſt ſumma paupertatis miſeria, quod ſæpe non modo non miſericordiam movet, ſed inſuper alios moleſtia afficit; ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἐλεεῖται, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνιᾷ. αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, ipſi primum tædioſius & moleſtius omne fiet, quod hic fit, *Od.* Β. 190. ubi hæc forma Comparativi eſt *pro* ἀνιαρότερος.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, purgator, ſordes auferens, ein Abwascher. ab ἀπολυμαίνω, ſordes abluo. *in ſpecie* autem eſt verbum ſacrum, quando homines oblatis ſacrificiis purgantur & luſtrantur : quæ ſacrificia deinde in mare projiciebantur, quod omnia purgamenta recipit. Vide ad *Il.* Α. 313. 314.

Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, Sic vocantur homines famelici & egeni, qui reliqua in lancibus aut menſis vorant : Tellerleker, τὰ τῶν δαιτῶν λύματα, i. e. καθάρματα ἀποφερόμενοι ἢ ἐσθίοντες. Ut ergo *h. l.* ſpecialem vocis uſum videas, de quo vide *Athenæum.* Cave autem, vaſtatorem aut perniciem interpreteris : eſt enim, qui ſordidas convivii reliquias aut abjectanea vorat præ fame.

V. 221.

v. 221.

Φλιὰ, *ᾶς*, *ἡ*, poſtis januæ. *in ſpecie* aſſer, quo poſtis eſt veſtitus. a *θλίβω*. quaſi *θλιὰ*, *Æolice* mutato *θ*. ut Poëta ipſe innuit. & *Φλιαὶ in genere* ſunt aſſeres complanati probe, aut ex ejusmodi aſſeribus facta.

Φλίβω, *Æolice* pro *θλίβω*. & idem fere cum *φλάω*, quod eſt idem quod *θλάω*, tundo, ferio, contundo: *Æolica* mutatione *τῦ θ* in *Φ*. ſic *Φὴρ Æolice* pro *θήρ*. Conf. WELL. *Gramm. Gr. p.* 50. & FISCH. *Animadv. in eam*, *p* 58.

Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρϛὰς φλίψεται ὤμους, Qui multis januarum poſtibus adſtans atteret ſibi humeros: reclinando ſe ſeniliter ad poſtes, dum mendicat.

v. 222.

Αἰτίζων ἀκόλους, de mendico: Rogans fruſta cibaria. *ὁπότε τοιοῦτος ἀνὴρ αἰτίζῃ*, ſi talis vir roget, *Od.* Δ. 651.

Ἄκολος, *ου*, *ὁ*, *ἡ*, buccella, *μικρὸς ψωμὸς*, ein Biſſen. idem fere qui *ὁ πύρνος*. & eſt a *τὸ κόλον*, *ου*, cibus: cum *α deminutivo*. Poſſis & a *κολούω*, trunco, deminuo, factum dicere, cum *α privativo*. quaſi *οὐκέτι κολούεσθαι καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι* ſolitus: nam ejusmodi buccellæ integræ ori ingeruntur, & ibi comminuuntur. Sed ex noſtra mente *ἄκολος* eſt *ψωμὸς ὀλιγοτρόφος*: nam una buccella non ſatiat eſurientem. *αἰτίζων ἀκόλους*, mendicans fruſtula, panis aut carnis, *οὓς οὐκ ἄν τις ἔχοι κολούειν ἤτοι κολοβοῦν*, *σμικρολάτους ὄντας*.

Οὐκ ἄορας, *οὐδὲ λέβητας*, non mulieres, nec lebetes: qualia dantur magnatibus dono, nam & *γυναῖκες* donabantur a divitibus. Hoc vult Melantheus: hic mendicus panis fruſta tantum, non vero magnificas res, *e. g.* formoſas ancillas, aut vaſa honorifica, ſibi petet. *ἀμύνειν ὤρεσσι*, defendere *τὰς οἰκείας γυναῖκας*, *Il.* E. 486. *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*, pugnans cum viris propter uxores veſtras: inquit Achilles ad Ulyſſem, & intelligit unam tantum Helenam, *Il.* I. 327.

Ἄορ, *ἄορος*, *ἡ*, & *transpoſite ὄαρ*, *ὄαρος*, *ἡ*, & *contracte ἡ ὦρ*, *ος*, conjux, uxor: *ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή*. *in genere deinde* eſt, mulier; imo *generalius* etiam, familiaritate conjunctus, *ὁ*, *ἡ*. Eſt ergo ab *ἀείρω*, jungo.

Λέβητας.

Αἰβηταις. Vide ſupra ad *v.* 92.

V. 223.

Σταθμῶν ῥύτῆρες, ſupra *v.* 187.

V. 224.

Σηκοκόρος, ȣ, ὁ, ἡ, qui ſtabulum verrit & purgat: der die Bauerhütte oder den Stall rein hält. Eſt forma ut in νεωκόρος. σηκὸς eſt ἡ μάνδρα. a σήκω, ſtatuo, ſtabulo: *pro* σηκίζω. hinc & οἱ σταθμοὶ, *i. e.* αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. *Deinde* apud Recentiores ὁ σηκὸς notat templum, ναόν: quia ibi animalia ſtatuuntur, ut immolentur.

Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, Et ut purgator ſtabuli ſit, ein Ausmiſter.

Θαλλὸς, & θαλὸς, ȣ̃, ὁ, frons viridis: folia viridia. a θάλω, & per uſum θάλλω, germina emitto & protrudo. nam *propr.* de plantis dicitur, quando frondes emittunt & virent.

Θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, & ut frondem hœdis ferat: quod deinde in *proverbium* abiit, ut ὁ θαλλοφόρος diceretur ὁ μηδὲν χρήσιμος ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. nam θαλλὸς eſt & ἡ φυλλὰς, & ὁ κλάδος δένδρȣ. Attici hanc vocem maxime appròpriavere oleæ.

Φορῆναι, *Il.* Β. 107.

V. 225.

Καί κεν ὀρὸν πίνων, & ſane ſerum lactis bibens. Vide ad *Od.* Ι. 222.

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, femur, femen, das dike Bein, die Lende, der Scheukel. ὁ ἀνωτέρω τȣ̃ γόνατος τόπος.

Μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, magnum femur faceret, *i. e.* εὐσαρκίαν, ἰσχὺν: parte poſita pro toto.

V. 226.

Ἐπεὶ ȣ̃ν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν (ob metrum, pro ἔμαθεν,) poſtquam nunc ſane ſtudiis malis adſuevit, &c. Senſus eſt: καθὰ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ȣ̓ ῥᾷον ἀλλοιȣ̃ται, ἐπεὶ ἔμαθεν εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐσθλός: ȣ̃τως ȣ̓τε ὁ φαῦλος, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθε. δυσαπόβλητοι γὰρ, ἐστι δὲ ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, ȣ̃τω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι. de habitu acquiſito ergo μαθεῖν eſt intelligendum.

V. 227.

Ὀυκ ἐθελήσει Ἔργον ἐποίχεσθαι, non volet Opus ruſticum obire *vel* facere.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ πλώσσων κατὰ δῆμον βύλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαςέρ, ſed reptans timide & curvato dorſo per urbem Mavult mendicando paſcere ſuum ventriculum; ſich bettelhaft bückend vor den Leuthen. τί πλώσσεις; cur es timidus, & depreſſus animo? *Il.* Δ. 371. ὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δὴν ἀλλήλυς πτώσσοιμεν, non ſane jam diu nos invicem fugitabimus per militares ordines, ut nos tueamur in multitudine, *Il.* Υ. 427. Τρῶες πλῶσσον (pro ἔπλωσσον) ὑπὸ κρημνὸς, præ timore abſcondebant ſe depreſſi ſub ripas altiores fluminis; ut notetur κρύψις διὰ δειλίας, *Il.* Φ. 26.

v. 228.

Βύλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαςέρ, Vult mendicando paſcere ſuum ventriculum. αἰτίζων ἀκόλυς, ſupra *v.* 222.

Βόσκειν ἣν γαςέρ, *h. l.* βόσκειν de γαςέρι ὡς ἐπὶ αλόγυ ζώυ dictum.

Ἄναλτος, υ, ὁ, ἡ, quod expleri & ſatis apte curari nequit. γαςέρ ἄναλτον, ventriculum inexplebilem, τὴν ἀπλήρωτον καὶ ἀκόρεςον, ἢ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει ὖσαν, καὶ μὴ ἀλδαινομένη, *i. e.* αὐξομένη, ἐν τῷ κορέννυσθαι. Ex α priv. & ἄλθω, & ἀλθέω, augeo. *item* compleo.

v. 229.

Vide ad *Od.* Π. 440.

v. 231.

Σφέλας, ατος, τὸ, ſcabellum, ὑποπόδιον, ein Fuß-Bänkchen. dictum διὰ το, ῥᾷον σφάλλεσθαι ἤγυν ἀναἰρέπεσθαι, διὰ σμικρότητα.

Πολλά — σφέλα (*per Apocop.* pro σφέλατα) — ἐκ παλαμάων, videntur ſic dici in genere βέλη, jaculamenta, quæ manu jaciuntur in aliquem, βελῶν ἐντιναγματα, incuſſiones jaculamentorum, τὰ δυνάμενα σφῆλαι, *i. e.* ἐμποδίσαι καὶ μετακινῆσαί τινα, Stücke, womit man jemanden wirft, daß er wovon abgehalten oder zum fallen oder weichen gebracht werden ſoll. Ut ergo hîc præciſe non ſint ſcabella, ſed βέλη omnis generis.

Πολλα οἱ αμφὶ καρη σφέλα κ. τ. λ. latera ejus deterent multa ſcabella circa caput ejus, *ſc.* volantia, & contra caput ejus miſſa; ſed declinatione capitis incidentia in latus. Alii id explicant de capitibus βαλλόντων, quorum

manus

manus ictum meditantes elevantur ad capita ipſorum; ſed præſtat, οἱ ἀμφὶ κάρη intelligere pro ἀμφὶ αὐτόν.

Ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, aus den Händen der Herren. παλάμηφιν, ſupra *v.* 4.

v. 232.

Πολλά οἱ ἀμφὶ —— Πλευρὰς ἀποτρίψουσι, Senſus eſt: πολλὰ σφέλα (ſcabella pedum) κατὰ σκοπὸν μὲν ἀμφὶ τὸ τῦ Ὀδυσσέως κάρη πεμπόμενα (deſtinata quidem adverſus caput ejus) τῇ δὲ τῦ Ὀδυσσέως παρεγκλίσει (celeri declinatione corporis) ἐνσκήπτοντα (incidentia) ταῖς αὐτῦ πλευραῖς, ἀποτρίψουσιν (deterent) αἱ ὕτω πληττόμεναι πλευραί. Alii tamen τὸ, ἀμφὶ κάρη, intelligunt de capite, non τῦ βαλλομένυ, ſed τῦ βάλλοντος: nam qui conjicere vult gravius quid, ad caput ſuum elevat manum ſuam. Ceterum ἀστείως ſic loquitur Poëta, quod coſtæ & latera Ulyſſis deterent eas ligneas res, non vero hæ coſtas: ut innuat, firmiores eſſe coſtas ejus ſcabellis iis. Sic alius jocans dixit: πολλὰς μάστιγας ὁ νῶτος κατέτριψε.

Ἀποτρίβω, detero.

Βαλλομένοιο, hic genitivus reſpicit ad præcedens οἱ, ei, ut ſit pro βαλλομένῳ. nam hi duo caſus facillime inter ſe permutantur: & omnino Genitivus græcus neſcit σολοικισμὸν ποιεῖν.

v. 233.

Παριών, accedens, *Od.* Δ. 527.

Λὰξ ἔνθορεν — Ἰσχίῳ, calce inſiliit — pede impetum fecit — In coxam peregrini illius perſonati, qui ipſe dominus ejus erat; er ſprunge mit dem Fuß an ſeine Lende, ſtieß ihn mit dem Fuß; & notat id extremam τῦ Μελανθίυ ἀπαιδευσίαν, qui ignotum ſibi & innocentem hoſpitem in via publica ſic tractabat; & is hoſpes, ſub mendici ſenis perſona, erat herus & rex ejus, Ulyſſes: quam proterviam deinde graviſſimo ſupplicio expiavit. λὰξ ποδὶ κινήσας, *Od.* O. 45.

Ἔνθορεν. λέων ἐν βυσὶ θορὼν, irruens in armenta, *Il.* E. 161. ἔνθορ' ὁμίλῳ, inſiliit in confertam aciem. *pro* ἐνέθορε, *Il.* O. 623, Vid. & ad *Il.* Φ. 18. & Ω. 79.

Ἀφραδίῃσιν, ex temeritate & ſtoliditate: nam incogitantiæ ſummæ eſt, ignotum, ſenem, ſine cauſſa lædere

gravi-

graviter; cum neſcias, quid vindictæ de te ſumere poſſit. Vide ad *Od.* Ξ. 481.

v. 234.

Ἰσχίῳ, In coxam heri ſui perſonati. ἰσχίον, *Il.* E. 30
Οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, neque eum ex ſemitam dimovit impulſu iſto, neque eum ex ſemita perturbavit & depulit ictu ſuo duro. ξείνους τε στυφελιζομένους *Od.* Π. 108.

Ἀταρπιτὸς, *Il.* Σ. 565.

v. 235.

Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως, Sed ſtetit firmiter, nec vacillabat aut cadebat. ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, *Od.* N.
Μερμήριξεν, deliberavit.

v. 236.

Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, *pro* ἐξέλοιτο, Ut irruens baculo craſſo *vel* clava interficeret eum.
Μεταΐξας, *Il.* Φ. 564. μεταΐσσων, *Il.* Π. 398.
Ῥόπαλον, ſupra *v.* 195.
Ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, Vide ad *Od.* Λ. 200.

v. 237.

Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, An terræ infligeret caput
βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, *Od.* Λ. 289.
Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὖδας, ἀείρας, An terram allideret caput ejus, circa ſolum, attollens: utraque phraſis idem notat: nam qui terræ allidere cujus caput vult, is debet eum attollere ante. πρὸς ergo & ἀμφ' οὖδας eſt idem, ἐκ παραλλήλου poſi Alii *h. l.* adverbialiter legunt, ἀμφουδὶς, eodem ſe *i. e.* πρὸς τῇ γῇ, ἢ πρὸς γῆν, ad ἐλάσειε quoque pertin
Οὖδας, *Od.* N. 395.
Ἀμφ' οὖδας ἀείρας, Senſus eſt: ἐβουλεύσατο, ἢ ἀνέλοι κακὸν τῷ ῥοπάλῳ, ἢ ἀείρας ἀμφουδὶς (ſic enim legunt dam) *i. e.* ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειεν τὴν ἐκείνου κεφαλὴν, conſultabat ſecum, an interficeret eum clava comprehenſum ex terra elevaret, & converſum ca ejus ſolo allideret. Alii hîc pro ἀείρας legunt ἐρεί ut ſit: πρὸς τῇ γῇ ῥίψας, ad terram ſtatuens conver caput. Senſus manet idem; volebat enim caput

erram convertere; ἀείρεις tamen multo præſtat. ἀείρεις
ἀ μάλ', *Od.* Π. 285.

v. 238.

Ἀλλ' ἐπετόλμησε, Φρεσὶ δ' ἔχετο, Sed pertulit id, & co-
uit ſe in pectore, ἔτλη καὶ ἔμεινε: & poſterius eſt ex-
catio prioris. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν,
ımque cor & animus ſuſtineat & perduret audire, ob-
net ſe contra hæc narrata & ad hæc, ne debilitetur:
dein Herz ſtandhaft genug ſeyn, das mit anzuhören,
Α. 353.
Φρεσὶ δ' ἔχετο, & cohibuit ipſe ſe in animo, er hielte
ſich. οἱ δὲ ἔχοντο μάχης, abſtinebant ſe a pugnando,
ließen nach, *Il.* Γ. 84. Vide & ad *Od.* Ν. 2.

v. 239.

Νείκεσεν, Reprehendit. νείκεσσεν, ſupra *v.* 215.
Ἄντα ἰδών, intuitus. ἄντα, *Od.* Π. 416.
Μέγα δ' εὔξατο, χεῖρας ἀνασχών, Vide ad *Od.* Ν. 355.

v. 240.

Κρηναῖος, αία, αῖον, fontanus, ad ſcaturiginem perti-
ns. Νύμφαι κρηναῖαι, Nymphæ fontanæ.

v. 241.

Υμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε, Vobis femora combuſſit. *pro*
κηε. Vid. ad *Od.* Γ. 9. *Il.* Χ. 170.
Καλύψας πίονι δημῷ, cooperiens pingui adipe: nam
ps facilius ardet, & facit nidorem ſuaviorem. Vid.
Od. Ξ. 428.

v. 242.

Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων, *ſc.* μηρία, incendit Diis.
Τόδε μοι κρηήνατ' (*pro* κρηήνατε) ἐέλδωρ, hanc mihi effi-
e voluntatem meam: ita Eumæus precatur Nymphas.
inquit Neſtor ad filios ſuos, *Od.* Γ. 418.

v. 243.

Ἀγάγοι δέ ἑ Δαίμων, & adducat eum Deus.

v. 244.

Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, Tunc ſane
i arrogantias diſſiparet omnes, er würde dir das vor-
ıme Weſen vertreiben: inquit ſervus fidelis ad alterum
idelem & ſuperbum. τὴν (χιδίην) μὲν ἔπειτα θύελλα
σκέδας', *Od.* Η. 275.

'Αγλαΐας, comtus & lautitias, deine vornehm thuende Zierlichkeiten. ἀγλαΐα, *Od.* O. 78.

v. 245.

Τὰς (ἀγλαΐας) νῦν ὑβρίζων φορέεις, Quas (elegantias) nunc injurioſus præ te fers, Quas nunc inſolenter circumfers. Innuuntur veſtes elegantiores, quas iſte ſervus inſolens gerebat in corpore, & quibus ſuperbiebat; una cum geſtu ad jactantiam & nobilitatem vel quaſi compoſito.

'Αλαλήμενος αἰὲν 'Αςυ κάτ', oberrans ſemper Per urbem: nam ea quoque eſt ἄλη vel πλάνη, ſi quis extra ſua ſibi mandata officia alibi circumvagatur otioſus; & loquitur Eumæus ad Melanthium. καὶ ἀνθρώπους ἀλάληϑαι, *Od.* O. 276.

v. 246.

Μῆλα κακοὶ φϑείρουσι νομῆες, pecudes mali corrumpi ſinunt paſtores. φϑείρεσϑ', *pro* φϑείρεσϑε, perdimini, perite: imperat. Paſſ. *Il.* Φ. 128.

v. 247.

'Αιπόλος αἰγῶν, caprarius, qui capras curat & paſcit: *Melanthius.* αἰπόλοι ἄνδρες, *Il.* B. 474.

v. 248.

Ὦ πόποι] Perſuaſum hoc habebat Melanthius, Ulyſſem periiſſe, ideo ſubſannat Eumæum orantem Nymphas pro ejus reditu. Fiducia eum proterviorem faciebat, adeo ut non ſolum ad procorum partes tranſiiſſet, verum etiam reliquis, (in quorum numero fuit hic noſter Eumæus,) qui adhuc aut Ulyſſi favebant, aut ejus reditum optabant, eſſet infenſiſſimus. Hinc Eumæo minatur, tacite tamen, & conſciis tantum ſuis ſociis, ſe eum longe ab Ithaca abducturum, ut eum vendat, & inde lucrum ingens faciat. Hoc enim eſt, ni fallor, quod dicit: ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Tum ut doceat, quam vere & firmiter interitum Ulyſſis credat, tam certam optat hodierno die eſſe mortem, ac illi jam contigit: ut nihil ſibi ad nequitiam hic Melanthius reliquum feciſſe videatur. SPOND.

Οἷον ἔειπε κύων, quale dixit canis.

'Ολοφώϊα εἰδὼς, eſt hîc contumeliæ vox. Vide ad Od.

9.] Non abſonum foret, ſi *h. l.* interpretare- *obus*, nam & verba & res patiuntur. ERN.

v. 250.

λ' 'Ιθάκης, Deportabo procul ab Ithaca.

βίοτον πολὺν ἄλφοι, & vendam, ut mihi mul- miam ex hac venditione pariat. ἄλφοι υμιν μυ- *Od.* O. 452.

v. 251.

Τηλέμαχον βάλοι — 'Απόλλων, Utinam Telema- rcutiat ſubita morte — Apollo,] Optat *Telema-* :m ſubitaneam; vel ut a Procis propediem occi- Jt recte *Barneſius*. Vide ſupra ad *Od.* O. 409.

Voilà l'état de ces valets perfides: ils deſi- nort de leur maître pour continuer leurs deſor- pour être ſeurs de l'impunité. DAC.

v. 252.

μνηστῆρσι δαμείη, vel a procis interficiatur.

v. 253.

'υστῆί γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, Sicut Ulyſſi procul hinc periit reditus. νόστος ἀπώλετο πατρὸς ſeines Vaters Rückkehr iſt verlohren, *Od.* A. 413. ν ἦμαρ, *Od.* Π. 149.

v. 254.

ιόντας, lente euntes. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἠγό- bmiſſa voce ad ſe invicem dicebant, ſie fliſterten ndern ins Ohr, *Il.* Γ. 155. nam pudebat ſenes, dicere. χιτῶνας ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, leniter niten- ıſi oleo eſſent uncti, *Il.* Σ. 596. πνοιὴ, ἦκα μαλα- valde leniter ſpirans halitus, *Il.* Υ. 440. κλιν- ἐπ' ἀριστερὰ, inclinari paullulum ad ſiniſtram, 36.

v. 258.

ρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, (pro παρέθεσαν αὐτῷ) 'ο, Ei quidem carnium portionem appoſuerunt, ıpati erant circa ſecandas & diſtribuendas carnes. τοῖς ἐπονεῖτο, *Od.* Π. 13.

v. 259.

V. 260.

Ἀγχίμολον — ἐρχομένω, propius — accedentes : de loco. Vide ad *Od.* O. 95.

V. 261.

Περὶ δὲ σφίας ἤλυθ' (*pro* περιήλυθε) ἰωὴ Φόρμιγγος, circumſonuit autem eos ſonus Citharæ. *i. e.* ἠχύθη ἡ Φόρμιγξ. ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, per flatum Zephyri, bey dem gehen des Weſtwindes : nam ventus procedit quaſi, & ſecum rapit alia, *Il.* Δ. 276. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, pro περιήλυθε, *i. e.* ἡ φωνὴ ἠχύθη ὑπ' αὐτῷ ταχὺ, *Il.* K. 139.

V. 262.

Φόρμιγγος γλαφυρῆς, Citharæ cavæ.

Ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν Φήμιος, Vide ad *Od.* Θ. 266.

V. 263.

Φήμιος, ου, ὁ, Poëta & Muſicus doctiſſimus. Dicitur fuiſſe præceptor Homeri in arte muſica & poëtica: hinc Homerum conſecraſſe nomen ejus memoriæ æternæ. Tribuit ei σύνεσιν, nam invitus verſatur cum procis; & σοφίαν, nam permulta ſcit.

V. 265.

Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, *Od.* Z. 300.

V. 266.

Ἐξ ἑτέρων (*ſc.* δωμάτων, ædificationum) ἕτερ' (*pro* ἕτερα) ἐστίν. *i. e.* οὐ μονόστεγα, ἀλλ' ὑπερῷα, mehr als ein Stockwerk.

Ἐπασκέω, curam impendo, cum cura facio & orno: inſuper addo cum cura. ex ἐπὶ & ἀσκέω, curo accurate, cum cura elaboro, tracto ſtudioſe.

Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, probe curata autem & ornata eſt ei aula Pariete & ſeptis,] Ἐπήσκηται αὐλὴ, *inſtructa*, vel *munita* eſt aula. ERN.

V. 267.

Τοῖχος circa aulam domus regiæ in Ithaca eſt idem, qui τὸ ἕρκος & τὸ τειχίον.

Θριγκοῖσι, de regia Ulyſſis; & pluralis eſt διὰ τὸ τοῦ τοίχου μέγεθος, ob altitudinem parietis aulam cingentis: eſt ergo hic ornatus ſuperior muri circa aulam. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνεοιο, *Od.* H. 87.

Θύρα

ἔρχει — ἐυεργέες, januæ — bene & denſe factæ. ἐυεργ-ἐυπήν., *Od.* N. 224.

v. 268.

ἐκλίδες, Quæ uno peſſulo oppoſito clauduntur. δικλί-ύλαι, *Il.* M. 455. σανίδες δικλίδες, *i. e.* θύρει δικλί-*Od.* B. 345.

ὑπεροπλίζομαι, vi & armis ſupero, armis & inſtru-tis ſupero: expugno.

ἐκ ἄν τίς μιν (αὐλὴν, τὴν αὐλὴν τῶν δωμάτων) ἀνὴρ πλίσσαιτο, dieſen Hof, der ſo wohl verwahret iſt, wohl niemand mit Gewalt einnehmen und erſtei- , δι' ὑπεροπλίαν βλάψῃ.

v. 269.

γνώσκω, ſentio.

ἶτα τίθενται, convivium inſtituunt, *vel* epulantur.

v. 270.

πεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, quoniam nidor dapum adſcen-ſic *Il.* Λ. 266. de ſanguine profluente ex vulnere po-:. Vide etiam ad *Od.* Λ. 319.

v. 271.

δέ τε (*ſc.* δώμαλι) φόρμιγξ Ἠπύει, intus autem ci-Clare ſonat. *h. l.* eſt ſimpliciter pro φωνεῖ, & po-etiam de ſono inſtrumenti muſici, *Poëtice.* ἠπύει ποι-ποιμὴν ἐισελάων, *Od.* K. 83.

— ἣν ἄρα δαιτὶ Θεοὶ ποίησαν ἑταίρην,

— *quam utique convivio Dii fecerunt ſociam.*

ad *Od.* Θ. 99.

v. 273.

ρεὶ ἐδὲ τά τ' ἄλλα περ ἔσσ' (*pro* ἐσσὶ) ἀνοήμων, & edit: ῥεῖ' (*pro* ῥεῖα) ἔγνως, du haſt es leicht erkannt: du kanſt auch ſonſt gar bald etwas merken. τηλέ-, ἐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, ἐδ' ἀνοήμων, non ignavus , neque ſtolidus. ἐκ ἀνόητος, non talis, qui nihil po-introſpicere recte, *Od.* B. 270.

v. 274.

φραζώμεθ', Conſideremus. *pro* φραζώμεθα, *Od.* Π. 371. πως ἔςαι τάδε ἔργα, ſupra *v.* 78.

v. 276.

Δύσεο δὲ μνηςῆρας, Subi autem procos, gehe unter ſie in ihre Verſammlung. δυσετό τ' ἠέλιος, *Od.* O. 185.

Ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτȣ̃, & ego relinquar hic, ich will hier zurück bleiben, und warten, biß du hinein biſt. ὑπέλειπον ἐδόντες, *Od.* Π. 50

v. 277.

Ἐπιμεινον, exſpecta tu hic, mane hic.

Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, & ego ibo præ.

v. 278.

Μηδὲ σὺ δηθύνειν, Neque tu diutius morare, ſaume du auch nicht. infin. pro imperat. μὴ βραδυνε. ἢν γὰρ δηθύνησθα, *Od.* M. 121.

Μή τις σ' ἔκτοσθε νοήσας, ne quis te foris conſpiciens.

v. 279.

Ἢ βάλη, ἢ ἐλάσῃ. entweder werfe, oder ſchlage: Aut jactu feriat, aut percutiat cominus. βάλη eſt eminus τύψη, ſicut ἐλάσῃ eſt ἐγγὺς τύψη: ergo ἡ πληγὴ & ἡ ἔλασις ſæpe ſunt idem. *coll.* 283. ubi ad ἐλάσῃ reſpondet τὸ, πληγῶν.

Τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα, hæc de conſiderare jubeo.

v. 281.

Supra *v.* 193.

v. 282.

Ἔρχευ προπάροιθεν, i præ.

v. 283.

Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, Non enim ſum plagarum (cominus) imperitus, neque ictuum (eminus) ich habe Hiebe und Schüſſe, Schläge und Würffe, aushalten gelernet, wann es nöthig iſt.

Ου γάρ τι, *pro* ὅτι γὰρ, nequaquam enim.

Πληγέων (*pro* πληγῶν) ἀδαήμων, indoctus perferendi plagas, *vel* indoctus plagarum. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, *Il.* E. 634.

Βολάων, (*pro* βολῶν,) ictuum. ὀφθαλμῶν βολαὶ, conjectus oculorum, die ſchnellen Wendungen der Augen, und die zugleich ſcharf anſehen, was ſie anſehen: Feuer der Augen, *Od.* Δ. 150.

v. 284.

V. 284.

Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα, Patiens mihi eſt animus, quia mala multa paſſus ſum; poſſum ideo multa ferre & ſubire. *coll.* 283. ὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτῦ θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας ἐλθεῖν; an non aliquis confideret ſuo confidenti animo, ire ad Trojanos, in caſtra eorum? nam non fortitudo ſolum, ſed & audacia opus erat ad talem rem ſubeundam, *Il.* K. 205.

Πέπονθα, paſſus ſum. perf. Med. *pro* πέποθα, a πήθω. fut. 2. παθῶ. πέπονθας, *Od.* N. 6.

V. 285.

Μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, una cum illis *vel* poſt illa etiam hoc fiat.

V. 286.

Γαςέρα δ' ὔπως ἐςὶν ἀποκρύψαι, Ventriculum autem non licet occultare, Ventriculus autem non poteſt diſſimulari: fames non diſſimulari diu poteſt. *vel* &, non poteſt aboleri, quoad vivas.

Γαςέρα — μεμαυῖαν, Ventriculum — cupidum, deſiderio cibi incitatum.

V. 287.

Οὐλομένην, Damna creantem, niſi deſiderio ejus fiat ſatis. Vid. ad *Od.* Θ. 343. 344.

Ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι, qui multa mala hominibus conciliat.

V. 288.

Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες] Car ſi on y prend bien garde, la plupart des guerres & ſur terre & ſur mer, ſont entrepriſes pour ravir le bien des autres, ou pour conſerver le ſien, & le tout pour la bonne chere, pour le luxe, &c. *Ariſtophane* a bien ſçu profiter de cet endroit. DAC.

Νῆες εὔζυγοι, Vide ad *Od.* N. 116.

Ὀπλίσσω, *idem quod* ὁπλίζω, inſtruo, conſtruo, apto.

Νῆες — ὁπλίσσονται, naves — ornantur & inſtruuntur in mare.

V. 289.

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, *Od.* B. 370.

Κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσι, mala inimicis inferentes.

V. 291.

'Αν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ ὄατα κείμενος ἔσχεν, *pro* ἀνέσχε, Canis autem caputque & aures jacens ſuſtulit, ἄρθωσε, ἀνηγειρεν, er ſpitzete ꝛc. adveniente procul domino.

V. 292.

Ἄργος, ου, ὁ, eſt apud Poëtam nomen proprium cani venatici. ab ἀργός, *i. e.* ταχύς.

Ὅν ῥα] *quem ſcilicet.*

V. 293.

Θρέψε μὲν αὐτὸς κύνα, οὐδ' ἀπόνητο, Educavit quidem ipſe canem hunc, ſed nullum ex eo fructum habuit er hat ihn nicht zum Gebrauch genoſſen. μοῦνον ἔμ' ἐν μεγαροισι τεκών λιπεν, οὐδ' ἀπόνητο, *Od.* Π. 120.

V. 294.

Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον (*pro* ἤγινεον) νέοι ἄνδρες, hunc autem (canem) ducebant adoleſcentes (viri novi) contra capras feras. μῆλον ἀγινεῖ, *Od.* Ξ. 105.

V. 295.

Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, Capras contra ſylveſtres. ἀγρότεροι τε σύες, *Od.* Λ. 610.

Πρόξ, οκὸς, ὁ, ἡ, eſt δορκάδων εἶδος, ſpecies cervulorum; vel ſunt ἐλάφων ἔκγονα νεογνά. Eſt a προκίειν, prodire alacriter: ταχεῖα γὰρ ἡ πρόξ. Eſt idem quod Germanorum ein Reh, caprea.

Λαγωὸς, οῦ, ὁ, lepus, *Il.* K. 361. X. 310.

V. 296.

Ἀπόθεστος, ου, ὁ, ἡ, quem nemo curat, cujus abſentia nemini moleſta eſt, quem nemo cura dignum putat ex α priv. & ποθέω, deſidero, ich vermiſſe, ich ſehne mich

Κεῖτ' ἀπόθεστος, jacebat ſic, ut nemo eum curaret: de cane venatico ſene, olim præſtantiſſimo: ἀφίλητος, ἀτημέλητος.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος, *Od.* Ξ. 450] Domini abſentia contemtum reddiderat canem. Similiter ἄνακτα domini canis habemus apud *Callimach.* H. in L. Pall. ERN.

V. 297.

Ἐν πολλῇ κόπρῳ, In multo ſtercore; de cane vetulo in ſtercore in aula ſub dio cubante. ἐλθούσας ἐς κόπρον *Od.* K. 411.

V. 29

v. 298.

Ἄλις κέχυτο κόπρος, lagen groſſe Miſthaufen. ἅλις, Od. Π. 389.

Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν, ſc. τὴν κόπρον, ut curru veherent, fimum.

v. 299.

Τέμενος. τεμένη, Od. Λ. 184.

Κοπρέω, ſtercoro, ich dünge mit Miſt.

Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Servi Ulyſſis agrum magnum ſtercoraturi ſtercore ex aula avecto.

v. 300.

Ἐνίπλειος κυνοραϊστέων, canis, totus obſitus inſectis & vermibus canes infeſtantibus. σκύφος οἴνου ἐνίπλειον, Od. Ξ. 113.

Κυνοραϊστὴς, ȣ, ὁ, qui canem perdit & male vexat. & ſic vocatur τὸ τῶν κυνῶν φθαρτικὸν ζωΰφιον, pediculus caninus, qui & ὁ κρότων, de quo proverbium, ὑγιέστερος κρότωνος, de quo vide *Euſtathium ad Dionyſium* τον Περιηγητήν. Eſt ergo ὁ τὰς κύνας ῥαίων. κυνοραϊστέων, *Jon.* pro ῥῶν. Ceterum αϊ in talibus eſt diſtractum, ab ὁ ῥαιστής, ȣ, deſtructor. a ῥαίζω, idem quod ῥαίω, adfligo vehementer, lædo & vexo vehementer, corrumpo, diſpergo.

v. 302.

Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, Cauda quidem igitur ille Argus, canis vetulus, motum dabat. σαίνοντάς τε κύνας, Od. Π. 6.

Ρ'] *Ut ſolent canes.* CLARK.

Καὶ ȣ̈ατα κάββαλεν ἄμφω, & aures dejecit ambas: de cane blandiente eminus domino ſuo agnito. νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, Od. Ζ. 172.

v. 303.

Ἆσσον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος Ἐλθέμεν, Non poterat jam ad dominum ſuum Accedere, canis ille æger. ἆσσον πάντ' ἐφόρει, Od. Ν. 368.

v. 304.

Αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ, ille autem eminus videns eum canem: niſi potius eſt, ille autem vultum aliorſum vertens, da er das Geſicht auf die andere Seite gewendet: deterſit lacrymam; ne Eumæus videret lacrymas. Vid. ad *Il.* Β. 269. & Ψ. 739.] C'eſt un ſentiment très-naturel; Ulyſſe touché de l'amitié de ſon chien,

chien, & le voiant en cet état, pleure en même temps & par amitié & par compaſſion. DAC.

Νόσφι, *Od.* Π. 383.

v. 305.

Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον, Facile latens Eumæum; ut Eumæus eum non facile animadverteret.

Ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, ſtatimque interrogabat. *pro* ἐρέειν.

v. 306.

Ἦ μάλα θαῦμα, certe valde mirum viſu hoc eſt. θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* N. 108.

Κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, quod indignabundus dicit, de cane tam præſtante olim.

v. 307.

Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, Pulcher quidem figura corporis eſt, er iſt ſchön gebauet.

Σάφα, ſupra *v.* 153.

v. 308.

Ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, velox ſit currendo cum forma hac. Sermo eſt de cane venatico: ex quo apparet, εἶδος dici & in genere, de tota ſpecie & figura externa; das Anſehen von auſſen.

v. 309.

Ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες, An ſic, quales ſolent eſſe canes elegantiæ cauſa aliti, oder ob nur ſo, ꝛc. αὔτως, *Od.* Π. 313.

Τραπεζῆες κύνες, domeſtici canes: οἱ μὴ ἐκ τῶ ἀγρῶν ζῶντες, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τράπεζαν, qui ab hominibus aluntur de menſa. Vid. ad *Il.* X. 69.

v. 310.

Ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, deliciarum *vel* elegantiæ autem cauſa (zum Staat) alunt tales canes domini. τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν, ſupra *v.* 244.

Κομέουσι κύνας, alunt canes. ἥ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε, *Od.* M. 450.

v. 309. 310.

Erant veteribus principibus etiam κύνες τραπεζῆες, *canes menſales*, quos deliciarum ergo nutriebant. Tales novem Patroclo erant, ex quibus duos in rogum conjecit Achilles. *Il.* XXIII. 173. *ſq.* FEITH. *L. IV. C. II.* §. *III.*

v. 312.

V. 312.

Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος, Et omnino eſt hic canis viri procul hinc mortui : und das iſt freylich des in der Fremde verſtorbnen Herrn ſein Hund.

V. 313.

Εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ ἔργα, Si adhuc talis eſſet & corpore, & factis : de cane vetulo, olim præſtantiſſimo.

V. 315.

Θηήσαιο, admirareris. Θηεῦντο, ſupra *v.* 64.

Ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, intuens velocitatem & robur ejus : quæ ſunt duæ virtutes canis venatici.

Ταχυτὴς, *Il.* Ψ. 740.

V. 316.

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε (*Jon.* pro ἔφυγε) — Κνώδαλον, Nulla enim hunc canem evaſit — Beſtia.

Βαθείης βένθεσιν ὕλης, profundæ in receſſibus ſylvæ. ergo βένθος non de aquis ſolis dicitur : in den tiefeſten dikeſten Wäldern. νῆα —. ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, *Od.* Θ. 51.

V. 317.

Κνώδαλον, ου, τὸ, dicitur *propr.* de leone; is enim dormit cum ſono, ut procul audiri poſſit dormiens. (a κνώσσω, dormio cum ſonitu, quaſi ſerra magna duceretur, ich ſchlafe mit ſchnarchen. & quia talis ſomnus ſolet eſſe profundus : hinc eſt in genere, βαθὺ ὑπνώττω, profunde dormio, cubo dormiens. Vid. ad *Od.* Δ. 809.) *Deinde*, per uſum, quævis fera vel beſtia, marina & χερσαία, ſic eſt appellata] Κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον, τὸ κῆτος· νῦν δὲ θηρίον, ὑπὸ κυνῶν ἁλισκόμενον. *Schol.*

Κνώδαλον οὐ φύγεσκε, ὅ, ττι ἴδοιτο, Fera non effugit hunc canem, quamcunque videret. Alii legunt, δίοιτο, perſequeretur.

Καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη, nam & veſtigiis valde callebat, er verſtuhnd ſich ſehr gut auf die Spuhren, wo ein Wild gegangen. ἴχνος, εος, τὸ, greſſus, inceſſus. *item* veſtigium.

Περιήδη (plusq. perf. Med. *Attice*) γὰρ καὶ ἴχνεσι; etiam veſtigiis ſane plus ſciebat, quam alii canes. *i. e.* in inveſtigandis feris præſtabat multum hic canis. ἐπεὶ

πέρι

πέρι οἶδε (*pro* περίοιδε. πέρι *pro* περισσῶς, eximie,) νοῆσαι, quia admodum peritus eſt conſilii, nemo facile eum in ſcientia prudentiæ vincit. *Il.* K. 247. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρονιν ἄλλων, Genitivus pertinet ad verbum: plus quam alii intelligit juſtos mores & prudentiam; περισσότερον τῶν ἄλλων δίκαιος ἐςι καὶ φρόνιμος, *Od.* Γ. 244. περιοίδα, valde ſcio & perſpicio, plus quam alii video.

V. 318.

Νῦν δ' ἔχεται κακότητι, Nunc autem vinctus *quaſi* tenetur miſeria. ita *Od.* Θ. 182.

Ἄναξ δὲ οἱ ἄλλοθι πάτρης Ὤλετο, dominus enim ejus alibi procul a patria Periit. ἄλλοθι, *Od.* Π. 44.

V. 319.

Τὸν δὲ (κύνα) γυναῖκες — ἐ κομέεσι, hujus autem mulieres — curam non habent, ſie warten ihn nicht, eum non procurant. Vide ſupra ad *v.* 310.

Γυναῖκες ἀκηδέες, mulieres negligentes καὶ ἀφροντιδεῖς. εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, *Od.* Z. 26.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, notat *Paſſive*, ὅπερ ἐδεὶς κήδεται, incuratus, cujus nemo curam habet. Notat & *intranſitive*, nihil curans, de nulla re ſollicitus; ſine cura agens. Hinc eſt ἡ ἀκηδία, incuria.

V. 320.

Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, Servi autem, quando non amplius eis imperant heri, &c. Hic vides, ὅση καὶ οἵη ἡ τῶν δούλων ἀμέλεια, ὅτε μὴ καλῶς ἐπικρατῶνται. (in poteſtate dominorum tenentur.) Ἐι δέ τῷ ἁπλῶς δούλῳ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς, i. e. τῆς εἰς τὰ ἔργα σπουδῆς, ἀφαιρεῖται, πολὺ πλεῖον ἀφαιρεῖται (demitur) τοῖς μὴ ἔχοντες ἄρχοντα καλῶς ἐπιςατοῦντα. *coll.* 322. *ſq.* Et Eumæus hic de reliquis ſervis heri ſui abſentis loquitur. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριςοι, *Od.* Π. 122.

V. 321.

Ουκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, Non amplius poſtea volunt ex debito officio ſuo operari.

Ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, officium ſuum facere. ὅς ἐναίσιμος εἴη, *Od.* K. 383.

Ἐργάζεσθαι, *Od.* Ξ. 272.

V. 322.

V. 322.

Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται — Ζεὺς, Dimidiam enim partem virtutis eripit — Jupiter. Alii pro ἀρετῆς legunt, νόυ, i. e. τὸ ἥμισυ τῆς φρονήσεως, dimidium bonæ mentis. Utrumque eodem ſpectat; nam id vult Eumæus: ſervi non ſunt homines integri, ſed dimidiati tantum.

Ἥμισυ — ἀρετῆς, i. e. σπυδῆς μετὰ προαιρέσεως εἰς τὰ ἔργα, die Helfte ſeiner Munterkeit und guten Gemüths. coll. 120.] Τῆς ἑκυσίυ πρὸς τὰ ἔργα ὁρμῆς. Schol.

Ἀποαίνυται, aufert. Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόςον, Od. Ξ. 309.

V. 323.

Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δύλιον ἦμαρ ἕλῃσιν, Viri, quando eum ſervitus occupat, vel in ſervitutis conditionem delapſi.

Δύλιον ἦμαρ, Od. Ξ. 340. Sic ἐλεύθερον ἦμαρ eſt ἡ ἐλευθερία.

Κατὰ — ἕλῃσιν, pro καθέλῃ, deprimat, occupet, eum ſervitus. κὰδ δ' ἕλον ἱςὸν, Od. O. 495.

V. 326.

Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν (pro κατέλαβεν) μέλανος θανάτοιο, Argum (canem hujus nominis vetulum) autem fatum corripuit (hat ihn ergriffen) atræ mortis.

V. 327.

Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοςῷ ἐνιαυτῷ, Statim cum viderat herum ſuum Ulyſſem poſt vigeſimum annum.

V. 326. 327.

Canis accedentem ad domus ſuæ januam recognoſcit Ulyſſem, & præ gaudio moritur. Similem circumſtantiam in reditu *Tobiæ* refert ſacer Scriptor. (*Cap. XI: 9.*) Non ergo futilis eſt, ut dixerunt nonnulli, aut illepida, ſed belle naturam pingit. Sed quomodo (ajunt) canis poſt viginti annos adhuc viveret? *Canes Laconici* (inquit *Plinius*, Lib. X.) *vivunt annis denis, cetera genera annis quindecim, aliquando viginti. Euſtathius* vero etiam ad quatuor & viginti annos eorum vitam aliquando protrahi teſtatur. Et *Daceria* unum a ſe viſum tres & viginti annos natum confirmat. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 163.

V. 330.

Νεῦσ' (*pro* Νεῦσε) ἐπί οἱ καλέσας, Innuit eum ad ſe vocans,

cans, Nutu capitis eum ad ſe vocabat. *i. e.* προσκαλ ουλο νεύματι αὐτον. νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, *Od.* Π. 283.

Παπτήνας ἕλε δίφρον κ. τ. λ. cum circumſpexiſſet, u eſſet ſella vacua, ſumſit eam ſellam, ſtantem ibi, in q ſtructor ſedere ſolebat; eamque ſellam portavit ad me ſam. παύλη παπλαίνονλι πρὸς πέτρην, *Od.* Μ. 233.

V. 331.

Ἔνθάδε δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, (*Jon.* pro ἔφιζε,) cui ſtr ctor, diviſor carnium & diſſector, inſidebat *vel* inſide ſolebat. δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε, ſtructor, q carnes ſecuerat, apponebat carnium lances, *Od.* Α. 141 ſed ἡ ταμίη appoſuerat cibos heſternos non calidos, ja que heri ſectos, *ibid.* 139. *ſq.* δαιτρὸν, *Il.* Δ. 262.

V. 332.

Κρέα πολλὰ Δαιόμενος μνηστῆρσι, carnes multas Secan (trenchirend) procis. κρέα δαῖετο, καὶ νέμε μοίρας, *O* Ο. 140.

V. 335.

Κανέῳ τ' ἐκ σῖτον ἀείρας, & ex patina illa panem ſi mens. Vide ad *Od.* Π. 51.

Ἀείρας, Vide ſupra ad *v.* 237.

V. 336.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν, Non diu autem poſt eum bald nach ihm. ἀγχίμολον ἐρχομένω, ſupra *v.* 260.

Ἐδύσετο δώματ', ingrediebatur ædes. δύσετο μνηστῆρας ſupra *v.* 276.

V. 337.

Vide ſupra ad *v.* 202.

V. 338.

ibid. *v.* 203.

V. 339.

Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, Sedebat autem i fraxineo limine intra januas.

Μέλινος & μείλινος. ἔγχος μείλινον, *Il.* Ε. 655.

V. 340.

Κλινάμενος σταθμῷ, Adplicans ſe poſti, Inclinans ſe poſtem januæ, ipſe ſedens in limine.

Κυπαρίσσινος, ίνη, ινον, cypreſſinus. a κυπάρισσος, (Ε. 64.

V. 34

V. 341.

'Ον ποτὶ τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως, *h. l.* de limine domus. d. ad *Od.* Ε. 245.

Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, *ibid.*

V. 343.

'Αρτον τ' οὖλον ἑλὼν — ἐκ κανέοιο, Panemque integrum λον) ſumens — ex corbe. χλαίνας οὔλας, ſupra *v.* 89.

V. 344.

Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ſicut ei manus capiebant, quana capere poterat manibus. Et vide ſimplicitatem hecam, qua, ſine aliis inſtrumentis, manu ſola bene a, ad cibos capiendos vel aliis porrigendos utebantur. Ἦὲρ ἓξ μέτρα ἐχάνδανεν, *Il.* Ψ. 742.

Ἀμφιβαλεῖν *h. l.* eſt περιλαβεῖν, περιχεῖν, ſo viel er mit vollen Hand umfaſſen könnte.

V. 346.

Αἰτίζειν, Rogare. αἰτίζων, ſupra *v.* 228.

Πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας, ad omnes accedena procos, apud omnes obeuntem procos. ἔργον ἐποίχεσθαι, ſupra *v.* 227.

V. 347.

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ,

Pudor autem non eſt utilis homini indigo, dona apud alios quærenti.

dor iſte eſt intelligendus de audacia libera, qua res i neceſſarias mendici exigunt, & qua ſi non ſunt præi, miſeriorem eorum conditionem putes. Petentibus im tantum dari, vox eſt non minus trita, quam vera. go pudor ille ruſticus mendicis omnino eſt inutilis, alis tamen raro ipſis ſolet ineſſe. Neque tamen impuentes eos eſſe debere intelligimus: cum, ut eſt apud *ripidem in Medea:* ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν αἰδεια: ſed audacia, quæ modeſtiæ & verecundiæ ſit imixta, ad libere victum petendum inſtructos. SPOND.

Κεχρημένῳ ἀνδρὶ, indigenti viro. καὶ μάλα περ κεχρημένος, *l.* Ξ. 155.

Προΐκτης, ου, ὁ, ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνειν, qui donum pit accipere, mendicus. a προῖξ, *Od.* Ν. 15.

V. 354.

V. 354.

Ζεῦ ἄνα,] Cum ii, qui beneficium a potentioribus gratis excipiunt, non habeant, quo pacto re ipſa parem eis gratiam rependant, ſolent ad preces & vota recurrere, ut *h. l.* Ulyſſes, qui pro beneficio & humanitate Telemachi duo illi optat. Unum quidem generale, alterum vero particulare. Generale, cum eum inter homines beatum eſſe vult: particulare, cum cogitationibus illius fauſtum precatur exitum. Et hoc quidem ab iis, qui hoc audiebant, potuit generalius accipi: ſed præcedentia faciunt, ut credam, tacite Ulyſſem conſilium illud adverſus procos intellexiſſe. SPOND.

Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, *ſc.* δὸς *vel* ποίησον, da *vel* fac, Telemachum mihi inter viros beatum eſſe. Vid. BOS *Ell. Gr. ſub v.* Ποιεῖν. & Διδόναι.

Ὄλβιος, *Od.* Ν. 42.

V. 355.

Καί οἱ πάντα γένοιθ', (*pro* γένοιτο,) ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ, Et ei omnia fiant, quæ mente ſua agitat efficienda. νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, *Od.* Ο. 111.

V. 356.

Ἦ, Dixit.

Ἀμφοτέρῃσιν (*ſc.* χερσὶν) ἐδέξατο, ambabus *manibus* accepit. ita *Od.* Α. 593.] Proverbium eſt, *utraque manu accipere*, forſan ex *h. l.* deſumtum. Videtur exprimi pauperum ſtudium & diligentia in accipiendis, quæ mendicando impetrant. SPOND.

V. 357.

Ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, indecentem ſuper peram, *ſcil.* depoſuit acceptum cibum, quam pro menſa nunc adhibebat. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, *Od.* Ξ. 32.

Πήρη, ſupra *v.* 197.

V. 358.

Ὡς ὅτ' (*pro* ὅτε) ἀοιδὸς — ἄειδεν, *pro* ἕως ὅτε, ſo lang als, interim dum cantor — canebat.

V. 359.

Ἐδηδόκει, ederat.

V. 360.

V. 360.

μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ', Proci autem ſtrepitum oquendo faciebant, ſie redeten laut durch einander; congregata multitudo hominum liberorum ſolet; ı canente Phemio ſilentium fuerat. ita *Od.* A. 365. 368.

Αὐτὰρ Ἀθήνη] Quanquam ex conſilio Telemachi de- t Ulyſſes a procis ſtipem emendicare, noluit tamen ita eum hoc ſine divino conſilio aggredi, quod lon- eſt auguſtius, quam ſi aliter factum eſſet. Notan- n eſt autem, quis ſit finis hujus emendicationis, ut virum juſtos & injuſtos cognoſcat, *i. e.* τοὺς ἐναισίμους καὶ τοὺς ἀθεμίστους: nempe a quibus ſtipe honeſtaretur, a quibus contra contumelioſe repelleretur. SPOND.

V. 362.

Ὤτρυν', ὡς ἄν —, Incitavit, ut &c.

Πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, panes a procis corroga- , mendici more. πύρνον, ſupra *v.* 12.

V. 363.

Γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, Et cogno- ret ſimul, quinam ſint probi & moderati & juſti, ique injuſti. ἐναίσιμοι ſunt οἱ δίκαιοι καὶ κατὰ θέμιν ζῶν- : & his opponuntur οἱ ἀθέμιστοι. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, ra *v.* 321.

Ἀθέμιστοι, contemtores omnis boni moris humani. λώπων — ἀθεμίστων, *Od.* I. 106.

V. 364.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος, conſtructio nova, cum *accuſ.* perſonæ & *genit.* rei pendentis ab ό. Sed ne ſic quidem poterat prohibere aliquem a lo; & ſenſus eſt: Etſi aliquis juſtus videri poſſet mparative cum aliis injuſtioribus, tamen ne eum qui- m prohibiturus, & defenſurus, & exemturus erat ab fortunio inſtante, & a morte omnibus deſtinata. ἐγὼ ἐν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι, ego hil tibi faciam mali, imo & alium paratus ſum arcere te, *Il.* Ω. 371.

Κακότης, ſupra *v.* 318.

v. 365.

Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαςον, Ivit autei leriter petiturus dextrorſum a viro quovis. ἐνδέξια | net ad ἰέν, & notat, cœpiſſe eum ἐκ τῦ δεξιῦ καθ τος, ἐπὶ ἀγαθῷ συμβόλῳ. Poſſit tamen & ad αἰτήσω ferri, ut notet ἐπιδεξίως, dextre, auf eine Art, w ein rechter Bettler machen muß. coll. 366. ut & ſic rit πολυμήχανος. Poteſt & eſſe, κατὰ τὰ ἐνδέξια, i. e. ξιᾷ χειρὶ porrecta, ad accipiendum aliquid. αὐτὸς (ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει, a dextra parte conſeſſus incipi ſimul & poculum dextra manu ſua præbens, & dex manui alterius; idque boni ominis cauſſa, Il. Α. ſ δεξ' ἐνδέξια φέρων πᾶσιν, in dextra manu ſua ferens, in dextram manum accipientis, & a dextra parte conv tus hujus incipiens, oſtendit omnibus hanc ſortem, Η. 184. Ζεὺς αὐτοῖς ἐνδέξια σήματα φαίνων, fauſta ſign dextra parte, i. e. ab oriente, Il. Ι. 236.

v. 366.

Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, Quoquoverſus & ad omnes i num extendens, ut mendicus. πάντοσε, ſupra v. 209 Ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη, quaſi mendicus ab antiquo e

v. 367.

Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, Hi vero miſerantes daban Καὶ ἐθάμβεον αὐτόν, ſie machten groſſe Augen über θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, Od. Π. 178.

v. 369.

Supra v. 247.

v. 370.

Ἀγακλειτῆς βασιλείης, valde claræ & celebris fam nomine reginæ. ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας, Od. Η. 202.

v. 371.

Ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα, profecto enim eum a (vorher, πρὸ ὀλίγυ;) vidi.

v. 372.

Ἤτοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, i. e. ἐγίνετο ἡγεμὼν ὁδῦ τῆς εἰς τὴν πόλιν. σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγ νευε, ſupra v. 194.

v. 373.

Αὐτὸν δ' ὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, Q au

utem ipſum attinet, non liquido ſcio, unde genere fa-
eatur ſe eſſe. σάφα, ſupra v. 307.

Γένος, i. e. κατὰ γένος.

v. 374.

Νείκεσσε, ſupra v. 239.

v. 375.

Ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, pro ἀρίγνωτε, per *Aphæreſin:* O val-
e cognoſcibilis ſubulce, quem quivis agnoſcit ſtatim
ominem vilem: ut ergo & in malo ſenſu, ſicut ἐπίση-
ος. ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρεία τέχνη, γνωστικὲ ἐπὶ εὐτελεία καὶ
ταπεινότητι. quem ex primo adſpectu quivis agnoſcit nil
iſi ſubulcum & hominem nihili eſſe. contra Melanthius,
ffectans elegantias & delicias, non videbatur eſſe αἰπό-
ος, ſed homo aliquis honeſtior & nobilior. Eſt ergo
oc dictum ἀστειότερον, quam illud v. 219. Ceterum eſt
æc aphæreſis & contractio Attica, ſicut ὦ' γαθὲ, pro
ἀγαθέ. ξεῖνε δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, ſupra v. 265.] Dicitur *h l.*
ρίγνωτος in partem deteriorem, ut notat *Euſtath.* *O! ni-
mium note.* Ovid. Metam. I. 198. *Notus feritate Lycaon.*
Virgil. Ecl. III. 8. *Novimus & qui te.* ERN.

v. 376.

Ἦ οὐχ ἅλις ἥμιν (*pro* ἡμῖν) ἀλήμονές εἰσι; an non ſatis
nobis vagabundi ſunt? ἅλις, ſupra v. 298.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, circumvagus. idem qui ὁ ἀλήτης.

v. 377.

Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, Mendici moleſti. } Vide ſupra ad v. 220.
Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. — }

v. 378.

Ὄνομαι, forma Media, quaſi ab ὄνημι, ab ὀνέω, valde
itupero, pœnitet me valde alicujus operæ vel rei, ich
in ſehr unwillig worüber, bin unzufrieden. contemno.

Ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος Ἐνθάδ' ἀγειρό-
μενοι; An parum tibi videtur, quod tibi victum come-
unt heri tui Hic congregati tot viri? An vituperas id,
uod non ſtrenue ſatis abſumuntur bona? Eſt ergo
ειρωνείας dictum, pro, μέμφῃ ἡμῖν, ὡς μὴ βοροῖς οὖσι, μηδὲ
κπανᾶν ἐν δυναμένοις τὰ τοῦ οἴκου τῶν σῶν δεσποτῶν, καὶ διὰ
ῦτο καὶ ἑτέρους ἄγεις τοὺς ἀξιολογώτερον καταφαγομένους ἐκεῖνα;

an pœnitet te ſumtuum, qui hic fiunt?] *An parum tibi, non ſatis eſt?* ERN.

v. 379.

'Ενθάδ' ἀγειρόμενοι, *Od.* Π. 390.

'Εκάλεσσας, vocaſti, invitaſti huc.

v. 381.

'Ου μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις, non bene, etſi nobilis homo, loqueris.

v. 382.

'Αυτὸς ἐπελθὼν, ipſe adiens eum.

v. 383.

'Ει μὴ τῶν, niſi *aliquem* eorum.

Δημιοεργὸς, ȣ, ὁ, ἡ, qui publicas operas facit, qui pro populo facit. Tales ſunt ὁ μάντις, ἰατρὸς, τέκτων, &c. imo & κῆρυξ, qui publice clamat.

'Ει μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δέρων, *Η καὶ θέσπιν ἀοιδόν. *per Craſin* dicuntur δημιεργοί. In genere ſunt τεχνῖται δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι, artifices publici, οἳ καὶ κλητοί εἰσι, *i. e.* καλῦνταί ποτε ἄλλοθεν, vocantur huc vel illuc ad opus faciendum.

v. 384.

Μάντιν. is ergo inter utiles rei publicæ homines numeratur.

Τέκτονα δέρων, fabrum lignarium: qui numeratur hic inter honeſtiores homines, & inter δημιεργὺς, ſive οἰκοδόμος ſit, ſive ναυπηγὸς, qui invitari ſoleat ad epulum.

v. 385.

Θέσπιν ἀοιδὸν, *i. e.* θεῖον, qui divina eloquitur & canit. Talem invitare ſolebant homines ad convivia. θέσπιν ἀοιδὴν, *Od.* Θ. 498.

"Ο κεν (*pro* ὅς κεν) τέρπῃσιν ἀείδων, qui delectet nos canendo.

v. 386.

Ουτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν, Hi enim ſunt illi inter mortales, qui invitari ſolent ad epulas. κλητὺς ὀτρύνομεν, *i. e.* ἐκκρίτυς, nominatim electos mittamus celeriter, *Il.* I. 165.

'Επ' ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* O. 79.

v. 387.

v. 387.

Πτωχὸν δ' ὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑ αὐτόν , Mendicum autem nemo fere vocaverit ad ſe domum , abſumturum & pauperiorem redditurum ipſum vocatorem. τρύχυσι δὲ οἶκον ; *Od.* Π. 125.

v. 388.

Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων Δμωσὶν Ὀδυσσῆος , πέρι δ' αὖτ' ἐμοί , Sed ſemper durus & increpans præ omnibus es procis Contra ſervos Ulyſſis , & maxime contra me , ungönſtig , hart anfahrend. *coll.* 395. ἐρεθίζει μύθοισι χαλεποῖσιν , irritat homines verbis duris.

v. 390.

Οὐκ ἀλέγω , ich nehme das nicht zu Herzen , bekümmere mich darum nicht. ὅτις ὐκ ἀλέγει , *Od.* Π. 307.

v. 393.

Σίγα , Tace , *Od.* Ξ. 493.

Μή μοι τῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν , nec mihi huic multa regere verbis.

v. 394.

Εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν , conſuevit male irritare alios.

v. 395.

Ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλυς , & incitat etiam alios , ad idem faciendum.

v. 397.

Ἦ μευ καλὰ , πατὴρ ὡς , κήδεαι υἷος , *pro* κήδεαι μευ , ὡς πατὴρ υἷος , certe probe curam mei habes , ſicut pater filii : & eſt *Ironice* dictum , & , ut in affectu ſolet , perturbate in Textu.

Καλὰ , *pro* καλῶς , pulchre.

v. 398.

Ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι , a domo pellere.

v. 399.

Μῦθος ἀναγκαῖος , *Active* , cogens , ἀναγκαστικὸς , βίαιος , ein Macht-Spruch , cui parere neceſſe eſt.

Μὴ τῦτο Θεὸς τελέσειε , das laſſe doch Gott nicht würklich werden!

v. 400.

Δός οἱ ἑλών , Da ei , ſumens ex iis quæ adſunt , Nihm und gib ihm.

Ου τοι φθονέω· κέλομαι γάρ ἔγωγε, non impedire cupio te: imo ipſe jubeo, ut des. ὐκ ἂν ἔγωγε φθονέοιμι ἀγερῦσαι, *Od.* Λ. 380.

v. 401.

Μήτ' ὖν μηλέρ' ἐμὴν ἄζευ (κατά) τόγε, Neque igitur matrem meam verere in hoc, ſcheue dich hierbey vor meiner Mutter nicht; illa enim idem vult, quod ego te jubeo facere: & eſt imperativus Jonicus per contractionem, quam Attici faciunt in ε. ξείνυς ὐχ ἄζεο ἰδέμεναι, *Od.* I. 478.

v. 403.

Ου τοι τοιῦτον ἐνὶ ςήθεσσι νόημα, non eſt tibi hæc in pectore voluntas, ſo biſt du nicht geſinnet, *ſc.* ut libenter des aliis.

v. 404.

Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βϋλεαι, ἢ δόμεν (*pro* δῦναι) ἄλλῳ, Ipſe enim comedere multo mavis, quam dare *vel* largiri alii.

v. 406.

Ὑψαγόρης, υ, ὁ, qui verbis auget rem & extollit, τὰ μικρὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων, qui de minoribus rebus ſic loquitur, ut credi faciat, majores & atrociores eas eſſe. Non fere in laude ponitur hoc nomen, ſed honeſtiori vocabulo indicat τὸν ψευςην καὶ πιθανολόγον καὶ συκοφάντην. & hoc vitium tribuitur a procis Telemacho, quaſi is injurias ipſorum majores juſto & invidioſiores faciat. Vide etiam ad *Od.* A. 385.

Μένος ἄσχετε, *i. e.* κατὰ μένος, qui conſilia & propoſita tibi in poteſtate tua non habes; *vel*, qui vi & robore nimio abuteris; *vel*, cujus vis non cohibetur, qui tibi non temperas vehementia tua. ita *Od.* B. 85. αὐτὺς ἔλαβε πένθος ἄσχετον, eos cepit luctus, quem vix capiebant animo; pæne majorem, quam ut tolerare quirent, *Il.* Π. 549. μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, nos Græci nobiles, in exſerendo robore noſtro nunquam cohibiti ab hoſtibus aut caſibus adverſis, *Od.* Γ. 104.

Ποῖον (μῦθον *vel* ἔπος) ἔειπες; quale dixiſti? ποῖος eſt plerumque *vel* admirantis, *vel* indignantis, *aut* reprehendentis vox.

v. 407.

v. 407.

Ει δὲ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες, Si ei tantundem omnes darent proci; & ſenſus eſt: ἐὰν οἱ μνηστῆρες πάντες τοσοῦτον δοῖεν τῷ πτωχῷ τούτῳ, πολὺν ἂν καιρὸν διαγάγοι καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, wurde er wohl in langer Zeit nicht wieder kommen zu betteln; quod quidem ſignificare videri poſſit, multam ἐλεημοσύνην mendico datam: revera autem notat πληγὴν μεγάλην καὶ τραῦμα δεινὸν, δι' ὃ πολὺν χρόνον οὐκ ἂν ἰσχύσῃ ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ Ὀδυσσέως οἶκον ὁ πτωχός.

v. 408.

Καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, Et ſane eum vel tres menſes integros procul hæc domus teneret vel arceret hinc, wurde zurück von ſich entfernet halten. annuit vulnus infligendum jam mendico iſti, ſic, ut domus hæc intra tres menſes proximos viſura eum non ſit. οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, ſupra *v.* 17.

Ἀπόπροθεν, *Od.* I. 188.

v. 409.

Θρῆνυς, *Od.* K. 315.

Υποφαίνω, ſubter profero & apparere facio.

Θρῆνυν — ὑπέφηνε, ſcabellum ſub pedibus protraxit. *i. e.* ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, *coll.* 462. 463. er ſchob die Fußbank unter dem Tiſch und Fuß vorwärts, daß er ſie hernach geſchwinder ergreiffen könnte. nam antea totum ſcabellum latebat fere ſub pedibus.

v. 410.

Ὧι ῥ' ἐπέχεν (*pro* ἐπεῖχεν) — πόδας εἰλαπινάζων, cui imponebat — pedes inter convivandum. χῶρον ἅπαντα, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς, locum omnem, quem occupabat corpus mortuum; quantum loci tegebat corpus, *Il.* Ψ. 190. ἐπεῖχον Τυδείδῃ ἵππους, equos contra eum dirigebant, *i. e.* ἐλαύνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ, *Il.* E. 240. ſic *Il.* Π. 732. ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε ἵππους.

Λιπαροὺς πόδας ἐπισχοίης εἰλαπινάζων, inquit Juno ad Somnum, *Il.* Ξ. 241. cujus pedes certe non ſunt horridi ſic de Antinoo dicitur *h. l.* λιπαρὰ κρήδεμνα, *Od.* Π. 416.

Ἐιλαπινάζων, epulans. Vide ad *Od.* Β. 57.

V. 411.

Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτυ καὶ κρειῶν, & plenam faciebant peram Pane & carnibus. ακικλίνης ἐπὶ πήρης, ſupra *v.* 357.

V. 413.

Ἀυλις ἐπ' ὐδὸν ἰὼν, Retrogreſſus ad limen, ut mendicus, accepto dono.

Ἔμελλεν — προικὸς γεύσεσθαι, guſtaturus erat donum datum, *ſeu* de datis ſibi cibis, er wollte die gegebnen Gaaben eſſen. & ſermo eſt de mendico. Vides ergo, προῖκα eſſe donum in genere. Vide ad *Od.* Ν. 15.

Γεύσασθαι *h. l.* de cibis poſitum in ſenſu proprio: notat enim fruitionem cum animo contento & læto. γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγχείαις, *i. e.* αποπειρασόμεθα, cum Genitivo rei guſtandæ, wir wollen uns einander verſuchen mit Spieſſen, *Il.* Υ. 258. & hoc ἀςεῖως dictum, quia alibi ἡ Ποίησις προσπλάττει ςόμα τῷ πολέμῳ.

V. 415.

Φίλος, amice. ita ſupra *v.* 17.

Ὀυ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιςος Ἀχαιῶν Ἔμμεναι, haud quidem mihi videris ignaviſſimus *aut* humillimus Achivorum Eſſe. ὅτι κάκιςος ἀνὴρ, *Il.* Π. 570. *Od.* Δ. 199.

V. 416.

Ἀλλ' ὤριςος, (*pro* ὁ ἄριςος,) ſed præſtantiſſimus. Vide ad *Il.* Α. 288.

V. 417.

Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον, ἤ περ ἄλλοι, Σίτυ. λώϊον pertinet ad Σίτυ, & eſt, magis fruenda portio panis, qua ego plus frui poſſim. ἦ πολὺ λώϊόν ἐςι, *ſc.* σοὶ, certe multo magis tibi ex voto tuo eſt, *Il.* Α. 229 certe multo magis cupis, ſpoliare eum donis ſuis acceptis, qui tibi contradixerit καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐςιν, nam ipſis hoc optabilius eſt, *Od.* Β. 169.

V. 418.

Ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, præſ. pro fut. ego autem te celebrabo fama, & bene de te narrabo, per omnem terram: δοξάσω. μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, *Od.* Ν. 299.

Κατ

Κατ' ἀπείρονα γαῖαν, Vide ſupra ad *v.* 386.

v. 419.

Ἐν, inter.

v. 420.

Ὄλβιος, Dives & felix. Vide ſupra ad *v.* 354.

Ἀφνειὸν οἶκον ἔναιον, opulentam domum habitabam. ἀφνειοὶ καλέονται, *Od.* O. 432.

Πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, ſæpe dabam mendico erroni. δόσκον, *Il.* I. 331. Ξ. 382. δόσκεν, *Il.* Σ. 546.

Ἀλήτης, *Od.* Ξ. 124.

v. 421.

Τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, Tali, qualiscunque eſſet.

Καὶ ὅτευ (*pro* ὅτινος) κεχρημένος ἔλθοι, & quodcunque deſiderans, *vel* cujuscunque rei indigus, veniret ad me. αἰδὼς ὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, ſupra *v.* 347.

Ὅττευ, ſupra *v.* 121.

v. 422.

Δμῶες μάλα μυρίοι, ſervi valde multi, *ſc.* erant *mihi.*

v. 423.

Οἷσίν τ' εὖ ζώυσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, Quibus videlicet bene vivunt, & divites vocantur, *ſc.* homines.

Ἀφνειοὶ καλέονται, *ſc.* ἄνθρωποι. Vid. ad *v.* 420.

v. 424.

Ζεὺς ἀλάπαξε, *ſc.* με, *coll.* 419. *ſqq.* dives fueram: ſed Deus me inanivit. ἢ θεσπεσίῃ πόλιν ὐκ ἀλαπάξεις, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, num divino fato, an hominum ignavia, urbem expugnare & diripere non poſſis, *Il.* B. 367. τὸν ἀλαπάζοντα ςίχας ἀνδρῶν, hunc exhaurientem & frangentem ordines aciei, *Il.* E. 166. Vide etiam ad *Il.* I. 328. Λ. 749. M. 67. Ω. 245.

Ἤθελε γάρ πυ, voluit enim nimirum.

v. 425.

Ἅμα ληϊςῆρσι πολυπλάγκτοισιν, una cum prædatoribus late vagantibus per mare, ſimul cum prædonibus multum circumvagantibus in mari. ληϊςῆρσιν, *Od.* Π. 426.

Πολυπλάγκτοισιν. πολύπλαγκτος ἄνεμος, *i. e.* ὁ μὴ μένων ἀεὶ ἐν ταυτῷ, ventus valde variabilis, *Il.* Λ. 308.

Ἀνῆκεν, impulit, *Od.* Ξ. 465.

v. 426.

Δολιχὴν ὁδὸν, longum iter. δολιχὴ νῦσος, *Od.* Λ. 171.

v. 427 — 441.

Od. Ξ. 258 — 272.

v. 442.

Ξείνῳ — ἀντιάσαντι, hoſpiti — occurrenti, dem erſten Wirth. *vel*, ad quem acceſſerant quique eos bene curabat, der ſich ihrer annahm. βροτῷ ἀντιάσαντι, *Od.* N. 312.

v. 443.

Δμήτωρ, ορος, ὁ, rex Cypri.

Ἴασος, ου, ὁ, rex Cypri, cujus filius fuit ὁ Δμήτωρ.

Ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν, qui Cypro fortiter *vel* potenter imperabat.

v. 444.

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, Inde nunc huc advenio. τόδε *h. l.* idem quod δεῦρο. *plene*, εἰς τόδε τὸ χωρίον, in hanc regionem.

Πήματα πάσχων, incommoda & labores patiens, caſus adverſos & calamitates perferens.

v. 446.

Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε; Quis Deus iſtud malum *vel* hanc peſtem huc adduxit? procus ſic vocat Ulyſſem perſonatum.] Hinc melius conſtat, quam ferus & immanſuetus hic Antinous fuerit, qui ad miſeram illam Ulyſſis conditionem non permoveatur, ſed potius eo gravius in eum exacerbetur, atque adeo reliquorum damnet liberalitatem eo nomine, quod ex bonis alienis eam exerceant. Qui prætextus ſpecioſus quidem eſt, ſed tamen adulterinus: quia non rei Ulyſſeæ conſervandæ gratia erogari ab aliis ſtipem illam ægre ferebat, ſed quod ita imminui ei magis bona illa videret, quibus ille tantopere inhiabat. SPOND.

Δαιτὸς ἀνίην, convivii moleſtiam, — dieſe Plage, die einem die Mahlzeit vergallet. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, *Od.* O. 393.

v. 447.

Στῆθ' (*pro* Στῆθι) οὕτως ἐς μέσσον, Conſiſte ibi in medium, tritt dorthin auf den Platz, ut *ſc.* ex intervallo fortior accidat ictus. Conſ. PALAIR. *Obſerv. in Luc. VI:* 8. Στῆθι εἰς τὸ μέσον.

Ἐμῆς

Ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης, mea procul a menſa.

v. 448.

Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι, Ne cito amaram Ægyptum & Cyprum videas. ut nos dicimus, daß dir die Sach verſalzen werde.

v. 449.

Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, Quam confidens &, nullo pudore retentus es mendicus! was für ein dreiſter und unverſchämter Bettler biſt du! iſtud ὡς vim habet τῷ, λίαν. *coll.* 578. Nimirum Penelope & Antinous diverſimode de re eadem judicant: illa ex animo benevolo erga egenum, hic ex contemtore animo.

Θαρσαλέος, audax, *Od.* H. 51.

Ἀναιδής, impudens, *Od.* N. 376.

Προΐκτης, ſupra *v* 347. & 352.

v. 450.

Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι, Serie ad omnes accedis mendicans.

v. 451.

Οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, & hi dant ſine conſilio ulteriori, ohne bedenken. μαψιδίως ψεύδεσθαι, *Od.* Ξ. 365.

Ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, quia nulla eſt retentio, aut miſeratio, De alieno donandi largiter.] Aptiſſima hæc perſonæ Antinoi ſuperbæ & iniquæ; qui, cum ipſe bonorum Ulyſſis diripiendorum reliquis procis dux & auctor ſit, ſimul tamen ac illos pauperi nonnihil largientes videat, profuſionis ſtatim incuſat, ſuæque ipſius inclementiæ æquitatis ſpeciem prætexit. CLARK.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, retentio, parſimonia, Enthaltung. οὔτις ἐπίσχεσις, *i. e.* οὐδεμία φειδὼ δωρεῖσθαι τὰ ἀλλότρια. ab ἐπισχέω, retineo.

Ἐλεητὺς, *Od.* Ξ. 82.

v. 452.

Ἀλλοτρίων (deeſt ἀπὸ *vel* ἐκ) χαρίσασθαι, De alienis largiri. χαριζομένη παρεόντων, ſupra *v.* 95.] Poteſt hoc ſententiole uſurpari in eos, qui, cum ſuis bonis parcant, in alienis profundendis liberiores eſſe conſueverunt. Et hoc eſt, quod Galli proverbio enunciant: *De l'autruy*

cuir

cuir large courroye; & Germani: es iſt gut, aus andern Leuthen Leder lange Riemen ſchneiden. Et meo calculo iſta, ἔτις ἐπίχεσις κ. τ. λ. in *proverbium* abibunt. Huc pertinet, quod eſt apud *Apul.* Lib. VII. *de alieno ludis corio.* Vide *Eraſm. Adag. Chil. II. Cent. II. Prov.* 88. SPOND.

Ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάςῳ, quoniam adſunt multa cuique.

v. 453.

Ἀναχωρήσας, recedens, zurück gehend oder tretten.

v. 454.

Ὦ πόποι] Audet Ulyſſes repulſa illa Antinoi & conviciis exulceratus illi etiam inſultare, dum eum mente captum appellat, & qui ſpeciem ſuam & vultum animo non referat, ut qui ſit λαμπρὸς μὲν ἰδεῖν, μεμπτὸς δὲ φρενῶν. Nam antea ex ejus ore neſcio quid melioris de eo ominabatur, cum dicit: Ὀυ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιςος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριςος, κ. τ. λ. Ergo huc advocabimus illud *Juvenalis: Fronti nulla fides.* Tum arguit Ulyſſes ſordes hujus Antinoi, idem argumentum in eum retorquens, quo ipſe liberalitatem reliquorum ex alienis bonis factam culpabat. Imo, inquit Ulyſſes: hoc ipſum mihi eſt indicio, ægre te ex tuis facultatibus donaturum, qui in alienis tam parcum & tenacem te præbes. SPOND.

Ὀυκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, inquit iratus Ulyſſes perſonatus ad ſpecioſum procum Antinoum: non tu in forma iſta etiam pectus habebas.

v. 455.

Ἐπιςάτης, ȣ, ὁ, qui adſtat, qui accedit & rogat, ὁ ἐπαίτης, der einen antritt, und worum bittet.

Ὀυ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκȣ σῷ ἐπιςάτῃ ȣδ' ἅλα δοίης, Non tu quidem ſane ex domo tua tuo mendico ne ſalis quidem micam dares.] Ὀυδὲ τὸ ἐυτελέςατον ἂν δοίης. *Euſtath.* Similiter *Theocritus:* Φὴς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕςερον ȣδ' ἅλα δοίης, du ſagſt, du wolleſt mir alles geben, und vielleicht gäbeſt du mir hernach auch nicht das Salz, *Idyll. XXVII. v.* 60. Atque hinc apud *Eraſmum* Proverbium: *Ne ſalem quidem dederit.* Adag. Sect. de Avaritia. CLARK. C'étoit un proverbe en Grece. Pour marquer un homme fort avare on diſoit, qu'*il ne donneroit pas un grain*

grain de ſel à un pauvre, car le ſel y étoit fort commun. Il faut remarquer ici le mot ἐπιϛάτης mis pour ἐπαίτης, *un mendiant*, car après Homere il a eu une ſignification plus noble. DAC.

v. 456.

Ἀλλοτρίοισι παρήμενος: apud alienos commorans, ad menſam alienam aſſidens, de alieno comedens.

Οὔτι μοι ἔτλης Σίτου — δόμεναι, non perſuadere tibi potes, ut dares mihi aliquid panis. *vel*, ſatis durus es, ut non des mihi quidquam. οὐδέ μοι ἔτλης εἰπέμεν, ſupra *v.* 104.

v. 457.

Ἀποπροέλω, ſumo de re aliquantum. οὔτι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι, non ſuſtines quidquam panis ſumtum dare mihi, ἀποπρολαμὼν, deſecans aut deſtringens paululum de toto pane.

Τὰ δὲ πολλὰ πάρεϛιν, multa autem præſto ſunt.

v. 458.

Ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον, *Od.* I. 480.

v. 459.

Ὑπόδρα ἰδὼν, *Od.* Θ. 165.

v. 460.

Νῦν δή σ' οὐκ ἔτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀΐω Ἂψ ἀναχωρήσειν, Nunc te non jam pulcre ex domo arbitror Te retro recepturum.

Καλὰ, ſupra *v.* 397.

v. 461.

Ἀναχωρήσειν. ἀναχωρήσας, *v.* 453.

Ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, quando ſane etiam opprobria loqueris & jurgia. *coll.* 454. ἀπατήλια βάζει, *Od.* Ξ. 157.

v. 462.

Θρῆνυν, ſupra *v.* 409.

v. 463.

Πρυμνότατον κατὰ νῶτον, Ad tergum, ubi proximum eſt cervici, ἔσχατον πρὸς τῇ κεφαλῇ. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, ſuper poſteriorem partem volæ, *Il.* Ε. 339 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, ex poſteriore brachio, ubi proximum eſt humero, *Il.* Ν. 532. ἀπὸ τάμεν αὐτοῦ πρυμνὴν γλῶσσαν χαλκὸς, *i. e.* ἐσχάτην, poſteriorem partem, ubi adhæret gulæ, *Il.* Ε. 292. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, fruticeta

ceta ad radices excidentes apri, unten an der Wurzel abhauende, *Il.* M. 149. πρυμνὸν φύλον, *Il.* Π. 314. πρυμνῷ κεράεσσι, ad extrema cornua, ubi adhærent capiti; ad infimam eorum partem, *Il.* N. 705.

'Ο δ' ἐςάθη, (*pro* ἐςήθη,) ἠΰτε πέτρη, ille autem ſtabat, ſicut petra, firmiter.

V. 464.

Ἔμπεδον, In ſuo loco, *propr.* ergo eſt, ἐν πέδῳ, in ſolo ſuo, ἐν γῇ: *deinde*, continuo, conſtanter, jugiter.

Οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο, nec eum dejecit jactus Antinoi, er machte ihn nicht fallen. *coll.* 463. ἐςαθη ἔμπεδον, ſtabat firmiter: quod eſt oppoſitum τῷ σφάλλεσθαι. οὐτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσαι, *Il.* Ψ. 719. ubi de luctantibus ſermo: neque Ulyſſes poterat Ajacem ſupplantare, & ad ſolum dejicere, ῥίψαι εἰς γῆν. Βέλος Ἀντινόοιο, *coll.* 462. ubi θρῆνυς, ſcabellum, erat βέλος.

V. 465.

Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, Sed tacitus *vel* ſilens movit caput, er ſchüttelte ſtillſchweigens den Kopf. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ', *Od.* Ξ. 195.

Κίνησε κάρη, movit caput: quod eſt ſignum indignationis, aut ejusmodi affectus. Vide ad *Od.* E. 376.

Κακὰ βυσσοδομεύων. Vide ſupra ad *v.* 66.

V. 466.

Ἂψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, Vide ſupra ad *v.* 413.

Κὰδ δ' ἄρα πήρην θῆκεν, *pro* κατέθηκεν, peramque Depoſuit. πήρην, ſupra *v.* 411.

V. 467.

Ἔυπλειος, ου, ὁ, ἡ, & *Jon.* in fœmin. ἐυπλείη. bene plenus, wohl gefüllet, recht voll. πήρην ἐυπλείην, peram expletam, bene impletam, εὖ πεπληρωμένην.

V. 468.

Supra *v.* 370.

V. 470.

Ου μὰν οὐδ' ἄχος ἐςὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος, Non eſt dolendum ſane.

V. 471.

Περὶ οἷσι μαχειόμενος (*pro* μαχεόμενος) κτεάτεσσι, pro ſuis pugnans fortunis *vel* rebus. κτεάτεσσιν, *Od.* O. 482

V. 472.

v. 472.

βλήεται, Vulneratur. *pro* βλῆται, diſtracto circumflexo per inſertum ε.

Ἀργεννῇς ὀΐεσσιν, candidis ovibus. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι, de Helena, *Il.* Γ. 141.

v. 473.

Γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς, ob miſerum meum ventriculum, qui cupit impleri cibis.

v. 474.

Οὐλομένης, *Od.* Ο. 343.

Ἡ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ſupra *v.* 287.

v. 475.

Ἀλλ' εἴπου πτωχῶν γε Θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσὶν, Sed, ſi quidem Deus etiam mendicorum cauſſa pœnas repoſcit. Notat ergo pœnam divinam ob læſum & gementem pauperem.

v. 476.

Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, Antinoum ante nuptias mors adſequatur, ſo müſſe anſtatt der Vermählung der Tod ihn ereilen und ergreiffen. οὐδέ κέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, neque me celeriter finis mortis deprehenderit, *Il.* Ι. 416. τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, *Od.* Ε. 326.

v. 475. 476.

Magna fuit Græcorum humanitas in illos, qui fati malignitate domus ac rei inopes oberrarent; adeoque ergo quoslibet, qui ad eos ſe recipiebant. *Deos horum curam gerere credebant, & offenſorum injurias vindicare.* (verba ſunt *Platonis*, *Lib. VII. de Leg.*) Sic enim, cum Ulyſſes mendicus ab Antinoo eſſet percuſſus, mendicorum furias adverſus eum implorat, reliquis procis factum deteſtantibus. Hercules quoque vituperatur, quod Iphitum hoſpitem occidiſſet, nec Deorum vocem veritus, nec menſam, quam ei appoſuerant, *Od. XXI. v.* 27. *ſqq.* FEITH. *Lib III. Cap. XII.* § *I.*

v. 478.

Ἔσθι' (*pro* Ἔσθιε) ἕκηλος, Comede tranquillus. ἕκηλοι, *Od.* Π. 314.

Ἄπιθ' (*pro* ἄπιθι) ἄλλῃ, abi alio.

v. 479.

Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', (*pro* ἐρύσωσι,) Ne te juvenes, proci ipſi, per penetrale per vim tractum extrudant foras.

Οἷ' ἀγορεύεις, qui talia loqueris.

v. 480.

Ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς, Sive pede prehenſum te, ſive etiam manu.

Ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, & lacerent te totum. ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, *Od.* E. 435.

v. 481.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν, illi vero omnes nimium quantum *vel* ſupra modum indignabantur, μεγάλως, ὑπερφυῶς: ſie verdachten es ihm überaus.

Ὑπερφιάλως, *Od.* Π. 346.

v. 482.

Νέων ὑπερηνορεόντων, juvenum nobilium horum, *ſc.* procorum. inter tales tamen & ipſorum facta improbat aliquis: adeo injuſta erant. Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, *Od.* Z. 5.

v. 483.

Οὐ μὲν καλ' ἔβαλες, non quidem bene jactu percuſſiſti. καλὰ *pro* καλῶς. ita ſupra *v.* 460.

Δύστηνον ἀλήτην, miſerum erronem. ξεῖνον δύστηνον, ſupra *v.* 10.

Ἀλήτης, ſupra *v.* 420.

v. 484.

Οὐλόμεν', (*pro* Οὐλόμενε,) *i. e.* ὀλέθρου αἴτιε, o cauſſa detrimenti aut incommodi, du ſchadender, dir und uns! noxie! ſic & *Il.* Ξ. 84. & eſt amica increpatio monentis, ne damnum ſibi aliisque contrahat aliquis. Poteſt tamen & *Paſſive* intelligi: perdite, infelix, miſer! du Unglückſeliger! οὐλομένης γαστρὸς, ſupra *v.* 474.

Εἰ δή πού τις ἐπουράνιος Θεός ἐστι;] Elegantiſſime hic reticetur ſententiæ Apodoſis: *Si* — ; *Quid deinceps fiet*? CLARK. Non arbitror neceſſarium eſſe. Nam referri hoc poteſt ad præcedentia: non bene feciſti, cum percuſſiſti hominem. Nam illud οὐ καλὰ etiam *periculum*, *noxam*, ſignificare poteſt. Sic *Callimacho* οἱ καλοὶ ἀγῶνες ſunt *perniciosa certamina*. ERN.

v. 485.

v. 485.

— Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Dii hoſpitibus ſe aſſimilantes peregrinis. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, *Od.* Ξ. 231.

v. 436.

Παντοῖοι τελέθοντες, Varii exiſtentes : de Diis apparentibus nunc ſub hac, nunc ſub illa, forma. παντοίην φιλότητ', *Od.* O. 246.

Τελέθοντες παντοῖοι, ſub varia figura & dignitate apparentes, aliàs ut pauperes, aliàs ut magnates, &c. οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι, *Od.* Θ. 583.

Ἐπιστρωφάω, in aliqua re verto, obverſor alicubi. ex ἐπὶ & στρωφάω, idem quod στρέφω, circumago.

Ἐπιστρωφῶσι πόληας, perambulant urbes, obverſantur in civitatibus, *ſc.* Dii aſſimilati hoſpitibus; περιέρχονται.

v. 487.

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, Hominum & injuriam & legitima opera inſpicientes, Hominum inſolentiam pariter ac modeſtiam obſervantes; *ſc.* Dii, & ejus rei cauſſà in terris ſæpe ſub humana ſpecie obambulantes. qui locus ſine dubio ſumtus ex *Gen.* 18. 21. 33. ex antiqua traditione Ægyptiis notus. Ceterum notanda ſunt *h. l.* duo oppoſita.

Εὐνομία, ας, ἡ, quando leges & boni mores valent, æquum jus, æquitas. ab εὔνομος, ου, ὁ, ἡ, bonis legibus præditus.

v. 485 — 487.

Conf. *Act.* *XIV*: 11. Οἱ Θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς. & *Hebr.* *XIII* : 2. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους. & in hæc loca WOLF. ELSN. alios.

v. 488.

Ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *ſc.* Antinous : non curabat verba reprehendentium & monentium. οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, *Od.* Π. 422.

v. 489.

Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε, (omiſſo augmento, pro ηὖξε,) Telemachus vero in animo magnum dolorem fovebat. ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσι Θεοί, *Od.* O. 371.

v. 490.

Βλημένε, ſc. ἕνεκα, Ob percuſſum eum jactu.

Οὐδ' ἄρα] *Neque, ut ſolent magno dolore affecti* — CLARK.

v. 491.

Supra v. 465.

v. 494.

Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι — Ἀπόλλων] Sæpius jam monuimus, hac locutione repentinam mortem ſignificari. SPOND.

Κλυτότοξος, ε, ὁ, celeber & laudatus ob arcus peritiam. Epith. *Apollinis*, præſidis τῆς τοξικῆς. *Il.* Δ. 101.

v. 495.

Ταμίη, ſupra v. 259

v. 496.

Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν (*pro* ἀραῖς) τέλος ἡμετέρῃσι (*pro* αἰ) γένοιτο. Si enim precibus noſtris eventus accederet, Si enim imprecationes noſtræ effectui darentur. Quidam, inficete ſatis, legi jubebant, τέκος in vocativo: nam loquitur nutrix ad Penelopen ſuam; & ut ſubintelligatur ex præcedenti, Ἀπόλλων ἐπιγένοιτο, Apollo adeſſe vellet imprecationibus noſtris, utpote ſubitarum mortium auctor. Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ſupra v. 476.] In γένοιτο non *Apollo*, ſed πρᾶγμα intelligendum. *Si res fieret noſtris votis, ſecundum noſtra vota, votorum noſtrorum lege:* quem ſenſum habere poſſe iſta verba, non dubito. ERN.

v. 497.

Οὐκ ἄν τις τούτων γε — ἠῶ ἵκοιτο, Ne quis horum vivat ad craſtinum: quæ eſt imprecatio.

v. 499.

Μαῖα, Nutrix. *Od.* Β. 349.

Ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, omnes quidem odioſi & inviſi mihi ſunt, quoniam mala ſtruunt. οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο, *Od.* Π. 196.

v. 500.

Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν, Antinous autem maxime atræ morti ſimilis eſt. *i. e.* peſſimus eſt inter malos, & cum omnes oderim, tum hic mihi eſt inſtar

mortis:

mortis : nam κακὰ μηχανῶνται , *v.* 499. ita *Il.* Γ. 454. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ , æque ab illis omnibus odio habebatur ac mors ipſa : ſermo eſt de Paride , odioſo Trojanis ſuis.

V. 501.

Πτωχός τις δύστηνος. Vide ſupra ad *v.* 483.

Ἀλητεύει κατὰ δῶμα , circumvagatur mendicando per domum. Vides, mendicos olim habitos pro ſacris perſonis, admiſſosque intra domum. ἔλθοι ἀλητεύων, *Od.* Π. 101.

V. 502.

Ἀνέρας αἰτίζων , Vide ſupra ad *v.* 346.

Ἀχρημοσύνη , ης , ἡ , defectus opum , ἡ ἔνδεια χρημάτων , egeſtas.

Ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, deficientia enim rerum ad uſum vitæ neceſſariarum id jubet : de mendico.

V. 503.

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' , ἔδοσάν τε , Ibi alii quidem omnes expleverunt eum , & dederunt ei. Eſt ὕστερον πρότερον.

V. 504.

Οὗτος δὲ θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον , Hic autem ſcabello extimum percuſſit dextrum humerum. Vide ſupra ad *v.* 462. 463.

V. 506.

Ἐδείπνεε , edebat.

V. 507.

Ἐπί οἱ καλέουσα , ad ſe vocans. ἐπί οἱ καλέουσ , ſupra *v.* 330. & 342.

V. 508.

Ἔρχεο , δῖ' Εὔμαιε , κιὼν κ. τ. λ. Vade, præſtans Eumæe, iens voca huc &c.

Τὸν ξεῖνον ἄνωχθι Ἐλθέμεν , ſage ihm, er möchte kommen. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι, hortare eam , dic ei quod liceat , roga eam , *Od.* Β. 113. ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι , *Od.* Α. 274.

V. 509.

Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι , ut paullulum cum eo verſer & colloquar : inquit Penelope de perſonato ſuo hoſpite , daß ich mich ein wenig mit ihm unterhalte im

Geſpräche, προσείπω. καὶ κεῖνος παλέεσθαι προσπτύξεσθαι; Od. Λ. 450.

Ἐρέωμαι, interrogem.

V. 510.

Εἴ που Ὀδυσσῆος — ἠὲ πέπυσαι, Si forte de Ulyſſe — vel aliquid audierit. μήτηρ οὔ τι πέπυσαι, mater nondum aliquid audivit, *Od.* B. 411.

V. 511.

Ἠ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι, Vel eum ipſe viderit: ut ſignificatus τοῦ πεπυσθαι ſatis appareat, ex fama *ſc.* audiviſſe & reſciviſſe

Πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν, homini enim, qui multum circumvagatus eſt, ſimilis eſt. Vide ſupra ad *v.* 425.

V. 513.

Εἰ γάρ τοι — σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ, Si enim tibi — ſilerent juvenes nobiles Achivi.

V. 514.

Οἷ' (*pro* Οἷα) ὅδε μυθεῖται, Qualia ille narrat.

Θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ, obſtupeſceret ſane tibi tuum cor. τοὺς δέ κ' ἔπειτα Παλλὰς θέλξει, *Od.* Π. 298.

V. 515.

Ἔχον, habui.

Ἔρυξα Ἐν κλισίῃ, tenui (eum hoſpitem) apud me In tugurio meo.

V. 516.

Νηὸς ἀποδρὰς, ſic *Od.* Π 65.

V. 517.

Διανύω, perficio. ex διὰ & ἀνύω, *idem.*

Οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων, nondum ad finem pervenit labores ſuos narrans. κακότης, ſupra *v.* 364.

V. 518.

Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, Sicut autem quando cantorem quis adſpicit. *h. l.* adſpicere ſimul includit τὸ ἀκούειν. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, lacrimans adſpicit eam, matrem puella infans, *Il.* Π. 10.] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 84 *ſq.*

Ὅς τε Θεῶν ἐξ Ἀείδει δεδαὼς —, hoc partic. præt. Med. pertinet ad ἐκ Θεῶν, ut notetur θεομαθὴς καὶ θεόσοφος ἀοιδός: a Diis ipſis doctus.

V. 519.

v. 519.

Ἐπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι, verba ſuavia & res delectabiles mortalibus. πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, *Od.* K. 398.

v. 520.

Τῶ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, Hunc autem indeſinenter cupiunt audire. οἱ δ' ἄμοτον κινύντο, *Od.* Z. 83.

v. 521.

Ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε, *h. l.* neque ἀπάτην notat, neque ἄλλο τι κακὸν, ſed ἡδονὴν ἀβλαβῆ, ὑπερβάλλουσαν μέντοι καὶ ἐκπληκτικὴν, καὶ ὡς ἅμα ἐκςατικήν τινα καὶ αὐτήν. ſicut Germani ſuum bezaubern, einnehmen, quoque ponunt. θέλγεται κέ τοι φίλον ἦτορ, ſupra *v.* 514.

v. 522.

Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι, Dicit autem, ſe am cum patre Ulyſſis hoſpitium coluiſſe. πατρώϊα πάντα ἰάσοντα, ſupra *v.* 80.

v. 523.

Κρήτῃ ναιετάων, In Creta habitans.

Ὅθι Μίνωος γένος ἐςίν, ubi Minois genus eſt,] Dna *Dacier* exponit, *Ou le ſage Minos eſt né.* Alii autem, notante eadem Dna *Dacier*, explicant: *Ubi regnant Minoïs poſteri.* Quia ſcilicet *Idomeneus Minois* nepos jam tum *Cretæ* regnaret. Sed prior verior explicatio; ut liquet ex *Odyſſ.* Z. 34. 35. ubi eadem phraſis occurrit: Κατὰ δῆμον Παντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐςὶ καὶ αὐτῇ. CLARK.

v. 524.

Vide ſupra ad *v.* 444.

v. 525.

Προπροκυλινδόμενος, *i. e.* ἐκετευτικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, der ſich kläglich herumwelzen und ſtoſſen muß. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς, proſtratus ante pedes patris, fußfällig und zu wiederholten mahlen, *Il.* X. 221. Notat *h. l.* vagum, & ex loco in alium locum circumvolutum, vagabundum.

Στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι, confirmat autem, ſe de Ulyſſe audiſſe. ςεῦτο δὲ διψάων, *Od.* Λ. 583.

v. 526.

Ἐν πίονι δήμῳ, Vide ad *Od.* Ξ. 329.

v. 527.

Πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια] Intell. εἰς. Audiſſe ſe ait de

 Ulyſſe

Ulyſſe ut vivo, *ſeu* Ulyſſem vivere, & multa ſecum pretioſa domum deportare. ERN.

Κειμήλια, *Od.* Ο. 91. 101. & 113.

V. 529.

Ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, I, voca huc eum.

Ἵν᾽ ἄντιον αὐτὸς ἐνίσπῃ, ut coram ipſe narret *vel* indicet. τὰ σαυτοῦ κήδε᾽ ἔνισπε, *Od.* Ξ. 185.

Ἄντιον, ſupra *v.* 334.

V. 530.

Ἑψιάομαι, ludo verbis aut cantu, παίζω, γελάω διαλεγόμενος. Eſt vox Poëtica a futuro inuſitato verbi ἕπω, ἕψω, ſpiritu *Attice* mutato. Scribitur tamen & cum leni: & hic ſpiritus ideo eſt uterque uſitatus, quia ἕπω & ἔπω in arcta ſunt affinitate. Hinc eſt ὁ Φιλέψιος, amator jocoſe dictorum; ἡ ἑψία eſt παιδιὰ, luſus, γέλως, χλεύη: αἱ ἑψίαι ſunt ἑορταί τινες: τὰ ἕψια ſunt παίγνια. In ſpecie ἑψιᾶσθαι eſt, comeſſari poſt cœnam, ubi locum habet ἡ διάθεσις παιγνημῶν.

Οὗτοι δ᾽ ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων, (*Attice* pro ἑψιάσθωσαν,) Hi autem vel apud fores ſedentes ludunto, jocantor.

Θύρῃσι, i. e. πρὸ θυρῶν. nam deeſt præpoſitio ἐπὶ, apud, ante.

V. 531.

Ἠ αὐτοῦ κατὰ δώματ᾽, Vel hic in ædibus.

Ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΰφρων, i. e. γλυκὺς, ἄπονος. weil ſie gutes Muths ſind. οἶνον ἐΰφρονα, vinum exhilarans, *Il.* Γ. 246.

V. 532.

Αὐτῶν μὲν γάρ κτήματ᾽ ἀκήρατα κεῖτ᾽ ἐνὶ οἴκῳ, Illorum enim opes illæſæ ſitæ ſunt domi, nec incurſantur ab aliqua peſte. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, domus & poſſeſſio integra, *Il.* Ο. 498. χερσὶν ἐπιχεῦαι ὕδωρ ἀκήρατον, i. e. καθαρὸν, nullis ſordibus inquinatum, *Il.* Ω. 303.

Ἀκήρατος, ου, ὁ, ἡ, eſt ὁ ἀκέραιος in ſenſu Paſſivo, qui non deſtruitur aut incurſatur a malo; σῶος, incolumis, μὴ ἔχων κῆρά τινα, non obnoxius malo fato, non corruptus aut perturbatus. ex α priv. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, fatum.

V. 533.

v. 533.

Σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, *Od.* H. 265.

Τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ea quidem omnes in domo, cujuſcunque ſint conditionis, comedunt. μήτε τις οἰκήων, *Od.* Π. 303.

v. 534.

Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον (*Attice* pro ἐν ἡμετέρῳ, *ſc.* δόμῳ,) πωλεύμενοι (*Jonice* pro πωλούμενοι) ἤματα πάντα, Ipſi vero in domo noſtra verſantes quotidie. ita *Od.* B. 55. πωλέσκετο, *Od.* Λ. 239.

v. 535.

Od. B. 56.

v. 536.

Εἰλαπινάζουσι, Convivantur congregati. *ibid.* 57. Vide & ſupra ad *v.* 410.

v. 537.

Μαψιδίως πίνουσι οἶνον, Cupide & pro lubitu, nullo ſoluto pretio, bibunt vinum. ita *Od.* B. 58. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, ſupra *v.* 451.

Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, es gehet viel drauf: die vielen Güter werden verzehret und kommen zu Ende. ita *Od.* B. 58. κατάνω, conficio, ich mache fertig. quod & in malo ſenſu dicitur, abſumo.

v. 538.

Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, den Fluch und das Unglück vom Hauſe abzuwenden. ita *ibid.* 59. ἀρῆαι, ſupra *v.* 496.

v. 540.

Βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν, Vide ad *Od.* Π. 255.

v. 541.

Πταίρω, ſternuto, ich nieſſe. Eſt a πτάω deductum: nam ſternutans proclinato capite diffunditur quaſi. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν, valde ſternutabat.

v. 542.

Ἀμφὶ δὲ δῶμα (conclave, triclinium, das Zimmer, der Saal) Σμερδαλέον κονάβησε, Horrendum reſonuit. ita *Il.* B. 334.

Γέλασσε δὲ Πηνελόπεια, cum Telemachus clare ſternutaret ad dicta matris.

v. 541. 542.

Dum Penelopæ polliceretur Eumæus, fore ut propediem rediret Ulyſſes, *Telemachus* in procorum convivio *ingenti ſtrepuit ſternutamento*, μέγ' ἔπταρεν, quo bono omine vehementer *lætata* eſt mater; quæ ſimiliter eodem Telemacho aliàs ſternuente, veluti accepto proſperiore augurio, votum ſuum de cæde procorum confirmabat. (*Od. Lib. VIII.*) Quid clarius ad probandum, *Homeri* ætate *nihil mali portendiſſe ſternutamentum?* Cur igitur *ominoſum habitum* eſt ſubſecutis temporibus? Equidem varia apud varios Scriptores legi, quæ ferme fabuloſa putanda ſunt, quale illud maxime, quod D. Gregorii Magni ætate ſternuentes repente morerentur, atque inde morem enatum *ſalutem* ſternuentibus apprecandi. In more poſitum erat longe antea tum Græcis, tum Romanis, iis, qui ſternuerent, bene precari. Ζῆθι, Ζεῦ σῶσον, formula erat Græcis familiaris: *Salve*, vel quid ſimile Latinis. Suſpicor cum eruditiſſimo *Morino Gallo*, (Tom. V. Mon. Inſcript.) putaſſe homines, neſcio quo caſu, ſternutamentum morbum eſſe, quaſi brevem epilepſiam, atque hinc originem habuiſſe morem, ut ſternuentibus fauſta fieret precatio; qui deinde mos longe lateque ad omnes pæne nationes pervagatus eſt. Hiſpani ſiquidem vel apud Americanos invectum repererunt. Falſum tamen hoc eſſe judicium, tum phyſicæ rationes oſtendunt, tum celeberrimorum Medicorum auctoritas, tum experientia, qua ſalubre & jucundum ſternutamentum ſentimus. Quare maluerunt alii ſternuentibus dicere *proſit*, quam *ſalve*. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 212. 213. Confer. etiam POTT. *Tom. I. p.* 360. *ſqq.* FEITH. *L. I. C. XVI.* §. *VI.* nec non erudita Eruditiſſimi RHANII *Diſſert. de more ſternutantibus ſalutem apprecandi, ejusque origine:* inſerta *Saturæ Diſſert. Orat. Epiſt. &c. P. II. p.* 312. *ſqq.*

v. 544.

Ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον, Vade mihi hoſpitem coram huc voca. Vide ad *v.* 529.

Ἐναντίον, *Od.* Ξ. 278.

v. 545.

Ἐπιπταίρω, ſternuendo omen exhibeo, ich nieſe etwas gerechtes. ex ἐπὶ & πταίρω. Ὀυχ

Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; Nonne animadvertis, quod mihi filius adſternutavit ad omnia verba? hat alle meine Worte benieſet.

v. 546.

Ἀτελὴς, έος, ὁ, ἡ, quod non ad finem plenum & ad ſcopum pervenit, incompletus.

Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο Πᾶσι μάλ', Igitur ſane & non incompleta mors procis eveniat Omnibus omnino.

v. 547.

Οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι, nec ſane quisquam eorum mortem effugiat: poſteriora verba explicant præcedentem ſententiam, qua & precatur & vaticinatur Penelope, fore ut per omnes a primo uſque ad ultimum pervadat mors. Vide ad *Od.* B. 352.

v. 548.

Od. Π. 299.

v. 549.

Αἴκ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα, Si modo eum cognovero certa omnia indicantem. γέρων ἅλιος νημερτὴς, ſupra *v.* 140.

v. 554.

Μεταλλῆσαί τι ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται, quærere aliquid eam animus De marito jubet, ſie hat Begierd, nach ihrem Gemahl zufragen. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, *Od.* Π. 287.

v. 555.

Καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ, luctus & ſollicitudines paſſæ. Deberet eſſe πεπαθυῖαν, ad præcedens ἑ: eſt ergo σολοικοφανὲς, qualia multa Poëtæ interſerunt conſulto, ſi loqui faciunt πρόσωπα in magno adfectu aut feſtinatione. Ceterum a παθέω, fut. ήσω, eſt perf. Act. πεπάθηκα, & partic. πεπαθηκὼς, κυῖα, *per Sync.* πεπαθὼς, ῦια.

v. 556.

Supra *v.* 549.

v. 558.

Τῶν σὺ μάλιστα χρηΐζεις, quibus tu maxime indiges. ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην, ſupra *v.* 121.

Σῖτον

Σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem autem etiam mendicans a populo. Vide ſupra ad *v.* 502.

V. 559.

Γαςέρα βοσκήσεις, Vide ad *v.* 228.

V. 561.

Αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι, Mox ego vera omnia (lauter wahres) narrare poſſem. mox, *i. e.* cras, poſt μνηστηροφονίαν. ſed eum ſenſum nunc occultat, & mendacio utitur. Vide ad *v.* 556.

V. 563.

Ὀμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' (pro ἀνεδέγμεθα, quod pro ἀνεδεχόμεθα, imperf. *per Sync.*) ὀϊζὺν, parem enim accipiebamus miſeriam, communem pertulimus ærumnam, eandem pariter ſuſtinuimus miſeriam; ego & Ulyſſes: & id nunc dicit veriſſime; nam loquens id ipſe erat Ulyſſes perſonatus.

Ὀμὴν - ὀϊζύν. ὁμὴν ὁδὸν, *Od.* K. 41.

V. 564.

Μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' (*pro* ὑποδείδια) ὅμιλον, procorum impudentium & noxiorum timeo gregem. δῆμον ὑποδείσας, *Od.* Π. 425.

V. 565.

Od. O. 328.

V. 567.

Οὔτι κακὸν ῥέξαντα, Nihil mali cum feceram.

Βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, percuſſum (da er mich geworfen) doloribus, quaſi cruciatoribus, tradidit, ὀδύνησιν.

V. 568.

Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν, *ſc.* ἐμοὶ, Neque hoc Telemachus a me prohibere potuit. Deeſt caſus perſonæ tertius. οὔτι αὐτῷ τόγε ἐπήρκεσε ὄλεθρον, nequaquam ei iſtud arcuit mortem, *Il.* B. 873. ubi, phraſis plena.] Verte: *in hoc opem tulit. Heſych.* ἐπήρκεσεν, ἐβοήθησε. ERN.

V. 569.

Ἀνωχθι Μεῖναι, ſage ihr, ſie möge warten. Vide ſupra ad *v.* 508.

V. 570.

Ἐπειγομένην περ, etſi valde feſtinat, ob ſie es gleich ſehr preßiret.

Ἐς

Ἐς ἠέλιον καταδύντα, *Il.* Α. 601.

v. 571.

Εἰρέσθω, interrogato, interroget.

Ποσιος πέρι νοςιμον ἦμαρ, de marito, quod attinet illius reditum. Vide ad *v.* 253.

v. 572.

Ἀσσοτέρω, *adv.* propius: prope. ab ἄσσον, *idem.*

Ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ, Propius ſedens apud ignem.

v. 573.

Λυγρὰ εἵματα, ſupra *v.* 203. & 338.

Ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα, Vide ad *Od.* Ο. 277. πρῶτα eſt neutrum adverbialiter.

v. 575.

Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, Hunc vero intrantem in conclave.

v. 576.

Τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης; cur hoc ſibi in animum induxit hic erro? ἀλήτης, ſupra *v.* 483.

v. 577.

Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; uterque Accuſativus eſt maſculinus: Num forte aliquem timens injurium? τινὰ ἔξω τοῦ αἰσίου, aliquem juris & æqui oblitum. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, ejus iniquum & infauſtum nobis votum: fato noſtro contrarium, *Il.* Ο. 598. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, neque cui faciens quidquam injuſtum & immoderatum, *Od.* Δ. 690. ubi eſt prior Accuſativus *perſonæ*, alter *rei* in neutro.

v. 578.

Ἠὲ καὶ ἄλλως Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; an & aliter Verecundatur in domo? oder ſcheuet er ſich ſonſt, und iſt ſchamhaft? ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, ſupra *v.* 188.

Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, malus autem eſt pudens & verecundus mendicus: *i. e.* infelix eſt, non multum proficit ille.

v. 580.

Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, Cogitat, ut par eſt; Loquitur rei ipſi convenienter. οἷ' ὅδε μυθεῖται, ſupra *v.* 514.

Ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος, ſicut & ſane alius exiſtimaturus eſſet.

v. 581.

Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν, Injuriam vitans virorum. οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, non eſt generis mei, ſic

ſic in pugnis verſari, ut fugam ſimul circûmſpiciam. *Il.* E. 253.

'Αλυσκάζω, eſt *per paragogen* idem quod ἀλύσκω. vitare conor, tergiverſor, converto me huc illuc.

'Ανδρῶν ὑπερηνορεόντων, Vide ſupra ad *v.* 482.

V. 582.

'Ες ἥλιον καταδύντα, ſupra *v.* 570.

V. 583.

Κάλλιον — φάσθαι ἔπος, Vide ad *Od.* Θ. 549.

V. 584.

Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, Te ſolam cum hoſpite colloqui.

'Επακοῦσαι, *ex eo* audire.

V. 586.

'Ουκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅς περ ἂν εἴη, Non ſtultus iſte hoſpes ita judicat, quiſquis etiam ille eſt: *vel*, Non ſine ratione hoſpes ſic exiſtimat, quicunque demum ſit. *coll.* 580. utroque loco videtur eſſe *Active*; niſi *h. l.* eſt pro φαίνεται, non ſtultus videtur eſſe hoſpes.

V. 588.

'Ου γάρ πώ τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων 'Ανέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, nulli enim ſic *vel* adeo mortalium hominum Viri improbi *vel* inſolenter agentes nefaria moliuntur. τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ſupra *v.* 245.

'Ατάσθαλα μηχανόωνται, Vide ad *Od.* Π. 93.

V. 590.

'Επεὶ διεπέφραδε πάντα, poſtquam liquido indicavit omnia. Vide ad *Od.* Z. 47.

V. 592.

Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, Prope admovens caput ſuum ad ejus aurem.

Ἵνα μὴ πευθοίαθ' (*pro* πευθοίατο, quod *Jon.* pro πεύθοιντο) οἱ ἄλλοι, ne audirent alii: daß es die andern nicht hören ſollten. hinc caput prope admovens ad eum, cui loquebatur. ita *Od.* A. 157.

V. 593.

'Εγὼ μὲν ἄπειμι, ego quidem abeo hinc.

Σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, porcos, & quæ ibi in villa mea ſunt, obſervaturus, in acht nehmend.

V. 594.

v. 594.

Σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, tibi autem hic omnia curæ ſunto. Vide ad *Od.* Π. 436.

v. 595.

Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω, Ipſum quidem te primum ſerva. Vide ad *Od.* N. 230.

Φράζεο θυμῷ, *Od.* O. 167.

v. 596.

Μή τι πάθῃς, Ne aliquo malo adficiaris.

Πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν, multi enim mala cogitant Achivorum.

v. 597.

Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, Illos Jupiter deleat, er wolle ſie vertilgen. ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί, pro ἐξώλεσάν σοι, *Il.* H. 360. perdiderunt certe tibi Dii pectus & conſilium bonum, *ſc.* ſi talia ſerio loqueris. ſic & *Il.* M. 234.

Πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, antequam nobis exitio fiant, ὡς πῆμα.

v. 599.

Ἄττα, ſupra *v.* 6.

Δειελιάω, moror uſque ad veſperam, ἕως δείλης διατρίβω.

Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, tu autem proficiſcere exſpectata veſpera, wann du bis gegen Abend gewartet haſt, ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα. Nam explicare per, βρωματισάμενος τροφὴν δειλινήν, wann du Veſperbrod geeſſen haſt, (de quo apud *Athenæum*, *Lib. I. Cap.* 9) non placet antiquis: nam *Homerus* duo tantum novit cibi capiendi tempora, τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον, cibum matutinum, τὸν δόρπον, cibum veſpertinum; niſi quod ſemel apud Menelaum duplex δεῖπνον fuit, *Od.* Δ. 67. ſ. 218. apud *Callimachum* eſt ſane ἡ δειελίη, ἡ πρὸς δείλην τροφή: quod tamen *Homero*, tanto antiquiori, non eſt obtrudendum. Conf. POTT. *Tom. II.* 292. *ſq.* FEITH. *L. III. C. III.* §. *I.*

v. 600.

Ἠῶθεν, *Od.* O. 505.

Ἰέναι καὶ ἄγειν, i & duc.

Ἱερήϊα καλά, Vide ad *Od.* Ξ. 250.

v. 601.

Μελήσει, curæ erunt.

V. 602.

Ἕζετ' ἐυξέςῳ ἐπὶ δίφρῳ, ſedebat apte a fabro ſuo facta in ſella. ἀσαμίνθυς ἐΰξέςας, ſupra *v.* 87.

V. 603.

Πληςάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, *i. e.* κορεσάμενος, da er ſeine Luſt zu eſſen und trinken geſtillet. hinc πλείη γαςὴρ eſt ἡ εἰς κορὸν πεπληρωμένη.

V. 604.

Αἶπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε, *Od.* Π. 341.

V. 605.

Πλεῖον δαιτυμόνων μέγαρον, Plenum convivantibus triclinium. der Saal iſt voll Gäſte. Vide ad *Od.* Ο. 466.

Τοὶ δ' ὀρχηςυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντ', hi autem, proci, poſt meridiem, ſaltatione & cantione Delectabantur. Vide ad *Od.* Θ. 253.

V. 606.

Τέρποντ', *pro* τέρποντο, Delectabant ſe.

Ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, jam enim & advenerat pomeridianum tempus,] Τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας. *Schol.*

Δείελος, ε, ὁ, veſpera, ἡ ὀψία δείλη. Eſt pro δεῖλος, quod maſculinum eſt ab ἡ δείλη: ſicut ab ἡ ἑσπέρα eſt ὁ ἕσπερος. Proprie maſculinum notat ſolem pomeridianum occaſui ſuo propinquum. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, donec veniat veſpera ſero occidens, *i. e.* ſera veſpera, ubi ipſum lumen ſolis omnino occidit, *Il.* Φ. 232 & hoc ὀψὲ δύων determinat plenam veſperam occaſu ipſo. Aliâs enim notat tempus pomeridianum non longe ante occaſum. hinc δείελον ἦμαρ eſt dies inclinata & vergens ad occaſum. Ob diſtractum circumflexum interſeritur ε huic nomini.

FINIS

TOMI SEPTIMI.

